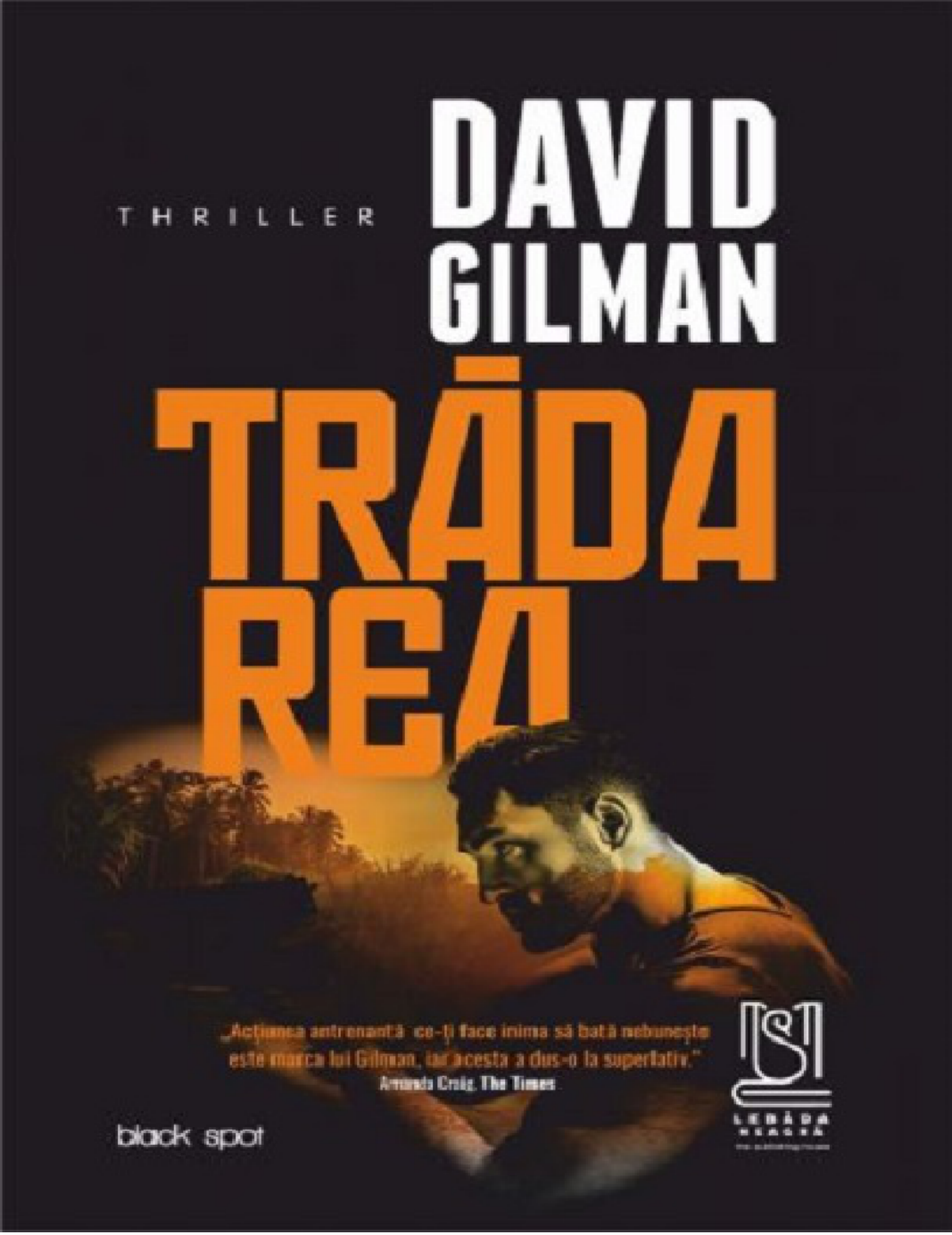
THRILLER

DAVID GILMAN

TRĂDA REA

„Acțiunea antrenantă ce-ți face inima să bată nebunește este marca lui Gilman, iar acesta a dus-o la superlativ."
Amanda Craig, The Times

black spot

LEBĂDA NEAGRĂ

THRILLER

DAVID GILMAN

TRĂDA REA

Traducere din limba engleză
de **Alexandra-Maria Vrînceanu**

Lebăda Neagră
Iași, 2023

David Gilman
BETRAYAL

Copyright © David Gilman 2022

First published in the UK in 2022 by Head of Zeus, part of Bloomsbury Publishing PLC
An Aries book

The moral right of David Gilman to be identified as the author of this work has been asserted.

© 2023 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-95-4
ISBN PDF: 978-606-9623-96-1
ISBN print: 978-606-9623-94-7

Credit foto copertă: © Denys Kurbatov/Shutterstock.com
© johnpluto/Shutterstock.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

David Gilman este un scenarist și romancier englez care a devenit scriitor cu normă întreagă în 1986. A profesat în diverse zone ale lumii ca șofer, lucrător forestier, pompier, fotograf, manager de marketing și soldat într-un regiment de parașutiști. Vasta sa experiență de viață se reflectă și în volumele sale. Printre distincțiile literare primite amintim Premiul Polar Jeunesse (2008), fiind nominalizat pentru Manchester Book Award și Spellbinding Award (2008), Medalia Carnegie și ales pentru lista de lecturi recomandate pentru băieți de către guvernul Regatului Unit. De asemenea, a fost pe lista scurtă pentru premiul Isinglass Teen Read Award 2010-2011 din New Hampshire, SUA.

Cărți publicate: The Devil's Breath (2007), Ice Claw (2008), Blood Sun (2009), The Blooding (2013), Monkey and Me (2014), Defiant Unto Death (2015), Gate of the Dead (2016), The Last Horseman (2016), Viper's Blood (2017), Scourge of Wolves (2018), Cross of Fire (2020), The Englishman (2020), Shadow of the Hawk (2021), Betrayal (2022), Resurrection (2023).

În 2021, Editura Lebăda Neagră a publicat thrillerul Englezul, iar în 2023 a apărut Zbor de noapte spre Paris.

Lui Mike Thyrring
Semper Fi

„Orice act de trădare izvorăște din încrederea acordată inițial.”

Martin Luther

Prolog

America Centrală

Lumea întreagă era cuprinsă de flăcări. Ecourile bubuiturilor provocate de explozii răsunau în toată incinta, iar combustibilul care se aprinsese ridica pretutindeni limbi letale de foc. Muniția păstrată în peșteri explodase, aruncând în aer moloz și trupuri umane, bombardând coroanele copacilor din împrejurimi cu mingi de foc. Palmierii ardeau ca niște torțe, asemenea unor semnale luminoase în întunericul nopții. Maimuțele urlătoare țipau în vreme ce întregul grup încerca să se salveze din coronamente, flăcările trecând de la un copac la altul, formând un lanț de foc. Noaptea care fusese liniștită până cu puțin timp în urmă vuia acum din cauza celor înfăptuite de un singur om, al cărui plan distrusese clădirile și vehiculele din complex. Peste tot zăceau numai trupuri.

Focurile de armă răzbăteau dintr-o parte într-alta în complexul aflat în inima junglei. Lovitura la cap administrată de atacator îl dezorientase preț de câteva momente vitale, iar acum era târât într-o stare de semi-conștiență prin acea harababură. Mirosul de combustibil și moarte acapara totul în jur, fiind amestecat cu duhoarea respingătoare de carne arsă. Abia reușise să scape cu viață din oraș, dar acum, aici în junglă, moartea părea o certitudine.

Din nou răsună o explozie ca un tunet, aducând încă o ploaie de bucăți contorsionate de metal asupra lor. Aplecat pe vine după un zid, cel care îl luase ostatic îl izbi puternic cu genunchiul în piept. Icni, totuși acum era singura lui șansă. Se opinti cu toată forța ca să-l dezechilibreze pe bărbat, însă nu izbuti îndeajuns; acesta îl lovi iarăși cu putere.

Pe când își pierdea din nou cunoștința, îl cuprinse un ultim gând, ca o șoaptă ce i se strecură în minte: în urma atacului, femeia rămăsese captivă în interiorul complexului. Trebuia să-l înfrunte pe ucigașul acesta de una singură.

1

Marsilia, Franţa

Raglan mergea pe strada îngustă care separa șirul de case – câte un perete comun și un singur etaj – de gara principală din oraș. Bogații nu locuiau de partea aceasta a căii ferate. Străzile erau atât de înguste, încât abia dacă era suficient loc să manevrezi o mașină prin labirintul cu sens unic, astfel că Raglan alesese să se deplaseze pe jos. Rue du Petit Sol se întindea în spatele lui; o distanță suficientă ca să poată vedea dacă îl urmărea cineva. Apelul prin care i se cerea ajutor venise prin intermediul fostului său amic din Legiunea străină franceză, Serge „Pasărea” Sokol. Puteai da de Raglan doar dacă îl contactai mai întâi pe fostul legionar rus, asta mai ales dacă aveai nevoie de ajutor. Jacques Allard era cel care lansase apelul, așa, ca de la un veteran la altul. Era posibil ca Raglan să se poată vedea cu el astăzi?

Pe când trecea pe lângă singurul hotel micuț pentru turiști de pe acea stradă, simți mireasma îmbietoare care venea dinspre o mică patiserie din capătul străzii. Cu siguranță că singurul magazin și brutărie din zonă avea un flux comercial constant, astfel că cei de acolo știau destule despre localnici. Mai bine să afle dacă mai era altcineva în casă cu Jacques înainte de a intra pe ușă.

Casa pe care o căuta se afla la mai puțin de cincizeci de pași distanță de punctul în care străduța îngustă dădea într-o mică piațetă. De fapt, nici nu o prea puteai numi piațetă. Mai degrabă era un fel de refugiu auto care ducea spre un service de pe o stradă lăturalnică. Casa se afla chiar alături. Se prefăcu neinteresat de suprafața de metal lucioasă, vopsită în verde, care servea drept poartă pentru clădirea ponosită, trecând mai departe. Din câte știa despre zonă, cel mai probabil avea trei camere și o singură baie. Continuă să meargă spre patiserie, privind însă atent casa cu coada ochiului. Tufărișul neîngrijit își întindea crengile spre lumină, peste zidul casei. Un câine începu să latre. Aruncă o privire în spate: nu era nimeni. Avea senzația că pe orice străduță din Franța era câte un câine ținut în lanț care se punea pe lătrat. Dar nu era cazul și la casa pe care o căuta: nicio mișcare, nu se auzea nici musca. Nici măcar vreo adiere care să ridice puțin perdeaua din dantelă ruptă ce se întrezărea din spatele unui panou crăpat de la fereastră.

Cumpără un croasant proaspăt scos din cuptor. Femeia zâmbi, îi

mulțumi și îi ură o zi bună. Remarcabilă politețea asta a francezilor!

— Madame, îi zise, luând înapoi restul de la o bancnotă de zece, îl caut pe un vechi amic care stă pe-aici prin apropiere.

— Ei bine, ați venit unde trebuie. Eu și soțul meu avem mica noastră afacere de peste treizeci de ani și ne cunoaștem toți clienții.

Femeia ezită și îl privi mai atent pe tipul înalt, nebărbierit, îmbrăcat cu blugi și jachetă de bumbac din material rezistent la apă.

— După accentul dumneavoastră, nu sunteți de pe-aici.

— Nu, răspunse Raglan.

Nu era nevoie să-i mai dea detalii femeii. După 15 ani petrecuți ca luptător în unitatea specială de comandouri din cadrul Legiunii franceze, apoi în calitate de agent liber pentru Serviciile de Informații, avea abilitatea de a folosi diferite accente după cum dorea.

— Îl cheamă Jacques Allard.

Orice urmă de politețe tipic franceză dispăru imediat.

Buzele femeii indicau dispreț.

— Nu sunteți bine-venit aici, nici dumneavoastră, nici cei de aceeași teapă. Ieșiți mai repede până nu chem poliția. Ne-am săturat de traficanții de droguri. Ne faceți de rușine. Hai, afară!

— Madame, vă rog să mă scuzați, dar nu am nimic de-a face cu drogurile. Eu și amicul meu am fost în armată împreună, îi spuse încercând s-o calmeze.

Dacă femeia aceasta în vârstă avea dreptate, iar Jacques făcea trafic sau chiar consuma stupefiante, atunci probabil că îl considera implicat și pe el. În cazul în care se iscau probleme, era martora perfectă în ochii poliției.

Țipă în urma lui Raglan pe când ieșea din patiserie:

— Halal soldați! Nu sunteți buni de nimic! Mai bine muriți voi decât să vă întoarceți în țară și să le faceți probleme oamenilor cumsecade!

Raglan deja dispăruse din aria ei vizuală. Croasantul mâncat pe jumătate ajunse hrana păsărilor care ciuguleau pe caldarâm. Hotărât lucru, nu se mai găsea nicio firmitură de bunătate pe străzile astea lăturalnice.

2

Poarta metalică era încuiată pe dinăuntru. Raglan se uită peste umăr; strada era pustie. Sări gardul. Copertina stricată aflată deasupra ușii de la intrare se mișca lent în bătaia vântului. Ușa veche nu mai văzuse vopsea de pe vremea când poposise Napoleon Bonaparte la patiseria din colț ca să primească ocări. Raglan îndepărtă un strat de mizerie depusă pe geamul mat al ușii. Nu avea nici sonerie, nici inel de metal cu care să poată bate. Împinse lemnul cu palma și, fără prea mare efort, simți cum se deschide. Cineva forțase deja ușa și doar o apropiase în urma sa, fără s-o mai închidă de tot.

Dacă intrusul era încă înăuntru, iar toată treaba avea de-a face cu drogurile, erau șanse mari ca respectiva persoană să fie înarmată. Raglan băgă mâna în buzunar și scoase cele patru monede de doi euro pe care i le dăduse ca rest femeia de la patiserie. Erau monede mari, cu gramaj decent. Deschise mai tare ușa și păși în întunecimea holului îngust de la intrare. Majoritatea caselor de genul acesta aveau câte o cameră de-o parte și de alta a holului, apoi încă una în capătul culoarului, cu rol de bucătărie și de spațiu pentru luat masa. În prima încăpere se aflau un pat și destul gunoaie, încât părea locuită de câțiva oameni ai străzii; cea de-a doua era într-o stare și mai rea. Întreaga casă duhnea.

Merse mai departe pe hol, pășind cu grijă pentru a nu călca pe vreo scândură din parchet care să facă zgomot. Se auzeau zgomotele cuiva aflat în camera din capăt, cu ușa întredeschisă. Răzbătu un icnet de efort, apoi se auzi cum se deschide cu forța un sertar. Tot în capătul holului, în partea stângă, mai era o ușă mică, dar se afla prea aproape de intrus ca s-o deschidă și să verifice ce era înăuntru. Lipindu-se de peretele aflat lângă ușă, îndrăzni să arunce repede o privire spre interiorul camerei. Zări un bărbat aplecat, care cotrobăia într-o comodă cu sertare. Purta geacă de piele, blugi și tenișii, avea părul închis la culoare și era binefăcut.

Pe o canapea jerpelită, ale cărei arcuri nu mai existau de mult, zăcea Jacques Allard, îmbrăcat doar cu un șort. Dar nu-l deranja oricum frigul, căci era mort.

Raglan se pregătea să intre în încăpere, când se deschise deodată ușa din stânga. Ieși un tip solid cu capul plecat, străduindu-se să își încheie prohabul în care i se prinsese partea inferioară a cămășii.

— Nu se trage apa… apucă să bombăne acesta, apoi ridică privirea.

Raglan îl lovi în gât. Fu o lovitură rapidă și violentă, care îi

zdrobi laringele bărbatului. Acesta se prăbuși pe spate înapoi în baie. Raglan intră rapid în camera din capăt tocmai când cel de-al doilea bărbat se întorcea, scoțând un briceag cu lama curbată în formă de semilună, special conceput astfel încât să facă o tăietură cât mai adâncă, iar victima să piardă mult sânge. Prin urmare, era profesionist. Raglan îi aruncă monedele în față. Acesta dădu din mâini, încercând să se ferească și să nu fie nimerit în ochi. Din doi pași, Raglan fu lângă el; îl lovi în picior și auzi cum îi pocnește rotula. Pe când bărbatul urla de durere, căci îi cedase piciorul, Raglan blocă lovitura de cuțit și, de această dată, îl lovi în tâmplă. Se prăbuși la pământ ca un taur ucis în abator.

Raglan păși peste el, verifică micuța chicinetă, văzu că avea o ușă care dădea în curtea din spate, apoi se îndreptă spre amicul său. Fie Jacques murise dinainte, de la seringa pe care o avea în braț, fie încercaseră să pară că murise de la o supradoză. Ceea ce, totuși, nu avea niciun sens dacă intenția lor era să pună mâna pe ceva ascuns de Jacques. Poate că fostul legionar luase într-adevăr o supradoză, iar cei care veniseră să-l interogheze ajunseseră prea târziu. Îi verifică pe bărbații morți. Nu aveau nici portofele, nici permise de conducere și nici carduri bancare. Dacă ajungeau pe mâna autorităților, nu puteau să fie identificați imediat. Întoarse mâna celui de-al doilea bărbat: amprentele îi fuseseră îndepărtate cu acid, căci avea buricele degetelor arse. Asasini din cadrul unei grupări de crimă organizată? Se ocupau cu traficul de droguri? Ce dracu' se întâmplase încât Jacques să se sperie într-atât de tare ca să ceară ajutor? Ce putea fi atât de grav? Raglan îl verifică pe tipul din baie. Capul acestuia crăpase vasul de toaletă; avea gâtul fracturat. Mort și el.

Lui Raglan îi luă o fracțiune de secundă ca să ajungă la concluzia că orice informații ar fi deținut Jacques, fie le luase cu el în mormânt, fie le ascunsese în altă parte. Închise bine ușa de la intrare, pe unde pătrunseseră cei doi prin efracție, apoi se duse înapoi în chicinetă. Așa cum se întâmplă adesea în cazul locuințelor dependenților de droguri, nu prea era urmă de mâncare. Verifică dulapurile: doar o cutie cu biscuiți râncezi și o pungă de zahăr pe jumătate plină. Cică zahărul te poate ajuta să-ți potolești impulsul de a consuma stupefiante. Poate că Jacques încerca să se lase. Mai erau și unele cârpe înnegrite, zvârlite într-un castron. Raglan veni iar în cameră și verifică mâinile lui Jacques. Fuseseră spălate, dar încă se vedeau urme de ulei de motor. Întoarse corpul și pipăi spațiul unde se îmbinau pernele canapelei; dădu de un telefon mobil dintr-acelea mici și ieftine. Verifică apelurile și mesajele. Erau doar câteva și toate păreau a fi apeluri locale. Două nume de femei, trei sau patru nume de bărbați. Poate erau persoane care încercaseră să îl contacteze ca să facă rost de droguri? Băgă telefonul în buzunar.

Ajuns în dormitor, Raglan văzu salopeta de mecanic auto pătată cu ulei de motor. Băgă mâna în buzunar și scoase o cheiță pe un breloc cu Legiunea străină. Mottoul era inscripționat pe laterală: Legio Patria Nostra. „Să fiu al naibii dacă nu-i așa!”, își zise în sinea lui. Legiunea era casa lor și, pentru majoritatea veteranilor, mereu avea să fie așa. Atât de mulți se pierduseră în lume după ce-și duseseră misiunile la bun sfârșit! Adesea acel simț al camaraderiei lăsa loc indiferenței, ba uneori chiar ostilității. Cădeau pradă șomajului și singurătății. Cheia părea să descuie un lacăt mic. Nu văzu vreo astfel de încuietoare la niciunul dintre dulapuri ori bufete.

Raglan împinse cu forță patul la o parte în cazul în care era cumva vreo scândură din pardoseală care ascundea dedesubt o casetă. Nimic. Nu avu noroc nici în cealaltă încăpere. Îi luă puțin să dea mizeriile din cale și să mute patul, dar tot nici urmă de obiecte ascunse. Părea că mai rămăsese un singur loc în care ar fi putut să mai caute.

Raglan se uită la ceas: aproape ora prânzului. Francezii fac pauză la amiază timp de două ore ca să ia masa. Foarte civilizat obiceiul, dar și foarte convenabil pentru ei. Auzi cum se închide ușa garajului de la casa vecină. Porni motorul unei mașini, apoi se făcu liniște. Așteptă zece minute, după care ieși pe ușa din bucătărie. Zidurile exterioare ale micii curți interioare aveau perete comun cu garajul. Ce locuință ar fi mai potrivită pentru un mecanic decât cea amplasată chiar lângă atelierul de lucru al acestuia?

Acoperiș din azbest cu tablă zincată, căpriori care susțineau peretele, toate acestea permiteau aerului răcoros să circule prin atelier. Raglan se urcă pe o mașină de spălat rufe scoasă din uz și se chinui să încapă prin deschizătură, apoi sări în atelier. Un autoturism vechi marca Renault se afla deasupra unui șanț din podea în care stă mecanicul atunci când lucrează sub mașină, iar pe un banc de lucru se vedea o trusă cu scule lăsată deschisă. Toate semnele indicau faptul că era vorba despre un service auto deținut de proprietar, la care mai lucra încă un mecanic. Jacques Allard. Într-o cămăruță adiacentă biroului sărăcăcios se aflau două vestiare. Mai erau o masă și un telefon acoperit de praf și mizerie. Pe masă se vedeau hârtii și facturi cu urme de degete pline de ulei pe ele. Raglan încercă ambele lacăte: era cel de-al doilea. În vestiar găsi o a doua salopetă, o pereche de încălțări industriale pline de ulei și câteva fotografii de când Jacques activase în cadrul Regimentului 2 Parașutiști al Legiunii străine. Tipul suplu, bronzat și musculos, care îi rânjea din poze, nu era aceeași persoană al cărei trup zăcea acum fără viață în casa de alături. Metamorfoză inversă. Pupa omizii se autodigeră și apoi renaște ca o ființă încântătoare. Însă Jacques Allard fusese consumat din interior de disperarea care pusese stăpânire pe el, iar rezultatul era oribil.

Pe raft erau teancuri cu tot felul de reviste cu mașini și alte astfel de reviste pentru bărbați. Raglan răsfoi pozele cu aeronave și elicoptere. Dintr-una căzu încă o fotografie din trecut: un mecanic soldat apărea în poză, cuprinzându-l pe Jacques de după gât. Erau vechi camarazi legionari. Același tip apărea și într-un articol despre un muzeu aeronautic din Statele Unite, dintr-o revistă pentru amatorii de aeronave; cineva îndoise colțul paginii. Bărbatul părăsise regimentul și se întorsese acasă.

Raglan se concentră și își aminti numele acestuia. Rudi Charron. Scoase din buzunar telefonul mobil pe care îl găsise între pernele canapelei și parcurse lista de contacte. Niciun Charron. Apoi își dădu seama că nu apărea nici numele lui Serge Sokol. Ori ca să poată da cineva de el personal, era esențial să îl contacteze mai întâi pe Sokol. Nu mai avea unde să caute. Îi veni însă un ultim gând și pipăi salopeta, dar nu era nimic în buzunare. Se aplecă și ridică bocancii greoi de mecanic, cu talpă și vârf ranforsate cu oțel. Văzu ceva negru și lucios care alunecă spre vârful încălțămintei. Raglan scoase un al doilea telefon mobil și îl porni. Lista de contacte cuprindea peste 20 de nume și de chipuri. Acesta era telefonul pe care îl folosea Jacques pentru chestiunile profesionale. Între apelurile recente se afla și cel către Serge Sokol, prin care Allard încercase să dea de Raglan. Fiecare legionar avea dreptul să-și ia o identitate nouă atunci când se înrola, iar în meniu găsi un SMS de la un fost legionar american, pe nume Robert de Vere, care fusese cunoscut sub numele de Rudi Charron. Era un mesaj simplu: Găsește-l pe englez.

3

Sediul Serviciilor Secrete de Informații britanice, cunoscute și sub numele de MI6, se află la Vauxhall Cross, cu fața înspre Tamisa. Cei care trec pragul clădirii proiectate de Norman Foster o mai numesc și „Legoland”, iar legenda spune că, atunci când oamenii Serviciilor au fost invitați să urmărească pelicula Lumea nu e de ajuns din seria James Bond și au văzut explozia de la sediul lor realizată cu ajutorul efectelor speciale, au aplaudat bucuroși. Iar atunci când l-au văzut distrus în întregime în filmul 007: Coordonata Skyfall, probabil că au fost în delir.

Într-unul dintre birourile cu vedere înspre pod și râu, un bărbat la vreo 50 de ani citea. Nu avea nevoie de ochelari, căci vederea îi era la fel de clară ca mintea. Cândva comandant al Forțelor Speciale, acum păzea secrete de stat, iar discreția care se impunea când lucrai în cadrul MI6 era ca o a doua natură pentru el. Același lucru se putea spune și despre capacitatea de a minți. Un tip suplu și în formă, cu părul grizonant, tuns scurt fără a-i trece de urechi, stătea acum la un birou masiv din lemn de mahon. Pe un umeraș era așezat un sacou cenușiu, alături de un palton de aceeași nuanță închisă la culoare. Aici, pe malul apei, aerul rece se simțea destul de tare. Cămașa lui albă era călcată și apretată. Cutele erau dispuse după modelul militar. Aspectul său îngrijit din prezent nu corespundea deloc felului în care arătase pe vremea când era soldat și activa în teren. Pe-atunci, apărea la fel de nebărbierit și de boțit ca orice alt luptător care își petrecea luni întregi într-un mediu ostil. Pe măsură ce succesele înregistrate i-au conferit un rang mai înalt, iar diplomația și politica au ajuns să facă parte din arsenalul său, a înțeles că toți cei cărora le furniza informații secrete doreau să interacționeze cu cineva care avea o înfățișare corespunzătoare. Și s-a conformat.

Acum citea un raport pus într-un dosar crem cu șină. În antetul și subsolul fiecărei pagini figura cu litere mari mențiunea referitoare la securitate: „EXCLUSIV PENTRU SERVICIILE SECRETE DE INFORMAȚII BRITANICE”, clasificarea top-secret care viza informațiile de maximă importanță pentru Regat. Pe birou nu exista nimic altceva în afară de trei instrumente de scris, așezate ordonat unul lângă altul. Primul era un stilou cu cerneală roșie pentru a face însemnări pe rapoartele primite de la agenții din teren, iar celelalte două erau pixuri negre, unul cu vârful de 0,7 mm pentru a scrie observații pe margini în stilul său caracteristic – litere mici, lipite unele de altele –, iar celălalt un pix cu bilă care scria mai gros, de

regulă cu vârful de 1 mm, cu care nota câte un comentariu mai acid pe întreaga pagină, pentru a da indicații, pentru a lăuda pe cineva sau, din contră, pentru a critica persoana respectivă.

Nu ridică deloc capul când cineva ciocăni de două ori la ușa biroului său; după ritm, se vedea că persoana respectivă avea neapărat nevoie să-i vorbească.

— Da, spuse.

Un membru de rang superior al echipei sale intră în încăpere, închise ușor ușa și aștepta.

Termină de citit paragraful. Făcu o însemnare pe margine. Ridică privirea și zâmbi:

— Jenny, ai ceva interesant să-mi comunici?

Știa perfect că Jennifer Armstrong, coordonator de departament de rang superior pentru divizia de legătură între Serviciile Secrete britanice de Informații (SSI) și CIA-ul american, aflată sub conducerea sa, nu l-ar fi deranjat decât dacă era imperios necesar.

— Domnule Maguire, Lewis Culver de la Langley vă caută pe linia unu.

— Dar presupun că ai ceva să îmi spui înainte să discut cu el.

— Da, domnule.

Se apropie de birou, deschise dosarul pe care îl avea în mână și îi puse în față o singură coală de hârtie.

— Am primit această înștiințare de la americani. Cei de la controlul pașapoartelor de pe Aeroportul Internațional din Orlando, statul Florida, ne-au semnalat că Dan Raglan a ajuns la ei. Era însoțit de doamna Reeve-Carter și de copiii acesteia, fiul Steven și fiica Melissa. Nu i-a fost interzis accesul în țară, fiindcă avea viza la zi. A intrat cu pașaportul personal.

Maguire citi paragraful.

— Adică Raglan s-a dus la Disneyland?

— Disney World, mai exact, domnule. Disneyland e cel din statul California. El se află în Florida.

— Mulțumesc pentru lămurire, Jenny, deja mă simt mai câștigat acum că am aflat asta. Bănuiesc că cei de la CIA vor să știe de ce un om de-al nostru e pe teritoriul lor?

— Da, domnule. Mai mult, dat fiind istoricul lui, cu siguranță Raglan nu e genul care să se ducă la un parc de distracții Disney.

Ezită.

— Vreau să spun fără a avea un motiv bine întemeiat…

— Și crezi că vrea să-l asasineze pe Mickey Mouse? comentă Maguire cu umor forțat.

Jenny Armstrong ridică o sprânceană.

Gluma lui Maguire nu avusese efectul scontat.

— Evident că Raglan s-a dus acolo ca să petreacă ceva timp cu

cei trei, care îi sunt apropiați precum o familie, și nu mă îndoiesc că încă sunt traumatizați în urma uciderii lui Jeremy Carter. Desigur, văduva și copiii săi încă suferă din cauza pierderii. Nici nu s-au împlinit trei ani, Jenny. Nu poți trece rapid peste așa ceva. De fapt, nici nu sunt sigur că vor putea să depășească vreodată tragedia prin care au trecut. Vrei să-mi spui că Lewis Culver are o problemă cu faptul că Raglan e pe pământ american?

Armstrong nu spuse nimic.

Maguire oftă.

— Trebuie să-i dau o explicație, ceva.

Jenny îi mai așeză o hârtie în față.

— Am verificat. Amanda Reeve-Carter are o prietenă, pe nume Lisa Mayfield. Locuiește cu fiul ei într-o comunitate privată aflată la o oră depărtare de Orlando. Cele două sunt prietene bune și se știu de ceva vreme, deci sunt șanse mari să se ducă acolo.

Pe Jennifer Armstrong o caracteriza eficiența. Ieși din încăpere exact în momentul în care Maguire ridica receptorul și apăsa un buton de pe centrala telefonică. Linia securizată dintre agenții Serviciilor aflați de-o parte și de alta a Oceanului Atlantic scoase un clic caracteristic, apoi se făcu liniște.

— Maguire, zise Lewis Culver cu accentul său plăcut și cuceritor din Carolina de Sud.

Era farmecul în persoană. Cineva îi descrisese odată accentul ca pe un fel de melasă peste care ai turnat miere. Însă ascuns în spatele fameculuitipic celor din sud se afla un bărbat capabil să ia decizii drastice, care nu se temea să spună lucrurilor pe nume când avea de-a face cu politicienii ezitanți, iar atunci acele inflexiuni dulci deveneau la fel de dure precum un cui pe care ți-l înfige cineva între coaste.

— Lewis, mă bucur să te aud. Cu ce te pot ajuta?

Maguire nu voia să se întindă prea mult cu plezanteriile.

— Te-am prins cumva într-un moment nepotrivit?

— Eram cu nasul într-un raport. Scuze, n-am prea mult timp la dispoziție.

— Am înțeles, pe scurt atunci. Unul dintre oamenii tăi a aterizat în Orlando. Îl cheamă Raglan. Nu a folosit nicio deghizare și a intrat cu pașaportul personal. Ar trebui să știu ceva?

— Lewis, e un agent care lucrează în interesul ambelor părți. Ați mai apelat și voi la el până acum. Nu aveți niciun motiv să vă îngrijorați. A fost implicat în câteva afaceri rusești aici mai demult.

— Te referi la Jeremy Carter?

— Da. Uite, e cu văduva și copiii lui Carter, se duc la niște prieteni de familie.

— Asta am vrut să verific, ca să văd dacă le-a spus adevărul celor de la punctul de frontieră.

— Ia stai puțin, Lewis. Să verific ceva, poate vă e de ajutor.

Maguire apăsă la nimereală câteva taste la calculator, ca să se asigure că interlocutorul auzea sunetele. Duse iar receptorul la ureche.

— Am verificat în evidențele noastre, la rubrica de cunoscuți ai Amandei Reeve-Carter. Am în față și o adresă. O cheamă Mayfield, iar adresa e Cypress Avenue nr. 2012, comunitatea „Sunrise Lakes", orașul Vero Beach. Îi duce pe văduva și copiii lui Carter la Disney, nimic mai mult.

Lewis Culver mormăi.

— Da, corespunde cu ce avem noi. În regulă. Ești sigur că nu mai e și altceva? E doar o excursie de familie?

— Absolut, minți Maguire.

Când venea vorba de Raglan, nimic nu mai era sigur. Cu excepția bănuielii lui Jennifer Armstrong.

Raglan nu era genul care să meargă în parcuri de distracții.

4

Raglan avea un rucsac mic, în care ținea un tricou de schimb, lenjerie intimă și șosete. Familia avea șase valize în total. Odată ce trecuseră prin vamă și își ridicaseră bagajele în Orlando, așeză trei valize într-un cărucior pentru bagaje și trei într-altul. El și fiul adolescent al Amandei, Steve, se ocupaseră cu recuperatul bagajelor și împingeau cărucioarele prin terminal. Amanda ducea pe umăr o geantă voluminoasă și o ținea de mână pe Melissa, care era obosită după zbor. Sala principală a aeroportului reprezenta primul pas spre o cu totul altă lume, luminoasă, strălucitoare, unde soarele părea mereu că zăbovea pe cerul azuriu. Zonele de luat masa și cele de așteptare erau înfrumusețate cu diverse ghivece cu palmieri, iar culoarele circulare ale Hotelului Hyatt Regency, care șerpuiau chiar în inima aeroportului, îi îmbiau pe pasageri asemenea unui port de escală ce-i primea cu brațele deschise. Raglan le-a condus pe Amanda și pe copila somnoroasă spre o bancă, i-a zis lui Steve să stea lângă cărucioarele cu bagaje și s-a îndreptat spre un chioșc unde se vindeau telefoane mobile și cartele SIM. A revenit după zece minute și a îndrumat familia spre ieșire.

Amanda se văzuse cu prietena ei, Lisa, la o conferință cu ceva ani în urmă, deși viața Lisei Mayfield nici c-ar fi putut fi mai diferită de a ei, căreia îi muriseră doi soți. Lisa era cercetător în domeniul biologiei și se căsătorise cu un antreprenor de succes. Născuse un fiu, apoi se mutaseră de la New York în Florida. Cu trei ani în urmă, când soțul o părăsise pentru o tipă de vreo 30 de ani, Lisa îl curățase bine de tot. Îi luase casa luxoasă de pe o plajă privată, dotată cu un garaj în care încăpeau mai multe mașini, având și încăperi pentru personalul de curățenie. Amplasarea era perfectă, la o aruncătură de băț de coastă. Dobândise și mașinile la care nemernicul ținea atât de mult, iar pensia alimentară considerabilă obținută în urma divorțului a fost doar cireașa de pe tort. Așadar, Lisa își creștea fiul fără nicio grijă de ordin financiar. Era liberă și fericită.

Raglan observă o femeie mică de statură, suplă, care aștepta chiar în primul rând, în mulțimea adunată la terminalul Sosiri. Era bronzată, cu părul grizonant, tuns scurt la baza gâtului. Purta o bluză albă, pantaloni tip țigaretă care îi ajungeau până la glezne și o pereche de pantofi roșii, fără tocuri. Prieteni înstăriți. Sunt mereu un atu în viață.

— E cea de acolo? întrebă Raglan.

Amanda se uită în direcția în care arăta.

— Dumnezeule, oare de ce atâtea americance sunt mereu așa de aranjate? se întrebă ea. Mă simt de parcă aș fi o broască bătrână, dar simandicoasă. Parcă și văd că mă invită să merg cu ea la spa.

Îi făcu semn cu mâna și o strigă pe nume, apoi porni cu pași repezi înspre Lisa Mayfield, care o strigă încântată. Se îmbrățișară, se sărutară, apoi se mai îmbrățișară o dată. Se vedea după zâmbetul luminos al Lisei că era extrem de fericită de revedere. Se repezi numaidecât și la Steve.

— La dracu', mormăi puștiul.

— Ține-te bine, amice, e groasă treaba, îi șopti Raglan.

Lisa avu prezența de spirit necesară să nu îmbrățișeze un adolescent în public. Îi întinse mâna.

— Ce preferi: Steven, Steve sau Stevie?

— Steve, îi răspunse, dând mâna cu ea.

— Atunci bine ai venit în Florida, Steve. Ai să te înțelegi de minune cu fiul meu. Sunt sigură de asta.

Se întoarse spre Raglan.

— Iar tu trebuie să fii… Raglan.

— Da.

— Doar Raglan?

— De regulă, lumea nu are nevoie de mai mult de-atât.

Lisa își puse palma peste mâna lui Raglan, care ținea mânerul valizei. Exuberanța cu care îi întâmpinase păli deodată și își coborî vocea.

— Îți mulțumesc că ai adus-o aici. Am să mă asigur că ea și copiii se vor simți minunat.

I se distingea o notă de recunoștință în glas, pentru tot ceea ce făcuse Raglan față de prietena ei. Se întoarse brusc.

— Bun, să mergem atunci. Hai acasă ca să vă instalați cu toții.

Lisa Mayfield o luă de braț pe Amanda și porniră amândouă spre parcare.

Steve ridică privirea înspre Raglan.

— Mama ta are nevoie de asta.

Puștiul încuviință.

— Știu. Doar că nu-s sigur că e ceea ce am eu nevoie.

Autoturismul monovolum de un albastru intens marca Chrysler Pacifica rula lin pe autostradă. Amanda stătea pe locul pasagerului și vorbea plină de înflăcărare cu prietena sa. După câte observase Raglan, probabil că analizaseră fiecare clipă care trecuse de când se văzuseră ultima oară, mai puțin despre răpirea și uciderea lui Jeremy Carter, din 2019. Raglan se așezase într-un anume unghi, ca să poată vedea oglinzile laterale ale mașinii. Lisa abia dacă depășea cu unul-doi

kilometri la oră limita de viteză de pe autostrada 528 în direcția est. Au încetinit ca să achite taxa de trecere. Raglan se așteptase să fie urmăriți la puțin timp după ce aterizaseră, însă deocamdată se părea că nu aveau pe nimeni pe urme. Fără îndoială că cei de la controlul pașapoartelor vor fi notificați de intrarea lui în țară, informația ajungând direct la agenția desemnată în acest sens. În cazul său, era vorba despre CIA. Avusese misiuni comune cu agenții de teren ai Agenției și figura pe lista lor de colaboratori. Probabil urmau să treacă mai multe ore, ori poate chiar o zi, până să le solicite celor de la FBI să desemneze o echipă de supraveghere care să pornească pe urmele sale. Asta și voia. Ia lasă-i să-și piardă timpul câteva zile ținându-se după un tip aflat în vacanță, care-și duce familia să le arate împrejurimile! În momentul în care echipa de supraveghere întocmea un raport conform căruia nu avea un comportament suspect, atunci avea să dispară. Lisa Mayfield o luă spre sud, pe autostrada I-95, către orașul Vero Beach. Aruncă o privire în oglinzile laterale, dar tot nimic pe urmele lor, nici măcar patrula de autostradă. La o oră și jumătate după ce plecaseră de la aeroport, intrau pe poarta comunității private, cu paznici la intrare, o comunitate de lux numită „Sunrise Lakes”. A doua zi, agenții federali aveau să-i ia urma, iar el intenționa să-i ducă pe o pistă falsă.

5

Agentul special FBI Jenna Voss închise încă un dosar voluminos plin cu rapoarte, semnă lista de verificare și îl puse deasupra teancului cu alte șase-șapte dosare de caz pe care le parcursese deja de când ajunsese la birourile din Miami. Structura vastă din sticlă a clădirii FBI o făcea să se simtă de parcă se afla într-un acvariu, iar lumea întreagă putea să o vadă cum dă greș în fiecare secundă. Desigur că nu era cazul, dar conștientizarea acestui fapt nu o ajuta deloc să scape de sentimentul de durere și de vinovăție. Și mai era și rușinea. Ah, da, rușinea care o acoperise cu o pătură umedă și deprimantă, asemenea ceții de pe Coasta de Est. Îi eliminase orice urmă de căldură dată de Florida, statul însorit.

Cu douăsprezece luni mai devreme se afla pe val: în urma succeselor înregistrate în cadrul biroului din Washington, D.C., fusese promovată și transferată la Miami, unde coordona Echipa de elită creată pentru Salvarea Ostaticilor[1]. În cei doisprezece ani de când făcea parte din Biroul Federal, niciodată nu se mai simțise atât de împlinită. Fusese lăudată pentru eforturile depuse și pentru reușitele înregistrate de echipa pe care o conducea. Părea că nimic nu avea să-i oprească ascensiunea. Apoi a venit momentul când l-a cunoscut pe Lennie Elliot, un informator.

Motivul pentru care fusese cooptat era legat de dezmembrarea, piesă cu piesă, a unui cartel internațional care se ocupa de spălarea de bani în Florida, suspectat că avea legături cu corupția de la cel mai înalt nivel din cadrul guvernului american. După un an de supraveghere și de descinderi, aveau în față premiul cel mare. Tipul din spatele operațiunii se pregătea să dispară din țară, iar Lennie Elliot îi spusese Jennei Voss unde și când avea să se afle peștele cel mare. După operațiune, Lennie urma să fie răsplătit și inclus în programul de protecție a martorilor. Jenna verificase și răsverificase fiecare amănunt. Rapoartele sale de supraveghere ajunseseră chiar și pe masa directorului FBI. Apoi, venise momentul când primise undă verde. Planificase operațiunea, își îndrumase echipa să acționeze, însă doi membri ai HRT își pierduseră viața, trei fiind răniți.

Fusese o înscenare bine pusă la punct de la bun început: Lennie Elliot jucase pe degete o agentă federală ambițioasă. Adesea își spusese în sinea ei după misiunea eșuată că, cel mai probabil, fusese orbită de succesele anterioare. Nu o încurcase doar o informație greșită plasată strategic, ci mai degrabă existaseră o serie de inconsecvențe minore în poveștile spuse de Lennie, care îi scăpaseră

cu totul din vedere. Cartelul care se ocupa cu spălarea de bani aranjase ca Lennie să pară informator, își sacrificase câteva operațiuni puțin importante și îi ademenise pe agenți într-o capcană mortală. Dar ce să vezi? Lennie și șefii lui dispăruseră, la fel și banii spălați. Și cine fusese tras la răspundere? Jenna Voss.

Ancheta internă din cadrul Biroului i-ar fi putut încheia cariera pe loc, dar întreaga ierarhie de conducere care îl avea în vârf chiar pe director citise rapoartele, ascultase interceptările și dăduse undă verde. Fusese mustrată, degradată din funcție și pusă la munca de birou să facă hârțogăraie până când putea fi transferată din Miami. Aceasta era pedeapsa ei. Asta, plus sentimentul sfâșietor de vinovăție resimțit din cauza morții celor doi membri ai echipei sale.

Deschise sertarul de la birou să caute un evidențiator și dădu peste vechea ei legitimație HRT, care parcă o privea sfidător. Servare Vitas, „Să salvăm vieți."

— Voss?

Ridică privirea și îl văzu în fața biroului ei pe agentul special care conducea biroul din Miami. Brad Shelton ținea două foi pe care era imprimată sigla oficială a Biroului Federal de Investigații.

— Am primit data transferului tău: în următoarele 72 de ore. Chiar și mai curând dacă e posibil. Asigură-te că lași ordine pe birou.

— Unde mă trimit?

— Înapoi în D.C.

Văzu un licăr de speranță în ochii ei și îl stinse cu plăcere.

— Nu e vorba de sediul central, ci de Divizia Serviciilor de Informații în materie de justiție penală[2].

Îi dădu hârtia.

Jenna parcurse informațiile legate de transfer și încuviință. N-avea rost să se plângă. O trimiteau departe, în Virginia de Vest, departe de sediul central din D.C. Divizia Serviciilor de Informații în materie de justiție penală era un centru electronic de schimb de informații, unde erau păstrate date care puteau fi accesate de orice autoritate de aplicare a legii. Asta însemna că nu presupunea muncă de teren, ci doar parcurgerea informațiilor. În prezent, asta stă în mare parte la baza combaterii infracționalității.

— Încă ceva, zise Sheldon, întinzându-i și cealaltă hârtie. Nu pot aloca mai multe persoane pentru treaba asta, așa că vă trimit pe tine și pe Diaz.

În sinea ei, Voss se lamentă. Ronaldo Diaz mai avea o lună până la pensie și nu avea altceva programat pentru viitorul apropiat decât mersul la pescuit. În ultimii trei ani, acesta făcuse doar muncă de birou. Grija paternă pe care i-o purtase după misiunea eșuată fusese bine intenționată. Cu toate astea, în loc să o aline, o lezase.

— Orice, numai să scap de toate astea, îi răspunse arătând spre

teancul de dosare.

— Nu te baza, e un filaj de rutină. Diaz deține toate amănuntele. E muncă de jos pentru Agenție, maximum trei zile. Stați la un motel, apoi reveniți aici. Ne anunți când subiectul se pornește. Cu cât am mai repede toate informațiile necesare ca să închei treaba, cu atât mai repede te poți întoarce la aceste rapoarte și îți poți elibera biroul.

Se întoarse și ieși. Voss se uită la fotografia scanată de pe pagina cu descrierea și numele bărbatului care figura ca suspect.

Era un englez pe nume Raglan.

6

Locuința Lisei Mayfield era îndeajuns de spațioasă pentru ca toată lumea să aibă intimitatea de care avea nevoie. Piscina era încălzită, sala de jocuri avea atât jucării pentru cei mici, cât și dispozitive pentru cei mai mari, iar dormitorul lui Raglan de deasupra garajului vast părea suficient de spațios încât să găzduiască o întreagă convenție. Era mult prea mare. În mijlocul încăperii se afla un pat imens, iar pe peretele din față un televizor cu diagonala de 165 de cm. Lisa îi pusese cheile în palmă și îi spusese că pilotele – apoi se corectase repede în cazul în care englezul nu știa că se referea la ceea ce europenii numesc plăpumi – erau noi, nimeni nu dormise pe ele, dar găsea pături subțiri în dulap dacă prefera altceva. Adevărul este că prefera păturile. Raglan testă patul; era mult prea moale. Dădu așternuturile la o parte și le așeză pe podeaua din lemn de stejar, apoi împături plăpumile din puf de gâscă pentru a-i ține loc de saltea. După ce făcu un duș se dezbrăcă, închise aerul condiționat, deschise ferestrele și se înveli cu o pătură ușoară din bumbac.

Răsăritul din Florida era prea frumos ca să-l rateze. Se duse apoi să vadă dacă Steve voia cumva să iasă la alergat, dar văzu că puștiul era întins pe pat și încă dormea profund. Ieși pe ușa din bucătărie și alergă de-a lungul uneia dintre străduțele care șerpuiau prin jurul comunității. În decurs de 15 minute, deja trecuse pe lângă două lacuri purpurii, unde egretele se uitau cu atenție la luciul apei, așteptându-și micul-dejun să înoate spre suprafață, iar pelicanii care zburau alene se îndreptau fără grabă spre locul preferat unde își făceau veacul. Ce-i drept, „Sunrise Lakes”[3] își merita numele. În mod clar, comunitatea privată avea propriile reguli: peluzele erau bine îngrijite, nu se zărea nicio rulotă pe aleile din fața caselor și nici bărci cu motor ascunse sub vreo prelată. De fapt, nu se vedea nicăieri vreo barcă. Oamenii de aici aveau un stil de viață îngrijit și minimalist, conceput pentru cei îndeajuns de înstăriți ca să-și permită o viață cosmetizată, fără mărunțișurile inestetice ale vieții moderne care să le perturbe câmpul vizual. Tocmai de aceea mașina parcată sub un palmier pe aleea din fața unei case aflate pe o străduță la mai puțin de un kilometru distanță nu se încadra deloc în peisaj. Silueta persoanei aflate la volan nu era a vreunui romantic incurabil, venit să admire răsăritul de soare.

Agenții federali se treziseră cu noaptea-n cap.

Lisa Mayfield îi spusese lui Raglan că poate lua oricare mașină din garaj. Acum el și Steve se aflau în fața autoturismelor care arătau ca scoase din cutie. Un Ferrari clasic era „coleg” cu alți camarazi preferați de persoanele cu statut, în acest garaj al unui tip plin de bani. Lisa știa cât valorau mașinile, însă dăduse totuși întâietate bunelor maniere; doar menționase în treacăt că decapotabila Bentley S3 din 1966 se număra printre cele mai puțin costisitoare din garaj. Probabil asta însemna doar că prețul se încadra undeva în apropiere de sfertul de milion, pentru că celelalte mașini clasice erau dintre cele preferate de starurile rock.

— Te pricepi la mașini? întrebase Raglan.

— Tata conducea un Jaguar al companiei.

Steve ridică din umeri când spuse asta. Nu prea îl interesau mașinile.

— Sunt în asentimentul tău, zise Raglan la rândul său. Alege tu una.

— Asta, spuse Steve, punând palma pe capota unui Land Rover Defender V8 cabriolet.

— Bună alegere, îl lăudă Raglan.

Ronaldo Diaz își mângâie obrazul nebărbierit. Nu reușise mai deloc să se odihnească în noaptea aceea pe salteaua tare de la motel, iar când ațipise într-un final, se cufundase într-un somn atât de adânc, încât se trezise târziu, aproape de ora când trebuia să o preia pe Voss. Pe deasupra, ratase și micul-dejun. Voss știa că barosanul avea nevoie de „combustibil” ca să facă față zilei pline care-i așteptа. Îi întinse o cafea și mai multe produse de patiserie.

— Te-ai trezit de mult timp? o întrebă.

Încuviință din cap, însă nu-și luă ochii de pe autoturismul Defender negru, cu vopsea lucioasă. Avea să fie o zi lungă, care să le amorțească fundurile de atâta stat.

— O ia spre sud, zise Diaz, urmărind mașina din față.

— Serios, chiar ești atât de sigur? îi răspunse Jenna.

— Știi, sarcasmul nu face decât să dea dovadă de lipsă de înțelepciune.

— Ia zi, Ronnie, ai pus vreodată mâna pe vreo carte?

— Odată, un răvaș dintr-un fursec chinezesc. Ce-i la sud de-aici?

— Ce zici de Miami?

— Nu se îndepărtează prea tare de casă. Ce locuri mai sunt prin apropiere care l-ar putea interesa pe un turist, mai ales unul care are și un adolescent după el? Ce zici, oare pescuitul sportiv? Dacă

închiriază o barcă, va trebui să ne postăm pe vreun doc în port.

— Da, știi tu, ca-n piesa aia de Otis Redding: I'm sittin' on the dock of the bay[4].

— Watchin' the tide roll away[5].

— O să-ți fie dor de mine. Hai, recunoaște, o tachină Diaz.

— Da, o să-mi lipsească firimiturile pe care le lași peste tot. Uite-l, zise Jenna.

Mașina Land Rover o luase spre ocean, de-a lungul digului Ford Pierce.

Voss oftă când văzu semnul.

— Ar fi trebuit să anticipez asta.

*

Raglan îl adusese pe Steve la Muzeul Național dedicat Trupelor SEAL din cadrul Marinei americane; aici era plăcut și răcoare. Deja erau vreo doisprezece turiști înăuntru. Avea să treacă greu o oră cu Raglan povestindu-i puștiului din experiența sa cu armele folosite în operațiuni speciale și despre echipamentul expus în vitrine. În tot acest timp, canicula de afară urma să-i chinuie pe cei doi agenți FBI. Voia să-i lase să fiarbă bine în suc propriu, apoi să-i ducă spre nord, pe un drum preferat de turiști. Până la lăsarea serii, Raglan hotărâse să-și petreacă ziua făcând diverse activități preferate de orice vizitator încântat că se află în Florida, însă își propusese și să ia legătura cu bărbatul care îi trimisese mesajul legionarului ucis în Franța.

În întunecimea din interior, câțiva turiști vorbeau în șoaptă pe tonuri serioase, de parcă ar fi fost într-un lăcaș de cult; adevărul e că, pentru multă lume, cam asta reprezenta muzeul. Când se deschise ușa de la intrare, lumina de afară se refractă prin geamurile exponatelor. Raglan îl conduse pe Steve în fața unui dulap cu armament unde figurau specificațiile unei puști de asalt folosite de trupele speciale și văzu reflexia femeii exact în momentul în care aceasta se întorcea repede într-o parte, ca și cum ar fi interesat-o informațiile din broșura pe care o ținea în mână.

După ce admirară exponatele timp de vreo oră, Steve se opri în fața unei vitrine și privi în sus cu o expresie vinovată, în ochii bărbatului pe care îl idolatriza.

— Nu prea-mi place să mă uit la toate chestiile astea, îi zise.

— Ah, chiar? Nu știam, spuse Raglan oarecum surprins.

Steve făcu o grimasă.

— Chestia-i că-mi amintește de toată violența din jurul nostru. Mi-e greu să-mi închipui că tu faci parte din lumea asta și mă duce cu

gândul la moartea tatei. Pur și simplu mă face să mă simt nelalocul meu.

— Îmi pare rău, spuse Raglan, nu am fost inspirat să te aduc aici.

— Pentru mine tu faci parte din ceva ce nu voi putea înțelege vreodată, zise puștiul, în timp ce privea vitrina cu armament.

Vocea îi deveni o șoaptă.

— Adică, mă refer la faptul că ucizi oameni.

Raglan îi puse o mână pe umăr.

— Să știi că nu mă trezesc dimineața cu gândul ăsta în minte.

Puștiul încuviință.

— Scuze…

— N-ai de ce, te înțeleg. Într-adevăr, odată ce ai luat viața cuiva, nu uiți niciodată. Totuși, uneori e necesar.

— Așa cum l-ai ucis pe cel care l-a omorât pe tata?

— Da. În cazul ăsta a fost necesar. Trebuia să se facă dreptate.

— Ai fi putut să-l aduci înapoi în țară ca să fie pus sub acuzare?

— Nu. Vine o vreme când trebuie aplicată o altfel de dreptate. Ce-ai zice să mergem mai departe? Mai încolo e un loc care cred că o să-ți placă.

— În regulă, zise Steve.

— Vreau să verific mai întâi ceva, așa că tu du-te între timp în colțul ăla al muzeului.

— La ce să mă uit?

— Mai ții minte filmul Căpitanul Phillips? îl întrebă Raglan.

— Nu era în trupele SEALS, zise Steve, mergând înspre locul indicat.

— Nu, dar a fost salvat de ei, iar barca în care l-au transportat e acolo. Poți să te urci în ea.

Puștiul se întoarse să privească în direcția în care îi arăta Raglan, spre o barcă de salvare solidă, nu dintr-acelea pneumatice. Ghidându-l pe băiat, Raglan se poziționase intenționat în spatele lui astfel încât să o poată urmări pe femeie folosindu-se de vederea periferică atunci când se uita în reflexia vitrinelor. Aceasta iar se prefăcea că citește broșura.

*

Voss se lamentă în sinea ei. Ridică privirea și se uită la propria reflexie. Dacă tipul ăsta care prezenta atâta interes pentru CIA avea legături cu lumea serviciilor de informații, e posibil să o fi reperat. Renunță la paravan și se duse înapoi la Diaz, care o aștepta mai

încolo. Partenerul ei rămăsese la mașină, astfel că putuse să-și dea jos sacoul fără ca cineva să-i vadă arma din dotare. Coborâse geamul, își slăbise cravata, iar lentilele ochelarilor de soare luceau pe când ea se întorcea spre mașină.

— Ei bine? o întrebă luând o gură din doza rece.

— Nimic. Doar se plimbă.

— Nu se grăbește deloc, răspunse Diaz. Uite, abia asta se poate numi cu adevărat o barcă de pescuit, completă el.

Ridică aparatul foto și îi arătă o serie de poze ale ambarcațiunii folosite de trupele speciale, care avea un aspect redutabil.

Voss se sprijini de portiera cu geamul coborât și duse o mână la ochi, ca să-și ferească privirea de razele puternice ale soarelui.

— Știai că are o lungime de 24 de metri și aproape șase metri înălțime? Bărcile astea puteau transporta 16 agenți SEAL plus membrii echipajului. Erau înarmate până-n dinți și puteau atinge viteza de 50 de noduri.

Diaz își împinse ochelarii de soare pe cap.

— Hei, da' când ai devenit tu expertă în materie de operațiuni speciale?

— Acum vreo cinci minute. Îi aruncă broșura în poală și îi luă doza din mână.

Îl urmăriră pe Raglan pe autostrada I-95, spre nord.

— Am filat casa la patru azi-dimineață, zise Voss.

Diaz umblă iar în cutia cu produse de patiserie și mușcă cu poftă.

— Jenna, e un oarecare. Habar n-ai de câte ori dă rateuri Agenția. E o sarcină cu prioritate scăzută.

Lui Voss nici nu-i stătea în fire și nici nu fusese instruită să trateze pe cineva catalogat drept persoană de interes de către CIA sau de FBI ca fiind cu prioritate scăzută. Ronnie Diaz se ocupase cu vârf și îndesat de numeroase anchete și arestări periculoase. Primise și distincții pentru curaj. Nimeni nu-i punea la îndoială anii petrecuți în slujba securității țării. Cu toate acestea, din punct de vedere mental, se afla la capătul undiței. Poate că Voss o dăduse în bară cu operațiunea de spălare a banilor, dar încă avea instincte ascuțite.

— E în formă. A alergat timp de o oră înainte de micul-dejun. Și nu mă refer că a alergat așa, Ronnie, doar ca să se miște cât de cât. Nu, tipul a alergat ca la maraton.

— Te-a văzut? întrebă Diaz printre îmbucăturile din ștrudelul cu cremă.

Clătină din cap.

— Parcasem pe aleea din fața casei cuiva. Paznicii de la poartă

mi-au zis că proprietarii nu erau acasă. N-ar fi avut motiv să mă bage în seamă. E în vizită aici, de ce i-ar trece prin cap că un autoturism parcat în fața unei case ar însemna ceva?

Diaz își șterse mustața cu șervețelul.

— În regulă. Ai instincte bune, știu asta. Ale mele s-au tocit așa de tare, încât e nevoie să merg la reparații auto cu ele. Îl mai urmărim vreo două zile, apoi îi raportăm lui Sheldon, așa cum ni s-a spus. Apoi gata treaba. De acord?

— Da.

Voss nu pierdu din ochi mașina în care se aflau Raglan și băiatul. Fă cum zice Ronnie, spunea vocea din capul ei. E un filaj de rutină. Probabil era și ultimul, având în vedere unde o trimiteau după aceea. Cu toate acestea, îl văzuse pe Raglan cum „rupsese” asfaltul prin cartier în acea dimineață. Era un tip care nu-și pierdea obiectivul din ochi. Un tip care trecuse peste toate piedicile provocate de durere. Știa ce însemna asta din propriul antrenament. Însă după ce-l urmărise pe bărbat alergând, constatase că nici măcar nu își atinsese pragul maxim de efort. O părticică din ea ar fi vrut să se dovedească a fi mai mult decât un tip aflat în concediu cu familia.

Și dacă era într-adevăr așa?

Ei bine, ar fi însemnat că mai avea o ultimă șansă să fie implicată în ceva care ar putea să o aducă iar în prima linie.

O șansă ca să-și răscumpere greșelile.

7

Raglan și Steve au trecut de turnichetele de la intrare și au intrat în grădina unde erau expuse navetele Centrului Spațial Kennedy din Cape Canaveral. Impresionați fiind de cele văzute, au vizitat apoi diversele expoziții în care erau prezentate iscusința și curajul celor care se avântaseră pe culmile călătoriilor în spațiu, în nave care zburau cu viteze amețitoare. Timpul a început să se scurgă mai lent pe măsură ce Steve se destindea, vorbind din ce în ce mai mult despre tatăl său vitreg decedat și fiind mai receptiv la stilul de viață vioi, tipic american.

— E incredibil! Tatei i-ar fi plăcut mult, zise el grăbind pasul.

Entuziasmul puștiului era o recompensă îndeajuns de mare pentru Raglan, care se asigură că au parcurs centrul dintr-un capăt în altul. Îi dădu mână liberă adolescentului să se cațere prin modulele spațiale, apoi să urce la bordul simulatorului de lansare; în tot acest timp, Raglan era cu ochii pe cei care îl urmăreau. O recunoscuse pe femeie de la muzeul dedicat trupelor speciale; se afla iar în spatele lui. În plus, era prea bine îmbrăcată pentru o turistă. Costumul ei cu sacou și pantaloni și cămașă albă apretată nu se încadrau deloc în peisajul plin de turiști îmbrăcați relaxat. Se poziționase foarte în spate și, dacă nu s-ar fi uitat cu mare atenție, ar fi ratat-o cu siguranță. I-a mai luat încă o jumătate de oră ca să-l depisteze pe bărbatul care o însoțea. Ambii se amestecaseră în mulțime și îi urmăriseră îndeaproape fiecare mișcare. Nu era oricum greu, dat fiind faptul că nici nu se străduia să scape de ei. Bărbatul supraponderal avea în mână o broșură cu Centrul Spațial. Raglan îl luă pe Steve și se îndreptară direct spre el. Tipul adoptă repede un aer pierdut, de parcă ar fi fost un turist oarecare, apoi ridică bărbia ca și cum s-ar fi decis pe loc încotro voia să meargă și se îndepărtă. Clar că altă opțiune nu avea. Până ce au ajuns la botul navei spațiale Atlantis, aflată în hangarul imens din interiorul clădirii, Raglan o reperase iar pe femeie. Profita de umbre și de iluminatul slab ca să treacă neobservată, dar când păși printr-un prag luminat din spate, silueta i se potrivea perfect cu imaginea pe care o consemnase el în memorie. Deja se scursese ceva vreme, așa că pe bărbatul mai în vârstă sigur îl dureau tălpile și probabil îi mai era și foame pe deasupra. Ba mai mult, trecuse suficient timp ca să se fi asigurat că Raglan nu era decât un simplu turist. Reușise să facă rost de timpul necesar.

Îl conduse pe Steve departe de minunile din Centrul Spațial și o porniră iar pe autostrada I-95. Puțin mai în spate, la câteva mașini

distanță, același autoturism sedan albastru-închis își iți nasul ca să verifice pe unde o lua. Raglan fu cuprins de tentația de a tura la maximum motorul V8, dar se abținu. Adevăratul motiv din spatele acestei vizite era la doar un sfert de oră depărtare.

Muzeul Valiant Air Command Warbird fusese înființat cu cinci decenii în urmă de către voluntarii hotărâți să restaureze avioane militare utilizate în conflictele armate. Într-un hangar imens erau peste 40 de avioane de luptă, care se întindeau inclusiv pe platforma de staționare din afara clădirii. Steve rămăsese cu gura căscată și îl pusese pe Raglan să îi facă o poză în fața steagului american imens care atârna lângă un avion supersonic Grumman F11 Tiger, cu botul său pe care erau pictate două rânduri de dinți de rechin. Lui Raglan îi luă mai puțin de zece minute să dea de tipul pe care îl căuta. Nici nu fusese nevoie să-l convingă pe Steve, că puștiul și dispăruse să exploreze șirurile de avioane de vânătoare lustruite, pe când Raglan se apropia de mecanicul care lucra la un avion de transport C-47. Se prefăcu interesat de plăcuța pe care figura istoricul avionului, folosit pentru transportarea parașutiștilor dincolo de Canalul Mânecii în 1944. Capota metalică a motorului fusese îndepărtată, iar mecanicul stătea pe o platformă înălțată și lucra la amalgamul de cabluri și de distribuitoare multiple.

— Trainic aparat, zise Raglan, admirând efortul depus de mecanic.

— Cu siguranță. E calul de bătaie al Corpului aerian al armatei și al altor grupuri. Plus că încă e funcțional, răspunse mecanicul fără să-și abată atenția de la ceea ce făcea.

Raglan aruncă o privire în jur; nu prea mai era lume în hangarul imens. Intenționat venise aproape de ora închiderii. Femeia și tipul mai în vârstă nu îl urmăriseră aici. Se uită în sus la desenul pictat pe carlingă: înfățișa o femeie care stătea într-o poziție seducătoare și purta o rochie largă, albastră, ce lăsa la vedere picioarele frumoase și coapsele atrăgătoare. Era emblema originală de pe avioanele din anii 1940: Tico Belle.

— *J'ai reçu ton message[6], Rudi.*

Robert de Vere, fostul legionar cunoscut drept Rudi Charron, se întoarse brusc, scăpând cheia franceză din mână. Raglan o prinse înainte să atingă podeaua.

Mecanicul se holbă preț de câteva secunde la el, cu gura întredeschisă, se șterse pe mâini cu o cârpă, apoi coborî neîndemânatic de pe platforma suspendată, uitându-se în jur la cei aflați în hangar. Lupul își schimbă părul… Nu încercă să-l îmbrățișeze pe vechiul său camarad, în cazul în care cineva într-adevăr îi urmărea; în schimb, trecu pe lângă Raglan și urcă treptele joase, intrând în avion. Acesta îl urmă. Se așezară ghemuiți pe băncile destinate

militarilor, dispuse de-o parte și de alta a fuzelajului canelat.

— Dumnezeule, Raglan, nu-mi vine să cred că ai izbutit să ajungi aici. Nu credeam că Jacques a reușit să dea de tine, îi spuse pe un ton scăzut.

— De fapt, n-a reușit, zise Raglan având întipărită în minte imaginea cu trupul slab și neînsuflețit al fostului legionar, zăcând mort în casa părăginită de pe străzile lăturalnice din Marsilia. I-am găsit telefonul și am văzut mesajul de la tine.

— L-au ucis? întrebă americanul.

— Sunt mai mulți?

— Nu știu. Se petrece ceva de anvergură, de asta am primit apelul prin care îmi cerea să dau de tine.

— Cine ți-a cerut asta?

— Îl mai ții minte pe Casey Zeller?

Raglan își aminti chipul asociat numelui. Niciodată nu erau mai mult de câțiva americani în Legiunea străină la un moment dat; îi puteai număra pe degetele de la o mână.

— Da. Și-a păstrat propriul nume, a dat probă ca să facă parte din unitatea mea, dar a fost rănit. M-am intersectat cu el în America Centrală cu câțiva ani în urmă, când era la Ambasada din Venezuela. Te-a contactat?

— Nu el, nevastă-sa.

— Nu știam că e însurat.

— S-au căsătorit la ceva vreme după ce s-a întors în țară.

— De ce te-a sunat pe tine?

Neliniștit, De Vere aruncă o privire înspre ușa aeronavei.

— Era speriată. Pun pariu că încă îi e teamă. După cum mi-a zis, soțul ei îi spusese că, dacă dispare vreodată, să dea de tine, întrucât, de când ai părăsit Legiunea, te ocupi cu spionajul. Casey nu avea decât numele și numărul meu de telefon, așa că pe astea i le-a dat soției sale. La rândul meu, aveam doar datele de contact ale lui Jacques.

— Crezi că e vreo legătură între dispariția lui și moartea lui Jacques?

Mecanicul ridică din umeri.

— Niciodată n-am crezut în coincidențe.

Raglan îl analiză pe bărbatul din fața sa preț de câteva clipe. De când plecase din Legiune mai pusese ceva kilograme pe el, iar părul închis la culoare era brăzdat de fire albe. Totuși, dincolo de toate acestea, încă mai avea forța de odinioară, necesară pentru a se apăra. Cu toate acestea, se vedea că e neliniștit.

— Ce-i, Bob? Ceva te-a speriat, îmi dau seama.

De Vere oftă și șterse cheia franceză cu cârpa, doar așa, ca să aibă ceva de făcut.

— Pe mine m-a sunat pe telefonul fix, acasă. Apoi am încercat să dau de Jacques, dar nu mi-a răspuns. După asta, am fost al naibii de sigur că linia era compromisă.

— Vrei să zici că cineva îți asculta telefonul?

— Habar n-am. Nu văd cine ar face asta. Însă din câte știu, Casey Zeller lucra la Pentagon: Agenția de Informații pentru Apărare. Nu ți se pare că asta ridică unele semne de întrebare? Ai nevoie de un ordin judecătoresc ca să pui sub supraveghere telefonul cuiva. Chestia e că n-am dușmani, nu văd de ce ar face asta. Oricum, de aceea i-am dat mesaj lui Jacques de pe mobil.

Adoptă o expresie ușor stânjenită.

— Poate că fac eu din țânțar armăsar, dar jur că, după ce am trimis mesajul, am avut senzația că sunt urmărit.

Făcu o grimasă.

— Acum vii și-mi zici că e mort.

— Avea probleme cu drogurile.

— Atunci poate că-mi imaginez eu tot felul de scenarii exagerate.

— Nu neapărat. Când am ajuns la el, erau doi bărbați în casă. Murise de supradoză, ori poate că aranjaseră ei să pară așa. Căutau ceva, posibil telefonul lui mobil.

— Dar nu era nimic pe telefon, în afară de mesaj.

— N-au mai fost probleme de atunci?

De Vere clătină din cap.

— Atunci e moartă pista asta. Dacă se petrece într-adevăr ceva, trebuie urmărit mai departe firul. Dă-mi adresa lui Zeller. N-are rost să-l mai sun.

— Pentru orice eventualitate?

— Exact.

*

Raglan se despărți de fostul lui camarad. În fond, singurul motiv pentru care crease întreaga șaradă cu excursia fusese doar ca să discute cu el. Cei doi care îl urmăreau erau sigur agenți FBI, fără doar și poate. Probabil fuseseră trimiși după el de cineva de la CIA, îngrijorat de sosirea sa pe pământ american. Faptul că agențiile guvernamentale oficiale erau neliniștite de prezența lui și puseseră pe urmele sale o echipă de supraveghere era logic. Însă ceea ce nu avea noimă era faptul că un fost legionar dispăruse fără urmă, iar soția lui

speriată îi contactase fostul coleg ca să-i ceară ajutorul. De Vere era o persoană de contact solidă, capabilă, dar neliniștită, un om care fusese în suficiente situații periculoase la viața lui ca să nu se sperie cu una, cu două, însă ale cărui instincte îi spuneau că era urmărit și că cineva îi asculta apelurile telefonice. Elementele acestea trebuiau puse cap la cap cu cei doi bărbați din Franța, care e posibil să-l fi ucis pe Jacques Allard.

Raglan nu mai văzu autoturismul sedan închis la culoare atunci când plecau de la Muzeul Warbird, dar îl reperă din nou la mai puțin de un kilometru, pe autostrada I-95; șoferul încerca să se amestece cât mai discret în trafic. Avea să le mai acorde o zi și un ultim motiv ca să renunțe la supraveghere și să le raporteze superiorilor că cel urmărit nu era decât un tip aflat în vacanță, nimic mai mult.

Venise vremea să dispară.

8

A doua zi dimineață, Voss și Diaz au repetat programul zilei anterioare și au pornit devreme ca să aștepte vizavi de poarta de la intrarea în comunitatea privată „Sunrise Lakes”. Nu prea era trafic. Deocamdată, niciunul dintre locatarii și oaspeții reședinței Mayfield nu se ivise încă. Voss sărise peste cafea, în afară de cea băută la micul-dejun. Pentru că așteptau pe marginea drumului, nu avea cum să-și golească vezica la fel de ușor precum Diaz. Nu-i era rușine să meargă câțiva metri în tufișuri și să stea pe vine, dar gândul că Raglan s-ar putea furișa chiar pe sub nasul ei, în timp ce ea urina în boscheți, ar fi reprezentat o rușine mult prea mare și cireașa de pe tort în plan profesional.

Era trecut de ora prânzului, ceea ce însemna că localnicii din Vero Beach stăteau pe la terase, bând cocteiluri Margarita, bucurându-se de temperaturile plăcute de final de iarnă, asta după ce se asiguraseră în prealabil că au un șofer desemnat care nu pusese gura pe alcool. Poliția locală din Vero Beach și patrulele șerifului din ținutul Brevard aveau obiceiul de a aștepta în ascunzișuri precum cel în care parcaseră agenții speciali. Oamenii legii obișnuiau să-i tragă la întâmplare pe dreapta pe șoferii care veneau din direcția barurilor și restaurantelor aflate în zona plajelor. Controale ocazionale, nu foarte dese. Nu era o practică desfășurată în mod regulat, deci nu aveau un tipar și nici vreun program fix. Probabil că ultimul lucru care ți-ar fi putut trece prin cap într-o astfel de zi când te simțeai bine era faptul că polițiștii se ascundeau în tufișurile de pe marginea drumului, așa cum o făceau cei doi agenți.

Ofițerul de la Biroul șerifului ținutului Brevard, aflat în patrulă, primise un apel de la dispecer. Un cetățean îngrijorat al comunității „Sunrise Lakes” le dăduse un telefon. Avea accent englezesc, spusese operatorul, și era un turist preocupat de siguranța familiei sale. Sunase pentru că văzuse o mașină în care se aflau doi necunoscuți, parcată în apropierea porților de intrare în comunitatea privată. Tipul părea paranoic. Îi era teamă să conducă prin țara asta necunoscută și să-și expună familia la pericole. Polițistul observase mașina parcată de când trecuse pe lângă intrarea în comunitate. Mai mersese aproape un kilometru, apoi trăsese de volanul autoturismului său Ford Crown Victoria și călcase linia continuă, trecând pe sensul opus. Mașina de patrulă se strecură fără probleme în spatele autoturismului în care se aflau Voss și Diaz, parcând la mai puțin de zece metri de ei ca să nu fie reperat. Își scoase pistolul din toc și se apropie cu grijă de cei aflați

în mașină.

Cu arma ațintită spre cei doi agenți, îi somă, moment în care îi zgudui din starea de apatie care vine la pachet cu filajul. Luați prin surprindere, Voss și Diaz au scăpat câte o înjurătură. Cu toate acestea, i-au urmat instrucțiunile, rămânând cu mâinile la vedere și au coborât din mașină. Apoi i-au cerut permisiunea să-i arate legitimațiile. Odată clarificată treaba, acesta și-a pus la loc arma și s-a uitat spre poarta comunității.

— Urmăriți pe cineva de acolo? îi întrebă ofițerul de patrulă.

— Nu te privește, răspunse Voss pe un ton iritat, intrând înapoi în mașină.

— Mulțumim, dle ofițer, spuse Diaz pe un ton mai împăciuitor, apoi i se alătură partenerei sale.

Ofițerul ridică din umeri. Doi agenți federali care se credeau șmecheri, așteptând în mașina ascunsă pe jumătate în tufișuri, băteau atât de tare la ochi, încât trebuia să fii un robot chior să nu-i observi, așa că nici nu se punea problema ca un turist preocupat de siguranța sa și a celor dragi să nu-i vadă.

Ca să-i umilească puțin, hotărî să pornească sirena pe când pleca.

Peste drum, Raglan ieși dintre tufișurile de unde urmărise toată scena. I se confirmase că era vorba despre aceeași echipă de supraveghere care îl urmărise cu o zi înainte. Dacă ar mai fi fost încă o echipă pe lângă cei doi, atunci ar fi fost un semn că prezența lui reprezenta o prioritate mai mare pentru Agenție, dar se părea că cei doi erau doar echipa de rutină.

Acoperirea lui Voss și Diaz se dusese naibii. În timpul confruntării ieșiseră mai multe mașini pe poartă și multă lume se holbase la ei. Cu siguranță ofițerul consemnase electronic numele celor pe care îi luase la întrebări. Desigur că informațiile aveau să-i apară pe ecran operatoarei de la 911 care, la rândul ei, urma să-l înștiințeze pe cetățeanul care sunase că era vorba despre chestiuni polițienești și că nu avea de ce să-și facă probleme.

Acum, după mica mascaradă cu patrula de autostradă, agenții federali ar fi putut la fel de bine să fi tocmit un avion care să tragă un banner imens cu un mesaj adresat direct lui Raglan: „Hei, suntem pe urmele tale!” Cei doi trebuiau să aleagă: fie le raportau celor de la sediu și solicitau o echipă care să-i înlocuiască – desigur, urmând să se confrunte cu zeflemeaua și insultele celorlalți colegi, chiar dacă nu erau rău-intenționați, ci doar îi luau puțin peste picior –, fie se duceau în altă parte, ca să-și petreacă după-amiaza și seara într-un loc care să bată mai puțin la ochi, apoi să se întoarcă învinși la hotel.

Dilema s-a rezolvat de la sine odată cu Mercedesul Lisei Mayfield, care ieși pe poartă. Femeia se asigură în ambele direcții, apoi autoturismul elegant porni spre sud; nu părea să-i fi observat pe cei doi agenți care o urmăreau.

— Ronnie, asta e prietena femeii, zise Voss.

— În cazul în care e implicată, Raglan s-ar putea ascunde în portbagaj, răspunse Diaz.

— Ori poate că ea e momeala, sugeră Voss.

Era o situație în care oricum o dădeau, nu ieșeau bine. Fie urmăreau Mercedesul, fie sperau că tipul pe care îl tot urmăriseră rămăsese în casa Lisei Mayfield. Oare cât de important era cu adevărat tipul ăsta, Raglan? Ezitară îndeajuns încât să vadă autoturismul albastru Chrysler Pacifica cum iese pe poartă și pornește în direcția opusă. Conducea Amanda Reeve-Carter, pe bancheta din spate erau trei copii, iar englezul se afla pe scaunul pasagerului.

— Au luat-o spre nord, către autostrada I-95.

— Ar fi drăguț dacă ar fi doar un tip aflat în vacanță, care se duce cu familia în parcul de distracții Epcot, zise Diaz.

Voss porni pe urmele lor, prin traficul destul de lejer. Dacă bărbatul pe care îl urmăreau era cu adevărat doar un simplu turist care își ducea familia la Disney World, atunci aveau să știe sigur ce și cum în decurs de o oră și jumătate, când urma să o apuce spre autostradă. Asta însemna că puteau pleca acasă și înainta un raport final conform căruia suspiciunile Agenției cu privire la sosirea lui Raglan erau doar o alarmă falsă.

Nu prea era trafic pe I-95, așa că Voss nu se apropie mult de mașina în care se afla Raglan, fără însă a pierde din vedere furgoneta albastră. În decursul ultimei ore, Amanda Reeve-Carter respectase cu sfințenie limita de viteză. Se pare că nu se grăbeau deloc.

Diaz căscă.

— Nu mai rezistăm mult, îi zise. Când erau mici copiii mei, petreceam o sâmbătă din patru împreună. Tipul ăsta face mai multe într-o singură zi decât făceam eu într-o lună. Îmbătrânesc numai urmărindu-l pe englezul ăsta.

Voss ridică din umeri și se uită la el.

— Ronnie, noi doi nu suntem relevanți în toată treaba asta. De îndată ce ajung la Mickey Mouse, sunăm la sediu și îi anunțăm. Deocamdată nu a făcut decât lucruri absolut normale pentru orice familie. Văd că ies de pe autostradă.

Îi indică să fie atent la drum.

Mașina în care se afla Raglan porni spre vest, pe drumul expres 528, așa că cei doi agenți federali se pregăteau de o călătorie lungă, în

ritmul melcului. După o jumătate de oră, Voss văzu că o iau la dreapta, spre est, pe I-4.

— Văd că nu merg să-l vadă pe Mickey Mouse azi, zise Diaz. Sigur se duc la Sea World.

Parcul acvatic Sea World se afla la nord de Disney World.

— Nu mi-a plăcut niciodată, spuse Voss.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Locul ființelor sălbatice e în ocean. Au nevoie să înoate nestingherite. Delfinii nu ar trebui să se comporte ca niște câini la dresaj și să sară la comandă prin cercuri.

Se uită la partenerul ei și completă:

— …așa cum facem noi acum la solicitarea superiorilor.

Când ajunseră la parcul tematic, opriră la o distanță sigură de Chrysler și așteptară răbdători până ce Raglan și Amanda îi conduseră pe puști la intrare.

— Gata, zise Voss. Ce să mai…, o familie fericită. Hai să ne întoarcem. Știu deja c-o să am o grămadă de hârțogăraie de făcut.

— Te pricepi la asta, îi spuse Diaz.

Claxonul puternic al unei autoutilitare care trecea pe lângă mașină se suprapuse peste replica nu prea politicoasă a lui Voss.

Amanda Reeve-Carter o ținea pe Melissa de mână, în timp ce Steve mergea în fața lor, alături de fiul Lisei. Ținea telefonul la ureche și aștepta semnalul de la Raglan, care se asigura că nu erau urmăriți la intrare.

— Liber, spuse acesta și încheie apelul, regăsindu-i.

— Tu și Lisa nu trebuie să dați nimănui explicații referitoare la lipsa mea din următoarele zile. Cel mai probabil, deja au uitat de mine. Dacă vine vremea să plecați acasă, iar eu nu m-am întors, mergeți fără mine. În regulă?

Femeia încuviință, dar Raglan observă că era neliniștită.

— Nu te îngrijora. Am venit să-l ajut pe un amic.

— Când ne-ai ajutat pe noi la Londra, unii și-au pierdut viața. Tu însuți aproape c-ai murit.

Aruncă o privire fugitivă înspre fiul ei, care admira atracțiile din parc.

— Știi că Steve ar fi distrus dacă pățești ceva. Moartea ta ar fi prea mult pentru el.

— I-am zis că trebuie să plec pentru câteva zile. Repet, e în regulă; și văd că se înțelege bine cu puștiul Lisei. Are suficiente lucruri care să-l distragă.

O luă pe Melisa în brațe.

— Voi avea grijă să nu intru în belele, dar să aveți și voi grijă, una dintre atracțiile de aici merge cu 110 kilometri la oră.

— Eu una nu intenționez să ajung cu picioarele în aer, iar dacă el crede că are voie să se dea, atunci îl așteaptă o mare surpriză.

— Lasă-l pe băiat să se dea în montagne-russe. O să-i facă bine adrenalina.

O sărută pe Melissa pe obraz.

— Ce zici, mergi să vezi delfinii? o întrebă pe fetița încântată de tot ceea ce vedea în jur.

Melissa încuviință.

— Da, și pinguinii! Vreau să văd și cum îi dau de mâncare caracatiței!

— Atunci hai, repejor!

O lăsă încet jos și atinse obrazul femeii care îi era ca o soră, poate într-o mai mare măsură decât o rudă de sânge. Pe când era adolescent, rămas orfan, iar întreaga sa viață părea că se duce de râpă, părinții Amandei îl luaseră la ei pe Raglan, având grijă de el. Legătura dintre ei doi era puternică. Raglan era cel care îl vânase pe asasinul soțului Amandei până în Rusia. Nu-l întrebase niciodată dacă îl ucisese pe bărbat. Nici nu era nevoie. Raglan o mângâie cu tandrețe pe fetiță pe creștet, în semn de rămas-bun, apoi porni cu pași grăbiți spre locul unde îl aștepta Mercedesul Lisei Mayfield.

După treizeci și trei de minute de condus, femeia parcă lângă un șir de palmieri aflat alături de sigla unei companii, ce înfățișa un ogar în mișcare. Pasagerii aflați în stația de autobuz North John Young așteptau sub copertina de fier ondulat care se întindea de la un capăt la celălalt al terminalului de la nivelul inferior.

— E lung drumul. Sigur nu vrei să iei una dintre mașini? întrebă Lisa.

— Dacă într-adevăr e cineva pe urmele mele, interesat să afle unde merg, atunci autocarul îmi va da un avans. Persoanele respective vor verifica mai întâi dacă lipsește vreo mașină din garajul tău, apoi își vor îndrepta atenția asupra aeroporturilor și a companiilor de închirieri. Asta e cea mai bună opțiune. Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru că nu pui întrebări.

Lisa intuia ce făcuse Raglan pentru Amanda când Jeremy, soțul acesteia, fusese ucis la Londra. Știa că Raglan fusese rănit, însă Amanda nu-i dăduse detalii suplimentare despre circumstanțe. Era cu adevărat văduva unui ofițer de informații și era obișnuită să nu dezvăluie mai multe decât trebuia. Lisa Mayfield aruncă o privire spre lumea care se așezase la coadă să urce în autocar. Era o adunătură destul de pestriță, cu unele chipuri dubioase, amestecate cu inși obișnuiți. Își aminti de vremurile trecute, când absolvise și se îndrăgostise. De câte ori nu luaseră ea și fostul soț autocarul pentru că

nu-și permiteau alt mijloc de transport!

Se întoarse spre Raglan. Exact în clipa în care voia să îl întrebe încotro se îndreaptă, portiera se închise.

Englezul dispăruse.

Raglan identifică punctul mort în care nu băteau camerele de supraveghere din clădire și se așeză să aștepte până ce noaptea luă încet locul zilei. Lumina slabă de afară avea să contribuie la camuflarea chipului său de camerele de supraveghere atunci când urma să urce în autocar. Autocarul avea 56 de locuri, iar politica era primul venit, primul servit. Nu era nevoie să îți rezervi locul în avans. Personalul militar avea prioritate la îmbarcare, însă nu erau decât două femei-soldat cu grad inferior, astfel că întregul proces s-a desfășurat destul de rapid. Formă numărul privat al lui Maguire. Dacă se implica în treburile agențiilor de informații americane din cauza unui prieten care dispăruse fără urmă, atunci probabil că va avea nevoie de întăriri. Apelul nu dură mult. Dispariția unui ofițer de informații care lucra la Pentagon le suscitase interesul celor de la MI6. Cât despre Raglan, trebuia să acționeze neoficial, așa cum se întâmpla întotdeauna.

— A sunat Lewis Culver de la Agenție, îi spuse Maguire.

— Mă așteptam. Au pus doi agenți FBI pe urmele mele.

— Încă te supraveghează?

— Nu, mă duc acum la Washington.

— Culver era îngrijorat. Crezi că e o coincidență?

— Aflăm noi, îi răspunse Raglan și încheie convorbirea.

Îi urmări pe pasageri cum urcă unul câte unul. Unii se înghionteau în timp ce se îndreptau spre autocar. Raglan se așeză cam pe la jumătate. Își alesese un loc care să fie îndeajuns de în spate încât să poată vedea cine urca și cobora în stații. Prefera mereu locul de lângă culoar, de unde se putea deplasa cu ușurință. Drumul avea să dureze douăzeci și trei de ore, ceea ce însemna că urmau să mai urce și alți pasageri pe parcurs. Locul de la geam avea să fie neocupat până atunci. Oricum, Raglan nu avea chef de niciun partener de călătorie. Oamenii nu știu niciodată să se abțină. Telefoanele sau tabletele le zbârnâie întruna când dau mesaje sau navighează pe internet, capacitatea lor de atenție nu rezistă mai mult de câteva secunde, iar sunetul scos la fiecare tastare anunță sus și tare că ori sunt prea proști sau nepăsători ca să-și dea dispozitivul pe silențios, ori pur și simplu au nevoie să audă cum e înregistrată fiecare apăsare pe ecran. Confort tactil. Iritant. Călătoriile cu autocarul: ieftine, ideale pentru cei care și-au stabilit un buget strict, necesare pentru persoanele cu venituri mici. În ceea ce-l privea pe Raglan, era un mod esențial de a câștiga timp.

Avea nevoie de acele ore de drum pentru a dispărea din vizorul celor care erau pe urmele lui. Cei doi agenți locali care se ținuseră după el probabil că renunțaseră odată ce se convinseseră că nu făcea decât să viziteze diverse atracții cu familia. Ori poate că nu. Oare cât de îngrijorați erau în ceea ce-l privește? Îndeajuns încât să-l fi urmărit până aici? E posibil să-i fi scăpat lui ceva?

Diverse persoane urcaseră în autocar: persoane de culoare, hispanici, albi și asiatici. Unii pasageri și-au îndesat bagajele pline ochi în compartimentele de deasupra scaunelor, în vreme ce valizele mai voluminoase, care nu erau din pânză, fuseseră date la cală. După cum arătau, majoritatea erau adolescenți, probabil studenți care se întorceau acasă. Era și un cuplu mai în vârstă, soț și soție, iar bărbatul o ajuta să își strângă bastonul și să-l sprijine de locul de la geam. În spatele lor urcă un bărbat afro-american îmbrăcat într-un costum cenușiu spălăcit. Avea aproape 1,80 m, fiind destul de zvelt. Purta o cămașă albastru-deschis, iar când i se mișcă sacoul, ieși la iveală un cardigan împletit, fără mâneci, de culoare albastru marin. Trecuseră anii peste el. Raglan estimă că avea undeva pe la vreo 70 de ani. Părea să fie în formă. Doar burta care se întrezărea pe sub cămașă îi trăda venerabila vârstă. Mușchii abdominali mereu se duceau primii pe apa sâmbetei la orice bărbat. Pe cap avea o șapcă cu însemne de veteran. Reglan se aplecă și aruncă repede o privire pe culoar. Pantofii pe care îi purta bărbatul erau uzați după atâția ani, însă erau lustruiți, iar pantalonii călcați la dungă. Făcea parte din vechea gardă. Iată un om mândrindu-se cu felul în care ieșea în lume și cu ceea ce reprezenta. Se așeză la geam, de partea opusă rândului pe care stătea Raglan, cam la șase locuri distanță.

Doi golani jerpeliți cu blugi rupți și adidași care trăiseră vremuri mai bune au intrat după el. Aveau vreo 25 de ani și purtau jachete din nailon, dintr-acelea căptușite cu vatelină. Aveau fermoarele trase și glugile pe cap. E și asta tot un fel de uniformă. Cozorocul șepcilor se ițea de sub glugi și le acoperea privirea. S-au așezat pe cele două locuri din spatele veteranului și s-au împins cu toată greutatea în spătarul scaunului din față, astfel că l-au împins pe bătrân în față. Acesta i-a ignorat însă. Numaidecât și-au pus căștile în urechi. Raglan i-a urmărit cum dădeau din cap în ritmul muzicii.

Autocarul era doar pe jumătate plin când a venit vremea să pornească la drum. Odată cu sunetul acela pneumatic familiar, ușile se închiseră. Raglan aruncă o privire înspre cei doi pierde-vară: cel care stătea înspre culoar își desfăcu geaca, băgă mâna în buzunarul de la piept, apoi dădu capul pe spate și luă o dușcă din sticla aflată în punga de hârtie maro. Numaidecât, o și ascunse la loc. Tânăra negresă care stătea pe locul de vizavi, tot înspre culoar, îl privi dezaprobator, dar tipul îi răspunse cu o privire atât de amenințătoare, încât aceasta

nu îndrăzni să deschidă gura. Autocarul porni. Femeia se ridică, se ținu de spătarul scaunului ca să nu se dezechilibreze, își luă bagajul din compartimentul de deasupra, apoi se duse să se așeze în altă parte, pe un loc aflat în fața lui Raglan. Băutorul o urmări cu privirea. Brusc, căutătura lui se intersectă cu privirea lui Raglan. Preț de o clipă, se părea că avea de gând să ridice din sprânceană ori poate să afișeze un rânjet plin de dispreț. Asta în chip de provocare. Raglan îi întoarse privirea fără să clipească, cu o lipsă de interes ce putea cu ușurință să fie luată drept dispreț. Derbedeul cu șapcă întoarse privirea.

Raglan se făcu comod atât cât se putea.

Următoarea oprire era Jacksonville, spre nord. Mai erau patru ore până atunci.

9

Soarele ce stătea să apună peste Miami îi încălzise lui Robert de Vere mușchii spatelui. Orele petrecute ocupându-se de aeronavele de la Muzeul Warbird îi aduceau satisfacții, însă îl storceau de puteri. Pe deasupra, mai și treceau anii peste el. Mai era o oră până când își începea programul de lucru la muzeu, așa că se dusese pe coastă. Faptul că-l revăzuse pe Raglan după atâția ani îi declanșase un sentiment de nostalgie și îi părea rău acum că nu-l invitase măcar la o bere pe faleză, la o terasă din laguna Sebastian, ca să mai depene amintiri. Dar se vedea că Raglan era pe fugă.

— Totu' bine, Bob? îl întrebă chelnerița. Gata?

De Vere ridică privirea. Tot se uitase la clienții din restaurant cum aruncă pâine în lagună. La suprafață se zăreau înotătoarele delfinilor, însă resturile nu păreau să prezinte interes pentru ei. Cu toate acestea, somnii care apucau hulpavi bucățile ce pluteau prin apă atrăgeau exclamații de încântare din partea privitorilor.

— O, da. Mersi, îi spuse.

Chelneriţele de aici nu erau fete dintr-acelea subțirele, cu un bronz perfect și cu placa de surf în portbagaj, gata de acțiune de îndată ce ieșeau din tură. Femeile astea aduceau mai mult cu niște doamne respectabile. Parcă le și vedeai cum pregătesc masa de duminică pentru familie, copii, poate chiar și nepoți.

Chelnerița zăbovi cu carafa de cafea în mână.

— Mersi, nu mai vreau, îi spuse de Vere.

— Ți-a plăcut sandviciul cu pește din insula Maui? îl întrebă femeia.

— Și-ncă cum! Nu mă dezamăgește niciodată.

Mai agită o dată carafa cu cafea.

— Sigur nu-ți mai umplu ceașca?

— Da. Sunt plin.

Urmări cu privirea soarele ce stătea să apună. Avea o oră de lucru la muzeu până când se închidea, iar odată lumea plecată, urma să rămână doar el în clădire. Îi plăcea asta. Însemna că nu mai erau turiști care să-l bată la cap cu tot felul de întrebări în timp ce lucra la scumpele sale motoare. Cât timp activase în Africa, unde praful granular și tare reprezenta mereu o mare problemă atât pentru oameni, cât și pentru mașinării, se asigurase că elicopterele folosite de Legiune erau operaționale. Aici, în hangarul răcoros și imens, condițiile nici nu se puteau compara, chiar dacă îl mai dureau mușchii. Se ridică de la masă și ieși pe docul de 15 metri care se

întindea între terasa „Buza calamarului” și țărm. Era un local preferat al localnicilor, iar pe mulți îi știa după nume, în vreme ce altora le ținea minte doar chipul. Turiștii nu prea frecventau locul. Mașinile clienților obișnuiți se găseau mai degrabă în parcare. Urcă și el în camioneta sa. Aruncă o privire în lateral, îndeajuns încât să vadă un autoturism sedan care dădea încet cu spatele, gata să pornească în aceeași direcție. Nu dădu prea mare importanță. Mașina avea plăcuțe de înmatriculare de Miami. Probabil era închiriată. Cei de prin părțile locului nu aveau plăcuțe înmatriculate în Miami, plus că nu multă lume era dispusă să conducă spre nord preț de două ore doar ca să mănânce un sandvici cu pește prins lângă insula Maui, indiferent cât de-al dracului de bun era. Deja uitase de mașina respectivă, căci intra de-acum pe autostradă. De regulă, mergea pe drumul de coastă înainte de a intra pe I-5, ca să aibă cât mai mult vedere la ocean, dar se făceau lucrări de construcții mai încolo, chiar lângă intersecția principală, așa că se gândi că era mai bine să intre direct pe autostradă și să ajungă la muzeu în mai puțin de o oră.

Oceanul deja căpătase o nuanță mov-închis. O înotătoare se iți și tăie apele lagunei. Delfinul sări, împroșcă apa în jur, apoi dispăru. Un rămas-bun.

Ce final potrivit pentru această zi minunată!

Două ore mai târziu, soarele apusese de mult. Cei câțiva turiști fuseseră deja îndrumați spre ieșire. De Vere le făcu semn cu mâna colegilor care tocmai plecau, apoi fu cuprins de acel sentiment de liniște și de confortul palpabil pe care i-l confereau bestiile acelea de război. Se îndreptă spre panoul de control și închise reflectoarele mari care iluminau fiecare aeronavă. Lăsă doar un fascicul de lumină să scalde avionul C-47, la care mai avea de lucru. Într-o lună, avea să fie gata să decoleze de pe pista din zonă. Se deplasă cu grijă de-a lungul platformei sale de lucru, înspre botul aeronavei Tico Belle. Nu se putea abține să nu fie cuprins de un sentiment de mândrie și realizare datorită eforturilor depuse pentru asigurarea mentenanței aeronavei. Era „amanta” lui. Bătu de câteva ori cu ciocanul ca să slăbească un cui ce se încăpățâna să rămână blocat, iar ecourile metalice răsunară în hangarul vast. Era atât de concentrat, încât nu sesiză primele semne care indicau prezența unui intrus. Se auzi cum se deschide ușa care dădea înspre toalete. Era un sunet aproape imperceptibil, dar dacă n-ar fi fost atât de concentrat pe problema cu șurubul, sigur nu i-ar fi scăpat. Deodată, se auzi sunet de pași: un târșâit, nimic mai mult, însă îndeajuns ca să-i atragă totuși atenția. Își lăsă uneltele jos și aruncă o privire înspre avioanele de luptă. Colții ascuțiți de rechin al cărui rânjet brăzda partea din față a avionului Grumman păreau și mai

fioroși în lumina difuză.

— E cineva acolo? strigă el.

Vocea reverberă din pereții de metal.

Tăcere. Se uită iar în jur. I se păru că vede o umbră aproape insesizabilă undeva pe lângă bombardierul Phantom, dar deodată observă reflexia unui trup în mișcare pe suprafața lustruită a avionului A-7A Corsair și în partea ventrală a aeronavei. Inima îi bătea cu putere.

— Hei, am închis, strigă către persoana care rămăsese în hangar.

Deodată întrezări altceva. Steagul flutură, iar din instinct aruncă rapid o privire spre una dintre ferestrele în evantai. Pufni tare. „Mare idiot mai ești”, își zise în sinea lui. „Probabil că nenorocita aia de briză a serii a mișcat steagul, atâta tot. Doamne, Bob, te sperie până și o bătaie de vânt.” Dădu din cap de parcă nu-i venea a crede cât de tare se speriase pentru o nimica toată și își îndreptă iar atenția înspre aparatul la care lucra. Câteva secunde mai târziu, îl cuprinse o durere sfâșietoare în partea din spate a coapsei. Mintea lui nu putea înțelege ce se petrecea. Piciorul nu-i mai putea susține greutatea, așa că se prinse cu putere de capota motorului, iar când îi alunecă din mână ciocanul, scăpă o înjurătură. Pe când țopăia încercând să-și recapete echilibrul, simți cum i se prelinge o căldură puternică pe picior. Privi în jos la tăietura de pe partea posterioară a coapsei și la sângele care șiroia. În spatele său, ghemuită, se afla o femeie. Primul gând care îi trecu prin minte fu că reprezenta exact genul atletic care alerga pe plajă: zveltă, cu îmbrăcăminte mulată și neagră. Purta pantofi sport roșii. Pe cap avea o șapcă neagră al cărei cozoroc îi ascundea jumătate din chip, iar părul blond prins în coadă de cal era îndesat cu grijă în partea din spate a șepcii. Femeia îl privea cu atenție. Nimic din toate astea n-avea sens. Durerea se intensifică. Femeia ținea ceva în mână, iar dedesubt, pe podeaua lustruită de ciment, se vedea o pată mică de sânge care lucea.

Propria-i greutate îl făcu să slăbească strânsoarea cu care se ținea să nu cadă. Se chinui să apuce mai bine platforma de lucru, însă alunecă; piciorul celălalt nu putu să-i susțină greutatea, așa că se prăbuși complet, iar piciorul rănit preluă tot impactul. Înjură printre dinți. Ochii i se dădură peste cap din cauza durerii, însă mintea sa tot nu putea înțelege exact ce se întâmpla.

— Ajută-mă, îi zise, ridicând privirea înspre femeia suplă, care îl privea cu indiferență.

Femeia se lăsă într-un genunchi. Ochii încă îi erau ascunși de cozoroc.

— Sfinte Hristoase, doamnă, ce naiba se petrece aici?! Sunați repede la Salvare!

— Raglan nu-i aici să te ajute, doar știi asta.

— Raglan?

De Vere tresări din cauza durerii, ținând apăsat cu o mână pe tendonul secționat. Mintea îi era complet încețoșată.

— Raglan? Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Femeia ezită o clipă, analizând chipul bărbatului suferind.

— Nimeni n-ar trebui să moară când ultimul lucru care i-a ieșit pe gură a fost o minciună. Nu trebuie să-l protejezi. Știu unde se duce.

Întinse brusc mâna și făcu un gest de-a lungul gâtului său. De Vere simți aceeași durere fierbinte când lama îi sfârtecă artera carotidă. Simți că nu mai are aer și duse imediat mâinile la tăietura imensă. Se îneca în propriul sânge. Femeia se îndepărtă. Ultimul lucru pe care-l văzu Robert De Vere fu silueta voluptuoasă pictată pe aeronava Tico Belle cu zâmbetul său seducător.

10

Popasul de la Jacksonville le dădu pasagerilor ocazia să se dezmorțească puțin. O parte se dădură jos, iar în locul lor urcară alți doisprezece. Veteranul se duse la toaletă, în vreme ce Raglan își cumpără un suc. Cei doi adolescenți de culoare care stăteau în spatele bătrânului ieșiseră la o țigară și stăteau amândoi cu umerii aplecați și capetele în jos, pierduți în propria lor lume îngustă și sprijinindu-se de panoul publicitar al popasului. Goliseră sticla și o aruncaseră deja la gunoi. Raglan le observase ochii: erau sticloși. De la alcool, într-adevăr, dar mai luaseră ceva. Când veni vremea să plece mai departe, cei doi urcară la bord și se așezară tot în spatele veteranului tăcut. Două ore mai târziu, când autocarul ajunsese la jumătatea drumului spre Savannah, începu și bâlciul.

Tinerii stăteau relaxați pe spate, cu glugile trase peste ochi. Își puseseră căștile în urechi ca să nu-i deranjeze sunetul scos de roți pe șosea. Începuseră să vorbească tot mai tare, iar pe măsură ce trecea timpul, ridicau tonul și mai mult. Onomatopeele pe care le scoteau ca să-și arate aprecierea pentru fondul muzical erau marcate ocazional de injurii. Șoferul îi rugă respectuos prin microfonul de bord pe pasagerii recalcitranți să se liniștească. Liniștea fu însă de scurtă durată, căci faptul că se împingeau cu genunchii în scaunul veteranului a fost picătura care a umplut paharul. Bătrânul se ridică pe jumătate de pe scaun, cât să se poată întoarce spre cei doi, și îi rugă politicos să nu-i mai împingă spătarul.

Fu întâmpinat de mormăielile tinerilor. Să fi fost un semn de acceptare sau pur și simplu dădeau dovadă de lipsă de respect? Raglan observă emblema de pe șapca bărbatului. Era veteran al Diviziei Aeropurtate 101. Legendarii „Vulturi urlători”. Cel mai probabil luptase în Războiul din Vietnam, dacă se lua după vârsta sa. Acesta nu cedă. Îi fixă cu privirea pe derbedei până când cel care stătea la margine își ridică privirea și rânji.

— Du-te dracului, moșule! zise cel mai tânăr dintre ei.

Veteranul nu păru afectat de insultă. Încuviință, se aplecă în față și spuse pe un ton calm:

— Ascultă, fiule, dacă veți continua să mă deranjați așa cum o tot faceți de câteva ore bune, atunci sunt mai mult decât dispus să vă învăț câteva bune maniere.

Companionul șmecherului deja se ridicase și urmărea scena. Cei doi se holbau la bătrân, care, la rându-i, îi privea calm. Cel care stătea la margine se ridică de pe scaun. Față de veteranul îmbrăcat la costum

gri, tânărul era mai înalt cu câțiva centimetri și mai solid, cu vreo douăzeci și ceva de kilograme.

— Tataie, dacă vrei să cobori din autocaru' ăsta pe propriile picioare, mai bine taci dracu' din gură. Ăștia ca tine de omoară copii nu scapă de bătaie prin părțile astea.

— Ei bine, atunci poate că ar trebui să-l rog pe șofer să tragă pe dreapta și să vă dea jos, răspunse veteranul, pe un ton încă rezonabil.

Și fără să zâmbească, adăugă:

— Asta înainte să pățiți ceva.

Acesta fu momentul în care golanul făcu prima greșeală. În tot acest timp cât dialogaseră, bătrânul ieșise pe culoar și stătea cu fața spre agresor, însă începuse să facă câțiva pași înapoi. Poate că puștiul credea că se duce să îi spună șoferului ce se petrecea, însă Raglan își dădu seama ce voia de fapt. Veteranul își făcea loc suficient cât să se poată mișca.

Atunci, puștiul comise și a doua greșeală: îl împunse cu degetul în piept. O dată. De două ori. Ca și cum îi spunea „Du-te la dracu'". Apoi încă o dată. Îl împunse a treia oară. Exact asta și urmărea bătrânul. Îl adusese exact unde voia. De ambele părți erau locuri libere. Brusc îl apucă de încheietură, i-o întoarse folosindu-se de propria inerție ca să compenseze avantajul de greutate, îl dezechilibră și îl lovi zdravăn. Câte o lovitură aplicată expert cu pumnul stâng, în tâmplă și gât. Șocat de impact și lăsat fără suflu, derbedeul căzu pe spate pe scaunele libere. Veteranul era acum întors spre partea din față a autocarului și îl prinsese de încheietură pe tânărul care dădea neputincios din brațe. Manevra „gâtul lebedei"; o mișcare clasică de autoapărare. Poliția o folosește foarte des. În acel moment, celălalt tânăr se ridică de la locul său, iar când scoase mâna din buzunar, avea un briceag. Acesta se îndrepta direct spre bătrânul întors cu spatele spre el, gata să înfigă lama, însă veteranul se pare că avea instinctele ascuțite ale unui cotoi de maidan, așa că simți noua amenințare ce venea din spate. Se întoarse brusc și încercă să îl înfrunte pe atacator. Numai că lama cuțitului îi sfâșie mâneca lui Raglan care tocmai ieșise pe culoar pentru a-l salva pe veteran, exact în momentul când golanul voia să-l înjunghie în spate.

Agresorul scoase un urlet de durere când simți un junghi ce pornea din braț și trimitea săgeți în gât și spate: Raglan îl apucase strâns de biceps, vârându-i degetele adânc pe sub fibrele musculare, pentru a-i atinge nervul ce trimitea impulsuri spre nervul spinal. Tânărul scăpă cuțitul din mână și se prăbuși în genunchi. Gura i se strâmbase într-o grimasă pe care n-o putea controla din cauza durerii sfâșietoare. Veteranul aruncă o privire peste umăr și văzu ce se petrecuse.

Încuviință, mulțumindu-i lui Raglan.

— Nicio problemă, răspunse el.

Șoferul trăsese deja pe dreapta. Se auziră frânele pneumatice. Când se apropie, Raglan observă că și acesta era bine făcut. Văzuse toată scena.

— Sun la Poliție, zise.

— Nu-i nevoie, îl liniști Raglan.

Bătrânul veteran îl analiză atent pe Raglan. Reacția normală ar fi fost să se asigure că cei doi erau arestați. Cu toate acestea, înțelese ce se petrecea. Poliția nu avea decât să-i complice viața acestui bărbat care îl salvase.

— Are dreptate, îi zise veteranul șoferului. Nu-i nevoie să implicăm și autoritățile. Asta n-ar face decât să le dea peste cap planurile celorlalți călători și să vă strice dumneavoastră programul.

Șoferul încuviință. Cu cât se complica mai puțin treaba, cu atât era mai bine. Se întoarse și apăsă pe buton. Ușile se deschiseră scoțând sunetul lor pneumatic. Șoferul, veteranul și Raglan îi împinseră pe scandalagii afară.

Câteva clipe mai târziu, șoferul pornea motorul, iar autocarul își continuă drumul. Făcu un scurt anunț despre pasagerii beți și violenți, recită un fragment din politica companiei despre normele de conduită și asigură toți călătorii că întreaga tevatură fusese rezolvată în mod corespunzător, precum și că vor ajunge în Savannah și la toate celelalte opriri din nord conform orarului.

Veteranul se așeză pe locul de la margine, vizavi de Raglan, îndeajuns de aproape pentru ca totuși niciunul dintre ei să nu simtă că îi este invadat spațiul personal. Întinse mâna. Raglan făcu același gest. Bărbatul avea o strânsoare puternică. Nu era menită să impresioneze, ci să transmită o oarecare fermitate.

— Îți sunt dator. Urma să mă înjunghie.

Raglan răspunse recunoștinței exprimate de veteran printr-un compliment.

— L-ați fi reperat cu coada ochiului oricum, nu aveați nevoie de mine. În orice caz, întregul episod n-a făcut decât să condimenteze o călătorie anostă.

— Îmi pare rău că v-a stricat geaca.

— Nu-i nimic, și-așa a văzut multe la viața ei.

— Sunteți englez.

— Așa e.

— TJ Jones, se prezentă veteranul, întinzându-i iar mâna.

— Raglan.

Veteranul trupelor aeropurtate dădu din cap.

— Încă o dată vă mulțumesc, domnule Raglan.

— Vă rog, spuneți-mi Raglan, domnule Jones.

— În regulă, dacă și tu îmi spui atunci TJ.

— TJ, spuse Raglan, zâmbindu-i la rândul său.

11

Pe când autocarul traversa orașul Savannah, din statul Georgia, apoi trecea granița statului Carolina de Sud, îndreptându-se spre nord, către statul-soră Carolina de Nord, TJ și Raglan s-au pus la vorbă. Inițial, conversația a decurs anevoios, întrucât niciunul dintre ei nu era genul care să schimbe plezanterii. Nu prea au abordat subiecte sportive, meteo nici atât, având în vedere faptul că vremea devenea din ce în ce mai umedă și mai rece pe măsură ce se îndreptau spre nord, departe de Florida însorită. Odată ce au descoperit că împărtășeau pasiunea pentru lectură, s-a creat numaidecât o legătură între cei doi, pe măsură ce trecea timpul. Asta le-a permis amândurora să treacă oarecum peste constrângerile date de nevoia de a menține o atmosferă formală, fără însă a discuta despre aspecte prea personale. Treptat, fiecare a început să dezvăluie câte puțin din propria existență. Nu prea multe, însă îndeajuns cât să cultive o oarecare camaraderie pe parcursul călătoriei spre nord.

Odată ce au trecut de Fayetteville, numărul pasagerilor a scăzut considerabil. Era și logic: lăsaseră deja căldura în urmă, și se simțea frigul acela care făcea să te înțepe pielea odată ce s-a trecut granița în statul Virginia. Deja se scurse suficient timp încât cei doi ajunseseră să se cunoască într-o anumită măsură. Raglan se îndrepta spre Washington ca să-l găsească pe un amic care, posibil, intrase în belea. TJ se întorcea acasă din Orlando, unde fusese la o reuniune a veteranilor. Mai mult decât atât, fostul sergent-major Titus Jackson Jones era destul de călit și de înțelept încât să simtă că englezul care-i era tovarăș de drum nu reprezenta genul căruia să-i trebuiască sfaturi din exterior. Cu toate astea, veteranul intenționa oricum să-i spună ce gândea.

Bătrânul tot așteptase să treacă orele, încercând să găsească momentul propice când avea să-i adreseze întrebarea presantă.

— Să știi că nu intenționez absolut deloc să-l jignesc pe cel care m-a salvat de la a mă alege cu un cuțit în spate, dar atunci când șoferul voia să cheme poliția ca să se ocupe de cei doi cetățeni nechibzuiți, ai ținut neapărat să n-o facă. Ești cumva certat cu legea?

— Înțeleg că te temi să nu fii considerat vinovat prin asociere.

— De-a lungul anilor mi-am cultivat instinctul de autoconservare.

— Nu, n-am probleme cu legea. Sunt doar turist, așa că n-am vrut să fiu implicat în problemele altora. Chestiile astea au un fel al lor de a se strecura ulterior pe cererile de obținere a vizei. Cum

spuneam, am venit doar ca să caut pe cineva.

— Știi să te orientezi prin D.C.? îl întrebă veteranul.

— Nu.

— Ei bine, prietene, atunci când ești străin într-un oraș precum Washington, D.C., înseamnă că n-ar trebui să frecventezi anumite zone.

Ridică automat o mână, anticipând, parcă, răspunsul lui Raglan.

— Știu. Te descurci singur, asta e clar. Însă încerc doar să spun că ar fi bine să te familiarizezi cu terenul.

Raglan analiză cu atenție chipul vârstnicului. Acesta îi oferea prietenia sa, iar ea venea la pachet cu sfaturi care se puteau dovedi utile. Nu spuse nimic, semn că îl aștepta pe veteran să dezvolte ideea.

— De pildă, ar trebui să știi exact pe unde să mergi în patrulare dacă ai fost cumva în armată sau ceva de genul ăsta.

— Într-adevăr, sau ceva de genul ăsta.

— Bun. Asta înseamnă că e important să anticipezi pe unde ar putea fi inamicul.

— Ar fi util, zise Raglan.

Acum, bătrânul avea confirmarea că Raglan făcuse parte din forțele armate (care și din ce țară, asta era altă discuție).

— Cel mai bine ar fi să te poziționezi undeva în centru sau în apropiere de acesta, pentru că orașul e dispus în spirală și se întinde spre suburbii, așa că ai avea acces atât în zona rezidențială, cât și în cea urbană, însă îți trebuie bani serioși ca să te poți caza în oraș. Prin urmare, în semn de apreciere pentru că m-ai apărat, aș vrea să-ți marchez pe hartă zonele de evitat când ajungem în Washington.

— Mi-ar fi de folos.

— Asta așa-i, zise TJ, și-ți spun și de ce, fiule. Pari genul de persoană care vrea să meargă exact în direcția pericolului.

TJ îl împunse ușor cu cotul pe Raglan când autocarul ajunse în stația Dupont Circle, din Washington, D.C. Raglan îl urmă pe veteran, aruncând o privire împrejur, înspre ceea ce părea să fie centrul capitalei. Porniră amândoi la pas.

— În zona asta sunt multe hoteluri, toate cu prețuri piperate pentru cei ca mine, comentă veteranul.

Îi aruncă o privire întrebătoare bărbatului de statură atletică.

— Nu caut nimic extravagant, doar o cameră obișnuită, să pot face și un duș, plus un restaurant. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai putea îndruma în direcția potrivită.

— O, dar pot face mai mult de-atât. Se întâmplă să trec chiar pe lângă un loc ce ți s-ar potrivi mănușă. Avem de mers cam douăzeci de minute pe jos, e în regulă?

Raglan se uită la semnele rutiere: se îndreptau spre sud.

TJ ocoli traficul aglomerat de pe Bulevardul New Hampshire, o arteră atât de aglomerată, încât lui Raglan îi părea că alimentează atât bulevardul cu direcția nord, cât și pe cel care ducea spre sud. Tovarășul său de drum îi tot indica diverse puncte de reper: un hotel aici, un magazin de cărnuri acolo, iată și Bulevardul Pennsylvania, unde se găsește Casa Albă. Metroul e în direcția aceea, iar stația de metrou Foggy Bottom e într-acolo.

— Clădirea aceea care străpunge plafonul de nori este Spitalul universitar „George Washington". Pot să-ți zic din proprie experiență că doctorii de acolo știu ce fac, adăugă veteranul, fără însă a detalia mai mult de-atât.

Oricum, Raglan consideră că nu era treaba lui să-l întrebe ce vrea să spună cu asta. Doar ascultă și privi înspre obiectivele indicate. TJ parcă era comandantul unei patrule aflate în misiune de recunoaștere, care îi prezenta învățăcelului terenul. După ce parcurseră trei străzi lăturalnice și mai cotiră de vreo două ori, ajunseră pe o stradă mai liniștită. Aici se găseau clădiri scunde, cu apartamente care se pare că scăpaseră de buldozerele dezvoltatorilor imobiliari.

— Locul ăsta ți s-ar potrivi, îl și cunosc pe proprietar. Nu e mereu de acord să primească chiriași aflați în vizită, dar dacă te gândeai să închiriezi ceva prin Airbnb prin apropiere, crede-mă, ieși oricum mai bine decât să plătești 150 de dolari ca să stai la hotel. Ai ales să vizitezi un oraș costisitor, amice.

Raglan îl urmă spre o intrare îngustă ce dădea într-o curte modestă, cu mulți arbuști și câteva rânduri de pământ cu răsaduri de flori așteptând cumineți să vină vremea călduroasă. La o primă vedere, clădirea cu trei etaje găzduia cam 24 de apartamente. Vestibulul de la intrare arăta ca scos din anii 1940. Rămășițele unei epoci de mult apuse. Pardoseala avea dale bine lustruite, iar pereții erau vopsiți în nuanțe de crem și maro. Nu se vedeau urme de graffiti, urme de uzură, și nici nu era gălăgie.

— Majoritatea locatarilor de pe-aici sunt pensionari, îi spuse veteranul. Noroc că locuințele sunt în regim de închiriere pe viață, altfel niciunul dintre rezidenți nu și-ar putea permite să stea aici.

Deschise prima ușă la stânga și îl pofti pe tovarășul de drum înăuntru. Parchetul din lemn lăcuit, cu model în spic, era cel original. La fel și abajururile, după câte se părea. Singurul element care îți amintea de lumea modernă părea să fie televizorul cu ecran plat, cu diagonala modestă, așezat în colțul camerei de zi aflată dincolo de holul de la intrare unde era cuierul. Nu era un apartament spațios, însă i se potrivea proprietarului. Într-o bibliotecă se vedeau cărțile uzate. Erau separate pe categorii: ficțiune și non-ficțiune, iar toate

păreau să fi fost citite cel puțin o dată. Fereastra dădea înspre micuța curte interioară.

— E casa ta, realiză Raglan.

— Așa-i, răspunse TJ în timp ce-și dădea jos sacoul, pe care îl atârnă într-un cuier, alături de șapca de veteran. Eu sunt administratorul clădirii. În schimb, primesc o sumă modică și pot locui în acest apartament. E un raport fericit în ceea ce mă privește și pe care îl cultiv de douăzeci de ani încoace.

Îi făcu semn înspre încăperea de lângă baie.

— Am o cameră liberă în spate. Nu-i mare lucru, un pat și câteva cuiere pe ușă, unde îți poți atârna hainele. A fost camera fiului meu când venea acasă în permisie. M-am gândit că oricum nu ai costume de pus pe umeraș, iar mâncare am în congelator. Mă duc să încropesc ceva cât faci tu duș.

Raglan își dădu seama că era o ofertă prea bună ca s-o refuze.

12

Masa era îndeajuns de spațioasă ca să poată sta două persoane fără a da cap în cap când se apleca fiecare să ducă tacâmul la gură.

— Sper că îți place fasolea iute, îi spuse gazda pe când așeza cele două castroane aburinde pe masă.

Bătrânul așezase pâinea și condimentele pe fața de masă proaspăt aranjată. Probabil că bărbatul își petrecuse mare parte din viață în armată și, asemenea celorlalți care se confruntaseră cu suferințe și lipsuri în timpul serviciului, ar fi mâncat și din conservă, cu tot cu muște, fără să facă nazuri. Însă odată ajuns la tine acasă, după ce așezi o față de masă apretată și tacâmuri curate, te simți și tu om.

Raglan nu văzuse decât două fotografii puse în ramă pe policioara din cameră. Una era cu un tânăr afro-american și mireasa lui, care era mai scundă decât soțul său cu mai bine de 15 centimetri. Femeia avea ochi scânteietori, iar cu un braț îl cuprindea pe bărbatul iubit, cel care se afla acum chiar în fața lui, de cealaltă parte a mesei. Poza părea să fie de prin anii 1970. Cealaltă fotografie era de dimensiuni mai mici și îl înfățișa pe un tânăr locotenent, care purta pe cap o beretă maro, tipică celor din trupele aeropurtate. „Așa tată, așa fiu”, gândi Raglan. Mâncară în tăcere preț de câteva minute. Mâncarea de fasole era bună, iar căldura îți ungea parcă gâtlejul. Raglan luă o gură de bere din sticla scoasă de la frigider.

— Ia zi, Raglan, ești căsătorit?

— Nu.

— Nici n-ai fost pe-aproape să te însori?

Raglan clătină din cap și mai luă o îmbucătură.

— Îți recomand să încerci viața de cuplu, căci are avantajele sale. În primul rând, ar însemna că vei mânca mai bine de-atât.

— E foarte bună mâncarea, zise Raglan, luând încă o gură de bere.

— Ei bine, oricum nu am altceva, cel puțin până merg la magazin să fac cumpărăturile. Cu toate astea, partea bună a căsniciei este faptul că, dacă îți alegi bine partenera, te va ține ea din scurt. Ea e cea care te împiedică să o dai mereu în bară.

Făcu o pauză și îi aruncă lui Raglan o privire plină de subînțeles.

— Pe mine clar m-a salvat nevastă-mea. Când m-am întors din Vietnam, mintea îmi era mai tulbure decât un ghem de șerpi care vor să se mănânce unii pe alții. Eram gata să mă pun cu oricine. Să se fi uitat la mine doar ciudat, și unul dintre noi clar nu mai vedea lumina

zilei din nou.

Arătă cu capul înspre policioara pe care se aflau cele două rame.

— Ea e cea care m-a vegheat mereu. A fost alături de mine în nopțile când aveam coșmaruri. Ea mi-a dat un scop în viață. Se fac 14 ani de când s-a dus, adăugă pe un ton firesc. Nu trece o clipă din zi să nu mă gândesc la ea. Pe-atunci aveam asigurare medicală, iar doctorii de la spitalul pe care ți l-am arătat mai devreme au făcut tot ce-au putut, însă inima ei n-a vrut pur și simplu să mai bată. Mă întreb adesea dacă nu i-am frânt-o eu.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Raglan.

TJ clătină din cap. Amintirile din război rămâneau adânc înrădăcinate în mințile celor precum veteranul și Raglan.

— O, n-am nevoie de milă, e vorba despre sentimentul că ai simțit și tu pe pielea ta unele probleme cu care m-am confruntat și eu pe-atunci.

Observă cum mâna lui Raglan ezită cu lingura în aer.

— Nu intenționez să te supăr cumva, doar că te-am auzit cum mormăiai ceva în franceză când ațipiseși în autocar. Părea că se dă o luptă în sinea ta. Având în vedere faptul că ești englez, presupun că ai fost înrolat în Legiune la un moment dat. Acolo ți-ai petrecut cariera de soldat, în Legiunea străină franceză?

— Cincisprezece ani, recunoscu Raglan.

TJ Jones tăcu preț de câteva clipe. Doar simpla informație îi spunea mai multe despre Raglan decât orice altceva i-ar fi spus acesta. Îl privi pe oaspetele său.

— Ai făcut parte din divizia de parașutiști?

Raglan încuviință.

— Să fiu al naibii! Se pare că frăția aeropurtată e încă activă. Și Legiunea ta a avut de suferit în Indochina, cum îi ziceau prin anii 1950, cu mult înainte să te naști tu. Pun pariu că știi istoricul Legiunii și cum tot trimitea forțele aeropurtate la Dien Bien Phu, fără să le pese că situația era devastatoare. Ei bine, prietene, istoria asta s-a repetat.

Își puse deoparte tacâmurile și își sprijini coatele pe masă, cu mâinile împreunate.

— Acum vreo cincizeci de ani eram un puști crescut în partea rău-famată a orașului, care credea că le știe pe toate, fiind cât se poate de supărat pe viață. Eram un „șobolan de tunel”. Sarcina mea era să pătrund în tuneluri și subterane și să forțez trupele Viet-Cong să iasă. Apoi, în martie 1970, mi-au trimis regimentul în Valea A Shau ca să refacem și să păzim Baza Ripcord, care asigura aprovizionarea cu armament. Știi despre ce vorbesc?

Raglan clătină din cap.

— Într-adevăr, nu știe multă lume despre asta, și pe bună dreptate. Era un punct important pentru armata Vietnamului de Nord.

Obiectivul nostru era să le atacăm liniile de aprovizionare. Niște luptători ai naibii de pricepuți, vietnamezii ăștia! Și atât de nebuni, încât nu se temeau de moarte. Aveau mai mult curaj decât un câine de curte scăpat din lanț. Drept să-ți zic, nici noi nu eram mai prejos. Baza Ripcord urma să fie punctul de plecare pentru un raid sub acoperire în Cambodgia. Crede-mă când îți zic că ne-au atacat cu toată forța de care au fost ei în stare. Asta a ținut luni de zile. Deodată, treaba a devenit și mai serioasă. Ne-au lovit cu putere pe întâi iulie și au ținut-o așa preț de 22 de zile.

Împinse ușor castronul cu mâncare din fața sa. Vocea îi deveni mai blândă.

— Am pierdut 248 de oameni în zona aceea deluroasă și totul a fost măturat sub preș pentru că guvernul nu mai voia publicitate negativă despre război.

Mai făcu o pauză și duse sticla de bere la gură.

— Până azi îmi răsună în minte exploziile și urletele.

Raglan simți cum îl străpunge privirea bătrânului. Clătină din cap.

— N-am luptat niciodată într-un astfel de război.

Veteranul din Vietnam ridică din umeri, însă gestul fu aproape imperceptibil.

— Cu toate astea, cunoști pe propria piele acea dogoare care te cuprinde în toiul luptei, când simți că ți se taie picioarele. Nu-i nevoie de mai mult pentru ca trecutul să te urmărească mereu, ca o umbră întunecată pe umăr.

— Am părăsit Legiunea înainte ca treaba să se împută.

— Ei bine, eu am rămas. Nimic n-a mai fost la fel după Ripcord, iar asta m-a înrăit și m-a făcut cinic. Am avansat în timp și am ajuns pe o treaptă ierarhică superioară. Apoi, a venit ziua când eram cât pe ce să îi trag un glonte în cap unui maior pentru că era un nenorocit care nu știa să facă decât muncă de birou și să alerge după medalii. Tânărul meu locotenent ne-a salvat atât pe el, cât și pe mine. Am părăsit armata curând după aceea. Crede-mă, o s-o spun mereu: unele dintre cele mai bune decizii erau cele luate de subofițeri și de ofițerii de rang inferior. Majoritatea au reușit să se regăsească într-un fel sau altul în viața de civil. Acei oameni nu-și făceau griji în privința avansării pe scara ierarhică. Nu s-au gândit la cariere. Mereu își puneau camarazii pe primul loc.

Făcu o pauză, iar privirea îi alunecă rapid spre fotografie.

— Aceeași credință i-am insuflat-o și băiatului meu, și știu că l-a influențat puternic.

— Unitatea mea de comandouri a lucrat cu forțele voastre speciale în Afganistan. Au fost vremuri grele.

— Atunci mă înțelegi când spun că fiul meu și-a scos cu mâinile

goale oamenii dintr-o ambuscadă.

Luă o gură de bere.

— El însă n-a reușit să scape. Dar… uite, mi-a urmat sfaturile.

Raglan recunoscu acea demnitate tăcută care îl caracteriza pe bărbatul aflat în fața sa. Povara războiului și pierderile din plan personal nu îl slăbiseră. O părticică din Raglan spera ca și el să dea dovadă de același echilibru când (sau dacă!) ajungea și el la aceeași vârstă venerabilă. Asemenea lui TJ, și lui îi răsunau adesea în minte urletele care îi cereau să-și amintească. Reușea să le reducă însă la tăcere și să adoarmă noaptea.

Cu toate astea, ochii morților îl bântuiau și în somn.

13

Raglan se trezi dis-de-dimineață. Merse în picioarele goale spre bucătărie, având grijă să nu-și trezească gazda, dar nu era nevoie să-și bată capul pentru asta. Îl zări pe TJ pe fereastră, în trening, cum își făcea exercițiile fizice matinale. Pentru prima dată, Raglan se simți neglijent și neîngrijit. Veteranul sesiză mișcare la geamul de la bucătărie, îi făcu un semn de salut, apoi se lăsă la pământ pentru flotări.

Până când Raglan termină de pregătit două ochiuri și de prăjit pâinea, TJ reveni și el în casă, gâfâind.

— Mi-ai zis să mă servesc, așa că ți-am urmat sfatul, explică Raglan.

— Mă bucur. Cum ai dormit?

— Salteaua a fost tare și m-am odihnit bine, mulțumesc. Să-ți pregătesc și ție ceva de mâncare?

— Nu, doar cafea. Pe la ora 11 fac o pauză și merg să mănânc ceva la un restaurant din apropiere. Odată ce ajungi la vârsta mea și încep să se pună kilogramele pe tine, articulațiile te supără și mai tare, iar apoi te trezești că te hrănește vreo asistentă cu paiul.

Se întinse și luă de pe frigider harta orașului și a împrejurimilor. Dădu deoparte sosul tabasco de pe masă și o desfășură. Raglan înghiți și ultima îmbucătură de ou și pâine prăjită și dădu la o parte farfuria pentru ca TJ să poată întinde complet harta.

— Am făcut aseară însemnele astea pentru tine. Nu e mare lucru, dar măcar vei avea o idee. Îmi place să operez pe hârtie, și nu digital, te deranjează?

— E perfect pentru mine.

Raglan analiză zonele marcate pe hartă. Asemenea multor orașe americane, Washingtonul era dispus în cvartale. Era ușor de urmărit căci, cu excepția bulevardelor principale, care aveau denumiri specifice, străzile obișnuite figurau alfabetic, precum Strada K, Strada L și așa mai departe.

TJ puse degetul pe un anumit punct.

— Aici este Dupont Circle, aici spitalul, iar aici suntem noi. Metroul e acolo. Nu-i mult de mers pe jos. Aici și aici sunt poduri ca să poți traversa râul Potomac. Uite și Insula Roosevelt, un loc bun pentru alergat, în caz că vrei să eviți străzile principale. Ai mare grijă dacă vrei să-ți începi ruta de aici și să mergi pe pod, pentru că trotuarul e foarte îngust și ești aproape de traficul infernal. Însă dacă ieși la alergat dimineața devreme, e în regulă.

Mută degetul mai departe.

— Aici sunt suburbiile unde trăiesc familii fericite și lumea se simte în siguranță: West End, Capitol Hill, Georgetown și Woodley Park. Nu vei găsi indezirabili prin acele părți, cu excepția bancherilor și a politicienilor.

Trase puțin de hartă ca s-o mute mai jos și să se poată uita amândoi la partea superioară.

— Uite, aici e zona în care s-ar putea să atragi fără să vrei atenția, iar localnicii nu vor fi foarte prietenoși. Se numește Highlands Bellevue. Nu-ți recomand să mergi în locul ăsta. La nord de Massachussetts Avenue se găsesc câteva restaurante bune, dar ai grijă să n-o iei în direcția greșită – Columbia Heights, apoi Brentwood. Aici sunt adesea schimburi de focuri. N-ai nevoie de mine ca să-ți fac turul orașului. Dacă e marcat cu roșu, înseamnă că se află în zona periculoasă.

— Îți mulțumesc mult, TJ.

— Ești bine-venit să stai aici oricât vei avea nevoie, Raglan. Nu mă deranjează deloc să am companie. Pe cârligul de lângă ușă găsești o cheie de rezervă.

Făcu semn înspre camera fiului său.

— O să-ți trebuiască o haină mai groasă. Pe a ta i-am dat-o unei doamne care stă la etaj ca să ți-o coase.

— Mă pricep și eu să cos, zise Raglan.

— Știu. Cu toții știm să ne descurcăm cu acul și ața, însă aici suntem o comunitate și avem grijă unii de ceilalți. Tu ajuți pe cineva și altul te ajută la rându-i și pe tine. Așa mai simt și vârstnicii de pe-aici că sunt utili cuiva. E trist, dar adevărat. Băiatul meu era cam de aceeași statură cu tine. Ia o haină de-a lui.

— Îți mulțumesc pentru grijă. Dacă-mi spui și unde e vreun magazin pe-aproape, cumpăr eu ce mai trebuie.

— Încă nu-i nevoie, mai am provizii. În regulă, deci încotro pornești?

— Unde e Stafford? Acolo stă o doamnă cu care trebuie să mă văd.

Veteranul oftă.

— Păi, stai să mă gândesc… E destul de departe. Nu cred că ai autobuz direct, iar metroul te duce până la… Stai așa. Eu nu prea mă deplasez în afara orașului, dar cunosc pe cineva din bloc care obișnuia să iasă des din oraș.

Ridică receptorul și formă un număr. Raglan auzi cum sună, apoi o voce imperceptibilă.

— Beth Ann, TJ la telefon… A, bine, bine, ce să spun, mersi de întrebare. Beth Ann, știi cum se ajunge la Stafford? Nu, nu eu, un amic. E cel a cărui haină ți-am dat-o la cusut.

Ascultă.

— Aha, în regulă, mersi. Da, adu-o aici când e gata, apoi vorbim mai pe îndelete la întrevederea noastră lunară.

Puse receptorul jos și zâmbi.

— Ne întâlnim o dată pe lună la restaurantul de care îți ziceam mai devreme. Bem câte o cafea și mâncăm vafe cu sirop. Așa mai aflu și eu ce probleme sunt fără să ne complicăm cu hârțogăraia. Beth Ann e cea la care apelează mai toți locatarii pentru sfaturi. În regulă. Deci ziceam Stafford. Bun… iei metroul, linia marcată cu albastru, din stația din apropiere, până la Franconia-Springfield. Faci cam o jumătate de oră. De acolo, fie iei un taxi, fie faci autostopul. S-ar putea și să găsești o firmă de închirieri auto.

Raglan împături harta.

— Îți mulțumesc mult, TJ. Nu intenționez oricum să stau mai mult decât va fi nevoie. De îndată ce mă ocup de treburile pentru care am venit, te las în pace.

— Crede-mă, mi-au ajuns liniștea și pacea după atâta amar de ani. Cum spuneam, ai o cheie de rezervă lângă ușă.

Raglan își petrecu dimineața și jumătate din după-amiază plimbându-se pe străzile din vecinătate, familiarizându-se cu locurile. Nu era greu să te deplasezi pe străzile din Washington, iar punctele de reper principale erau ușor de identificat. Avea și elementele de referință în caz că ajungea la ananghie și avea nevoie. Cerul întunecat redusese considerabil lumina de afară și anunța ploaia. Se îndreptă spre metrou. În subteran, arhitectura nu era deloc estetică. Ba chiar grosolană, din cauza plăcilor de ciment de deasupra, care aminteau de un buncăr. Lui Raglan îi trecu prin minte că poate acesta era și scopul pentru care fusese construit. Totul probabil că se trăgea de la Războiul Rece și nevrozele induse guvernanților de la Capitol Hill. Comparativ cu sistemul de tranzit din subteran de la Moscova, de o mare frumusețe arhitectonică, acest mediu dezagreabil nu le oferea niciun fel de stimul vizual navetiștilor care coborau mereu în străfundurile sale, urmând să fie „regurgitați” în altă parte a orașului. La fiecare oprire, mulțimea se tot împuțina. Numeroși pasageri au coborât în stația Pentagon, iar tot atâția în stația Pentagon City. Presupuse că era pesemne vreun centru comercial pe acolo dacă te luai după schimbul de replici dintre două femei pe care îl auzise fără să vrea.

Când metroul demară din stația Aeroportul Regan, era aproape complet gol, iar când opri în stația Franconia-Springfield, mai rămăseseră doar câțiva călători. Firma de taxi cerea 70 de dolari dus. Dacă închiria o mașină, îl costa o treime pentru întreaga zi. Nu mai stătu pe gânduri și luă taxiul, căci încă nu era pregătit să lase urme în

D.C. odată ce-și folosea permisul de conducere. Curând, urma să vină și vremea când chiar voia ca anumite persoane să afle pe unde umbla, iar dacă pe urmele lui erau persoane nepotrivite, atunci avea să le atragă spre el abia când considera că venise momentul.

După o jumătate de oră, taxiul trecu de un centru sportiv, apoi porni pe drumul care ducea către un cartier modern. Peisajul golaș încă era în curs de construcție, lucrările fiind în toi. Se vedeau case cu două și trei etaje, construite unele lângă altele, în spate având curți cu gard și alei asfaltate care duceau din stradă spre garaj. Raglan îi spuse taximetristului să ocolească străzile alambicate.

Acesta îi aruncă o privire plină de subînțeles în oglinda retrovizoare.

— Majoritatea celor care locuiesc aici au lucrat în armată. Tot felul de ofițeri. O fi cartierul nou, dar n-o să le placă dacă văd un străin că se plimbă prin zonă. Nici nu mai spun că poliția ajunge într-o clipă. Înțelegi ce zic…

— Înțeleg.

— Vrei să te duc la adresă?

— Mai fă o tură.

Știa pe ce stradă voia să ajungă, iar dacă femeia care sunase după ajutor era acasă, voia să verifice mai întâi împrejurimile. Raglan îi spusese taximetristului să-l lase la o altă casă decât cea pe care o căuta, adică cinci case mai încolo. În afară de muncitorii care lucrau pe șantiere, nu sesiză niciun semn că cineva ar fi urmărit casa respectivă.

— Oprește aici, îi indică șoferului. În spatele grederului.

Taximetristul întoarse ușor, apoi trase lângă utilajul parcat. Din acel unghi, taxiul era obturat de utilaj. Raglan formă numărul pe care îl memorase. Sună. Se aștepta să intre mesageria vocală, însă răspunse o voce de femeie. I se simțea neliniștea în glas. Raglan îi percepu nota de teamă că va primi vești proaste.

— Doamna Zeller?

— Da.

Nu întrebase cine e la telefon.

— Sunt un prieten de-al soțului. Ați lăsat un mesaj.

O auzi cum trage aer în piept.

— Ah, răspunse. Înțeleg.

Era reținută. Asta însemna că se temea să nu-i fie ascultat telefonul.

— Ne-am putea vedea la o cafea undeva prin apropiere?

Deodată se simțea ușurarea în vocea femeii. Îi spuse numele și adresa unei cafenele care servea cafea și clătite.

— Ai auzit adresa? îl întrebă pe taximetrist.

Văzu cum acesta îl privește precaut în oglinda retrovizoare.

— Ascultați, domnule, nu vreau să mă implic în treburi ilegale.

— Nu e cazul. Doamna crede că soțul are o amantă, așa că m-a trimis să investighez. Nu sunt din oraș, prin urmare e mai simplu, minți el pe un ton foarte convingător.

— Aha. În regulă atunci. Nu arătați ca și cum ați fi detectiv particular.

— Asta e și ideea.

Șoferul zâmbi sfios.

— Presupun că așa e.

Porni motorul și demară spre cafenea.

Odată ieșiți de pe autostradă, Raglan îi spuse să ocolească clădirea cu fațadă din cărămidă roșie. Nu era multă lume înăuntru. Plăti și-i dădu și un bacșiș frumușel.

— Sunt aici ca să ajut, nu să fac rău. Nu pot spune același lucru și despre soțul ei. Dacă întreabă cineva, nu-i pune viața în pericol.

Tonul solemn al lui Raglan nu suna deloc ca o simplă rugăminte.

— Oricum nu sunt pe ruta mea obișnuită. Nici n-am fost aici.

Raglan aștepta de partea cealaltă a străzii. Deja observase camerele de supraveghere: nimic deosebit. Una era în capătul celălalt, în partea din față a clădirii, iar cea de-a doua era în interior, lângă ușa de la intrare. Din mașina mică ce tocmai parcase ieși o femeie scundă, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip și care își strângea poșeta aproape de șold. Încuie mașina, aruncă o privire în jur, apoi intră în local. O văzu uitându-se la persoanele dinăuntru în căutarea lui Raglan, însă, negăsindu-l, se așeză într-un separeu. Raglan mai aștepta trei minute până ce apăru o mașină din care se dădură jos două femei și se îndreptară spre intrare. Cu pași mari, se îndreptă și el spre cafenea, intră repede înaintea lor și ținu capul aplecat în timp ce le deschidea ușa, poftindu-le să intre. Gestul îi ascunse chipul de camerele video. Se duse direct spre masa ei.

Aceasta îi aruncă o privire alarmată străinului înalt, care părea dur, apoi se liniști la vederea zâmbetului său. Ochii lui transmiteau bunătate.

— Sunt Raglan, îi zise.

14

Anne Zeller emana acea maturitate și tărie tipice unei femei căsătorite cu un ofițer de Marină. Se vedea că e o femeie care rezistase diverselor situații dificile, însă puteai observa și o oarecare teamă referitor la soarta soțului său. Acea teamă fusese îndeajuns de puternică încât s-o facă să apeleze la un necunoscut pentru a-i veni în ajutor.

— N-am activat direct cu soțul dumneavoastră, doamnă Zeller…

— Spuneți-mi Anne, îl întrerupse ea.

Duse cafeaua la buze, privindu-l pe bărbatul din fața ei pe deasupra marginii cănii. Acum era sigură că făcuse alegerea potrivită. Raglan nu încercase s-o impresioneze și nu adusese vorba despre niciun fel de realizare neoficială. În afară de faptul că se prezentase și îi comunicase că-l îngrijora situația soțului ei, nu spusese prea mare lucru. Nu-i ceruse nici bani. Era tot ceea ce sperase ea că va fi.

— Anne, de cât timp a dispărut Casey?

— De nouă zile și…

Femeia aruncă o privire spre ceasul de pe peretele cafenelei.

— 18 ore.

Lui Raglan îi plăcu precizia ei.

— Înainte de a mă întreba, domnule Raglan, am fost interogată de trei ori de poliție. Nu avea probleme financiare și nu suferea de nicio tulburare psihică. Pur și simplu a ieșit într-o seară să alerge și nu s-a mai întors.

Raglan observă că îi tremurau mâinile. Femeia scotoci prin poșetă și scoase o fotografie cu un tip arătos, cu părul grizonant și tuns scurt. Avea trăsăturile proeminente și zâmbetul pe care și le amintea Raglan, de când era soldat.

Anne puse poza înapoi în geantă.

— Casey a servit în Legiune, apoi s-a întors acasă și a activat timp de zece ani în Divizia a 5-a din cadrul Marinei, după care s-a transferat la Divizia 1. A ieșit la pensie cu gradul de maior. L-am cunoscut la puțin timp după ce a revenit în State, și tot atunci ne-am și căsătorit. Eu am crescut de mică pe la tot felul de baze militare.

Zâmbi.

— Deși el era ofițer de Marină, nu mi-a purtat pică pentru asta.

Raglan stătea cu spatele la perete și cu fața spre Anne Zeller și spre restul cafenelei; mai mult decât atât, vedea și străzile de afară prin geamurile imense cu panouri de sticlă.

— Niciodată nu lucrau cu noi mai mult de câțiva americani,

îndeajuns să-i numeri pe degetele de la o mână. Știu că mereu există un grup care ține legătura. Poți să-mi spui cum de ai ajuns să mă contactezi tocmai pe mine?

Ezită. Raglan văzu cum strânge din buze. Anne aruncă o privire fugitivă pe geam, apoi se uită iar la bărbatul care venise aici să o ajute.

— Știam că avea prieteni din Corpul de Marină și de când fusese în Legiune, dar nu știam cine erau aceștia. Nu s-a dus niciodată la vreo reuniune și nici nu prea mi-a vorbit despre trecutul său. Într-o seară, cu o lună înainte să dispară, Casey mi-a povestit pe îndelete că lucra la o chestiune de anvergură națională. Chiar în clipa aceea am simțit cum îmi îngheață sângele în vine. Dumnezeu să mă ierte că zic, întrucât fiind nevastă de militar mai rămăsesem și altă dată acasă în timp ce soțul meu s-a dus la război, dar de data asta era diferit, pentru că era pe timp de pace.

Trase adânc aer în piept.

— M-a liniștit și mi-a zis că orice-ar fi, avea să se asigure că eu sunt în siguranță, iar dacă trebuia cumva să plece fără să-mi spună, era pentru că avea nevoie de timp ca să analizeze informațiile pe care le ancheta, dar că nu trebuie să spun nimănui asta. De ce? De ce nu puteam să-i explic cui întreba sau celor care voiau să dea de el?

Clătină din cap, ca și cum încerca să uite amintirea.

— M-a pus să-i promit.

Își presă ușor buzele cu șervețelul. Un gest nesemnificativ, menit s-o ajute să câștige timp ca să-și adune gândurile.

— Cum să trăiesc cu așa ceva pe conștiință? Adică pur și simplu să nu știu nimic de el. Să stau în fiecare zi cu inima strânsă, neștiind dacă mai vine înapoi de la serviciu.

Făcu o pauză.

— L-am urât pentru că nu mi-a dezvăluit tot. Apoi, când n-a venit acasă, sentimentele astea mi-au indus o stare de vinovăție. Am încredere în soțul meu și trebuie să fiu puternică pentru el. Am așteptat toată noaptea, apoi l-am sunat pe tipul din Florida.

— Deci, Casey ți-a dat numele lui Vere și numărul lui de telefon?

— Da. Mi-a spus că astfel vestea va ajunge la dumneavoastră și veți veni. Deduc că avea mare încredere în dumneavoastră.

— Cât de rapid te-au contactat cei de la serviciul lui Casey?

— A doua zi dimineața. De îndată ce am sunat la Departamentul șerifului și l-am dat dispărut. Șeful lui Casey era îngrijorat și m-a întrebat dacă știu ceva de el. M-am făcut că habar n-aveam. Știam că nu puteam zice nimic despre faptul că am luat legătura cu o cunoștință veche de-ale lui Casey, atâta tot.

— Și nu s-a mai întâmplat nimic altceva?

— Cum ar fi?

— Adică ceva în neregulă.

— Nu. Ei bine, l-a sunat cineva într-o noapte, cam cu o săptămână înainte să dispară. Eram amândoi în pat, eu pe jumătate adormită. I-a zis persoanei care sunase că n-ar fi trebuit să folosească telefonul său de acasă și a întrebat cum naiba de-l găsise. Era foarte nervos. N-a vrut să vorbească cu persoana respectivă, iar când l-am întrebat cine era, mi-a zis că un reporter băgăcios care căuta informații pentru un articol.

— A spus cumva despre ce era vorba?

— Nu.

— Le-ai zis asta celor care te-au interogat?

— Da… parcă da.

Raglan se gândi s-o ia mai din urmă, ca să-și dea seama despre cine și ce informații avea și când le aflase.

— Deci ai vorbit cu Bob de Vere din Florida?

Încuviință.

— De vreo două ori. Nu se auzea bine, era semnal prost. Mi-a zis că ia el legătura cu Raglan și că nu e ușor să dea de dumneavoastră. Ulterior, m-a sunat să mă anunțe că dăduse de dumneavoastră în Franța, să stau liniștită și să nu zic nimic nimănui despre asta.

— Cine e superiorul lui Casey?

— Jack Swain.

Raglan cunoștea numele. Swain activase în cadrul Agenției de Informații pentru Apărare în calitate de ofițer de legătură atunci când Legiunea străină și Forțele speciale americane își desfășuraseră operațiunile în Afganistan. Se intersectaseră de câteva ori, pe când Raglan devenise agent pentru serviciile de informații britanice și americane.

— Aveau cumva vreo altă legătură în afară de faptul că Swain îi era șef?

— Erau parteneri de alergare. Uneori, mai venea pe la noi să bea o bere. Se duceau amândoi în camera de zi și urmăreau un meci, beau ceva, însă nimic mai mult de-atât. Eu n-am avut niciodată o legătură apropiată cu el.

Comunitățile de informații se bazează pe conectivitate și nu era niciun dubiu că legătura telefonică proastă dintre Anne Zeller și Bob de Vere se datorase faptului că telefonul lui Zeller fusese pus sub ascultare din momentul dispariției acestuia. Asta dacă nu chiar mai devreme. Existau mereu căi de a sări peste obținerea unor ordine judecătorești, iar cineva ca Jack Swain avea oameni care să pună sub ascultare o linie telefonică fără a face neapărat cunoscut acest lucru. Agenția de Informații pentru Apărare se afla la sud de Washington, D.C., și avea un sediu separat, însă în cadrul Pentagonului era

permanent o prezență a celei dintâi instituții la numeroase niveluri: dacă Jack Swain încă mai lucra în cadrul ei, oare primise cumva o sarcină specifică? Raglan era de părere că cei doi erau implicați în ceva mai serios, despre care soția celui dispărut nu avea habar. Hotărî să mai testeze apele ca să fie sigur.

— Când Casey a ieșit la pensie din Marină, s-a angajat la Pentagon imediat?

Anne Zeller clătină din cap.

— Nu chiar imediat; mai întâi am locuit doi ani în Venezuela, unde a lucrat la ambasadă. Au fost vremuri grele. Președintele lor îl expulzase din țară pe ambasadorul nostru, iar pretutindeni plana un sentiment general anti-american. Casey s-a ocupat de logistică pentru personal și echipa de protecție din cadrul Marinei. Când ne-am întors în țară, s-a angajat la Pentagon.

Oftă și luă o gură de cafea.

— Slavă Domnului! Treburile deveniseră foarte periculoase acolo.

— Ți-a vorbit despre activitatea sa profesională? Lucra în cadrul Agenției? Te-au informat cumva referitor la ceea ce făcea pentru ei? Ți-au spus ce se așteaptă din partea soției unui agent?

Era un test rapid ca să verifice dacă soția lui Zeller făcea parte din „frăția” comunității de informații. Deși lumea crede că majoritatea oficialilor din cadrul Ambasadei SUA proveneau de la Agenția de Informații pentru Apărare, nu prea se știe faptul că soțiile lor erau mereu informate cu privire la ce se aștepta din partea lor.

Clătină din cap.

— Duceam o viață foarte liniștită. El era la birou de la nouă la cinci după-amiaza. Mi-a zis că îi ajunsese până peste cap viața zbuciumată și că voia liniște și pace.

Raglan era convins că femeia nu știa nimic despre treburile în care era implicat soțul ei, în cazul la care lucra, într-adevăr, pentru Agenție.

— Anne, Casey și cu mine am fost colegi în Legiune, după cum bine știi, însă drumurile ni s-au intersectat acum câțiva ani, când era în Venezuela, iar eu mă ocupam de o misiune privată de salvare a unei americance care fusese răpită și sechestrată în schimbul unei răscumpărări de către FARC[7].

Anne Zeller afișă o expresie panicată.

— Revoluționarii? Adică teroriștii?

— Da. Abia am reușit să scăpăm. Auzisem că la Ambasadă lucra un fost legionar, așa că l-am contactat. E vorba despre Casey. Nu a fost un apel de curtoazie. Nici nu știam că se căsătorise între timp. A tras câteva sfori pentru mine. Presupun că avea nevoie de o oarecare autorizare și că și-a pus reputația la bătaie ca să-mi ușureze treaba cu

cei de la Agenția de Informații pentru Apărare sau de la CIA. Nu sunt sigur cine a fost implicat, dar ar avea sens să fi fost vorba despre Jack Swain, întrucât avusesem de-a face cu el cu câțiva ani în urmă.

— Nu știam nimic despre toate astea. Casey nu mi-a povestit.

Ezită.

— Oricum, n-ar fi avut de ce să-mi zică, nu?

— De la care agenții au venit și ți-au pus întrebări? Spune-mi exact, pas cu pas, cine a venit la tine și în ce ordine.

Faptul că un angajat de la Pentagon dispăruse era îndeajuns ca să suscite interesul a numeroase organisme de aplicare a legii.

Femeia oftă și încuviință.

— Am așteptat până a doua zi, iar dimineața târziu l-am dat dispărut la Departamentul șerifului din comitatul Stafford. Odată ce au aflat unde lucra și că putea fi implicat în chestiuni ce țin de siguranța națională, aceștia au chemat FBI-ul, întrucât Casey avea acces la informații cu caracter confidențial și… și e posibil să-l fi răpit cineva.

Vocea îi tremura, așa că luă cu sete o gură de apă rece din paharul aflat pe masă. Își reveni repede.

— Au făcut o primă percheziție la noi acasă și i-au înștiințat pe cei de la Serviciul de Contrainformații al Agenției de Informații pentru Apărare, care au întreprins căutări pe toate calculatoarele din casă. Criminaliștii i-au analizat seiful de la birou, în căutare de elemente ce păreau nelalocul lor. N-au identificat nimic suspect.

— Iar printre toate astea presupun că ți-au adresat întrebarea evidentă, și anume dacă știi sau nu unde s-ar fi putut duce Casey? Un loc preferat unde să se ascundă, departe de privirile nedorite?

— Da. Nu le-am zis ce-mi spusese Casey.

— Clar a avut un motiv pentru care ți-a mărturisit asta. Dacă s-a dus de bunăvoie, atunci era conștient de faptul că absența sa ar declanșa o anchetă și că asta ar putea scoate la iveală unele informații pe care voia să le facă cunoscute.

— Dar nu s-a întâmplat așa.

— Nu. Ei bine, nu încă, dar dacă există cumva ceva ce voia să iasă la iveală, atunci mai e timp, zise Raglan. E posibil să vrea să te protejeze pe tine.

— Cum adică?

— Dacă a descoperit ceva important, atunci n-ar risca să se lase răpit de cei care vor să afle despre ce e vorba, pentru că astfel respectivii s-ar putea folosi de tine ca să-l silească să se conformeze.

Raglan mai știa și că dacă soțul ei nu dispăruse de bunăvoie și nu exista nicio amenințare la adresa Annei Zeller, atunci era posibil să fi luat cu el probele respective, poate chiar în mormânt.

— Bun, deci nu aveți nicio cabană la munte, nicio rulotă parcată

pe undeva? întrebă.

— Nu.

Femeia nu-și luase nicio clipă ochii de la el. Mai era încă o întrebare întipărită pe chipul lui Raglan.

— Nu, nu avea nicio aventură, insistă ea.

— Ești sigură? Soția e oricum ultima care află.

Anne împinse ceașca de cafea la o parte și se sprijini pe banchetă, ca și cum se pregătea să se ridice și să plece. El întinse mâna și o cuprinse pe a ei.

— Anne, trebuie să iau în calcul absolut toate posibilitățile, indiferent cât de dureroase ar fi pentru tine. Pun pariu și că toți agenții care ți-au trecut pragul au întrebat același lucru, și asta te-a rănit și mai tare.

Îi acordă o clipă, îndeajuns cât femeia să tragă aer în piept și să se pregătească, acceptând posibilitatea că persoana iubită ar fi putut s-o trădeze.

Femeia se calmă.

— Da, m-au întrebat și ei, și le-am răspuns același lucru pe care îl repet și acum: Casey era sprijinul meu.

În acel moment, aproape că cedă. Lăsă capul în jos, însă curajul îi dădu putere.

— Casey nu ar fi făcut niciodată ceva care să mă rănească, zise Anne Zeller.

— Atunci voi face tot ceea ce îmi stă în putință ca să aflu adevărul.

Anne încuviință cu un gest de recunoștință, apoi își încruntă sprâncenele, amintindu-și ceva.

— Acum dacă stau să mă gândesc, în unele nopți aveam senzația că e cineva în casă. După ce mă duceam la culcare, vreau să zic.

— Crezi că a fost vorba de un intrus?

Clătină din cap.

— Nu, avem alarme în toată casa, presupun că a fost doar… o senzație.

Afișă un zâmbet curajos.

— Mă gândesc că o fi fost de la emoții. Cine știe, probabil că-mi doresc atât de tare să vină acasă, încât mi-am indus sentimentul.

Întoarse capul, privind gânditor dincolo de mașini și copaci, fără a se concentra pe ceea ce se afla chiar în fața geamurilor cafenelei.

— Ar mai fi ceva… spuse pe un ton jos. Tocmai mi-am dat seama.

Îl privi drept în ochi pe Raglan.

— Nu mi s-a părut relevant, dar o dată sau de două ori pe lună, Casey îl vizita pe un sergent cu care lucrase în Marină.

— Și nu ai spus nimănui despre asta?

— Nu. Așa cum am zis, n-am văzut legătura cu dispariția lui. Nu știu de ce mi-a venit acum în minte.

— Știi cum îl cheamă pe sergent?

— Esposito. Izan Esposito.

— Mai activează încă în Marină?

Clătină din cap.

— E civil.

— Ai adresa lui?

— Da, închisoarea din Districtul Columbia.

15

Raglan îi sugeră să meargă împreună la ei acasă ca să poată arunca o privire prin biroul lui Casey. Nu credea să dea de ceva important, mai ales că atât cei de la FBI, cât și cei de la Pentagon efectuaseră deja o serie de căutări, însă avea să-l ajute să-și facă o idee de ansamblu cu privire la acest bărbat pe care nu-l mai văzuse de treisprezece ani.

— Fă o tură de stradă și ocolește casa, îi spuse.

Anne îi aruncă o privire intrigată.

— Vreau să verific dacă locuința voastră e sub supraveghere, o lămuri el.

— Crezi că au pus o echipă de supraveghere să-mi urmărească mișcările? De ce-ar face asta?

— E posibil să creadă că soțul tău a avut un motiv bine întemeiat să dispară și că din cauza asta ar putea compromite siguranța națională. Mai mult decât atât, s-ar putea să aibă impresia că ai fost implicată în dispariția sa.

— Ce?!

Pierdu o clipă controlul volanului, fără să vrea.

Raglan întinse mâna și trase de volan, cât să îndepărteze roțile mașinii de bordură.

— Știi și tu cum funcționează treburile. Toată lumea e suspectă. Dacă într-adevăr cineva urmărește casa, va vrea să afle cine sunt eu.

Privirea lui Raglan analiza îndeaproape străduțele întortocheate, care dădeau dintr-una într-alta. Observase deja câteva locuri unde ar putea parca cineva ca să supravegheze reședința familiei Zeller.

— Îți cunoști vecinii?

— Ei bine, deocamdată îi avem doar pe soții Campbell, de alături. El a fost pilot în cadrul Forțelor Navale, dar s-a pensionat. După câte se vede, celelalte locuințe încă sunt în construcție. Majoritatea vecinilor pe care îi cunoaștem stau pe alte străzi din apropiere. Câțiva dintre ei lucrează în cadrul birourilor administrative, așa ca soțul meu. Prietenii noștri sunt cu toții foști oameni din armată, ieșiți acum la pensie.

— A venit vreunul dintre ei pe la tine de când a dispărut Casey?

Păru nesigură.

— Păi, nu… Adică, au sunat câțiva prieteni…

— Nu vor să se implice. Cel puțin nu încă. Așteaptă să se lămurească treburile. Odată ce Casey va fi achitat de orice eventuale fărădelegi și va fi demontată prezumția conform căreia a compromis

siguranța națională, îți vor fi alături prietenii.

Deodată păru și ea că realizează despre ce vorbea Raglan.

— Lumea mă consideră vinovată prin simplul fapt că-i sunt soție.

— Da.

Anne Zeller strânse atât de tare volanul, încât monturile pumnilor i se albiră de la tensiune.

— Atunci n-am nevoie de așa prieteni.

Raglan încercă să mai îndulcească sentimentul de trădare pe care îl simțea femeia. Spuse:

— Lumea se sperie ușor. Trebuie să accepți asta. Statul e un organism puternic și care intimidează cetățeanul atunci când percepe ceva ca pe o amenințare.

— Soțul meu nu este o amenințare. E un patriot care își servește țara.

— Și Benedict Arnold era tot un patriot, asta până ce a schimbat macazul și a luptat de partea Imperiului Britanic.

Zâmbetul său mai atenuă din duritatea replicii usturătoare.

Anne se relaxă.

— Cum se face că știi atâtea despre istoria noastră?

— De când stăteam la băute cu de-alde soțul tău.

Ajunseseră pe strada familiei Zeller. Uneori, cei de la FBI sau de la diverse agenții de informații preferau să stea la vedere. Reprezenta un exercițiu ce presupunea două aspecte. Primul era ca ținta să fie conștientă că e supravegheată, iar dacă persoana era vinovată, atunci sigur avea să calce strâmb, întrucât știa că e sub urmărire, iar asta îi forța mâna. Al doilea: dacă soția bărbatului dat dispărut este cuprinsă de teamă pentru că nu știe ce s-a întâmplat cu soțul ei, atunci simpla vedere a agenților guvernamentali staționați în fața casei avea să-i aducă alinare. Raglan se convinsese că nu era nicio echipă de supraveghere în zonă. Asta însemna că fie nu îl considerau pe Casey Zeller o amenințare la adresa siguranței, fie nu le păsa câtuși de puțin de nevastă-sa. Desigur, exista și posibilitatea că-i scăpase lui ceva din vedere.

— Dă cu spatele și intră în garaj, îi spuse.

Anne se conformă: apăsă pe butonul telecomenzii și deschise ușa garajului, apoi dădu cu spatele. Raglan continua să analizeze atent strada. Garajul era suficient de încăpător pentru două mașini. Cel de-al doilea autoturism era un SUV negru, marca Honda. Raglan presupuse că era mașina lui Casey; prin urmare, acesta pur și simplu ieșise pe ușă și dispăruse în tenebre. Poate avusese o întrevedere undeva pe aproape, îndeajuns încât să se deplaseze pe jos, apoi au luat o mașină pentru a ajunge în altă parte. Ar fi o posibilitate.

Odată închisă ușa acționată electronic, Anne intră în casă pe ușa

din garaj și tastă codul ca să dezarmeze alarma. Raglan aruncă o privire prin garaj. Lângă ușa șoferului Hondei se vedea o urmă vagă de bocanc. Singurul motiv pentru care fusese sesizabilă era că persoana respectivă călcase într-o pată de ulei de motor. Se întrezăreau și urme de argilă. Se putea ca urma să fi fost lăsată după ce agenții FBI anchetaseră și percheziționaseră casa. Dacă ar fi fost acolo atunci când intraseră aceștia, clar ar fi fotografiat-o și, cel mai probabil, ar fi încercat să facă un mulaj. Dacă senzația resimțită de Anne Zeller, că cineva ar fi pătruns în locuință, era corectă, atunci persoana respectivă intrase pe ușa din spate în încăperea în care soții Zeller depozitau uneltele și alte obiecte casnice și dezactivase alarma.

Se duse după ea în casă. Era o locuință cu două etaje, mobilată astfel încât să asigure confortul necesar, luminoasă și spațioasă. Nu părea mai veche de doi ani. Pardoselile din lemn închis la culoare scoteau în evidență covoarele țesute menite, cel mai probabil, să evoce perioada petrecută de Zeller în Africa și în Orientul Mijlociu. O serie de poze: pe mici nave, în vacanțe, la ski, la plajă. Mai erau și unele rame cu diverse printuri. Nu se vedeau copii în nicio fotografie, și nici nu era vreun element care să sugereze că Zeller ar fi făcut parte din armată.

— Dacă îmi permiți, ai cumva rude la care ai putea apela pentru sprjin? o întrebă Raglan.

Anne Zeller își lăsă haina și geanta la intrare.

— Nu. Casey și cu mine nu am putut avea copii.

O urmă în camera de zi.

— Atunci cu ce te ocupi? Faci muncă de caritate? Ai propria ta carieră? întrebă el.

Lui Anne Zeller îi ajunsese până peste cap cu toate întrebările venite din partea necunoscuților care îi invadaseră viața liniștită, însă îi zâmbi bărbatului înalt și dur care stătea în camera de zi, chiar în fața ei.

— Domnule Raglan, ești foarte direct.

— Îmi poți spune Raglan.

— Am fost asistentă medicală, însă am ieșit la pensie, iar în prezent fac muncă de voluntariat la un centru de îngrijire paliativă.

Raglan privi peste umărul ei, la încăperea din spate.

— Îmi permiți?

Femeia încuviință, făcându-i semn să poftească.

— Biroul lui Casey e chiar pe hol, iar camera în care ne relaxăm și ne uităm la televizor e jos, la subsol.

— Casey ținea arme pe undeva prin casă?

— Avem un dulap cu arme.

— Puști, arme semiautomate sau pistoale?

— Puști de vânătoare. Cei de la FBI au adus un specialist, care a

deschis seiful. Nu lipsea nimic. Le-au luat cu ei.

— N-aveți nici câine, după câte văd.

— Nu.

Îl urmă în bucătărie. Curtea din spate era împrejmuită cu gard. În spate, se zărea scheletul unei alte clădiri. Dezvoltarea urbană era o afacere profitabilă, mai ales în ceea ce privește vânzarea lor către angajații de la Guvern, atât actuali, cât și pensionați. Raglan se uită la ceas. Muncitorii plecaseră acasă.

Biroul era o încăpere nu foarte mare, cu o masă de lucru, rafturi cu cărți, telefon fix și modem de internet. Pe întreaga suprafață a biroului erau înșirate o multitudine de cabluri și fire, dar nu se zărea niciun monitor sau laptop. Raglan întreprinse o căutare rapidă: seiful cu arme era deschis și gol. Pe rafturi, cineva scosese cărțile la nimereală, verificase între volume și în spate, apoi le îndesase la loc. N-avea niciun sens să mai scotocească și el, dat fiind că alții făcuseră deja asta înaintea lui. Ce căutau oare? Dacă Zeller era un simplu funcționar administrativ, atunci nu avea nicio legătură cu documente secrete clasate.

Încăperea de la subsol care dădea înspre curtea din spate parcă spunea și mai multe despre bărbatul dispărut. Sub o fotografie a lui Casey Zeller se aflau o bâtă și o mănușă de baseball. Raglan luă bâta și-i testă greutatea și balansul. Pe poza cu chipul zâmbitor al bărbatului îmbrăcat în tricou de baseball și pantofi sport cu crampoane era scris „Tura spre victorie”. Pe perete erau atârnate o serie de fotografii din vremea când activase în cadrul Legiunii. Raglan nu apărea în niciuna dintre pozele de grup, căci Zeller făcuse parte dintr-o altă unitate. Mai erau fotografii cu echipa sa din Marină, tot felul de diplome înrămate și un rând de medalii. Zeller nu era genul care să fugă cu coada între picioare. Ținuse piept unor situații periculoase de nenumărate ori. Oare îl afectaseră prea tare toate luptele în care fusese implicat? Să îi fi luat mințile stresul posttraumatic? Greu de crezut. Omul lucra la Pentagon. Fusese supus unor teste psihiatrice. Dacă ar fi fost descoperit că suferă de sindrom posttraumatic, ar fi beneficiat de consiliere psihologică.

Raglan se gândi puțin la dispariția lui Zeller. În mintea lui, existau doar două posibilități plauzibile: moartea sau rușinea. Dar dacă exista cumva și o a treia posibilitate, și anume disperarea? Dacă dăduse de ceva într-atât de incendiar și de toxic, încât era posibil să le distrugă viețile altora, și socotise că e mai bine să dispară total? Asta însemna însă că alesese un loc unde să nu fie găsit, asigurându-se totodată că nimeni nu se putea folosi de soția lui pentru a-l șantaja. Era și asta o opțiune. Și încă una viabilă. Auzi că sună telefonul fix. Anne Zeller ridică receptorul.

— Alo…? Alo…? Spuneți, vă rog. Alo!

Raglan urcă scările câte trei trepte deodată. Ajunse la Anne exact în momentul în care aceasta punea receptorul la loc în furcă.

— Probabil a greșit cineva numărul, îi spuse ea.

— Ce ai auzit?

— Păi… nimic. S-au auzit câteva sunete ca niște clicuri, apoi nimic.

Raglan își aminti ce îi spusese Bob de Vere, care suspecta că cineva i-ar fi pus telefonul sub ascultare. Acum că dispăruse un angajat al Pentagonului, ipoteza nu mai părea neverosimilă. Se dădu un pas în spate de la fereastră, ca să poată avea o vedere de ansamblu asupra străzii și casei în construcție de peste drum. Casa respectivă, dar și cea din spatele reședinței Zeller erau locul perfect pentru oricine voia să intre prin efracție și să-i facă rău Annei. Nu avea niciun sens: de ce o luaseră pe soția lui Zeller în vizor? E drept, pe de altă parte, că majoritatea situațiilor tind să nu aibă noimă până nu sunt scoase la iveală motivele.

Observă o umbră. Mișcarea fu aproape imperceptibilă, doar o mișcare în cotloanele întunecate ale casei neterminate de vizavi, cu bârne de lemn.

— Du-te și pregătește-ți câteva lucruri într-o geantă mică, îi spuse pe un ton scăzut. Grăbește-te. Cât de repede poți. Când termini, du-te în camera cea mai îndepărtată din casă, bagă-te în dulap și așteaptă-mă să te chem. M-ai înțeles?

Panica se instală pe chipul Annei Zeller. Se adună repede, încuviință și se năpusti pe scări, la etaj. Casey Zeller ar fi fost mândru de hotărârea de care dăduse dovadă soția sa.

Asta dacă mai era în viață.

16

Oricine ar fi fost, urma să intre atât pe ușa din față, cât și pe cea din spate. Raglan avea o filosofie simplă în viață: „Controlează tu lupta, atacă printr-o ambuscadă, înconjoară și ia-ți inamicul prin surprindere.” Acum trebuia să dezbine și să cucerească. Intră în debara și apăsă pe butonul care deschidea ușa de la garaj. Voia să-i îndemne să intre. Dacă știau că femeia e singură în casă, s-ar putea să creadă că se pregătește să plece. Asta avea să-i facă să profite de ocazie și să intre în casă. „Identifică-ți prada.”

Observă un bărbat care traversa nonșalant strada cufundată în întuneric. Era profesionist. Atâta timp cât aveai o abordare degajată, nu atrăgeai atenția asupra ta. Tipul purta blugi, pantofi sport și o jachetă descheiată, suficient de largă încât să poată permite portul unei arme. Avea undeva pe la 35 de ani, era zvelt și în formă. Cămașa descheiată lăsa la vedere un tricou negru. Raglan îl observă că duce mâna la spate. Purta mănuși. Nu după multă vreme, intră deja în garaj. Intrusul nu avea de ales: trebuia să treacă prin debaraua cu rol de cameră intermediară ca să ajungă în casă. Avea să umble cu băgare de seamă. Pe el îl avantaja oricum ritmul lent.

Ușa care dădea spre hol se deschise încet. Mai întâi apăru în prag amortizorul negru, apoi antebrațul bărbatului care ținea strâns pistolul Glock. Într-o secundă, avea să apară și trunchiul ucigașului. Pentru Raglan era suficient spațiu ca să manevreze bâta de baseball cu lungimea de aproape 80 de centimetri. Potrivi momentul la perfecție: bâta intră în contact cu fața bărbatului. Se auzi cum plesnește osul, de altfel singurul sunet în afară de cel produs când bărbatul inconștient și arma se prăbușiră cu toată greutatea la pământ. Raglan ridică pistolul de 9 mm, apoi verifică dacă atacatorul își pierduse complet cunoștința, ca să nu aibă parte de vreo surpriză. La cum arăta craniul turtit al acestuia, nu părea probabil să se mai ridice vreodată. Raglan îl verifică prin buzunare: niciun act de identitate, niciun portofel și nici cheie de la mașină. Dacă timpul ar fi ținut cu el, ar fi verificat și etichetele de la hainele cu care era îmbrăcat bărbatul. Putea paria că fuseseră îndepărtate.

Făcu câțiva pași în spate de lângă trupul bărbatului și ciuli urechile după vreun scârțâit de podele sau cum deschide cineva ușile glisante din camera de la subsol. Timp de vreo treizeci de secunde nu se auzi nici musca. Jumătate de minut în care nu răzbătea decât briza care sufla peste ramele de la ferestre. Apoi, deodată, auzi sunetul inconfundabil care îi spunea că ușa glisantă e deschisă cu grijă, fiind

ridicată în sus de pe ramă pentru a reduce cât mai mult zgmotul. Raglan se poziționă în capul scărilor dinspre subsol, știind că cel de-al doilea intrus avea să fie într-o postură vulnerabilă când urca treptele. Nicio mișcare. Un sunet aproape imperceptibil îl alertă pe Raglan. Se uită la bărbatul de pe podea. Prea târziu: observă transmițătorul micuț din urechea acestuia. Se aplecă repede și trase de tricoul său, îndeajuns încât să vadă cablul care îi cobora pe piept. Brusc se deschise ușa de la parter. Cel de-al doilea intrus nu primise răspuns de la partenerul său, așa că fugise. Raglan porni în goană pe scări. Silueta îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, care ajunsese deja pe la jumătatea curții din spate, se întoarse spre casă și trase două focuri. Arma cu amortizor scoase un sunet ca și cum ar fi scuipat gloanțele. Țintise foarte bine, prin ușa deschisă de la camera aflată la parter. Când atacatorul se întorsese pentru a trage, Raglan observase traiectoria și se aruncase într-o parte. Exact în locul în care stătuse cu o fracțiune de secundă în urmă erau acum două găuri de diametru mic în perete.

Se ridică repede. Trăgătorul dispăruse deja. Raglan fugi până la gard, o luă prin cealaltă parte și îl sări. Nu se vedea nicio mișcare. Acum, prioritatea sa era s-o ducă pe Anne Zeller într-un loc sigur. Se întoarse în casă.

— Anne? strigă.

Niciun răspuns. Gândurile i-o luau razna pe când urca scările într-un suflet. Îi mai veni în minte un scenariu: venise aici ca să afle mai multe despre Casey Zeller. Până acum câteva minute, nu existase nimic care să-i dea de înțeles că soția lui Zeller ar fi fost într-un asemenea pericol. Știa cum ar fi procedat el dacă ar fi fost cel însărcinat să se ocupe de asasinat: ar fi trimis doi tipi care să pătrundă în casă pe la parter, însă ar fi staționat pe cineva în casă de la bun început. La etaj.

— Anne!

Verifică repede dormitorul principal. Văzu, apoi, o ușă la capătul holului. O scară abruptă pliabilă ducea în sus, în pod. Trapa era închisă. Când observă ușița de sub scările coborâte, bătu ușor.

— Anne, sunt Raglan. Ești în siguranță.

Ușa se deschise. Raglan îi întinse mâna femeii care ieși din spațiul de depozitare. Tremura toată.

— E în regulă, o liniști el.

Femeia încuviință.

— Trebuie să plecăm de-aici, îi zise.

— Unde?

— Ai pe cineva care locuiește în alt stat și la care ai putea să stai?

Se încruntă, gândindu-se.

— Da, cred că da. Una dintre asistentele cu care am fost colegă. I-a murit soțul acum câțiva ani. Am tot ținut legătura prin telefon de-a lungul timpului.

— Nu-i bine. Dacă te caută cine nu trebuie, atunci știu cu cine ai vorbit.

— Nu cred că mai am pe nimeni altcineva.

Ezită.

— Ei bine, ar mai fi o persoană. Ne trimitem felicitări de Crăciun anual.

— Unde stă?

— Stroudsburg, statul Pennsylvania.

— Ai încredere în această persoană?

— Da. N-am motiv să nu am încredere. O știu dinainte să mă mărit cu Casey. Locuiește singură. Da, am încredere în ea.

— Bun, atunci ne urcăm în mașină și mergem la cel mai apropiat mall, de unde cumperi un telefon cu cartelă reîncărcabilă. Îmi dai doar mie numărul ei. Nu îl comunici nimănui altcuiva. Fără excepție.

Teama e ca o lipitoare care îți suge seva din trup, iar Anne Zeller arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu vreo doisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat jos?

— Termină de făcut bagajul și apoi coboară.

— A plecat?

— N-o să ne mai facă probleme.

Femeia îi aruncă o privire nesigură.

Raglan zâmbi.

— L-am speriat. Stai liniștită. Păstrează o atitudine optimistă. Dacă cele petrecute aici ajung cumva la știri, ignoră-le. Nu te lăsa ademenită înapoi, să nu crezi că ar trebui să iei cumva legătura cu poliția sau cu Agenția. Nu te încrede în nimeni. Fii tare, Anne. Sunt de partea ta și te protejez eu. Nu fă nicio mișcare până ce nu primești un semn de la mine.

— În regulă. Asta pot să fac. Îți mulțumesc.

Raglan se duse unde-l lăsase pe omul înarmat. Puținul sânge deja se coagulase în nările și gura acestuia. Nu se vedeau urme de sânge pe podea. Oricum, chiar dacă ar fi fost, până venea poliția să verifice, el și Anne Zeller aveau să se fi făcut nevăzuți deja. Îl târî spre scările care duceau către subsol, aruncă Glock-ul, apoi îl împinse și pe el după armă, cu capul înainte. Nu scoase nici pâs. Morții n-au de ce se plânge.

17

Anne Zeller trebui să se țină tare și să se adune după ce Raglan insistă să se urce în mașină și s-o pornească spre mall pe șoseaua aglomerată. Femeia avea de condus timp de cinci ore până la Stroudsburg, așa că Raglan voia să se convingă că traumele trăite la ea în casă n-o afectaseră într-atât de tare, încât să nu se mai poată concentra pe autostradă. Asta îi mai lipsea, ca Anne să aibă un accident sau să fie trasă pe dreapta de un polițist. Erau șanse mari să răbufnească și să spună tot autorităților. Dacă se întâmpla așa ceva, atunci prezența și implicarea lui Raglan aveau să genereze interes, și nu voia asta încă.

Se asigură că avea suficient combustibil, că era îndeajuns de calmă și că avea și o sacoșă cu diverse alimente, pe care s-o ia cu ea la prietena ei acasă. Așteptă cu ea cât activă telefonul cu cartelă preplătită, sunând-o apoi pe amica sa, care îi spuse că era bine-venită. Raglan îi memoră noul număr de telefon. Știa că nu avea cum s-o convingă să-i dea vechiul ei telefon, căci era ultima rămășiță care o lega de soțul dispărut, însă insistă să-i promită că nu avea să răspundă la niciun apel primit, decât dacă era Casey.

Când ajunseră la stația de metrou ca să-l lase pe Raglan, acesta era sigur că nu-i urmărise nimeni. Trenul opri în stația de la Pentagon, însă încă nu era pregătit să discute cu Directorul Agenției de Informații pentru Apărare, Jack Swain. Asta avea să o facă după ce lua legătura cu omul lui Casey Zeller, care se afla la închisoare.

— Măiculiță, habar n-am, îi spuse TJ a doua zi dimineață, în timp ce transfera ouăle din tigaie pe farfuria lui Raglan. Programul de vizită e controlat destul de strict la Penitenciarul din D.C. Va trebui să-ți dai datele personale la intrare, și nici nu ești rudă cu persoana respectivă. De regulă, te pun să intri într-un apel video; au și un loc special pentru asta.

Raglan era conștient că venise vremea să-i dezvăluie mai multe lui TJ. Îi spuse veteranului imperturbabil că femeia pe care o vizitase încerca să-i dea de urmă soțului său dispărut, iar bărbatul încarcerat s-ar putea să aibă informații vitale.

— Acolo m-am dus ieri la Stafford. Prin urmare, orice mic indiciu o va ajuta. Am nevoie să discut față în față cu tipul ăsta, îi mai spuse.

TJ turnă gânditor puțin sos de roșii peste ouă.

— Zici că a făcut parte din Marină?

— Acum lucra în sectorul privat, însă, da, a activat câțiva ani buni.

— Bun, atunci s-ar putea să existe o cale. Se uită la ceas. Termină de mâncat și te conduc eu în cealaltă parte a orașului. Știu pe cineva care s-ar putea să ne ajute.

O oră mai târziu, TJ Jones suna la interfonul unui mic bloc de apartamente.

— Ce-i? se auzi o voce țâfnoasă.

— Frank, sunt TJ. Trage niște chiloți pe tine; sunt cu un amic care are nevoie de ajutor.

Ușa se deschise cu un bâzâit tipic. TJ îl conduse pe Raglan la etajul al doilea. Ușa de la apartamentul 2C era deja întredeschisă. TJ bătu oricum, apoi intrară amândoi într-un apartament micuț, unde dădură peste un tip scund, îndesat, tuns scurt, cu față de pugilist, care tocmai își trăgea pe el o pereche de pantaloni gri, călcați la dungă; deja avea pe el o cămașă la fel de îngrijită. Era cam de-o vârstă cu TJ; tot veteran. Raglan scană rapid încăperea: nu era mare lucru în afară de diverse obiecte adunate într-o viață petrecută în slujba țării sale. Sacoul plin de medalii atârnat pe un umeraș spunea aceeași poveste. Raglan simți privirea apăsătoare a sergentului-major de artilerie ațintită asupra lui. În comparație cu pușcașul marin, Raglan părea un bătăuș cules de prin baruri.

— Aha, zise bărbatul pe când își făcea nod la cravată. Te-ai trezit odată cu găinile, TJ. Premieră pentru cei din Divizia Aeropurtată.

— Frank, noi eram deja în spatele liniilor inamice înainte ca voi să vă udați măcar la glezne pe plajă.

— Aha, zise iar. Și amicul tău? L-ai scos pe cauțiune? Știi că nu fac acte de caritate, TJ.

TJ se întoarse spre Raglan și-i zâmbi.

— Raglan, permite-mi să ți-l prezint pe cel mai îndârjit artilerist care a activat vreodată în cadrul Diviziei a 3-a Pușcași Marini. Broscarul ăsta înotător de soi a văzut mai multă acțiune decât musca ce dă târcoale balegii de cal. Ca să nu mai zic că Frank O'Hara face mai multe acte de caritate decât Maica Tereza.

— A murit, TJ. Ține și tu pasul cu lumea. Ai ajuns atât de senil, că nici nu mai știi ce zi e. Din cauza ta, mai și întârzii la serviciu.

TJ îi explică treaba lui Raglan, în timp ce O'Hara își punea un sacou albastru.

— Eu și Frank suntem voluntari la Cimitirul Arlington atunci când el nu e la slujba sa de ușier la Muzeul Infanteriștilor Marini. L-au

pus chiar la intrare ca să-i sperie pe vizitatori și să nu se încurce prin care parte s-o ia.

Frank O'Hara se uită țintă la Raglan.

— Fiule, dacă ai ajuns să umbli cu moșul ăsta, atunci ține minte că din cer cad doar două lucruri: găinați și parașutiști.

— Iar găinațul rămâne pe jos, completă TJ.

O'Hara îi întinse lui Raglan o mână butucănoasă și cioturoasă.

— Dacă ești un prieten de-ai lui, ești bine-venit! Raglan ziceai că te numești? Irlandez de origine cumva?

— Din partea străbunicului meu, răspunse Raglan, simțind totodată forța strânsorii bărbatului mai în vârstă.

— Bun.

Își îndreptă cravata și dădu cu mâna peste sacou, ca și cum îndepărta niște scame imaginare.

— Cum te pot ajuta?

— Ai cumva cunoștințe care lucrează la penitenciar? întrebă TJ.

— Da, știu vreo doi tipi care au activat în armată.

— În regulă, Raglan e…

Se întoarse spre el.

— Povestește-i tu, mai bine.

— Am venit să-l caut pe un amic care a dispărut. Soția lui e în pericol. Încă nu știu cine e pe urmele ei, dar în penitenciarul din DC e încarcerat un tip care s-ar putea să aibă unele informații despre asta. A activat în cadrul Diviziei 1 Pușcași Marini.

— Dumnezeule. Pușcașii marini de la Hollywood. Singurul motiv pentru care se adună ăștia laolaltă e ca să aibă suficienți neuroni cât să iasă de-un creier.

— Pușcașii marini de la Hollywood?

Aluzia asta nu-i spunea nimic lui Raglan.

TJ oftă și-l lămuri.

— Ei, e vorba despre rivalitatea dintre divizii și chiar aș spune despre dispreț. Divizia 1 Pușcași Marini are baza la Pendleton, în California. La nord e Los Angelesul, iar în sud e San Diego. Ce să mai…, numai plaje și soare. Alții, precum sergentul-major artilerist O'Hara aici de față, au fost staționați la Lejeune, o bază pentru șobolani, aflată în Carolina de Nord. Dac-a existat vreodată o bază de rahat în istoria omenirii, aia e.

— Cum îl cheamă?

— Esposito. A fost sergent.

— Esposito zici?

Felul în care O'Hara pronunțase numele nu părea deloc măgulitor.

— Ce-i, vreun nenorocit de contrabandist?

TJ ridică mâna în aer ca să-l calmeze.

— Frank, hai să nu-l judecăm pripit. Nu știm nimic despre el sau de ce e încarcerat. Raglan are nevoie să-i vorbească între patru ochi.

— Aha.

O'Hara ridică un receptor din furcă. Formă numărul și așteptă, sprijinind receptorul între umăr și obraz, în timp ce își aranja nasturii de la mâneci.

— Ai activat și tu, fiule?

— Da.

— Vreo divizie de care să fi auzit și eu?

— Nu știu, artileristule.

TJ rânji și întinse arătătorul înspre Raglan.

— Legiunea străină franceză. Parașutist, apoi Trupele Speciale.

— Trebuia să fi știut, mormăi O'Hara. Cine se aseamănă se adună.

TJ zâmbea în continuare.

Într-un final, cineva răspunse la apel.

— Da, cu ofițerul Tommy Parker, vă rog… Frank O'Hara.

Îi aruncă o privire lui Raglan cât aștepta să i se facă legătura mai departe.

— Ești implicat cumva în treburi ilegale?

— Din contră.

Raglan nici nu apucă să afle dacă răspunsul său îi era pe plac lui O'Hara, că acesta începu să vorbească deja cu persoana căutată.

— Tommy. Vreau și eu să-ți cer o favoare. Am pe cineva care are nevoie să discute față în față cu unul dintre deținuții voștri, Esposito îl cheamă.

Îi aruncă o privire lui Raglan.

— Care e prenumele lui?

— Izan.

— Izan. Dracu' știe ce nume o mai fi și ăsta, dar i l-a dat maică-sa, asta dacă o fi avut una. Tommy, a activat în Marină. Îl știi? Aha. În regulă. Bun atunci.

Se uită iar la Raglan.

— Într-o oră?

Raglan încuviință.

— Raglan îl cheamă. Garantez eu pentru el, Tommy. În regulă. Bun. Asemenea și ție. Mersi!

O'Hara puse receptorul la loc în furcă și se întoarse spre Raglan.

— Îți zice TJ cum să ajungi acolo. Băiatul tău e prizonier-model. Deocamdată n-a avut probleme. Am aflat că e încarcerat pentru port de armă de foc. Nu deținea permis. Avea antecedente, așa că s-a considerat infracțiune. Îl transferă de acolo într-o zi-două.

TJ întinse mâna.

— Mersi, Frank. Îți rămân dator.

— Fii sigur de asta!

Raglan dădu și el mâna cu O'Hara.

— Tipul care a dispărut și care cred că e în pericol a activat zece ani în Divizia 1 Pușcași Marini. Era maior.

O'Hara își încheie toți nasturii la sacou.

— Cum spuneam mai înainte. Idioți cu un neuron.

18

Apartamentul închiriat era mobilat cu minimul necesar unei șederi temporare. Jenna Voss nu plănuia să rămână prea mult în avanpostul FBI din Virginia de Vest. Erau patru ore de mers cu mașina până la sediul din D.C., iar ea intenționa să prezinte o serie de argumente în favoarea reîntoarcerii sale la munca de teren, în loc să stea toată ziua cu ochii în calculator. Memoria musculară stimulată de adrenalină, asemenea combustibilului de rachetă, se instalase cu mulți ani înainte să fi încheiat programul intens de pregătire pentru Echipa de Salvare a Ostaticilor. Munca de birou nu făcea decât să iște un conflict între trupul și mintea ei.

Făcuse cunoștință cu membrii echipei și le memorase deja numele. Majoritatea erau tipul tocilar: specialiști în tehnologie, fermecați de algoritmi și de conceptul de blockchain, hiperinformații și de calculatoarele cuantice. Jargonul lor era caracterizat de acea fervoare religioasă a misticilor medievali: conversații intense și pline de încântare când se reuneau la cantină în timpul pauzelor. Pe Jenna nu o interesau câtuși de puțin toate astea. Îi înțelegea cu adevărat pe infractori, pe aceia care se infiltrau în sânul societății și o corupeau. Ea salva vieți, nu aduna informații și statistici privind infracționalitatea pentru diverse agenții de aplicare a legii. Făcuse asta mereu, cu o singură excepție, iar acum plătea scump. Setea de dreptate pentru prietenii pe care îi pierduse la datorie era ceea ce o făcea să vrea să revină pe teren.

Se întoarse cu spatele la clădirea joasă, zugrăvită în culoarea mierii, încadrată de-o parte și de alta de dealurile vălurite. Preț de un moment, fu fermecată de peisajul extraordinar din Virginia de Vest, care era acum scăldat de razele soarelui iernatic. Peste tot se vedeau forsiții galbene așternute la marginea șirurilor de mesteceni și stejari care își întindeau timid frunzele. Sălciile deja erau brăzdate cu primele reflexii de un portocaliu întunecat. Brândușele se iteau din pământ, încercând să absoarbă cât mai multă căldură și lumină. Păsările umpleau pădurea cu trilurile lor, dând de știre că sosise un nou anotimp, proaspăt și vesel, care se apropia de vegetația întinsă pe 400 de hectare din orașul Clarksburg, ce înconjura pretutindeni centrul de ultimă generație folosit de organele de aplicare a legii pentru a obține informații. Dialogul dintre păsări, precum și mirosul dulce al ierbii din poiană și al eflorescențelor umpleau aerul ce începuse să se încălzească.

Toate acestea o făceau să tânjească după străzile jegoase ale

orașului și tenebrele criminalității organizate.

— Jenna? Ia zi, cum îți merge cu lumea minunată a păsărilor și cu natura mirifică de tip Audubon? o întrebă Diaz de la celălalt capăt al firului.

— Toată explozia asta de culori și triluri de păsări mi-a ajuns pentru o viață întreagă. Dorm mai bine în sunet de sirene, în loc de corul naturii care mă trezește cu noaptea-n cap. Ăsta e-un apel de curtoazie?

— Aproape am terminat de strâns lucrurile de pe birou.

— Aha, deci e un rămas-bun?

— Curând. Dar voiam să-ți spun că tipul nostru a dispărut.

— Englezul?

— Da. După ce am sistat urmărirea și tu ți-ai făcut bagajele, se pare că treburile au evoluat acolo.

Voss se împinse puțin în spate cu scaunul de birou și aruncă o privire în jur, să se asigure că niciunul dintre colegii concentrați asupra ecranelor calculatoarelor nu era interesat de convorbirea ei. Totuși, era vorba despre divizia rețelelor de sisteme a FBI-ului: curiozitatea făcea parte din fișa postului. Avea în mână un creion pe care tot îl învârtea absent, ținând un ritm nervos pe genunchi.

— Aha?

— Presupun că deja faci și tu parte din turmă, nu? Deci nu prea poți vorbi în momentul ăsta, așa-i?

— Ascult.

— Bun. Acuma fii atentă: mai ții minte când l-am urmărit pe englez la Muzeul Warbird?

— Ce-a făcut? Nu-mi zi că a furat vreun avion.

— Un mecanic de-acolo a fost ucis.

Ronaldo Diaz îi captivase interesul și era conștient de asta, de parcă ea era tonul care mușcase momeala și acum o trăgea cu mulineta la suprafață. Lăsă creionul pe birou și se îndreptă de spate.

— Dumnezeule, Ronnie, s-a întâmplat în timp ce noi eram în parcare?

— Nu, în noaptea în care ne-am întors la Miami, după ce l-am lăsat la parcul de distracții. A fost ucis de un profesionist care s-a folosit de punctele moarte. A știut exact unde erau camerele de supraveghere. Am reușit să obținem o imagine neclară cu cineva care iese pe o ușă de serviciu. Detectivii din Vero Beach ne-au solicitat s-o mărim, dar nu se vede nimic relevant oricum.

— Nu aveau alarmă?

— Nu fusese activată. Mecanicul lucra până noaptea târziu. Se pare că era un obicei de-al său.

— Motivul crimei?

— Nu pare să existe vreunul, cel puțin după câte a conchis poliția. Nici eu n-am dat de nimic. Nu s-a furat nimic, a dispărut însă telefonul său mobil. S-ar părea că doar asta a luat ucigașul, dacă nu cumva mecanicul l-o fi lăsat pe undeva.

— Poate că avea ceva care îl interesa pe criminal. Poate că cel care l-a ucis figura în agenda telefonului.

— Cine știe? Lucra pe o platformă. Ucigașul i-a secționat tendonul de la genunchi ca să-l imobilizeze și apoi i-a tăiat gâtul. Trupul a fost găsit a doua zi dimineață.

— Și englezul nostru?

— Sheldon a ținut să facem totul ca la carte. Am fost și am discutat din nou cu familia. Se pare că s-a dus să-și viziteze câțiva prieteni.

— Era acolo în noaptea în care a avut loc crima?

— Nu știm sigur. Nu avem probe în acest sens. Șeful s-a spălat oricum pe mâini de toată treaba. A zis că e un caz de crimă ce ține de poliție și că nu vrea să ne implicăm. A fost doar o favoare pentru cei de la CIA, nimic mai mult. Am verificat la firmele de închirieri auto și la aeroport. N-am găsit nimic, așa că cel mai probabil a făcut autostopul.

— Ori poate a luat autocarul sau trenul.

Ronnie Diaz tăcea mâlc.

— Ronnie, n-ai verificat pistele astea?

— Jenna, nu e treaba noastră. E o crimă. Lasă-i pe polițiști să-și facă datoria.

— Sigur.

Diaz îi știa deja inflexiunile din voce.

— Nu e cazul nostru.

— Așa-i, însă îl supravegheam, îi spuse ea.

— Mi-am cumpărat o undiță nouă din carbon azi. Nici nu-ți zic cât a costat, însă apele albastre mă cheamă la ele. Ce zici, mi te alături?

Jenna zâmbi. Nu era deloc o navigatoare pricepută. Ori de câte ori încercase să urce la bordul vreunei ambarcațiuni, vomita de nu mai putea.

— Am și eu ceva de pescuit.

— Da, așa mă gândeam și eu.

19

TJ Jones îi spuse lui Raglan pe unde s-o ia ca să ajungă la stația de metrou, apoi se întoarse la îndatoririle sale de administrator. După o jumătate de oră, Raglan ieșea înapoi la suprafață și, cinci minute mai târziu, ajunsese în fața centrului impunător de detenție aflat în zona de sud-est a străzii D, la nr. 1901. Cunoștința lui O'Hara, ofițerul de corecție Parker, îl conduse spre centrul pentru vizitatori. Încăperea avea o serie de rânduri de scaune metalice, între care se afla un ecran metalic, tip plasă. Un singur scaun era ocupat. Bărbatul purta salopeta portocalie standard a deținuților. Întoarse capul când gardianul îl aduse înăuntru pe Raglan.

— Aveți zece minute. E o favoare pentru O'Hara, îi reaminti acesta lui Raglan. Sunt chiar în fața ușii.

Raglan fusese deja instruit de paznic cu privire la protocolul de vizitare a unui prizonier.

— Îți mulțumesc.

Se duse spre Esposito și se așeză în fața lui. Orice imagine ar fi avut în minte sergentul-maior de artilerie despre prizonier, Raglan punea pariu că nu se pupa cu realitatea. Izan Esposito avea o constituție zveltă. Trăsăturile sale puteau fi descrise drept delicate. Era cu câțiva centimetri buni mai scund decât Raglan. Poate că O'Hara vorbise batjocoritor despre cei din Divizia 1, numindu-i „Pușcașii marini de la Hollywood", însă în cazul de față nu se înșelase deloc. Fostul sergent-pușcaș Esposito arăta ca o vedetă din filme.

Când i se adresă necunoscutului care se așezase în fața lui, nu se simțea nicio notă de animozitate în tonul său.

— Nu știu cine sunteți, domnule.

— Numele meu e Raglan. Un prieten de-al meu cu care am activat în armată te-a tot vizitat. Îl cheamă Casey Zeller.

— Sunteți britanic.

— Da. Nu am fost colegi în Marină, ci în altă parte.

Esposito încuviință.

— Știu istoricul comandantului. Se pare că ați bătut cale lungă.

— Cu asta mă ocup.

— Într-adevăr, maiorul a tot venit să mă vadă cam de două ori pe lună.

Nu părea să fie deloc suspicios în privința vizitei lui Raglan. Mai degrabă, tonul său era cooperant. Juca jocul respectând regulile. Comportamentul exemplar atrage după sine o serie de privilegii în detenție.

— De ce ați venit? Nici măcar nu e program oficial de vizită.

— Am nevoie de ajutorul tău. A dispărut, spuse Raglan.

Esposito se lăsă pe spate în scaun. Vestea îl redusese la tăcere. Raglan îi urmări cu atenție reacția. Esposito clipea rapid. Sinapsele lucrau la foc continuu, iar gândurile i-o luaseră razna în încercarea de a-și da seama ce să spună mai departe sau chiar dacă să răspundă ceva.

Raglan hotărî să-l ajute.

— Câțiva intruși au pătruns aseară la el în casă. Erau înarmați. I-am oprit eu, iar acum soția lui a plecat de acasă, pentru siguranța ei.

Făcu o pauză. La auzul acestor noi informații, Esposito încuviință. Era de așteptat. Cu toate acestea, se încăpățâna să tacă.

— Uite, nu am venit aici trimis de nimeni, adăugă Raglan. Nu sunt aici ca să judec pe nimeni și nici ca să-i fac cuiva viața mai grea decât e deja. Am nevoie doar de informații.

Esposito își împreună strâns mâinile. Deja era pe cale să se închidă în sine, așa că Raglan se văzu nevoit să-l facă să-i dezvăluie mai multe.

— Un maior ieșit la pensie din Corpul de Marină al Statelor Unite nu se deplasează pentru o oră și ceva doar dus în ziua sa liberă numai ca să meargă să-l țină de mână pe un fost sergent. De ce-ar face asta? Iar dacă mai și pui la socoteală faptul că sergentul în cauză a intrat în sectorul privat cu trei ani în urmă…

Raglan analiză cu atenție chipul bărbatului.

— Cred că tu l-ai contactat. De ce?

Pușcașul marin „de Hollywood” ridică din umeri. Privirea pe care o aruncă în direcția gardianului care stătea la perete ceva mai încolo fu îndeajuns de discretă încât să treacă neobservată. Vocea îi rămase calmă, însă Raglan simți o notă de nervozitate în spatele spuselor sale.

— Aveam nevoie de ajutor. Nu-i greu să dai de belele în vechiul meu cartier. M-am dus să văd niște vechi prieteni alături de care am crescut. Mai am și membri ai familiei care încă locuiesc în partea rău-famată a orașului. Ai auzit de Brentwood? Nu, presupun că n-ai fi avut de unde. Nu-i ca și cum figurează pe vreun itinerariu pentru turiști. Un prieten al meu intrase în bucluc cu bandele, iar eu am încercat să-l ajut. Am făcut rost de un pistol; era strict pentru protecție. Am vrut să-l ajut. Treburile au degenerat și toate au luat-o razna. Polițaii mă înconjuraseră. Nu m-am împotrivit. Sunt mândru de cariera mea de pușcaș marin. N-am vrut ca situația să evolueze în așa fel încât să mă prezinte ca pe un pușcaș dezaxat, gata să apese pe trăgaci. Marina m-a salvat de pe străzile alea și mi-a schimbat viața.

Ridică privirea și se uită la Raglan. Coborî imediat ochii în pământ. Povestea se potrivea cu informațiile pe care le primise O’Hara

la telefon. Însă tipul nu se pricepea deloc să mintă când venea vorba despre dezvăluirea adevăratului motiv pentru care Casey Zeller petrecuse atât de mult timp cu el.

— E posibil să primesc cinci ani fără drept de eliberare condiționată. Comandantul s-a oferit să mă ajute înainte să primesc sentința.

— Te mai întreb o dată: de ce? Nu sunt puțini foștii sergenți care au activat în Corpul de Marină și care au intrat în tot felul de belele. De ce tu? I-ai salvat cumva viața în timpul luptei?

— Nu. El m-a salvat pe mine, iar eu încercam să-l salvez pe el.

Iar se retrăsese în sine.

Raglan aruncă o privire spre gardian.

— Cum adică să-l salvezi?

Esposito oftă. Indiferent ce informații deținea, încă nu era gata să le împărtășească.

— Ascultă, sergent, nu mai avem mult timp și nu voi putea să te vizitez atunci când te transportă la vreun penitenciar aflat la zeci de kilometri distanță. A dispărut. Soția lui își iese din minți de grijă. Mai mult, cineva a încercat să-i facă rău.

Făcu o pauză, apoi aruncă și asul din mânecă.

— Undeva în toată povestea asta sunt implicați și cei de la Agenția de Informații pentru Apărare. Dacă îți pasă câtuși de puțin de omul ăsta, spune-mi acum ce știi.

Esposito făcu o grimasă.

— Nu vreau să repetați nimănui ceea ce sunt pe cale să vă zic. Nimănui. Nu vreau să dezvăluiți că eu am fost sursa. N-am mare lucru pe lumea asta, dar familia mea e și mai nevoiașă. Dacă vă zic restul poveștii, am nevoie de unele garanții.

— Nu te cunosc și nici n-am fost vreodată pe-aici.

Ezită preț de câteva clipe la final, dar Raglan deja intuise că Esposito se hotărâse să-i zică tot ce știa.

— Am fost contractant în sectorul privat timp de trei ani, așa că am avut câteva proiecte pe ici, pe colo. Majoritatea în Orientul Mijlociu și America Centrală. Acum șase luni mi-am luat liber și m-am întors în fostul cartier, ca să-i mai supraveghez pe puștii de prin zonă. Voiam să mă asigur că nu sunt atrași de bande și droguri. M-am implicat și în unele activități de voluntariat. Cu cât petreceam mai mult timp pe străzi, cu atât aflam tot felul de zvonuri. Mi-am creat propriile legături. Am reușit să-l ajut pe amicul meu s-o ia pe alte căi și am primit informații în schimb.

Își umezi buzele.

— Pur și simplu era o violență extremă pe străzile alea, însă deodată se schimbase ceva. Apăruseră noi actori în scenă și era o cu totul altă dinamică. Știam că maiorul Zeller lucra la Pentagon. Ce

naiba, doar acolo este sediul central al întregii forțe de apărare a țării, e miezul acțiunii. Sigur el avea să fie informat, m-am gândit eu. Când m-au arestat, m-am gândit că aș putea să-i ofer informații ca să mă ajute să scap din impas.

Raglan simțea că se apropia în sfârșit de adevăr.

— De fapt, ce vrei?

— Am bani dintr-un contract. A fost o lucrare privată. Vreau protecție pentru familia mea. Am nevoie de un curier.

— Vrei să le duc eu banii?

— Nu. Trebuie să ajungă la altcineva, la un tip. Are legături. Vă spun unde am ascuns banii, îi luați și îi predați lui. Sunt închis, iar cei de aici s-ar putea să se asigure că nu mai ies niciodată. Ocupați-vă de asta pentru mine. Dacă îl plătiți, astfel încât familia mea să fie în siguranță, vă spun tot ce știu.

— Am înțeles.

Esposito îi spuse în șoaptă adresa unde ascunsese pachetul.

— Cum de nu te temi c-o să iau banii și-o să dispar? Familia ta nu înseamnă nimic pentru mine.

— V-ați asumat vreodată un risc punându-vă încrederea într-un necunoscut? Nu mai am altă opțiune decât pe dumneavoastră. Ați bătut atâta drum ca să-l ajutați pe un vechi prieten, iar asta îmi spune ceva.

— În regulă. Voi găsi o cale.

— Atunci eu îmi voi contacta familia, ca să știe că veniți. Pe cei din familie îi cheamă Mendoza.

— O să iau banii. Ai cuvântul meu de onoare. Acum spune-mi ce știi despre Casey Zeller.

Esposito se aplecă în față.

— Am văzut tot felul de persoane pe care le cunoscusem pe când lucram pentru diverse companii, în calitate de contractant, care se întâlneau cu cei care transportă aici droguri din America Centrală și înapoi. Îi cunosc pe unii tipi care erau băgați în treaba asta; ei au fost cei care mi-au dat pontul și au zis că aș putea face iar bani frumoși. Apoi a venit să mă vadă cumnatul, soțul surorii mele. Zicea că auzise unele zvonuri, ceea ce m-a făcut să-l sun pe comandant și să-i spun să verifice dacă era adevărat ce aflasem. Asta a și făcut. A dat de niște chestii.

— Cum ar fi? întrebă Raglan.

— Echipamente militare sustrase prin intermediul cărăușilor de droguri. Ei sunt cei care dispun de mijloacele necesare. Se strecoară chiar pe sub nasul celor de la Patrula de Frontieră, de la Securitatea Națională; nicio agenție nu le-a dat de urmă. Aveți idee câte astfel de agenții avem în țară? Oare există vreun dialog între ele? Dacă vreți să vedeți un exemplu de război pentru acapararea teritoriilor, uitați-vă

numai la măreața comunitate a serviciilor de informații americane. Mi-am pus întrebarea: bun, atunci cine face rost de echipamentele respective și cum? N-am găsit răspuns. Cartelurile n-au nevoie de ele, că doar membrii sunt înarmați până-n dinți.

— De ce și-ar asuma ei riscurile astea în plus?

— De unde să știu eu? Însă vorbim aici de sume mari de bani care trec de la unii la alții și e o stradă cu sens unic. Știți ce cred eu? Este vorba despre spălarea banilor traficanților de droguri, ca apoi aceștia să facă ce vor respectivii.

Raglan luptase să combată traficul de droguri din Africa pe vremea când activase în Legiune. Corupția funcționarilor nu era un fenomen răspândit doar în țările din Lumea a Treia.

— Deci Casey Zeller lansase o anchetă cu privire la toată treaba asta?

Esposito ridică din umeri.

— Eu n-am făcut decât să-i transmit informațiile pe care le aveam, adică ce auzisem și văzusem pe străzi. A zgâriat gheața din vârful unui aisberg. Cumnatul meu a fost ucis.

Esposito clătină din cap.

— Dacă a dispărut comandantul, cel mai probabil e deja mort.

Avea o expresie învinsă pe chip când spusese asta.

— N-ați nimerit deloc bine aici, domnule Raglan. Nu cunoașteți terenul pe care trebuie să luptați. Bandele astea urmează un plan simplu: ucideri, violuri și control. Dacă nu vă coborâți la același nivel, nu le puteți face față.

— Pot realiza două dintre cele trei enumerate.

Gardianul bătu în ușa de metal. Le expirase timpul. Esposito se ridică în zornăitul lanțurilor cu care era legat la picioare.

— Vă spun și numele pe care i l-am dat maiorului. E un pește mare cu legături la Washington. Locuiește în Georgetown. Acum este în picaj pentru că a dat-o tare în bară. Nu știu de ce și cum, însă este important pentru oamenii ăștia. Îl cheamă Luis Reyes. E periculos tipul. El e cel pe care trebuie să-l plătiți ca să-mi apere familia. Dacă nu consumă propria marfă, atunci e o persoană relativ rezonabilă. Dacă e drogat, atunci e la fel de imprevizibil ca un câine turbat. Ați venit aici ca să dați de urma maiorului Zeller. Sper să-l găsiți. E un om bun și îi sunt dator. Însă tocmai ați intrat într-o zonă fierbinte și ați călcat pe o mină antipersonal. Dacă mai faceți un singur pas, vă va ucide. Adevărul este că probabil deja sunteți ca și mort. Mult noroc!

20

Atât avertismentul lui Esposito, cât și harta lui TJ îi indicau același lucru: familia fostului pușcaș locuia într-una dintre zonele periculoase, însă dacă era să ia legătura cu liderul unei grupări de infractori implicat în treaba anchetată de Casey Zeller, atunci trebuia să ducă banii gheață unde i se spusese. Avea să mai vadă ce și cum ulterior.

Stația de metrou de la Pentagon, ultima oprire pe acea linie, de altfel, avea numeroase scări rulante care duceau spre suprateran. Când întoarse privirea spre razele soarelui, observă un grup de militari îmbrăcați în uniforme de un maro monoton, care stăteau laolaltă în capul scărilor. Ușile din sticlă ale intrării laterale în clădirea Pentagonului erau închise.

— Asta e intrarea? îl întrebă pe un colonel american care stătea laolaltă cu alte persoane de diferite grade militare și ținea în mână o servietă uzată din piele.

Acesta încuviință.

— Are loc o verificare în vederea securizării perimetrului. E o operațiune de rutină. Câinii adulmecă o dată zona, ca să se asigure că nimeni nu introduce material explozibil.

Raglan îi mulțumi pentru informații. Dat fiind faptul că un avion preluat de teroriști se prăbușise în zidul Pentagonului pe 11 septembrie, era o minune că nu-i verificau până la chiloți pe toți cei care intrau. Așteptă și el la fel de răbdător precum ceilalți. Cu excepția sa, toată lumea purta uniformă. Majoritatea erau din armată, fiind gata să treacă la munca de zi cu zi odată ce intrau în clădire. Spectrul birocrației plana deasupra Ministerului de Apărare, care își desfășura activitatea în clădirea cu cinci laturi, cinci etaje și cinci coridoare de legătură pe fiecare palier. Ușile se deschiseră și angajații guvernamentali se risipiră rapid în toate direcțiile. Raglan trecu de barierele din metal, așteptă să fie chemat de unul dintre funcționarii de la ghișee și se apropie apoi de geamul de sticlă.

— Un act?

Raglan împinse pașaportul prin fanta de sub panou.

— Motivul vizitei dumneavoastră?

— Am programare la Jack Swain.

Funcționarul își luă privirea de la ecranul monitorului, se uită la fotografia din pașaport, apoi la chipul deținătorului. Privi iar în ecran.

— Nu figurați aici.

— Mi-a trimis un e-mail în care îmi spunea să vin la această oră,

minți Raglan. Ar trebui să vă apară.

Funcționarul mai verifică o dată.

— Nu. Nu apăreți aici.

— Îl puteți suna, atunci, să-l anunțați că am ajuns?

Cacealmaua asta ar trebui să fie îndeajuns cât să-l treacă de primul hop.

Funcționarul îi înapoie pașaportul și-i făcu semn.

— Treceți de Securitate, apoi mergeți la Recepție. Îl sună ei.

Raglan îi mulțumi, după care se îndreptă spre verificările de securitate. Ofițerii în uniformă aveau însemne cu Agenția însărcinată cu Protecția Pentagonului[8] pe mâneci. Își scoase cureaua de la pantaloni, bocancii și ceasul, le așeză în tăviță, apoi trecu pe poarta de scanare. Odată ce se încălță, paznicul îi dădu o hârtie cum că fusese verificat și îi făcu semn să treacă mai departe, în zona unde era Recepția. Cam 20 de scaune erau îndreptate spre ghișeul lung. Deasupra era un ecran pe care figura o listă de nume. Vreo șase oameni așteptau deja și ridicară privirea când intră Raglan în sală, apoi continuară să se uite absent la împrejurimile reprezentate de principala instituție militară a țării. Raglan se duse spre ghișeu, întinse hârtia primită, reiteră minciuna, prezentă iar pașaportul și i se spuse să ia loc.

Peste umăr era scara rulantă dublă care transporta un flux continuu de angajați. Intrarea principală dădea afară, spre parcare. Numele lui Raglan apăru pe ecran. Așteptă. După cinci minute, un caporal îmbrăcat în uniforma Marinei ieși de pe o ușă laterală; în mână avea câteva hârtii și îi chemă pe ceilalți vizitatori, care așteptau să facă turul ghidat al Pentagonului. Aceștia urmau să vadă punctele principale de atracție ale clădirii. În niciun caz publicul nu avea acces la camera de comandă sau la zonele subterane, inima Pentagonului, unde se aflau serverele cu informații. Mai trecură cinci minute. Raglan se întreba de-acum dacă Jack Swain era în clădire.

Odată ce tipul înalt în costum gri se apropie de Recepție, îi dispăru numele de pe ecran. Acesta luă un ecuson pentru vizitatori, se întoarse și zâmbi.

— Raglan. Ai ajuns. Mă gândeam eu că vii.

Întinse mâna. Raglan i-o strânse, apoi luă ecusonul de vizitator și și-l prinse de haină. Îl urmă pe Swain spre scările rulante; un alt ofițer de la Pentagon îi verifică ecusonul. Nimeni nu intra în inima complexului militar al Statelor Unite fără să fie verificat, răsverificat, apoi identificat de cei de la Securitate. La Pentagon lucrau 27.000 de angajați, atât din serviciul militar, cât și civili, iar vizitatorii „hoinari”, asemenea câinilor fără stăpân, nu erau bine-veniți. În capul scărilor ajunseră într-o zonă deschisă, asemănătoare cu un mic centru comercial. Restaurantele și zona de food court erau pline de angajați,

iar magazinele forfoteau de clienți. Era un amestec straniu, în care viața civililor se îmbina cu viața celor îmbrăcați în uniforme, aceștia grăbindu-se încoace și-ncolo, cu dosare și hârtii în mână.

Raglan presupuse că Jack Swain avea undeva la 55 de ani. Aducea cu tipul care făcea reclamă cândva la țigările Marlboro; desigur că, în prezent, astfel de reclame erau interzise. Discutară tot felul de plezanterii în timp ce înaintau pe holurile spațioase.

— Ai mai fost pe-aici?

— Nu, răspunse Raglan, deși cunoștea destul de multe informații despre clădirea asemenea unui labirint de la angajații din domeniul Apărării și de la CIA, alături de care lucrase în trecut.

— Îți pot face turul pe scurt, dacă vrei.

— Cu altă ocazie.

Raglan pornise de la zero cu ancheta, discutase cu soția lui Zeller și cu informatorul acestuia, însă acum trebuia să audă ce avea de zis tipul de la Agenția de Informații pentru Apărare.

După colț, holul traversa acum un culoar de serviciu din exterior.

— Doar ca să știi, te afli chiar în locul în care s-a izbit de clădire coada avionului 77 al American Airlines. A distrus zidul chiar pe-acolo.

Îi aruncă lui Raglan o privire din mers.

— Știi cât de norocoși suntem? Avionul a lovit zidul din partea vestică a clădirii, care tocmai ce fusese renovat, așa că mulți dintre noi nu ne întorseserăm încă la birou. Dacă n-ar fi efectuat lucrările alea de construcții, ar fi murit mii de oameni. Bilanțul ar fi fost același și dacă ar fi izbit oricare alt zid.

Deschise o ușă.

— A dracului situație. Nu-i prea departe de cea în care ne aflăm acum. Pe-aici.

Raglan observă că biroul lui Swain era la câteva uși distanță de cel al Comitetului Șefilor de Stat-Major. O astfel de proximitate părea să indice faptul că acesta se bucura de încrederea unor oficiali de nivel înalt din cadrul armatei. Așteptă. Swain îi făcu semn să ia loc pe scaunul din fața biroului. Pe peretele din spatele scaunului lui Swain era atârnată o fotografie înrămată a președintelui. De jur împrejurul încăperii erau dulapuri cu lacăt. În colțul biroului spațios din lemn de mahon se aflau un monitor și tastatura. Totul era caracterizat de ordine. Swain introduse două capsule în aparatul de cafea, pregăti două căni; într-una puse și zahăr. Mică și îndulcită, exact așa cum îi plăcea lui Raglan. Amintiri din souk, plin de arome și mirosuri. Însă nu își bea cafeaua în bazarul dintr-un oraș-fortăreață din nordul Africii, ci într-o fortăreață americană. Raglan bău cafeaua, întrebându-se în tot acest timp cum de știa Swain că-i plăcea îndulcită astfel.

— Ce se întâmplă aici e complet neoficial, îi spuse acesta.

— Vrei să spui că această cafea a fost obținută pe căi nelegale? întrebă Raglan. Ce, furi din dulapul cu mărfuri, Jack?

Swain nu schiță niciun zâmbet.

— Eu nu, dar cineva clar o face.

21

Din interiorul fortăreței, Raglan privea împrejurimile. Întrebarea era următoarea: câte dintre secretele ținute aici puteau fi păzite cu adevărat? Securitatea se afla în mâinile celor aproape 30.000 de persoane care lucrau aici.

— Cineva din „tribul” ăsta? Mă mir că nu aveți propriile pașapoarte: „Tărâmul Pentagonezilor”. Deci, când i-ai pus telefonul lui Zeller sub ascultare? Bănuiai că băgase mâna în cutia cu „fursecuri”?

— Noi îi zicem „borcanul cu biscuiți”.

— Știu cum îi spuneți voi. Deci i-ai pus telefonul sub ascultare, pentru că doar așa ai fi putut ști că am fost contactat, și tocmai de asta ai știut că vin.

— Când Agenția de Informații pentru Apărare a înființat Serviciul Clandestin de Apărare, s-a decis că nu era o idee prea bună să pună pur și simplu mâna pe receptor și să sune. Evident că Zeller luase legătura cu tine prin intermediul soției, iar eu am lăsat lucrurile să evolueze. Era logic să am pe cineva din afară, o persoană de încredere, cineva cu care mai colaborasem în trecut și care dăduse de urmă unui ucigaș rus. Cineva în care știam că mă pot încrede. Trump a numit Washingtonul o mlaștină. Ei bine, nu se înșela prea tare. Sunt tot felul de creaturi care se târăsc prin mâl pe aici, ba chiar unii localnici au o mușcătură al dracului de urâtă. Prin urmare, pot spune că, într-adevăr, este o atmosferă toxică.

— Jack, faci parte dintr-o rețea de agenții de informații. Nici n-am suficiente degete la ambele mâini ca să le enumăr pe toate, iar dacă omul tău a dispărut cu o servietă plină cu secrete ale spionilor, atunci i-ai fi trimis deja pe cei de la FBI să cutreiere străzile în căutarea lui.

Chipul lui Swain afișă o expresie dezgustată.

— Agenții federali? Idioții ăia? Dacă îi pun pe ei să se ocupe de treaba asta, o să mă copleșească cu hârțogăraia. Au capetele atât de îndesate în propriile dosuri, încât ar fi nevoie de o sută de agenți doar ca să-i verifice istoricul lui Zeller. În plus, nu convoacă echipa specială decât atunci când au terminat de verificat ce a făcut persoana respectivă cu ocazia împlinirii vârstei de 10 ani. Ultimul lucru pe care îl vrem este să se implice FBI-ul. Dacă întreg cazul nu e anchetat de la bun început de ei, când le solicită ajutorul o altă agenție, fie înăbușă totul din față, fie îl transformă într-un adevărat circ. Urmează atâtea proceduri, încât mai degrabă are loc a doua venire a lui Hristos până fac ei ceva.

Își aruncă pixul pe birou în semn de frustrare și ridică mâna ca și cum se lăsase păgubaș.

— Nu mai pot permite altor părți să se implice în momentul ăsta, nu până când nu aflu unde e Casey și ce a descoperit. Nici măcar nu știu dacă mai e în viață. Iar dacă e mort, atunci apare întrebarea: Cumva vreo altă parte interesată din cadrul unui alt departament guvernamental deține informațiile pe care le avea acesta?

— Zeller lucra pe contracte guvernamentale și pe achiziții. Se ocupa de verificarea companiilor care licitau pentru a obține diverse contracte guvernamentale. Ce alte îndatoriri mai avea? întrebă Raglan.

— Eu l-am pus în funcția asta acum doi ani. A acționat clandestin încă de la bun început. Casey identifica nenumărate informații într-o singură lună prin simplul fapt că făcea parte din echipa de achiziție, după care mergea direct la sursă. A observat că diverse arme și echipamente dispar constant prin intermediul unor companii-fantomă. A identificat firmele respective, după care le-am închis, însă dacă vrei o teorie a conspirației, află că există un lanț de aprovizionare cu arme scoase fraudulos din țară. Credem că sunt implicate alte agenții, ba poate chiar și unele persoane de la noi. N-am încredere în nimeni. Și nici Casey nu avea.

Swain făcu o pauză.

— Odată ce se află că-i bănuim, pierdem orice avantaj, oricât de mic, pe care am reușit să-l obținem cu greu.

Deschise un sertar și îi împinse un dosar subțire, plin cu documente. Raglan îl deschise: conținea cam o duzină de hârtii, fiecare având înscris numele unei companii. Ridică privirea.

— Asta a reușit Casey să depisteze după ce a verificat sute de licitații pentru contracte de achiziții. Aici sunt 12 companii-paravan în cadrul unor companii-fantomă, iar aceste documente demonstrează faptul că și-au împrăștiat activitatea în întreaga lume. Toate par să fie legitime, ceea ce înseamnă că pot licita pentru obținerea de contracte guvernamentale în vederea distribuirii componentelor de armament militar. Casey le luase urma; i-a luat luni bune s-o facă. În spatele fiecăreia dintre companiile astea se află foști ofițeri de informații. Aici sunt cei 12 discipoli: directori ale unor echipe speciale secrete. Sunt ieșiți cu toții la pensie, dar direct interesați de influența țării în străinătate. I-am denumit „Consiliul”. Singura companie care bate la ochi este EDM. Executive Decision Management, mai exact. Nu-i o denumire care să atragă atenția. Sună mai degrabă ca o firmă care face lobby la Washington. La conducere se află un fost șef de secție din cadrul CIA pe Orientul Mijlociu, care are în subordine mai mult de zece foști agenți operativi din Brigada Operațiuni Speciale. Zic cel puțin zece, dar pe majoritatea nici nu-i putem depista.

Raglan își aminti că avusese de-a face cu tipii care activau în cadrul diviziei CIA de Operațiuni Speciale pe vremea când luptase în Afganistan. Aceștia le furnizau arme și luptau alături de talibani.

— Jack, CIA nu are nevoie de nicio companie-paravan ca să vândă arme sau să-i înarmeze pe disidenți. Fac asta de ani de zile, de regulă cu binecuvântarea guvernului. Vrei să spui că firma EDM și alte astfel de companii sunt de fapt un paravan pentru activități ilegale desfășurate de CIA?

Jack Swain se lăsă pe spate pe scaun și ridică mâinile.

— N-aș putea spune cu certitudine. N-o pot demonstra, cel puțin nu încă. Stau ca pe ace.

— Poate că vreți să căutați nereguli acolo unde nu există. Nu-i neobișnuit ca membrii personalului militar și guvernamental ieșiți la pensie să-și îndrepte atenția asupra mediului de afaceri odată ce se retrag. E posibil ca toate astea să fie legitime.

Swain clătină din cap.

— Căutăm diverse amenințări de ordin militar în străinătate, în încercarea de a afla unde va surveni următorul conflict. CIA caută următorul atac terorist. Ce-i drept, nu ne plăcem și nici nu avem încredere unii în alții. Când Agenția de Informații pentru Apărare a propus înființarea unui serviciu clandestin propriu, a încercat să ne pună bețe în roate, megând până la cel mai înalt nivel al conducerii. Oficial, directorul nostru de Operațiuni lucrează împreună cu omologul său de la CIA, dar știm cu toții că astea sunt prostii, pentru că dacă încep iar să le furnizeze echipamente unor armate clandestine – avem cu toții memorii de elefant și știm exact istoria de până acum –, atunci s-ar putea să sfârșim din nou într-un conflict militar.

— Jack, sunt în inima târfei, cum s-ar spune. Până și Comitetul pentru Servicii Armate din Senat s-a opus planului vostru inițial prin care Agenția de Informații pentru Apărare să devină serviciu clandestin. Încă vă lăcrimează ochii de la bătaia primită. E clar că n-au mai vrut să aibă de-a face cu spionii. Atât Agenția, cât și CIA se află într-o luptă încrâncenată, și nu vreau să fiu prins la mijloc. Deocamdată nu lucrez oficial pentru nimeni, însă atât Serviciile de Informații americane, cât și cele britanice mă cunosc, iar dacă se află că lucrez pentru tine, atunci se duce naibii tot protocolul dintre Regatul Unit și Statele Unite. Vreau să zic că se duce dracului de tot. Guvernele noastre au un acord secret, care prevede că nu ne furăm oamenii reciproc.

Raglan știa ce răspuns avea să primească, dar trebuia spus neapărat.

Swain coborî tonul. Era relaxat.

— Tocmai de asta mă bucur că te-a contactat Casey. Ești un agent de teren valoros, Raglan. Soldații-fantomă ca tine intră și ies din

viețile noastre la fel ca niște umbre care dispar odată cu soarele. Bineînțeles că nu le-am putut spune despre asta celor de la MI6. Sunt recunoscător că Zeller mi-a dat mijloacele necesare pentru a te pune la curent.

Apăsă cu palmele pe biroul lucios.

— Oricum, n-am nevoie de un hoț, ci de un vânător.

Raglan aștepta. Deocamdată, Swain nu spusese nimic despre Esposito. Se părea că Swain nu știa de legătura lui Zeller cu fostul soldat din Marină, iar dacă nevasta lui Casey nu-i spusese, așa cum îl asigurase, atunci doar Raglan știa de această verigă din lanț.

— Cine-i implicat? întrebă Raglan.

Oare Jack Swain avea să-i spună despre Luis Reyes? Știa că s-ar putea să existe o legătură între acest baștan sus-pus și persoanele care achiziționau și vindeau armele?

— N-avem pe nimeni. Tocmai de aceea aș vrea să te implici tu. Nici măcar nu pot avea încredere în cei din jurul meu. Odată ce ieși din această încăpere, nici măcar în șoaptă să nu menționezi numele meu sau această agenție.

Raglan testă iar terenul.

— Sigur știi dacă Zeller luase legătura și cu altcineva.

— N-am nicio dovadă care să îmi indice asta. Urmărea documentele și, așa cum am spus, identifica diverse companii dubioase și false care licitau pentru obținerea de contracte guvernamentale de achiziții de armament, precum și pe cei care trăgeau sforile.

„Așa deci”, își zise Raglan în sinea lui, „Casey Zeller a dispărut înainte de a transmite mai departe informațiile primite de la Esposito. Sau poate că se hotărâse să nu spună nimănui nimic. Dacă da, de ce oare?” Lui Raglan îi veni în minte vechea zicală din cadrul Serviciilor britanice de informații: Doi oameni pot păstra un secret doar dacă unul dintre ei este mort.

— Trebuie să știu dacă Zeller mai trăiește, continuă Jack Swain. Iar dacă într-adevăr e încă în viață, atunci unde-o fi? Deocamdată nu am primit nicio cerere de răscumpărare, așadar presupun că dacă l-a răpit cineva, s-ar putea să știe deja ce descoperise Casey, iar asta înseamnă că persoanele respective au deja mai multe informații decât mine. Nu mai zic și că trebuie să aflu dacă nu cumva a ascuns dovezi pe undeva.

Swain întinse mâna să ia dosarul, îl trase înspre el, apoi îl puse la loc în sertar, pe care îl încuie.

— Acționez orbește, Raglan. Știu un singur lucru: Zeller urmărea o pistă – e vorba despre un senator hotărât să oprească toată tărășenia înainte să ia o amploare și mai mare.

— Cine?

Jack Swain făcu o grimasă.

— Ei bine, asta nu știu. Mi-a spus că discutase cu un senator care se afla în postura propice de a deschide ușile necesare. Respectivul e singurul care știe că Zeller scosese la iveală mizerii despre așa-numitul „Consiliu”. Scormonesc și eu să aflu ce pot, folosindu-mă de cunoștințele pe care le am în Congres. Oricine-ar fi, s-a dat complet la fund. Poate-o fi din cauză că Zeller a dispărut și se teme că deja a ajuns să facă parte din ceea ce s-ar putea dovedi a fi o conspirație colosală.

Raglan împinse scaunul mai în spate, îndepărtându-se de birou.

— Dacă anumite persoane află cumva că sunt implicat, vor încerca să mă oprească. Dacă sunt deconspirat, va trebui să tragi tu câteva sfori. Nu mă refer în mod public, căci știu că nu poți face asta, însă trebuie să mă acoperi.

Știa că e o solicitare imposibilă, dar răspunsul lui Swain avea să-i spună tot ceea ce avea nevoie să afle. Dacă îi promitea că îl va apăra fie ce-o fi, atunci mințea de îngheață apele, iar Raglan ar putea la fel de bine să plece de la acest parc de distracții și să se întoarcă la adevăratul Disney World.

Chipul lui Jack Swain nu trădă niciun fel de emoție.

— Ești un om de sacrificiu. Dacă ar fi să îmi implic propriii oameni și l-aș pierde pe vreunul dintre ei, atunci ar trebui să le justific moartea. Apoi, cumva, mă trezesc înaintea unui Comitet selectat al Senatului care mă obligă să le spun totul. Raglan, ești pe cont propriu.

Bun răspuns.

La Londra, cu cinci ore înainte față de ora din D.C., Maguire coborî la parter cu liftul, trecu de paznicii înarmați și ieși din sediul MI6, aflat în intersecția Vauxhall Cross, printr-una dintre ușile cu închidere pneumatică aflate la intrare. Străzile aglomerate vuiau din cauza traficului și a zgomotului asurzitor, parcă amintind de faptul că, dincolo de acel mediu steril plin de secrete, exista o lume aruncată în haos. Însă tocmai lumea asta voia el s-o protejeze; de regulă, și recunoștea asta în sinea lui, datorită celor care își puneau viețile în pericol pentru a îndeplini obiectivul. Se îndrepta spre un local preferat, unde avea să se „adape”. Urma, apoi, să mănânce ceva, după care să revină la birou și să lucreze până seara târziu.

Îi sună telefonul. Persoana de la celălalt capăt al firului nu se prezentă. Vocea bărbatului îi era cunoscută.

— Mă bag, zise Raglan.

— Cine știa că te contactase Zeller? Cei de la Langley sau Pentagonul?

— Pentagonul.

— Bun. Să vedem, atunci, cine face prima mutare. Păzește-ți spatele, pentru că urmează să calci multă lume pe coadă. Acum chiar c-or să vină după tine.

Apelul se încheie. Maguire fu cuprins de un sentiment de speranță. Când Raglan îi spusese despre dispariția lui Zeller, un ofițer de la Pentagon, Maguire îi dăduse undă liberă ca să-și urmeze instinctele, să vadă încotro aveau să-i poarte pașii. Desigur, toate astea pe neve, cum s-ar spune. Acum, omul lui începuse să se infiltreze. Venise momentul când Maguire avea și el o mizã.

22

Raglan se întoarse la apartamentul lui TJ. Timpul pe care îl avea la dispoziție Casey Zeller se scurgea cu repeziciune. Nu apăruseră niciun fel de doleanțe din partea răpitorilor, așa că nu fuseseră chemați cei de la FBI. Atunci când dispare un cetățean de rând, e treaba poliției, dar în cazul lui Zeller era caz federal. Să fi fost, oare, posibil ca Zeller să fi dezvăluit tot felul de acte de corupție în care erau implicați foști membri ai CIA având încă legături cu mediul politic? Oare era posibil să fi fost implicate persoane sus-puse din guvern? Trebuie să fi existat dovezi în acest sens. Așadar, se impunea ca Raglan să-i dea de urmă acestui Luis Reyes. Dacă Zeller înregistrase progrese în demersurile sale prin urmărirea firului care îl lega pe Reyes de contrabanda cu armament, atunci acesta era următoarea verigă din lanț.

Nori grei de ploaie treceau cu furie deasupra fluviului Potomac, cuprinzând, parcă, apele tulburi și îndreptându-se spre Virginia. Capitala urma să fie lovită de torent: cel mai probabil, drumurile aveau să fie închise pe o perioadă scurtă de timp, iar dacă era să se aventureze în ceea ce promitea să fie teritoriu inamic, atunci o furtună violentă s-ar putea dovedi o acoperire eficientă.

TJ Jones intră în camera de zi; tocmai se spălase după o zi de muncă. Deschise ușa vechiului frigider și desfăcu două sticle de bere, îi întinse una lui Raglan, care dădu din cap în semn de mulțumire, după care se trânti pe canapea și își ridică picioarele pe măsuța de cafea.

— N-are sens să lucrezi pe vremea asta. Ei bine, în afară de furtună, cum a fost ziua?

Raglan îi aruncă o privire cu subînțeles la auzul referinței cinematografice, aluzie la un film vechi pe care nu-l știe multă lume, Cum a fost ziua.

— Te referi la povestire sau la film?

TJ zâmbi.

— Am citit nuvela pe care e bazată pelicula pe când zăceam într-un pat de spital din Saigon, așteptând să mă cârpească un chirurg de armată mai mult beat decât treaz, amator de trabucuri. Nu prea aveai ce citi, în afară de câteva reviste pentru femei pe care le primeau asistentele, câteva romane de groază, care nu erau pe placul meu, iar dacă te puteai scula din pat ca să cotrobăi prin coșul cu cărți, aveai șanse să dai de câte un roman semnat Leon Uris ori Harold Robbins. Cu toate astea, mă cususeră atât de tare, că nici nu puteam

trage un vânt fără să-mi plesnească suturile, așa că medicul bețiv mi-a dat să citesc rebuturile altora. După aceea, am citit doar cele mai bune romane pe care le-am putut găsi.

— Bună alegere, îl lăudă Raglan. Eu am tot cutreierat prin peșteri și am escaladat munți ani la rând, nici nu mai țin minte exact câți. La început, am luat cea mai voluminoasă carte pe care am găsit-o: Război și pace.

— Și-ai mai adăugat vreun kilogram la tot ce aveai deja de cărat.

— N-am mai reușit niciodată s-o citesc până la capăt. Mereu intenționam s-o fac.

— Prea greoaie?

— Am pierdut-o într-o mlaștină. S-a dus la fund ca un bolovan.

— Ia zi, stăm aici și sorbim berile la clubul de carte sau ai de gând să-mi povestești ce te supără? Ai aflat ce voiai la penitenciar?

— Oarecum. I-am promis că-l ajut pe tip: familia lui are nevoie de o favoare.

— Câte familii ai tu de gând să ajuți în concediul ăsta al tău?

Raglan se jucă cu sticla, rotind-o ca să se izbească lichidul de pereți.

— Am făcut o înțelegere. El mi-a dat informațiile pe care le voiam, iar eu am să dau de un tip care s-ar putea să fie implicat în dispariția prietenului meu.

TJ aștepta.

— Am terminat treaba pe azi, amice. Mai aduc o sticlă?

— Cartierul Brentwood. Trebuie să ajung la o casă de-acolo.

TJ aproape că se înecă cu berea: spuma albă i se prelinse pe bărbie.

— Te-ai uitat sau nu pe harta pe care ți-am dat-o?

— Da.

— Și cu ce culoare am marcat Brentwood?

Nici nu mai aștepta răspunsul lui Raglan.

— Cu roșu. Nu cu portocaliu, nu cu verde, și nici cu alb, culoarea stafiei. Roșu-aprins. La naiba, fiule, să faci ceea ce făceai tu cândva e în regulă într-o oarecare măsură, dar oamenii ăștia nu poartă doar cuțite și pistoale; se folosesc de macete ca să se facă înțeleși. Am încercuit zona și i-am zis „NOMA”, Adică la „NOrd de Massachussetts Avenue”, dar puteam la fel de bine să-i fi spus „Nu Orbecăi pe Meleaguri Antipatice”.

— Pot fugi; sunt rapid la nevoie.

TJ oftă și clătină din cap.

— Raglan, uneori înțelegerea nu mai e înțelegere; o cauți cu lumânarea. Ce informații importante avea tipul ăla din pușcărie de merită să te duci într-un cartier condus de bandele sud-americane?

— I-am promis că-l plătesc pe un traficant de droguri sau mafiot, ce-o fi el. Nu îmi e clar. Are legături la Capitoliu, ceea ce înseamnă că își desfășoară afacerile ilegale în materie de protecție dintr-o casă aflată la câteva străzi depărtare. Se pare c-ar fi un om de afaceri cu acte în regulă. Dacă-i să te iei după contabilii și avocații isteți, tocmai asta e strategia folosită de tipii ăștia ca să scape de pușcărie. Am făcut un troc: familia lui Esposito în schimbul informațiilor pe care mi le-a furnizat el. Tipul căruia îi voi face plata deține informații sau are oricum legătură cu toată treaba. Încă nu m-am prins exact.

Ploaia bătea cu furie în geamuri.

— Vin cu tine. Nu te las să cutreieri singur tărâmul indienilor: o să-l scalpeze pe unul ca tine. Cât despre mine, sunt un bătrân soldat Buffalo. N-au ei treabă cu moțul unei fosile afro-americane.

— În niciun caz. Nu te privește pe tine chestiunea asta, TJ.

— Vei avea șanse sporite să duci la bun sfârșit ce ți-ai propus dacă un senior ca mine distrage adversarii cât tu preiei mingea și înscrii. Să fiu al naibii dacă mai pot rezista îndeajuns într-o luptă crâncenă, dar pot da din gură suficient încât s-o bag și pe bunica în mormânt.

Coborî picioarele de pe măsuță și se îndreptă spre dormitorul lui.

— Brentwood, oftă el. Furtuna trece curând, dar mai bine îți iei și o haină cu tine.

— TJ, spuse Raglan. Nu.

Veteranul se opri.

— Îmi zici cumva ce să fac în propria mea casă? Crezi că am de gând să îmi las musafirul să fie făcut ferfeniță?

— Gândește-te bine la ce propui. Eu sunt doar un tip alb în cartierul nepotrivit.

— Păi tocmai asta îți tot spun și eu!

Raglan înțelesese că acțiunile sale îl afectau pe bătrân, părându-i și nechibzuite.

— Încearcă să privești situația cât mai obiectiv. Dacă mergem împreună, o să bată la ochi. Așa, singur, sunt doar o albitură care caută marfă: droguri sau femei. Nu reprezint nicio amenințare pentru nimeni, și nici nu sunt de prin partea locului. O să audă ce accent am. Pur și simplu sunt un străin care a venit să cumpere ce au ei de vânzare.

TJ sesizase deja că argumentele lui Raglan nu erau prea solide. Tocmai se pregătea să-i demonteze spusele, însă privirea lui Raglan îi dădu de înțeles că nu avea rost să se mai obosească. Decizia fusese luată deja. TJ se lăsă păgubaș.

— În regulă. Atunci te ajut altfel, căci nu vreau să te văd rănit sau chiar mai rău de-atât. Dacă te prind la înghesuială, nu mai ajungi până la metrou, și chiar dacă ai reuși, ai fi la mila lor. Până ajungi în următoarea stație, deja vor urca și mai mulți ucigași la bord. Dacă intri pe terenul lor, te înconjoară ca o haită de lupi. Nu-mi pasă cât de dur ești, Raglan. Dacă te atacă câțiva nenorociți din ăștia, te distrug.

Își luă haina de ploaie din cuier.

— Ia-ți haina și hai cu mine.

Mergeau amândoi, încercând să se ferească de ploaia care cădea necruțătoare. Cerul începuse să se curețe spre sud, dar aerul încă era tăios și rece. Se pitiră sub o arcadă, la nici 50 de metri depărtare de apartament.

— Stai puțin. Valul ăsta o să mărture străduța spre care ne îndreptăm ca o viitură.

Stăteau aplecați ca să nu-i ude leoarcă. Urmăreau amândoi norul pizmaș. Niciunul nu scoase o vorbă. Câteva minute mai târziu, odată ce vântul suflase norul ca pe un ghem, rostogolindu-l de cealaltă parte a râului, TJ porni iar, parcurse cam 18 metri, o luă pe o alee și descuie lacătul unui garaj. Spațiul era îngust, așa că îți dădea impresia că era cu totul altceva. Apăsă un întrerupător:

— Aici țin tot ceea ce am nevoie pentru apartamente.

Garajul era îndeajuns de încăpător încât să își poată depozita materialele de curățenie și tot ceea ce-i mai folosea la slujbă: scări pliabile, sticle de detergent, vopsea, pensule, bidinele. Un întreg perete era plin de rafturi, iar în celălalt capăt se aflau cutii cu tot felul de provizii. Pardoseala de ciment era acoperită cu diverse carpete vechi provenite, bănuia Raglan, de la toate apartamentele care fuseseră revovate de-a lungul anilor. În mijloc era o prelată care acoperea ceva. TJ o ridică, o strânse ghem și o puse deoparte.

— A fost a fiului meu. Vin uneori și mai pornesc motorul, ba chiar vara mai dau și câte o tură. Ei, n-aș spune oricum că sunt amator de viteză. Cu toate astea, prinde aripi dacă-i dai pedală, adăugă cu o urmă de nostalgie.

Raglan se apropie de motocicletă. Rezervorul eliptic polizat era de un verde-smarald, iar finisajele cromate și portbagajul aflat în spatele șeii negre, curbate, luceau. Anvelopele negre, groase, cu flancuri albe, fuseseră curățate și erau lună.

TJ atinse duios ghidonul.

— O curăț cam în fiecare săptămână. Mă ajută să mă apropii cumva de el.

Își linse un deget și șterse o pată de pe parbrizul aflat deasupra manșoanelor.

— E un Harley Road King 2000, clasică, verde cu negru. Ai aici 345 de kilograme de forță pură. Are capacitatea de 1,5 litri, motor cu injecție, condensator. Poți face orice vrei cu motorul ăsta. De fapt, e destul de greu s-o încadrezi într-o categorie anume. E o motocicletă sport amatoare de curbe strânse, dar potrivită și pentru turiștii cărora le plac călătoriile lungi.

Îi aruncă o privire lui Raglan.

— Ia-o. O să-ți fie de folos să scapi repede la ananghie.

— TJ, n-aș putea.

— Eu și fiu-meu împărtășeam același spirit iubitor de aventură. Asta ne-a îndrumat pașii toată viața și pun pariu că ți se aplică și ție. La momentul actual, se potrivește perfect nevoilor tale. Și el ar fi fost de aceeași părere. Crede-mă, îmi cunosc bine băiatul.

Vocea îi devenise mai blândă în acel moment, când probabil îl năpădiseră amintirile. Se redresă brusc și îi întinse cheia prinsă de un breloc cu însemnele Diviziei Aeropurtate.

— Un singur lucru: când o aduci înapoi, tot tu o și cureți.

23

Jenna Voss ignoră ploaia care se izbea violent de ferestrele mari. Priveliștea era tot la fel de dramatică, însă geamul pe care șiroia apa distorsiona, acum, peisajul. Același lucru se putea spune și despre ea, căci se tot holba la cele trei monitoare pe care le avea în față, în încercarea de a pătrunde dincolo de „pelicula” de informații care ascundea răspunsurile mult căutate. Urmărea mai multe piste concomitent, căci voia atât să-i dea de urmă lui Raglan, să fie la zi cu rapoartele referitoare la infracționalitate care treceau de la o agenție de aplicare a legii la alta, precum și să urmărească imaginile surprinse de camerele de supraveghere de la stația de autocare din Orlando. Cu cât căuta mai mult, cu atât era mai convinsă că englezul urcase în autocar într-o altă stație ori poate că evitase în mod voit camerele. Unde era și de ce dispăruse? Iar dacă se făcea vinovat de uciderea mecanicului, atunci asta însemna încă o pată de noroi pe cariera ei. Problema era că nu dispunea de niciun fel de autoritate ca să-l caute chiar ea.

În curând, alți agenți urmau să preia tura și nu voia să piardă progresele înregistrate. Cu o oră în urmă dăduse peste ceva important. Era doar o posibilitate, dar instinctul îi spunea că putea fi ceva important. Nu trebuia decât să-i dea de urmă pas cu pas și se pricepea la asta. Urmărise toate rutele autocarelor care plecaseră din Orlando, verificase bazele de date cu biletele cumpărate și nu găsise nimic. Dacă bănuiala ei se dovedea corectă, omul se urcase într-un autocar și plătise biletul cu banii jos. Dacă nu ieșise din statul Florida, atunci irosise ore bune degeaba. Însă își pusese eterna întrebare: ce-ar fi făcut ea dacă ar fi vrut să se asigure că n-o recunoaște nimeni, chiar dacă numai pentru câteva ore? Răspunsul era următorul: s-ar fi pierdut în mulțime, undeva într-o stație de autocare cu tranzit intens.

Rapoartele privind infracționalitatea care figurau pe serverele Diviziei Serviciilor de Informații în materie de justiție penală și în cadrul Poliției din Jacksonville semnalau arestarea a doi bărbați pe autostradă, cu mențiunea că făceau autostopul. Instinctele agentului de patrulă îi indicară că era vorba despre altceva. După câteva verificări, a descoperit că cei doi erau dați în urmărire în două state pentru fraudă cu cecuri. În urma interogatoriilor, aflase că fuseseră dați jos dintr-un autocar. Totuși, șoferii de autocar consemnau orice probleme cauzate de conduita necorespunzătoare în timpul călătoriei, fie că era vorba despre pasageri turmentați, comportament violent ori abuz pe motive rasiale. Orice-ar fi fost, era trecut la dosar. Majoritatea

pasagerilor erau cetățeni liniștiți care se deplasau din punctul A în punctul B. Cei de la poliția din Jacksonville nu-și concentraseră atenția pe oamenii obișnuiți din autocar. Voss intrase în sistemul celor de la firma de transport, scanase rapoartele și identificase autocarele care se deplasaseră pe acea rută în ziua respectivă. Odată ce reușise să izoleze intervalul orar în care fuseseră arestați cei doi, găsise imaginile video de calitate destul de slabă, înregistrate de camera de supraveghere a autocarului, care surprinseseră exact momentul când aceștia fuseseră imobilizați. Unghiul înalt al camerei și mișcările rapide ale bărbaților făceau ca imaginea să fie și mai neclară. Observă însă că unul dintre ei era afro-american. Chipul îi era obturat în mare parte, însă se vedea că era mai în vârstă; în imagini se putea distinge că era implicat într-un conflict cu un tip tânăr și agresiv, tot afro-american, cu părul împletit în codițe, a cărui descriere se potrivea cu fotografiile din raportul întocmit de poliție. Imaginile încețoșate îl înfățișau și pe un al doilea bărbat, cu chipul îndreptat spre cameră: era speriat, după cum indicau ochii mari și gura deschisă de parcă ar fi țipat. Voss apăsă butonul de pauză. În spatele lui era un tip alb și părea că acesta era cel care-i provocase necazurile. Nu putea totuși să-i distingă trăsăturile. Mări imaginea cât de mult îi permitea cadrul, însă mișcările erau mult prea rapide. Dar dacă tipul în vârstă se lupta cu primul agresor, atunci poate că cel care se ocupa de al doilea era tovarășul său de drum. Alese o altă captură de ecran și mări chipul bărbatului în vârstă. Pe cap avea o șapcă cu însemne de veteran, ceea ce însemna că, cel mai probabil, beneficiase de reducere la transport, fie de cea pentru seniori, fie de cea pentru veterani, sau poate chiar de ambele. Nu știa exact cum funcționa treaba, căci în cei 33 de ani de când se născuse nu luase niciodată autocarul. Dacă beneficiase, într-adevăr, de reducere, atunci trebuie să fi prezentat și un act de identitate. Aici se lovi de un zid: informațiile din sistem nu includeau nici biletele reduse, nici pe cei care beneficiaseră de ele. Trebuia să sune la firma de transport.

Formă numărul.

Robotul îi mulțumi cu amabilitate pentru că sunase la firmă, însă din cauza volumului mare de clienți, va trebui să aștepte până ce va fi preluată de un operator.

Așteptă.

După exact șapte minute și 48 de secunde, potrivit ceasului de pe monitor, cineva îi preluă apelul. Ceru să discute cu directorul general în materie de operațiuni pentru zona Florida sau D.C.

— Care este natura solicitării dumneavoastră? întrebă reprezentantul pentru Relații cu clienții.

— Vizează ceva ce trebuie să discut direct cu persoana aflată la conducere. Îmi puteți face legătura? Sunt agentul special Voss, din cadrul FBI.

— Mai aveți și un alt mod de a vă identifica, doamnă? La noi sună foarte multe persoane care se dau drept organe polițienești, însă nu vor decât să depună plângere și cred că, dacă mint, vor putea discuta cu cineva care are autoritate. De exemplu, o persoană tot suna într-o vreme în legătură cu o toaletă înfundată dintr-un…

Voss interveni repede.

— Chiar nu mă interesează deloc procedurile privind plângerile sau toaletele înfundate. Este o chestiune anchetată de FBI cu privire la un incident ce a avut loc la bordul unuia dintre autocarele voastre.

— Îmi pare rău, însă nu avem în sistem nimic legat de vreun astfel de incident. În plus, nu dispun de autoritatea necesară pentru a…

— Făceți-mi imediat legătura sau vă voi acuza de obstrucționarea justiției.

— Stimată doamnă, suntem instruiți ca, în caz de comportament agresiv, să încheiem apelul.

Voss trase adânc aer în piept și răsuflă ușor, simțind cum o cuprinde frustrarea.

— Nu am cum să mă identific. Pot doar să vă spun că am urmărit niște imagini video cu un atac ce a avut loc acum câteva zile, într-un autocar de pe ruta Orlando-D.C. Vă apare măcar raportul referitor la incident?

— Orice astfel de informații înregistrate la bordul autocarelor noastre sunt proprietatea companiei noastre comerciale. Dacă îmi permiteți, cum le-ați obținut?

Pentru că sunt agent FBI, ce rahatul mă-sii?! Așa îi venea să urle. Totuși, se abținu și încercă să-și păstreze calmul.

— FBI-ul anchetează arestarea de către poliția din Jacksonville a doi pasageri pentru fraudă cu cecuri. Am nevoie de informații suplimentare despre alți pasageri implicați într-un incident violent la bordul autocarului respectiv. Vi se pare că asta ar spune vreun dubios care încearcă să vă pătrundă ilegal în sistem din confortul propriului beci? Vă rog frumos să îmi faceți legătura cu un superior.

Pauză.

— Doamnă, am depistat o urmă de anxietate în tonul dumneavoastră. Vă rog, așteptați un moment.

— Futu-i mama mă-sii! spuse Voss cu ciudă.

Ceilalți agenți din apropiere își îndreptară privirile spre ea. Știau că Voss avusese belele mari cu Echipa de Salvare a Ostaticilor. La cum se holbau cu toții la ea, ai fi zis că-și aruncase scaunul pe fereastra imensă, spărgând geamurile. Dacă o chema cumva șeful de tură la el

în birou, risca să-i treacă la dosar și ieșirea aia de temperament. Le întoarse și ea privirea tuturor acelor gură-cască.

— Terminalul ăsta a făcut scurt. Aproape m-am curentat.

Agentul care stătea cel mai aproape de ea întinse mâna spre telefonul de pe birou.

— Jenna, sun eu la Mentenanță.

Voss afișă cel mai mieros zâmbet de care era în stare.

— Mersi, Ted, apreciez mult!

Se vedea că Ted se simțea flatat.

Vocea de la celălalt capăt al firului se prezentă drept directorul regional de Operațiuni pentru zona Florida. Voss era toată numai lapte și miere. Reluă textul spus anterior și îi explică respectivului că cei doi șarlatani s-ar putea să fi încercat să-l înșele pe veteranul afro-american. Dacă era drăguț să-i comunice numele și adresa de pe biletul cu reducere, avea să se asigure că domnul urma să fie interogat de un ofițer sau un agent federal. Doar se știe că vârstnicii sunt ținte sigure pentru astfel de escroci. Da, absolut, îi dădu acesta dreptate. Ba chiar adăugă și că părinții lui primeau de asemenea apeluri de la șarlatani care încercau să-i ducă de nas.

— Să știți că vă putem ajuta în acest caz, îi spuse ea. Dacă părinții dumneavoastră sunt hărțuiți de astfel de apeluri, anunțați-mă și discut eu cu cineva să-i depisteze pe făptași.

Bărbatul nu mai contenea cu mulțumirile. Acesta avea o slujbă unde nu primea niciodată aprecieri, se ocupa de gestionarea în bune condiții a unei flote masive de autocare, probabil de prin vreun birou care nu avea nici măcar ferestre, aflat într-o clădire ternă, și se simțea că era sincer recunoscător. Se oferi să facă tot posibilul ca să-i fie de folos cu informațiile de care avea nevoie. Voss îi dădu numărul general care îi apărea ei în sistem și a cărui autenticitate o putea verifica chiar el, apoi îi spuse să întrebe de ea odată ce avea informațiile necesare. Încheie apelul.

— Jenna, îi zise Ted stânjenit, știi că nu ne ocupăm cu treburi dintr-astea…

— Da, eu știu, Ted, dar el nu știe.

24

Raglan tură accelerația motociclei Harley. Simțea vibrațiile de la motorul puternic cu două axe cu came în tot corpul pe când se deplasa fără probleme pe direcția nord-est, de-a lungul New York Avenue. Era un motor bine echilibrat, care lua foarte lin curbele strânse. Ploaia se oprise, iar stropii care săreau de pe șosea se prelingeau pe parbriz. După douăzeci de minute coti spre nord, trecând de depoul feroviar Amtrak, și parcurse zona industrială. Adresa îi era întipărită în minte asemenea unui reper cardinal după ce o introdusese în telefon și verificase cea mai bună rută de intrare-ieșire. Avea nevoie de un plan rapid de plecare înainte ca localnicii să-și concentreze atenția asupra lui. Dacă se prefăcea că e în căutare de droguri, ajungea doar până într-un anumit punct până ce „fauna" locală îl prindea la înghesuială. O fi fost Brentwood o zonă rău-famată, dar locuiau și oameni buni pe acolo, iar familia lui Esposito se număra printre multe alte familii care n-aveau de ales decât să stea într-un astfel de loc controlat de bandele mafiote. Nu era mare diferență față de zonele periculoase din Marsilia. Și acolo indivizii înarmați cu arme de foc, cuțite ori macete îi terorizau pe localnici. Pentru Raglan nu era nimic nou.

Conduse de-a lungul depoului, unde bestiile puternice cu motoare diesel adunau laolaltă vagoanele de marfă. Se hotărî să evite străzile principale și, cu puțin noroc, toți traficanții de la colț de stradă și pe cei care trăgeau sforile. Viră ușor pe o alee îngustă, destul de lată cât să încapă o mașină, care se afla în partea din spate a rândului de case cu zid comun. Unele case aveau mașini de model vechi parcate în curtea din spate, între alee și ușa din spate a locuinței. Proprietățile erau despărțite prin garduri, atât una de cealaltă, cât și față de stradă. În partea din spate a clădirilor nu erau plăcuțe cu numerele caselor, însă numărase casele atunci când studiase harta virtuală pe GPS. Avea de trecut de nouă case până să ajungă la cea din care trebuia să recupereze banii pentru plată.

Casa familiei lui Esposito semăna cu cele ale vecinilor, în sensul că era construită tot dintr-o cărămidă ce dovedea trecerea anilor – cine-o mai fi știind câți? – de când fusese ridicată. Poate că zona asta fusese cândva dedicată muncitorilor de la depouri ori celor care activau în industria locală. Ulterior, cel mai probabil, imigranții căutaseră locuințe ieftine. Oare aici trăiau acum muncitorii necalificați, printre traficanți de droguri și bande violente? Oare asta erau nevoiți să îndure oamenii care făceau zilnic naveta în oraș, fie ocupându-se de curățenie în vilele din cartierul Georgetown, fie

măturând coridoarele marilor instituții unde au loc jocurile politice? În spatele unui gard de sârmă pe jumătate rupt și care abia se mai ținea se vedea partea din spate a casei. Într-un colț se zărea și o mașină de spălat ruginită, rostogolită parțial. Dădu cu piciorul ca să deschidă poarta – dacă se putea numi așa – și poziționă motocicleta mai aproape de veranda din spate, care era sub forma unei terase. După ce întoarse motorul cu fața spre alee, trase prelata de pe o canapea veche și o așeză peste motocicletă. Din câte se vedea, nu era nimeni nici în laterala casei, nici peste drum, în pofida lătratului câinelui în lanț aflat în curtea vecină. Urcă treptele care duceau spre ușa din spate, câte trei odată, și bătu rapid de câteva ori, apoi se trase într-o parte. Dacă înăuntru era cumva cine nu trebuia, iar persoanele respective se simțeau amenințate, era posibil să răspundă printr-un foc de armă care ar fi trecut cu ușurință prin lemnul ușii deloc trainice.

Se auzi o voce timidă de femeie.

— Sí?

— Doamna Mendoza?

— Da?

— Izan m-a trimis, spuse Raglan, rămânând departe de lemnul ușii.

Nu primi niciun răspuns, însă auzi niște șoapte spuse în grabă, apoi sunetul lanțului și cel al yalei. Ușa se întredeschise, lăsând la vedere o femeie undeva pe la vreo 30 de ani.

Aceasta se uită împrejur cu teamă.

— Ne-a spus că veniți.

— Cu cât stau mai mult aici la vedere, cu atât cresc șansele să bage de seamă careva.

Femeia se dădu deoparte și îl lăsă pe Raglan să intre. Era o casă modestă. Singura canapea era acoperită cu o folie de plastic – clar înlocuia acea canapea jerpelită din curte. Cele două fotolii trăiseră vremuri mai bune. Dușumelele acoperite cu linoleum erau curate, iar aerul era îmbâcsit de acel miros specific de mâncare gătită. Pe podea, printre mobile, se jucau trei copii. Televizorul vechi era dat pe un post ce difuza un serial polițist de pe vremuri, dublat în spaniolă.

— Cine mai e în casă? întrebă Raglan.

— Mama și vărul meu.

— Aș dori să-i cunosc și eu.

Femeia îl conduse în camera de zi, apoi pe un hol îngust. Bătu la o ușă și așteptă până ce îi răspunse o voce fragilă. Când intră, dădu peste o femeie în vârstă, întinsă pe pat. La vederea tipului alb și înalt care părea imens prin comparație cu statura fiicei sale, ea păru să se sperie.

— Spuneți-i să mă scuze, însă am venit s-o ajut și pe ea, și pe familia ei.

Raglan știa suficientă spaniolă încât să se fi exprimat cu propriile cuvinte, însă uneori era mai de folos să pari ignorant. Doar așa puteai afla informații în anumite circumstanțe.

Odată ce fiica ei începu s-o lămurească în limba lor, chipul ridat al femeii fu brăzdat de un zâmbet. Încuviință. Doamna Mendoza nu spusese decât ce o rugase Raglan să-i transmită. Închise ușa, după care arătă spre o altă încăpere.

— Vărul meu e acolo, dar nu vreau să-l trezesc.

— E cam târziu pentru un pui de somn, comentă Raglan, cu băgare de seamă din cauza reticenței femeii.

— E bolnav.

— Nu faceți zgomot, însă vreau totuși să deschideți ușa să verific.

Aceasta se conformă și deschise ușor ușa. Pe pat se vedea un tânăr în vârstă de vreo 20 și ceva de ani: respirația îngreunată confirma faptul că era grav bolnav. Raglan băgă ușor capul înăuntru și aruncă o privire și după ușă. Camera era goală, cu excepția câtorva afișe lipite pe perete și a hainelor împrăștiate pe podea. Închise ușa.

— Nu avem asigurare medicală. În curând o să moară, îi spuse doamna Mendoza.

— Izan are bani, de asta am și venit. De ce să nu vă folosiți de ei?

— Pentru el nu se mai poate face nimic, însă eu, mama și copiii mai avem o șansă. Ne-a zis că pentru asta sunt banii, așa că trebuie să-l plătim pe Reyes. E singura șansă pe care o avem la un trai decent. Izan a spus că va găsi o cale să-i transmită banii.

— Casa e a dumneavoastră?

— Stăm cu chirie.

— Și nu aveți unde merge în altă parte ca să scăpați din cartierul ăsta, departe de amenințarea la adresa întregii familii?

— Unde să merg dacă n-avem bani? Nu, ăștia care controlează străzile ne țin și pe noi ca-ntr-o capcană.

— Vorbim despre aceleași persoane care v-au ucis soțul?

Încuviință. Raglan atinsese acel punct sensibil de unde izvorăște durerea resimțită în urma pierderii unei persoane dragi.

— Iar Luis Reyes e cel care controlează acest cartier?

Femeia își șterse lacrimile.

— Noi nu-l vedem niciodată, însă are peste tot oameni plătiți care-i urmează ordinele.

Ieși cu doamna Mendoza pe hol, însă continuă să vorbească pe un ton scăzut, ca să nu-i audă copiii. Aceștia aveau să fie primii luați la întrebări dacă membrii bandelor aflau cumva că fusese prin zonă.

— Izan mi-a zis că Reyes e un tip important în oraș.

— Controlează multe districte, însă a început să devină din ce în

ce mai periculos. Izan mi-a zis că e…

Mormăi ceva în sinea ei în spaniolă, până reuși să găsească echivalentul în limba engleză.

— Are tot felul de relații.

Se uită la Raglan, căutând confirmarea că folosise expresia potrivită.

— În plus, e și protejat.

— Izan știe cumva cine îl protejează mai exact?

Femeia clătină din cap.

— Dar dacă îi dau banii pe care i-a ascuns Izan, veți fi în siguranță?

— Da.

Raglan aruncă o privire prin casă, ascultând vocile copiilor și spaniola neinteligibilă care venea dinspre televizorul învechit.

— De ce sunteți în pericol?

— Cineva a crezut că soțul meu le spunea polițiștilor ce știa.

— Și e adevărat?

Femeia își mușcă buza, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Raúl era un om cu frică de Dumnezeu. Discutase cu preotul nostru, care îl sfătuise să-și țină gura de dragul familiei. Îi spusese să se gândească la noi.

— Deci era, într-adevăr, informator al poliției?

Aceasta încuviință imediat și se șterse la ochi.

— Țara asta ne-a oferit o viață nouă. Credeam că scăpaserăm de pericolul de acasă. Nu mai suntem imigranți ilegali, acum avem actele necesare. În fiecare noapte îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru că ne pusese mâncare pe masă, iar soțul meu mulțumea acestei țări pentru că ne-a salvat pe toți. Iubea America. Apoi, i-a zis lui Izan ce știa pentru că îl crede pe frate-miu un tip curajos, care avea să ia legătura cu autoritățile; însă i-a spus și el ce îi spusese preotul, adică să nu se bage, să-și țină gura. Nimeni n-a avut curajul necesar, așa că bărbată-miu a spus că e de datoria lui s-o facă și că poliția o să ne ofere protecție. Mi-a zis că aici nu e ca la noi acasă.

Deja dura prea mult. Dacă îl văzuse cineva când ajunsese pe aleea din spate, atunci se dusese vorba de-acum. Nu avusese în plan să zăbovească atât de mult aici.

— Ce le-a spus?

— Nu știu prea multe. Raúl era grădinar în oraș. Mi-a zis că văzuse tot felul de tipi importanți pe care îi auzise spunând că ei și șeful lui cumpărau arme, dar că șeful pierdea din controlul deținut pentru că era consumator de droguri.

Nu era mare lucru, dar se pare că fusese îndeajuns ca soțul femeii să fie ucis pentru ce știa.

— Aveți idee unde lucra?

Încuviință și îi spuse în șoaptă adresa.
— Știți și numele bărbatului care îi era șef?
— E vorba chiar despre Luis Reyes.

25

Luis Reyes ajunsese departe de la copilăria mizeră din cartierul rău-famat aflat în zona de sud-est a orașului, rezultat al unuia dintre acele proiecte urbane de locuințe finanțate de Congres. Acel copil agramat se autoeducase urmărind filme vechi, cu actori a căror dicție era clară și concisă, spre deosebire de actorașii din prezent care mormăie mereu, fapt ce îl făcea permanent pe Reyes să zbiere nervos la ecranul din cinematograful său privat. Știa instinctiv că, pentru a avansa în lumea asta, îți trebuia ceva mai mult decât munca grea. Hainele stilate, femeile frumoase și puterea de a-i influența pe alții – cu forța, dacă se dovedea a fi necesar – reprezentau cheia succesului, mai ales într-un oraș dominat de politică, așa cum era Washington, D.C. Acum, la trei decenii după ce scăpase din cartier, deținea controlul aproape absolut asupra principalelor districte conduse de bandele din America Centrală. Nu-i fusese greu să asmută bande precum Barrio 18 împotriva celor din banda Mara Salvatrucha (sau MS-13 cum li se spunea), grație conflictelor dintre acestea, centrate pe teritorii și pe ura ce și-o nutreau reciproc. Mexicanii contra salvadorienilor. Dezbină și condu. Asta tot de prin filme o deprinsese. Afișul original al filmului Carlito, cu Al Pacino în rolul principal, stătea la loc de cinste în vila sa cu nu mai puțin de 12 dormitoare, de pe strada 30, în zona de nord-vest, chiar în inima districtului cosmopolit Georgetown. Grădinile atent îngrijite, ce se întindeau pe o suprafață generoasă, dincolo de porțile din fier forjat și de zidurile înalte, le ofereau locatarilor intimitate și spațiu, mult mai mult decât ar fi beneficiat în inima orașului. În plus, valoarea actuală a casei ajungea la suma de 17 milioane de dolari, ceea ce însemna că era nu doar o investiție rentabilă, ci îi aducea și un plus de prestigiu unui mafiot de ultima teapă care, în cele din urmă, se zbătuse să se tragă de șireturi cu înalta societate din Washington, D.C. Pe lângă toate acestea, învățase de la alți afaceriști de succes și personalități din lumea mondenă că, dacă sprijinea financiar și înființa fundații de caritate, va ajunge să fie considerat unul dintre cei virtuoși înaintea lui Dumnezeu.

Banii începuseră să curgă rapid la început, datorită legăturilor pe care le avea în Honduras și rutelor secrete pe care le înființase pentru transportul de droguri, însă acel stil specific și acceptarea la care râvnea au devenit realitate mai greu. Înainte să ajungă să dea nouă mii de dolari pe o măsuță de cafea din sticlă fumurie și lemn de nuc, Charlene Ortiz fusese cea care îl făcuse să realizeze că era capabil

de fapte mai măreț decât doar traficul de droguri. Charlene era un ideal imposibil de atins. Asemenea oricărei alte viitoare prințese, nu se lăsa ușor. Stăruia. Venea și pleca după placul inimii. Locuia de cealaltă parte a râului, însă nu pentru mult timp, căci Charlene, la fel ca Luis, era ambițioasă și sesizase talentul tipului vânjos încă de la început. Nimeni nu știa mare lucru despre ea, dar se spunea că le frângea bărbaților atât inimile, cât și egourile. Tati fusese condamnat pe viață și își ispășea sentința în Florida, iar Charlene crescuse pe-atât de dură și de meschină pe cât era de frumoasă. Reyes o iubea și o trata exact așa cum îi plăcea ei, adică cu respect. Charlene era cea cu relațiile sus-puse. Nu-i mărturisise niciodată ce și cum, dar îi făcuse cunoștință cu cele mai importante persoane din lumea afacerilor, care știau exact „scurtăturile" ca să-și crească profitul, precum și cine erau cei din Guvern cu adevărat influenți. La un moment dat, văzând că nu mai avea nevoie de ea, l-a părăsit. Îi spusese că o urmărea unul dintre foștii soți. Și îl mai sfătuise că venise vremea ca Reyes să-și găsească o gagică albă, cuminte. Acum avea nevoie de extravaganță și de o tipă bună la brațe. Reyes încercase să o implore să rămână, însă până și el își dădea seama că totul era o minciună. El se afla în plină ascensiune la vremea aceea.

Ceea ce însă nu știa Reyes era că femeia irezistibilă, perspicace, inteligentă și îndeajuns de dură încât să-și poată purta singură de grijă pe străzile periculoase lucra pentru anumite persoane care aveau legături strânse cu o agenție guvernamentală. Aceștia îl pregăteau treptat din umbră pe Reyes pentru clipa când urmau să aibă nevoie de el și de rețeaua lui de distribuție din America Centrală. Motivul pentru care nu ieșiseră la iveală se datora faptului că, dacă erau dezvăluite legăturile cu lumea interlopă, consecințele ar fi atras după sine deconspirarea celor de la FBI, iar viețile oamenilor implicați ar fi fost distruse în urma anchetei. De-acum, Luis Reyes deja își crease o imagine de afacerist de succes, datorându-și izbânzile mai ales inspirației de a dezvolta zonele părăginite pe care le controla; iar acest statut îl proteja acolo de orice eventuale consecințe în confruntarea cu legea. Scenariul era relativ simplu. Atunci când politicienii care sperau să ajungă nume consacrate apelau la ajutor din partea sa în districtele lor, Reyes se asigura că violența cauzată de bande înregistra o creștere, ceea ce conferea politicilor care vizau asigurarea aplicării legii un plus de atenție și avânt. Ceea ce însă, de fapt, nu prea se reflecta în creșterea reală a demersurilor autorităților; pur și simplu, atunci când crimele aferente consumului și traficului de droguri erau anchetate în cadrul unei anumite secții de poliție, făptașii se mutau într-o altă zonă și le solicitau protecție membrilor bandei locale. Între cei care apelau la Reyes pentru diverse favoruri exista o înțelegere tacită, și anume ca acesta să nu fie niciodată implicat personal în vreo

fărădelege. Desigur că lumea respecta regula. Cum altfel să-și fi putut permite să rămână în continuare în sfera lui de influență?

Locuința sa de pe strada 30 avea un garaj subteran imens, în care ținea 23 de mașini. Autoturismele sale de zi cu zi, bolidul SUV marca Chevrolet Suburban și Mercedes-ul S500, ambele albe, se potriveau perfect cu tenul femeilor care veneau și plecau din viața lui. Era un tip cool. Se îmbrăca la modă, putea să poarte o discuție pe diverse subiecte și să pară convingător plus că era îndeajuns de bogat încât să-și cumpere orice-și dorea. Altfel spus: trăia pe picior mare.

Luis Reyes păstra încă acel aer de tip dur care îi crea un plus de farmec periculos, îndeajuns încât să suscite interesul celor născuți și educați într-un mediu privilegiat. Primea adesea invitații la diverse petreceri organizate de lumea bună. Nimeni nu îl comenta defavorabil pe tipul latino-american care se afișa mereu cu o altă tânără albă atrăgătoare, care arăta ca și cum ieșise din paginile vreunei reviste de modă; cel puțin nu în acest oraș, în care rasa nu însemna nimic, însă succesul, influența și puterea reprezentau tot ceea ce era necesar pentru a ajunge sus. Oricum, chiar dacă cineva ajungea cumva să nutrească astfel de gânduri supărătoare, avea măcar chibzuința să le țină pentru sine. Iar cei care aveau de-a face cu el deprinseseră și ei modalitățile de a supraviețui în condiții potrivnice. Puteau și ei să recunoască un tip periculos când îl întâlneau. Până ce a ajuns să achiziționeze diversele întreprinderi pe care le deținea, banii lui Reyes deja fuseseră spălați lună. Echipa de contabili se asigurase că băncile nu puneau întrebări cu privire la sumele mari care îi intrau în conturile legitime, în vreme ce restul ajungeau la băncile din străinătate. Aranjamentul îi avantaja pe toți cei implicați. Permisese utilizarea rutelor sale de distribuție, astfel că banii îi erau spălați de persoane care dispuneau de influența și de experiența necesare pentru a face acest lucru.

La un moment dat însă, Luis Reyes a călcat strâmb. Ademenit de aroma îmbietoare a produselor de patiserie proaspete după o noapte de chefuit și băut, se luase la ceartă cu un puști oarecare în fața unei patiserii la ora patru dimineața. După ce se insultaseră unul pe celălalt de mama focului, Reyes, sub influența aburilor alcoolului, considerase că lipsa de respect cu care îl tratase acel golan merita un singur răspuns: îl împușcase pe puști de două ori în cap.

De-atunci, viața sa luase o turnură sumbră. În primul rând, începuse să consume propriile droguri. Apoi, o amenințase pe iubita lui. Speriată de moarte, aceasta își ținuse gura, însă făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să plece de lângă el. Nimeni n-a putut dovedi că el era vinovatul, dar se dusese vorba în târg că Luis Reyes nu era genul de persoană pe care voiai s-o inviți în salonul tău de oaspeți din vila din Georgetown și să-l servești cu un pahar de whisky vechi de 25

de ani. Deodată, invitațiile la petrecerile cu fast au încetat să mai vină. În vila de pe strada 30 s-a lăsat liniștea. Apoi, la urechile oamenilor legii a ajuns un zvon de la cineva care lucra pentru el, unul dintre grădinari mai exact, cum că își folosea rețeaua de distribuție pentru a transporta și alte mărfuri, nu numai droguri. Se pare că spre sud ajungeau loturi întregi de armament. Un om de-al său din cadrul departamentului de poliție îi vânduse un pont referitor la asta înainte ca vestea să ajungă la FBI. Atunci, Luis Reyes îl măcelărise pe Raúl Mendoza.

26

Raglan îi spuse văduvei lui Mendoza să se ducă înapoi la copii și să-și vadă de mâncarea de pe foc. Între timp, el merse în baie, verifică plăcile din tavan și se urcă pe vasul de toaletă. Nu-i fu deloc greu să ridice placa și, pipăind, dădu de pachet exact acolo unde îi spusese Esposito că îl ascunsese. După ce puse panoul la loc, suflă praful de pe plicul gros, de mărimea unei cărămizi. Când îl desfăcu și-l înclină, ieșiră două teancuri de bancnote de 100 de dolari, bine strânse. Chipul blând al lui Benjamin Franklin îl privea de la locul său de cinste, de pe bancnote. Pe fruntea bătrânului președinte era scrisă o adresă din Georgetown. Raglan numără aproximativ banii: estimativ, erau cam 50.000 de dolari în plic. Fiecare teanc avea cam 25.000. Instinctul său fu să ia zece mii și să-i dea imediat familiei Mendoza. Însă care ar fi fost, oare, consecințele acestui gest? Dacă Reyes ceruse 50.000, iar el îi dădea cu zece mii mai puțin, ar fi putut pune întreaga familie în pericol. Așeză banii la loc în plic.

Doamna Mendoza făcuse un pas în spate și îl primise în casă pe tipul înalt care îi apăruse în prag. Nu știa cine era, și nici nu-i păsa; pur și simplu era recunoscătoare știind că fusese trimis de fratele ei. Iată doi bărbați curajoși, care își puseseră în pericol propriile vieți pentru ea și familia ei.

Raglan îi întinse telefonul său.

— Vă rog să treceți numărul dumneavoastră de telefon.

Femeia ezită. Părea speriată.

— De ce vreți numărul meu?

— Vreau doar să vă anunț odată ce am transmis banii mai departe, ca să știți că sunteți în siguranță.

Aceasta încuviință cu o expresie spășită. Era conștientă de faptul că Raglan sesizase tranziția de la recunoștință la teamă și neîncredere. Își introduse numărul în agendă.

— Vă rog să mă iertați, sunt speriată mai tot timpul.

— Voi face tot ce pot ca să vă mai iau din această povară, o liniști el.

Odată ajuns la motocicletă, Raglan puse plicul în portbagajul din piele. Apoi, dădu cu spatele și ieși pe mica alee. Dacă s-ar fi întors pe unde venise, ajungea pe o stradă cu sens unic, făcea la dreapta și urma să meargă pe niște străduțe destul de înguste, însă dacă dădea de probleme, atunci motocicleta avea să se strecoare rapid pe lângă

bandele sau traficanții care stăteau la colț de stradă. Trebuia să părăsească repede zona, înainte ca cineva să-l observe pe acele străzi lăturalnice. Tură accelerația și o luă la dreapta; deja se zărea bulevardul principal la capătul străduței. Încă vreo 500 de metri și ar fi scăpat. Ajunsese la jumătatea distanței, când i se termină brusc norocul: dintr-o curte ieșiseră trei tipi. Își aruncaseră chiștoacele de la țigări și se poziționaseră astfel încât să blocheze calea și-așa îngustă. Raglan opri cam la trei metri de ei. Tipii, destul de pirpirii, mergeau legănat, ca să pară duri; era o strategie. Toți șmecherașii din cartier aveau nevoie de un mers care să anunțe că erau duri și nu trebuia să te pui cu ei. A, și să nu uităm de dantura proastă care venea la pachet. Dacă nu le convenea ce-aveai de zis, tăbărau repede pe tine, iar în 24 de ore îți găsea careva cadavrul pe marginea autostrăzii, înjunghiat.

— Mișto motor, zise liderul grupului.

Mușchii lui bine definiți arătau ca niște parâme din oțel. Tipul ăsta avea să fie primul, dar și cel mai greu de pus la pământ. Trebuia să se miște repede. Ceilalți nu prezentau o amenințare la fel de mare. Aveau prea multă bere la bord. Peste talia blugilor găuriți și dedesubtul jachetelor căptușite se ițeau burțile umflate de la prea multă iarbă. Toți trei aveau tatuaje.

Din cauza modului în care e proiectată motocicleta Harley, șoferul poate părea scund când te uiți la el în ansamblu. Exact asta le indusese golanilor un sentiment de falsă superioritate. Raglan opri motorul și lăsă motocicleta să se sprijine în piedică. Se îndepărtă câțiva pași; nu voia să riște s-o împroaște cu sângele lor. Deodată, cei trei erau nevoiți să ridice ușor capetele doar ca să se uite în sus la necunoscut. Raglan stătea ca o stană de piatră. Aștepta. Avea tălpile bine ancorate pe asfalt, ca să aibă stabilitate. Era pregătit.

— E un motor șmecher, răspunse Raglan.

— Hei, nu ești de prin zonă, remarcă al doilea bărbat, afișând un rânjet care nu-i făcea danturii nicio favoare.

Aveau accente de undeva de prin America Centrală, cel mai probabil din El Salvador sau din Guatemala. Deducția nu se datora recunoașterii dialectelor, ci faptului că știa de unde proveneau bandele care se stabileau în astfel de cartiere.

— Sunt englez, răspunse Raglan.

— Ia zi, ai venit în calitate de turist? Ce, vrei s-o vinzi? întrebă cel de-al treilea sfrijit.

— Nu e de vânzare și oricum n-are rost să-ți curgă balele după ea, pentru că e prea grea ca s-o stăpânești. Te-ai răsturna cu tot cu motocicletă, iar apoi ar trebui să vină maică-ta ca s-o ridice de pe tine.

Bărbatul afișă o grimasă furioasă și făcu amenințător un pas în față.

— Te corto los cojones, zise cu ciudă, și deja dusese o mână la

spate, probabil după cuțitul pe care sigur îl avea băgat la curea.

Însă liderul lor întinse brațul și-l opri, apoi izbucni în râs.

— Nu tai la nimeni coaiele azi, frate. Tipu' vrea ceva.

Raglan nu se mișcase de unde stătea. Avea picioarele depărtate egal, ușor flexate, gata să se miște fie la stânga, fie la dreapta, în cazul în care tăbărau pe el. Și era sigur că, mai devreme sau mai târziu, aveau s-o facă.

— Ia zi, ce-nvârți pe-aici? întrebă liderul.

— Am auzit că aici vine lumea după marfă de calitate. Din-aia adevărată, adică.

Se apropiară mai tare de el, dar tot nu erau siguri cum avea să reacționeze tipul care purta cască de polițist și care se uita la ei cu o expresie hotărâtă.

— Vii din oraș? Căcaturi din-astea cumperi de pe strada H sau strada 7. Unu' ca tine n-are ce căuta aici, mai degrabă în Dupont Circle.

— Nu vreau să fiu prins. Poliția din D.C. de-abia așteaptă să-i înhațe pe cei care cumpără droguri. Am venit cu viză. Dacă mă arestează, pierd orice șansă de a mai intra în țară, și am o iubită aici.

Cei trei tipi nu mai dăduseră niciodată de un străin care să pătrundă pe teritoriul lor cu atâta tupeu. Era o experiență unică în viețile lor limitate. Fiecare cvartal își avea propriii traficanți. Oare era ziua lor norocoasă sau malacul ăsta avea să le facă probleme? Erau trei la număr și puteau oricând să cheme întăriri. Liderul aruncă o privire peste umăr în ambele direcții. Oare verifica dacă îi privea cineva pe la ferestre? Ar fi contat dacă erau martori? Clar intenția lor era să acționeze cu violență oricum, așa că martorii nu aveau cu siguranță de gând să se implice și să dea vreo declarație la poliție. Raglan știa că liderul căuta sprijin de fapt. Ceilalți erau intimidați de el, iar acesta era un lucru bun. Deja sorții erau de partea sa. Încă de la bun început fuseseră, pentru că nu era la vreun colț de stradă: nu aveau să fie martori, orice s-ar fi întâmplat, și nici nu era cavaleria prin apropiere.

— Pot să merg la rivalii voștri de la următorul colț de stradă, adăugă el.

Se apropiară și mai mult de el.

— Nu, nu, zise liderul. Avem noi orice-ți trebuie la un preț bun. Ai banii la tine?

Rânji.

— Nu acceptăm plata cu cardul.

— Nu mai spune? N-ați ținut pasul cu vremurile, văd. Folosesc mereu cardul în multe alte locuri.

— Au terminale? întrebă cel de-al doilea tip.

Îi luase pe nepregătite.

— Da. Aveți metamfetamină cristal?

Rânjiră toți trei.

— Vrei topo? Avem de-asta. Avem de toate. Știi de speedballs[9]?

— Iau și de-astea.

— Da, dar mai întâi trebuie să vedem dacă poți plăti, zise tipul slab și musculos.

Arăta ca o pasăre de pradă care se pregătea să-și înhațe victima.

Raglan scoase din buzunarul gecii un teanc de bancnote. Era gros și legat cu un elastic de cauciuc. Cei trei se apropiară mai tare, atrași fiind de sulul de bani tentant. Aproape că erau la o lungime de brat de el. În privirile acelea de golănași crescuți pe străzi se vedea că deja îl catalogaseră drept un fraier de la oraș, idiot pentru că le arătase miile de dolari pe care le avea la el.

— Luăm noi ăștia, îi zise liderul pe când atât el, cât și ceilalți doi își scoteau cuțitele.

Tipul din stânga lui încercă să tragă afară o macetă pe care o avea ascunsă sub haină. Proastă mișcare. Era dreptaci, iar tipul cu mușchi îi stătea în cale.

Atacul fu brusc, dar nu neașteptat. Atunci când te confrunți îndeaproape cu violența extremă, în lobii limbic și temporal din creier se declanșează un semnal puternic. Creierul apasă la maximum pedala de accelerație a medulosuprarenalei, ceea ce îți acutizează forța și percepția. Raglan era mereu cuprins de aceeași senzație de calm și de o stare intensificată de alertă atunci când se confrunta cu o situație foarte periculoasă. Timpul parcă se dilata. Totul devenea mai clar. Pe un acoperiș de tablă ondulată aterizase o pasăre, iar ghearele sale zgâriau suprafața, în încercarea de a-și găsi echilibrul. Sunetul părea să înece totul în jur. Cicatricile de la acnee pe care le avea pe față bărbatul deveniră niște cratere selenare, asemenea unor gropi cu formă neregulată care înghițeau lacome bucăți din tatuajul care îi șerpuia dinspre gât către mandibulă. La colțurile gurii avea bobițe albe de salivă, care arătau ca spuma lăsată de o omidă pe frunză. Raglan nu avea niciun fel de emoție cu privire la rezultatul confruntării. Psihologii explică faptul că acel sentiment de detașare se numește depersonalizare, iar aceasta este, de regulă, o tulburare gravă de personalitate. Totuși, într-o situație pe viață și pe moarte, face diferența dintre victimă și supraviețuitor.

Raglan aruncă nonșalant sulul de bani spre tipul aflat cel mai în față, iar acesta fu distras, încercând să-l prindă. Raglan făcu un pas înainte și îl izbi puternic cu podul palmei, chiar sub bărbie. Gâtul îi trosni preț de o clipă pe când își mușcă propria limbă cu dinții sparți în urma impactului. Tipul din dreapta lui Raglan nu avea loc să se miște și nu putu decât să încerce să-l atingă cu maceta, însă Raglan se dăduse deja trei pași înapoi, mișcare care îl adusese mai aproape de

cel aflat la stânga, care ținea cuțitul jos, lângă șold. Se întâlniră la jumătatea distanței, lama acestuia din urmă urcând rapid, într-o mișcare menită să-l eviscereze pe inamic. Mare greșeală. Raglan făcu repede un pas în lateral, lăsă lama cuțitului să coboare, apoi îl împunse cu degetele în ochi. Acesta urlă și ridică brațele în aer, aruncând cuțitul din mână. Tertipul fusese doar temporar. Raglan trebuia să se ocupe de cel de-al treilea, care avea loc acum să se desfășoare cu maceta. Se apropie de el, îi blocă brațul și îi aplică slăbăturii un pumn cu vreo doi centimetri și jumătate mai jos de stern. Era o lovitură fatală, îndeajuns de puternică încât să-i producă hernii la nivelul organelor interne și să-i rupă aorta abdominală, cel mai mare vas sangvin din corp. Tipul se prăbuși. Cel care îl atacase cu cuțitul era acum orbit și se zvârcolea pe jos de la durerea sfâșietoare provocată de distrugerea nervilor optici. Raglan se aplecă și-i trase un pumn în frunte. Nu se mai zvârcoli și scoase doar o răsuflare fetidă aproape imperceptibilă. Ultima lui suflare, de altfel. Raglan ridică sulul de bani și scoase o bancnotă de 100 de dolari, pe care o aruncă peste trupurile de pe jos. La una dintre ferestre, o mișcare la perdea; se ivi chipul unei femei. Aceasta încuviință și zâmbi, apoi dispăru la fel de repede. Raglan se așeză înapoi pe șa și demară în trombă cu cele aproape 400 de kilograme câte cântărea bestia de oțel, fără a încerca să evite trupul liderului bandei.

Avea să considere această scurtă întâlnire ca fiind muncă în folosul comunității.

27

Raglan porni înapoi spre oraș. Odată ajuns în Georgetown, buricul târgului, cum ar fi, viră pe o străduță mărginită de copaci de-o parte și de alta. Pe ambele părți ale străzii erau case din cărămidă roșie, cu câte trei etaje. În întregul oraș era limită de două ore dacă parcai pe stradă. O luă spre vest, urmând indicațiile de pe GPS, asigurându-se că nu era urmărit. Să fii precaut nu este niciodată un obicei prost pe care să ți-l formezi. După ce parcursese câteva străzi, observă că acele vile scumpe continuau să-și arate valoarea prin aspectul grandios. Era lesne de văzut că fiecare costa câteva milioane bune de dolari și contrastau puternic cu locuințele de pe acele străzi lăturalnice din cartierul Brentwood. Într-adevăr, așa se vede peste tot prin lume prăpastia dintre cei avuți și cei mai puțin norocoși. Raglan trecu pe lângă casa lui Reyes, aflată pe strada 30, în nord-vest, ca să-i verifice disponibilitățile de securitate. Acum că trecuse furtuna, printre barele gardului impunător din fier forjat, se vedeau doi grădinari aplecați, care trebăluiau la gardul viu. Nici urmă de paznici sau de câini, dar inevitabil erau instalate camere de supraveghere.

Parcă motorul mai încolo pe stradă, la câteva zeci de metri de casă, apoi veni la poartă. Apăsă pe butonul interfonului, dar nu primi niciun răspuns. Fluieră înspre cei doi grădinari. Unul dintre ei ridică privirea, se uită oarecum agitat înspre casă, apoi iar la necunoscutul care îi făcea semn de la poartă. Raglan ridică plicul astfel încât acesta să-l vadă. Bărbatul în vârstă ținea furtunul de-a curmezișul trunchiului său, de parcă era un băț.

Se îndreptă spre poartă și îl analiză atent pe Raglan.

— Da, domnule?

Arăta și vorbea exact ca locuitorii din Brentwood.

— Livrare pentru señor Reyes.

Întoarse plicul gros în mână, asigurându-se că îl vede.

— Trebuie să sunați la interfon, domnule.

— Am încercat. Nu merge, spuse Raglan. E un pachet important. E acasă?

— Da, e aici. Nu știu dacă primește oaspeți.

Făcu o pauză, apoi spuse pe un ton scăzut:

— Nu prea se simte bine acum…

— Dacă aș reuși să-i dau plicul, atunci asta ar contribui mult la siguranța familiei Mendoza.

Bătrânul căscă ochii mari. Își făcu o cruce, apoi îl strigă și pe celălalt grădinar. Erau de vârste apropiate; chipurile amândurora erau

brăzdate de trecerea anilor și marcate de greutățile vieții. Iată doi oameni în vârstă recunoscători că aveau de lucru. Primul îi traduse celuilalt în spaniolă ce-i spusese Raglan. La auzul numelui Mendoza și acesta își făcu cruce. Se părea că frica era literă de lege. Încă nu își curățaseră sufletul de păcate.

— Aveți vreo armă la dumneavoastră, señor?

— Nu.

Raglan își deschise jacheta și se întoarse să le arate că nu purta armă în talie.

Cei doi s-au consultat iar. Ambii au clătinat din cap. S-au întors cu fața spre Raglan.

— Nu îndrăznim să vă primim înăuntru fără să discutăm mai întâi cu el. Înțelegeți?

— Bineînțeles. Mergeți înăuntru să-i spuneți că am venit? Știți ce a pățit Raúl Mendoza. Sunt un prieten de familie.

— Domnule, știu totul, însă mi-aș dori să nu fi aflat nimic despre asta. Merg s-o întreb pe menajeră dacă vă primește.

Grădinarul se îndreptă spre casă; celălalt se întoarse la ale sale. Raglan avea acum ocazia să analizeze perimetrul casei și împrejurimile. Pe ambele părți ale casei, dar și de-a lungul zidului care ducea înspre partea din spate a proprietății, erau amplasate camere video. Oricine venea sau pleca era înregistrat. Raglan acoperise cu palma lentila camerei micuțe de la interfon. Reyes sigur nu angajase o firmă de securitate să-i urmărească imaginile surprinse de camerele de luat vederi, pentru că n-ar fi fost prielnic pentru afacerile sale. Cu toate acestea, undeva în vila aia erau păstrate filmările cu cei care veneau.

Câteva minute mai târziu, bătrânul grădinar coborî treptele și apăsă pe butonul care deschidea poarta.

— Poftiți, vă rog. Vă primește. Urmați-mă.

— Nu-i necesar, îi spuse bătrânului care respira greu de la drumul făcut înăuntru și înapoi. Mă descurc singur.

— Vă mulțumesc. Ușa este la capătul scărilor. Sunați și vine cineva să vă deschidă.

Tuși, expectoră și scuipă pe jos. Respirația i se calmă. Scoase o cârpă din buzunar și se prefăcu că se șterge la nas.

— Aveți grijă, îi șopti. Nu-i e prea bine azi.

— Are oameni în casă?

Grădinarul clătină din cap.

— Nu mai are pe nimeni. Cândva, da, señor Reyes îi avea mereu aproape pe cei ca el. Acum, l-au părăsit.

Făcu iar o pauză.

— Au mai fost și alții. Tipi albi, adică.

Coborî vocea.

— Îi auzeam când țipau unii la alții. Nu le convenea că el consumă atâtea droguri. Acum are doar o menajeră și o bucătăreasă.

Raglan îi mulțumi, după care urcă lent treptele curbate ce duceau spre ușa de la intrare. Cu cât urca mai sus, cu atât vedea mai bine terenul și dimensiunea clădirii; de acolo se zărea și ușa de la garajul subteran. Pe măsură ce se apropia de casă și de ușa de la intrare, merse mai pe stânga, în laterala clădirii, spre grădina din spate. Deschise o portiță din fier forjat, frumos decorată. Domeniul era destul de întins și cuprindea o piscină mare și o zonă de relaxare, iar peluzele ample și peticele cu flori și arbuști erau împrejmuite de un zid mare din cărămidă, de-a lungul căruia se aflau copaci înalți. Se părea că Reyes ținea la intimitatea lui. Raglan se întoarse, aruncă o privire pe fereastră, dar nu văzu nimic demn de atenție. Dincolo de ferestre se vedeau încăperile decorate cu mobilă aleasă. Atinse ramele geamurilor; în golul dintre geam și ramă se simțeau niște fire. Sistemul de alarmă probabil acoperea întreaga reședință. Ajunse la ușă, sună, și după câteva clipe menajera îi deschise. Nu spuse nimic, făcu un pas în spate și îl pofti să intre.

Chiar și dacă erai explorator în Antarctica, tot te-ar fi orbit întinderea de marmură albă odată ce era scăldată de razele soarelui. Scara imensă ar fi arătat complet normală în decorul ecranizării Pe aripile vântului. O urmă pe menajeră spre camera de zi ce avea un aspect la fel de impresionant, cu pardoseală din marmură acoperită cu piei de animale. Raglan deja realizase că afișele cu filme de pe pereți nu erau copii, ci chiar originalele. Tipul era clar cinefil. Se întrebă dacă nu cumva avea pe sub pat pantofii roșii ai lui Dorothy din Vrăjitorul din Oz. Se părea că Reyes deja parcursese pe jumătate drumul din cărămidă galbenă.

Menajera îl conduse pe Raglan la câțiva metri de însuși Luis Reyes. Acesta purta un trening alb cu auriu și pantofi sport aurii decorați pe lateral cu pietre strălucitoare turcoaz. N-avea niciun rost să încerce să estimeze valoarea ceasului bătut cu pietre prețioase pe care îl etala la încheietură. Pe un panou aflat de cealaltă parte a încăperii se aflau patru televizoare cu diagonala de un metru. Cu siguranță, mult prea mici ca să vizioneze filme pentru un tip cu gusturile lui Reyes. Raglan observă numeroase fotografii în ramă în care apărea un bărbat îmbrăcat la patru ace, cu aspect elegant, un tip pe care l-ai putea confunda cu o vedetă de film. Dantură frumoasă, corp zvelt, zâmbet sincer, cu câte o altă femeie atrăgătoare la braț în fiecare fotografie. Un aspect cu totul diferit față de tipul care stătea în fața lui. Și care părea să fie la pământ.

Reyes se așeză pe marginea unei canapele albe, destul de spațioasă încât să poată sta întreaga echipă de fotbal american din Washington, atât cei din apărare, cât și cei din atac, și să se relaxeze

urmărind un meci. Împrejurul unei farfurii așezate pe măsuță erau împrăștiate firimituri de la ceea ce păreau a fi brioșe cu cremă, din acelea decorate cu bombonele multicolore. Se părea că lui Luis Reyes, traficant de droguri, mafiot și ucigaș, îi plăceau cele roz. Pe cutia deschisă de produse de patiserie figura numele unui magazin alimentar și cafenea de pe strada M. Deci tipului îi plăcea să consume zahăr și carbohidrați. Alături de dulciuri mai era și o sticlă de whisky, cu un pahar pe jumătate plin alături. Pe măsuța de cafea din sticlă, lângă liniuțele de cocaină, stătea de „pază" și un pistol semi-automat placat cu nichel, amplasat astfel încât să-i fie la îndemână. Băutură și cocaină. Dacă tipul nu lua o supradoză sau nu făcea atac de cord, mare minune. Reyes putea la fel de bine să se înscrie de pe acum pe lista celor care așteaptă un transplant de ficat.

Jumătate din cantitatea de cocaină părea deja să-i fi pătruns pe nări lui Reyes. Era agitat, cu mâna întinsă astfel încât să stea cu palma pe pistol. Apoi iar ducea mâna la coapsă și se scărpina. Raglan menținu contactul vizual cât consideră că ar fi suficient. Dacă te uiți prea mult în ochii unui câine, o ia ca pe o provocare, iar Luis Reyes părea genul care mușcă.

— Cine dracu' ești și de ce ai venit la mine? îl întrebă, apoi plecă capul și mai trase o linie, urmată imediat de o dușcă zdravănă de whisky.

Raglan se gândi că probabil Reyes o ținea așa de o vreme. Cocaina îți dă o stare euforică timp de vreo jumătate de oră, iar ca s-o menții trebuie să consumi în continuare. Evident că el luase o cantitate mult mai mare. Odată ce începea să se ducă efectul, probabil urma să ia altceva din cauza stării depresive puternice. Riscul în ceea ce îl privea pe Raglan creștea dacă se instala cumva starea de paranoia. Aruncă o privire înspre șemineu: mai multă marmură. Deasupra, atârna un afiș imens cu Al Pacino într-unul dintre filmele în care apărea în ipostaza de mafiot drogat. Asta ca să vadă lumea că își idolatriza eroul.

— Izan Esposito m-a rugat să fac o livrare pentru el.

— Cine? întrebă iar Reyes, încercând să caute numele prin memoria sa puternic deteriorată.

— Esposito. În numele familiei Mendoza.

Reyes îi aruncă o privire aspră, apoi încuviință.

— A, da. Turnătorul. Da, știu despre cine e vorba. Îi ai la tine?

Raglan se apropie de el. Reyes duse instantaneu mâna la armă.

— Suficient de aproape. Pe masă.

Raglan se aplecă și așeză pachetul pe masa de sticlă, după care îl împinse spre el. Reyes rupse plicul și vărsă conținutul pe masă. Analiză cele două teancuri de bancnote. Se uită apoi la Raglan și duse mănunchiurile la ureche; le foiletă. Rânji.

— Da, sunt toți aici.

Fusese doar un gest teatral ca de lumea showbizului. Probabil văzuse asta în vreun film.

— În regulă. Poți pleca.

— Aș vrea o garanție cum că familia Mendoza e în siguranță acum.

Reyes mai luă o gură de whisky. Făcu o grimasă, de parcă înghițise acid de baterie. Încleștă pumnul preț de o clipă.

— Ce-ți pasă ție?

— Ați încheiat o înțelegere cu familia.

Reyes ridică din umeri.

— Da, 50 de miare. Ar fi trebuit să cer mai mult. Ăsta-i mărunțiș pentru mine.

— Pentru ei, sunt mai mulți bani decât vor vedea vreodată în viața lor. Ar fi bine să aibă certitudinea că vor putea trăi liniștiți.

Reyes arăta ca și cum mai avea puțin și ceda. Buza îi trăda furia. Raglan era deja pregătit. Un șut în masă, care se răsturna, și el rămânea prins pe canapea, încă trei pași și arma placată cu nichel avea să-i brăzdeze părul țeapăn dat cu gel.

Reyes ridică iar din umeri și puse pistolul la loc. Băgă un deget în cocaină și își masă gingiile.

— Da, nu-mi pasă de ei. Turnătorul e mort.

Se holbă iar la Raglan.

— Cine-ai zis că ești?

— Un prieten de-ai lui Casey Zeller, îi răspunse, aruncând intenționat numele în discuție, ca să-i vadă reacția.

Rotițele din mintea lui Reyes se învârteau cu încetinitorul. Clătină din cap și se holbă în gol la peretele din celălalt capăt al încăperii, cu pupilele dilatate, de parcă Dumnezeu urma să apară și să-i dea tablele inscripționate cu informațiile dorite. Îl străbătu un spasm. Se prinse cu mâinile de stomac. Părea că îi venea să vomite. Își duse antebrațul la gură și se ridică greoi, nesigur pe propriile picioare. Se uită iar la Raglan.

— Servește-te, îi zise, arătând înspre liniile de cocaină.

Înșfăcă pistolul și ieși clătinându-se din încăpere. Raglan așteptă câteva secunde. Auzi o ușă cum se deschide și se izbește, apoi sunetul cuiva care vomită. Se duse spre ecranele TV, umblă puțin cu telecomanda până ce dădu de imaginile surprinse de cele patru camere de supraveghere amplasate în fața casei. Găsi un buton de „redare” și derulă, trecu de sosirea poștașului, de tipul care livrase mâncarea, de grădinari și de imaginile care păreau să-l înfățișeze zilnic pe Reyes întorcându-se pe jos acasă cu una, alteori două cutii pline cu produse de patiserie. Ce-i drept, nu era un obicei la fel de nociv precum cocaina și alcoolul, însă asta îi indica lui Raglan faptul

că se ducea frecvent la cafeneaua de pe strada M, care era doar la câteva minute de mers pe jos de casa lui. Pe măsură ce derula, începură să apară și chipuri noi. Văzu cum se deschisese poarta și intrase o mașină din care coborâseră niște tipi. Urcaseră treptele spre intrare. Raglan puse pauză, scoase telefonul și făcu o poză la ecran. Sunetul de vărsătură continua, însoțit de tot felul de icnete.

Auzi pași, se întoarse brusc și o văzu pe menajeră cum se uită la el din cadrul ușii. Aceasta privea când la el, când la ecrane și iar la Raglan: avea o expresie facială complet neutră. Deodată, femeia se întoarse cu spatele și plecă. Dacă ar fi vrut să alerteze pe cineva, ar fi făcut-o chiar atunci. Poate, își zise el, moartea lui Raúl Mendoza îi pusese pe toți pe gânduri. Derulă mai departe, și iar apărură aceiași bărbați, uneori doar doi dintre ei, însoțiți de mahări musculoși, cu barbă, care puteau la fel de bine să fi avut „Brigada Operațiuni Speciale" tatuat pe frunte, așa de evident era de unde proveneau.

Se auzi cum trage apa. Raglan derulă înainte până ce se văzu pe sine, pe când se apropia de treptele de la intrare. Avea capul plecat și nu i se puteau identifica trăsăturile. Închise ecranele și se întoarse la locul unde stătea când părăsise Reyes încăperea. Când reveni, acesta din urmă părea că se simțea puțin mai bine. Flutură arma când vorbi.

— Nu știu niciun Zeller. Asta m-ai întrebat?

— Casey Zeller, da.

Reyes se trânti la loc pe canapea și își rezemă capul pe spate.

— De unde să-l știu?

— Urmărea să le furnizeze produse unor prieteni, zise Raglan, mizând pe faptul că Reyes, așa îmbuibat de cocaină cum era, nu avea să-l împuște pe loc.

Tipul avea legături cu poliția din D.C. Dacă îl împușca pe Raglan și apoi susținea că pătrunsese prin efracție în locuința sa, cine l-ar fi contrazis? Cu siguranță nu cei care lucrau pentru el.

Reyes ridică capul și îl fixă cu privirea.

— Să le furnizeze ce? întrebă.

Probabil că acum sunau toate alarmele pe coridoarele goale din capul lui.

— Arme, îi răspunse Raglan pe un ton sec.

Reyes evită să-l privească în ochi; își umplu paharul cu whisky.

Raglan îl văzu cum apasă pe siguranța pistolului.

— Nu activez în acest domeniu, preciză Reyes calm.

— Ah, trebuie să fi înțeles eu greșit. Vă rog să mă scuzați.

Reyes se uită la el. Dădu din cap ca și cum îi accepta scuzele. Luă o gură de whisky.

— Atunci am reglat conturile în ceea ce privește plata făcută de familia Mendoza? întrebă Raglan.

— În regulă. S-a făcut ceea ce trebuia. Socotelile sunt încheiate.

— Mulțumesc, spuse Raglan.

Reyes se ridică și se apropie de el. Pistolul se afla în dreptul șoldului său, îndreptat spre stomacul lui Raglan.

— Nu ești polițist, nu? Unul dintre ăia pe care nu-i știu eu, adică. Nu pari să fii.

— Nu sunt polițist, zise Raglan, dar nu se grăbi să se depărteze de el.

Ar fi putut să-l dezarmeze pe Reyes cât ai clipi.

Reyes întinse mâna și-i pipăi pieptul lui Raglan.

— Și nu, nu port niciun microfon.

Reyes făcu un pas înapoi.

— Niciodată nu poți fi prea sigur.

— Asta așa e. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Reyes.

Era vremea să plece. Aproape ajunsese la ușă.

— Ești englez? întrebă Reyes.

Raglan se întoarse spre el.

— Da.

— Ce cauți aici?

— Am venit în concediu cu familia. Mergem la Disney World.

Se întoarse și plecă fără a-i mai da șansa traficantului să mai zică ceva. Oricum, puțin probabil să se mai fi întâmplat. Creierul lui Reyes încă încerca să descifreze ce-i spusese. Nu puteai inventa așa ceva. Poate că halucina și mai tare decât crezuse.

28

Raglan trecu pe lângă grădinarul care îi deschisese poarta. Urma să-i fie de folos dacă identifica exact care era rutina cotidiană a lui Reyes. În cazul în care se ivea șansa, avea să încerce să pătrundă din nou în casa acestuia, iar dacă Reyes se ducea să se vadă cu persoanele cu care avea legături, atunci își propusese să-l urmărească.

— Șeful doarme până târziu?

Bărbatul ridică din umeri.

— N-aș putea spune sigur. Eu și prietenul meu venim când ne începem programul de lucru. Nu-l vedem tot timpul, iar femeile din casă, ei bine, cred că… știți… adică nu le place, dar nu-l pot refuza când le cere ceva.

— Nu are vreo iubită?

— Nu, nu mai are. A avut cândva. Acum lumea se ferește de el.

— Prostituate?

— Da. Uneori. În ultima vreme, nu prea des.

Bărbatul aruncă o privire temătoare înspre casă, de parcă se temea să nu-l audă cineva.

— Știți, cred că băutura și drogurile i-au știrbit bărbăția. Deci cred că, dacă le cheamă pe menajeră și pe bucătăreasă la el în dormitor, le cheamă ca să-l hrănească cu burrito.

Rânji.

— E prizonier în casă, nu iese nicăieri. Se duce o dată pe zi la patiserie ca să ia prăjiturele dintr-alea șmechere, dar apoi… nada.

— La ce oră iese din casă? întrebă Raglan.

— Dimineața. Se duce să ia și cafeaua.

— Mersi, spuse Raglan.

— Domnule, le-ați făcut un mare bine celor din familia Mendoza. Nu vom uita asta.

— Am fost doar mesagerul. Trebuie să-i mulțumiți lui Izan Esposito.

— Chiar și-așa, mesagerul își pune propria viață în mâinile altora.

Îl mai analiză pe Raglan o clipă.

— Totuși, cred că lui i-a fost mai frică de dumneavoastră decât invers.

Raglan aștepta peste drum, ferit de privirile bărbaților care trebăluiau în grădină, dar și de camerele de supraveghere. Își făcu de lucru la motor în cazul în care vreun vecin suna îngrijorat la poliție să anunțe că un tip dubios umblă prin cartierul locuit preponderent de

oameni înstăriți. După vreo oră, tot nu văzuse niciun fel de mișcare prin casă, nu ieșise și nu intrase nimeni, iar Raglan știa că nu-i va mai ține mult șarada. Le trimise fotografia făcută bărbaților surprinși de camerele video ale lui Reyes atât lui Maguire, la Londra, cât și lui Sokol, zis și „Pasărea", în Franța. Dacă persoanele respective erau din armată sau agenți utilizați de cei implicați în traficul cu arme de foc, atunci s-ar fi putut ca ei doi să știe.

TJ Jones se afla în garaj, îmbrăcat cu hainele de lucru, și turna dezinfectant în găleata cu apă cu care urma să spele. Când auzi motorul cum toarce, sunetul fu la fel de liniștitor precum al unei pisici care i s-ar fi frecat de picior, ca să-i transmită cât de mult se bucură să fie acasă.

— E totul în regulă? îl întrebă pe când Raglan oprea motorul și împingea motocicleta pe platformă.

— Perfect, spuse Raglan.

TJ se șterse pe mâini cu o cârpă.

— Exact ce-i trebuia, să iasă puțin pe șosea. Ai turat bine motorul?

— Puțin.

— Pun pariu, zise TJ rânjind. Ce naiba, până și eu i-am dat blană. Termin treaba în vreo oră. A, să nu uit: Beth Ann ți-a făcut geaca. Mi-ar plăcea să zic că arată ca nouă, dar la cum e, probabil n-a fost niciodată nouă. O găsești în cuier.

— Mersi, e printre preferatele mele.

— Vrei să zici de fapt că e singura pe care o ai, completă TJ.

Raglan zâmbi și scoase câteva cutii din portbagajul motocicletei.

— Am adus mâncare la pachet și câteva beri.

— Perfect.

Raglan ieși și merse pe alee până la clădirea principală. O femeie în vârstă care purta o pereche de ochelari cu lentile groase mijea ochii, încercând să citească ce scria pe hârtiile pe care le scosese din cutia poștală. Majoritatea erau fluturași publicitari și cupoane de reducere. Probabil nu primea altfel de corespondență.

— Scuzați-mă, vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea, aruncându-i străinului o privire deloc prietenoasă. E o reședință privată.

Deși era mică de statură și în ciuda faptului că nu vedea prea bine, femeia compensa prin încrederea în sine.

— Sunt un prieten de-ai lui TJ Jones. Stau la el o vreme.

— Aha.

Se uită peste umărul lui, spre ușa de la intrare.

— Nu sunteți de pe-aici.

— Nu, spuse Raglan zâmbind și trecu pe lângă ea.

— Tinere, nu ne place deloc când intră necunoscuți în blocul nostru.

Raglan fu salvat de la alte explicații de sosirea lui TJ, care intră cu mopul și găleata în mână.

— Beth Ann, e unul dintre prietenii mei, nu-ți fă probleme.

Bătrâna afișă un zâmbet luminos.

— A, TJ, în regulă atunci. Știi doar că ne dau emoții ăștia care sună la ușă și încearcă apoi să ne vândă tot felul de lucruri.

Zâmbetul lui TJ păru să-i înlăture temerile femeii. Îi făcu un scurt semn lui Raglan, care se îndepărtă fără să mai spună nimic. TJ era îndeajuns de isteț încât să știe că n-avea niciunul dintre ei nevoie ca vecinii curioși să își bage nasul acolo unde nu trebuia. Îl auzi cum îi reamintește femeii că geaca pe care o cususe îi aparținea lui Raglan. Raglan intră în apartament, puse mâncarea pe masă și berea în frigider. Se spălă, apoi observă că tricoul avea o gaură, probabil de când îl lovise pe unul dintre traficanții de droguri.

Își scoase tricoul de rezervă și îl aruncă pe celălalt la gunoi. Avea să cumpere altul când se ducea înapoi în cartierul Georgetown ca să-l urmărească pe Reyes. Odată ce se spălă, scoase telefonul și se uită la pozele pe care le făcuse bărbaților surprinși pe camerele de supraveghere ale lui Reyes. I le trimise și lui Jack Swain, însoțite de un scurt mesaj în care îl ruga să vadă dacă îi poate identifica. Frânturile de informații pe care le avea la acel moment erau ca un puzzle, iar imaginea de ansamblu încă nu apărea pentru că lipseau piese. Casey Zeller îl vizitase pe Esposito la închisoare și probabil că urma această pistă în propria-i anchetă cu privire la dispariția armamentului militar prin intermediul unor companii de achiziții false. Oare Esposito avusese dreptate? Oare acei bani obținuți din traficul de droguri erau spălați astfel încât ruta de aprovizionare a lui Reyes să poată fi folosită pentru a scoate armele din Statele Unite? Câțiva tipi albi și însoțitorii lor de categorie grea îl vizitaseră pe Reyes, iar grădinarul spusese că îl amenințaseră pe acesta din cauza faptului că propriile droguri îi luaseră mințile. Oare tipii respectivi erau chiar aceiași care apăreau și în imaginile pozate de el?

Raglan deschise televizorul și schimbă posturile până dădu de știrile locale. Vremea urma să fie schimbătoare. Din cauza ploilor fuseseră închise unele străzi. Pe burtiera din partea de jos a ecranului figurau un furt, un accident rutier și moartea a trei bărbați despre care se presupunea că fuseseră uciși în urma unei răfuieli între bande, în cartierul Brentwood. Dădu sonorul pe mut și formă numărul familiei Mendoza. După câteva clipe, răspunse femeia.

— Doamna Mendoza, am venit la dumneavoastră azi-dimineață. Vă amintiți?

Simți emoția din tonul ei.

— A avut loc o crimă aici astăzi. Aproape de casa noastră. E vorba de trei traficanți de droguri.

— Da, am văzut la știri, îi răspunse pe un ton sec.

Femeia tăcu. Raglan văzu cu ochii minții casa și interiorul. Fiul și fiica femeii, care stăteau pe jos și se uitau la televizor, îl priviră în ochi. Nu prea le dăduse atenție atunci, dar își amintea acum expresia din ochii căprui ai băiețelului cu pielea măslinie. Nu era sigur dacă bărbatul acela nu le va face rău. Nu vă fac nimic, spuse o voce. A sa. Prea târziu pentru unii, continuă. Cu ceva ani în urmă, într-o peșteră, pe când vâna teroriști în vestul Africii, ucisese un copil cam de vârsta celor din casa familiei Mendoza. Băiatul respectiv încercase să-l omoare în tenebre și plătise pentru asta cu viața. Privirea lui uimită pe când își dădea ultima suflare încă îl bântuia pe Raglan după toți acești ani.

— Alo? Da, sunt aici, spuse doamna Mendoza.

Raglan alungă rapid imaginea din gând.

— Voiam să vă asigur că datoria a fost achitată. Dumneavoastră și familia sunteți în siguranță.

Aceasta nu răspunse imediat. O auzi cum oftează. Apoi:

— Vă mulțumesc, domnule. Vă mulțumesc!

Vocea începu să-i tremure. Făcu o pauză și se adună.

— Ciudată treabă, nu-i așa? Adică tot noi trebuie să-l plătim pe bărbatul care mi-a ucis soțul.

*

TJ se spălă și se schimbă, în timp ce Raglan puse masa. Desfăcu două beri, în vreme ce TJ așeză un radio mic de buzunar pe comodă, deschise un sertar, scoase câteva baterii AAA și le înlocui pe celelalte, care erau aproape pe terminate.

— Radioul meu vechi ține mult mai mult față de astea moderne, digitale. Îmi place să-l am cu mine când fac treabă, când spăl podelele, de exemplu. Uneori mă întreb dacă am făcut ceva cu viața mea. Ani de zile am măturat dușumelele de la magazinul din colț ca să fac bani de buzunar pe când eram puștan, iar mai apoi, în armată, nici nu mai țin minte câte latrine și barăci am spălat. Mamă, ce m-am mai bucurat când am plecat la război!

Raglan îi întinse o bere.

— Jur, violența acaparează orașul ăsta din ce în ce mai mult în fiecare zi. Știi ce-am auzit azi la știri?

— Că au fost uciși trei bărbați în Brentwood? întrebă Raglan, cu o expresie complet neutră pe chip.

TJ se așeză la masă, gata să se înfrupte din festin. Ridică o cutie.

— O, supermarketul „Whole Foods”. Ce răsfăț! Da, trei traficanți. Mai bine să se omoare între ei decât să ucidă oameni nevinovați, zic eu.

— Da, așa mă gândeam și eu, comentă Raglan, părând neinteresat.

TJ își puse mâncare pe farfurie și luă o gură de bere.

— Pe doamna din hol o cheamă Beth Ann. Nu-ți face probleme, am discutat eu cu ea. E doar o bătrână care locuiește singură. Odată cu bătrânețea vin și tot felul de temeri. Asta e valabil pentru majoritatea vârstnicilor. E și normal să fie așa, mai ales dacă te uiți la ce se petrece pe străzi. E și mai rău dacă locuiești într-un cartier rău-famat, cum e Brentwood, iar persoanele vulnerabile care stau acolo, ei bine, presupun că trăiesc zilnic cu frica-n sân. Pur și simplu asta e realitatea lor. Uneori mi-aș dori să fi fost cu douăzeci, treizeci de ani mai tânăr și să fiu al naibii dacă nu m-aș apuca să patrulez chiar eu străzile.

Luă o gură de mâncare.

— Nu consider că e greșit să ucizi nemernici.

Cei doi au continuat să mănânce în liniște. Amândoi știau că, adunat, puteau umple un cimitir cu toți cei cărora le luaseră viața.

Ce mai contau încă trei?

29

A doua zi dimineață, Raglan luă motocicleta și porni pe strada M, găsi un magazin și își luă un tricou albastru-închis, simplu, ca să-l înlocuiască pe cel pe care-l aruncase. Nu purta decât această culoare. Aveau și ofertă: cumperi unul, îl iei pe al doilea la jumătate de preț. Un tânăr exuberant pe al cărui ecuson scria „Russell" îi explică faptul că tricoul pe care îl voia Raglan nu putea fi cumpărat separat de „partenerul" său, de culoare roșu-aprins și care mai avea și un logo imens pe piept, cu un scris în stil graffiti. Timpul se scurgea cu repeziciune, iar Raglan nu voia să riște să-l rateze pe Reyes dacă acesta pleca de acasă. Îi explică din nou tânărului că avea nevoie doar de un singur tricou, însă află că nu se putea renunța la această condiție de orice logică, deoarece casa de marcat era programată să încaseze doar pachetul cu două tricouri. Raglan cumpără cele două articole, puse unul în pungă și i-l dărui pe celălalt lui Russell. Nu putu să-și dea seama dacă acesta din urmă fu încântat sau contrariat de cadou.

Odată ce porni iar cu motocicleta pe strada M, se îndreptă spre patiseria de unde își cumpăra Reyes prăjituri. Era o ocazie bună să-l prindă departe de camerele de supraveghere și să încerce să afle mai multe despre legăturile cu Zeller. Cu puțin noroc, creierul acestuia avea să fie mai limpede acum. Dacă informațiile relatate de grădinar erau demne de încredere, atunci însemna că, aproximativ pe la ora asta, mânat fiind de pofta de dulce, Reyes urma să vină pe jos la cafenea de acasă. Raglan așeză motocicleta în mica parcare rezervată clienților și se duse spre intrare.

Produsele erau aranjate astfel încât să-i atragă pe clienți, iar Raglan trecu pe lângă un veritabil corn al abundenței multicolor, plin cu diverse produse alimentare, la prețuri care mai de care mai atractive, și găsi o masă înaltă în capăt. Trebuia neapărat să se așeze undeva cu vedere la intrare. Se duse apoi să se uite la vitrină. Avea de ales între 40 de sortimente de băuturi. Comandă o cafea mică și pain au chocolat. Tipul de la casă se holbă la el. Raglan se corectă repede și îi ceru un croissant cu ciocolată.

Alături de zona în care se serveau înghețată și iaurt era o ușă ce dădea într-un culoar lateral cu geamuri, amplasat în exterior, menit să-i ferească de intemperii pe cei care își beau cafeaua și savurau câte o prăjitură. Raglan aștepta. Clienții, în mod evident obișnuiți ai locului, veneau și plecau odată ce își ridicau comenzile standard de mâncare sau băuturi la pachet. După o oră de așteptat și trei cafele de

câte 300 de mililitri, Raglan se pregătea să plece, când intră un tip care mergea cam clătinat.

Reyes. Din câte vedea Raglan, gangsterul comanda un platou asortat cu dulciuri, însă se tot răzgândea pe măsură ce observa ceva și mai apetisant în vitrină. Era precum un copilaș la magazinul cu dulciuri. Tot arunca priviri împrejur, însă nu și în direcția în care era Raglan. Puțin probabil să se concentreze îndeajuns încât să-l observe.

Reyes tot îi spunea femeii care îl servea să mai adauge tot felul de prăjituri pe platou. Probabil că aceasta spusese ceva care îi aprinse fitilul, căci vocea i se auzi numaidecât peste larma din magazin. Unii se întoarseră să-l vadă pe scandalagiu, apoi însă întoarseră rapid privirile. Reyes nu era genul de persoană la care să te duci să-i faci observație.

Raglan tocmai se pregătea să se ducă la el, când intră un polițist pe ușa din lateral, îi făcu vesel din mână unuia dintre chelneri și comandă cafea la pachet. Două de 600 de mililitri. Reyes era la vitrina de lângă intrarea principală, cam la nouă metri depărtare, și nu îl văzuse. Raglan urmărea întreaga scenă. Două cafele. Asta însemna că mai era un polițist prin apropiere. Cel aflat în cafenea purta verighetă. Pe mânecă avea două galoane, semn că era ofițer de patrulă de rang superior. Om cu experiență. La brâu avea insigna argintie a poliției locale. Următoarea treaptă când avansa avea să fie cea de sergent. La curea purta un Glock 19 în tocul de piele, iar ochelarii de soare îi pusese în buzunarul de la piept. Comandă o plăcintă împletită cu sirop de arțar, apoi preferata tuturor polițiștilor: o gogoașă cu ciocolată. Toate bune, nicio problemă. Ulterior însă, situația luă o turnură proastă; cu adevărat nefericită. Polițistul nu plecă cu dulciurile și cafeaua tot pe ușa pe care intrase. Pe când partenerul său tocmai trăgea mașina în fața ușii de la intrare, acesta porni cu mâncarea într-o mână și cutia de carton în care avea cafelele în cealaltă.

Ajuns în dreptul lui Reyes, se opri și-i spuse să coboare tonul. Oare Reyes era atât de amețit de la droguri și băutură încât chiar nu-l văzuse când se apropiase de el? Vocea polițistului nu era deloc amenințătoare, ci împăciuitoare. Intenționase doar să liniștească un client agitat, aflat într-un loc aglomerat. Reyes, cu ochii bulbucați și cu gura căscată, se întoarse brusc, îl văzu pe omul legii lângă el, iar în mintea lui încețoșată probabil crezu că veniseră să-l aresteze. Trase trei focuri unul după altul cu arma semiautomată placată cu nichel, pe care o avea ascunsă la brâu. Cafeaua se împrăștie peste tot, amestecându-se cu petele de sânge de pe uniforma albastru-închis a polițistului. Dalele albe de gresie de pe jos și geamurile vitrinei erau stropite de sânge. Bărbatul murise înainte să cadă la podea. Reyes se întoarse și își făcu loc printre clienții panicați. Șoferul mașinii de poliție coborâse pe jumătate afară cu arma din dotare scoasă. Reyes

continuă să tragă și spre el. Raglan era la vreo șase metri în spatele ucigașului. Ofițerul de patrulă de afară se prăbuși. Reyes o luă la fugă, ieșind din magazin. Raglan ignoră panica și țipetele celor din jur și alergă spre stradă. Îl verifică pe ofițerul de patrulă; un glonte ricoșase de pe capotă și îi atinsese gâtul. Bărbatul se zvârvolea de durere. Raglan strigă la un trecător care asista șocat la întreaga scenă să sune la poliție și să le spună că au un om rănit. Cei din cafenea erau copleșiți de panică. Cu puțin noroc, poate cineva sunase deja la 911. Mai bine însă să se asigure.

Îi luă acestuia mâna și o apăsă pe rană. Polițistul încercă să-i spună ceva. Raglan desluși cuvântul „soția". Ignoră ceea ce era, probabil, un mesaj pe care rănitul voia să i-l transmită persoanei iubite, și împături tricoul nou, folosindu-l drept bandaj cu care să aplice presiune pe rană. Dădu la o parte mâna plină de sânge a bărbatului, puse tricoul pe rană, apoi luă mâna polițistului și o puse la loc, ca să mențină presiune. Îl ridică astfel încât să stea în fund, poziționându-i umerii bărbatului ca să se sprijine de portieră.

— Stai așa, nu te mișca. Sângerarea va încetini dacă stai în poziție dreaptă. În regulă?

Bărbatul îl privi pe Raglan în ochi. Începea să se instaleze starea de șoc.

Murmură doar:

— Am înțeles.

Clienții încă stăteau ghemuiți pe trotuar; nimeni nu știa ce să facă sau unde dispăruse bărbatul înarmat. Traficul din zonă încetinise. Șoferii care nu știau ce se petrecuse claxonau. Raglan observă o siluetă familiară care se apropia dinspre cealaltă parte a străzii, îndreptându-se spre centru. I-o arătă insistent unui tânăr vânjos. Care ori era în permisie, ori era amator de sală.

— Hei! Oprește ambulanța aia!

Nedumerit, tipul se uită la polițistul de pe jos, apoi realiză ce se petrecuse. Fugi pe stradă, ferindu-se de mașinile care circulau, dând din brațe ca să oprească ambulanța. Spitalul „George Washington" era la cinci minute depărtare.

Raglan luă arma de pe jos. I-o arătă polițistului rănit.

— Am nevoie de asta, îi spuse.

Polițistul încercă totuși s-o apuce cu cealaltă mână, dar nu reuși. Raglan îi împinse ușor încheietura în jos, apoi își băgă arma la spate. Magazia cu 15 cartușe avea să fie suficientă pentru o rundă scurtă. Ulterior, va avea nevoie de arme mai serioase, dar nu intenționa oricum să se răfuiască cu banda lui Reyes, în cazul în care acesta chemase deja întăriri. Fugi în direcția spre care o apucase ucigașul. Se auzeau sirenele. Doi polițiști răpuși la datorie: unul mort, celălalt mai norocos. O văduvă și o soție fericită. Bilanțul unei zile fatidice.

30

Panica lui Reyes transformase alcoolul și drogurile în combustibil de rachetă. Fugi ca un câine cu artificii legate de coadă, dar în direcția greșită. În loc s-o ia înspre casă, se dusese la stânga, apoi iar la stânga și acum mergea spre sud, pe o alee îngustă pavată cu piatră cubică, printre casele din cărămidă în stil vechi și zona de reconstrucție a canalului. Alerga dând din mâini de parcă era moară de vânt, iar când ajunse la drumul care mergea paralel cu canalul, se izbi de un biciclist, se împiedică și căzu. Treningul din mătase albă și pantofii sport bătuți cu pietre prețioase nu fuseseră meniți pentru efort și transpirație. Materialul de pe unul dintre craci se sfâșiase la cusătura mai slabă, iar el era foarte zgâriat pe mâini și în genunchi. Cu toate acestea, în ciuda durerii, încleștase pumnii din pur instinct primar, astfel că nu scăpase nici arma, nici telefonul. Vânătorul devenise acum vânat, iar aceste arme de secol XXI erau singurele care îl protejau de lupul înfometat care, în mintea sa bolnavă, îi era pe urme.

Tânărul în formă se dădu jos de pe mountain bike-ul de trei mii de dolari, fără nicio zgârietură, și comise marea greșeală – la care contribuise probabil și adrenalina – de a veni amenințător spre Reyes, înjurându-l, la care acesta trase două focuri. Primul îșI rată ținta, însă celălalt îi trecu prin coapsă biciclistului care purta costum special, mulat pe corp. Norocul fu că traficantul nu-l ucise pe loc, iar instinctul de supraviețuire al lui Reyes îl făcu s-o ia la goană spre străduța îngustă adiacentă, îndreptându-se în sfârșit spre casă.

În depărtare răsunau sirenele, în timp ce Raglan alerga într-un ritm constant și rapid; muncitorii se dădeau deoparte când îl vedeau cum vine în viteză. Se părea că tipul care-l urmărea pe trăgătorul dement, și care tocmai trecuse pe lângă ei, era polițist sub acoperire.

Pe măsură ce fugea, peisajul urban din jur se estompa. Pe pervazuri se vedeau ghivece cu flori colorate; un cățel mic lătra de la geam. Raglan ajunse pe pista paralelă cu canalul și îl văzu pe biciclistul aplecat cum apăsa cu palmele pe rană. Acesta era într-atât de furios, încât reuși să strige înspre Raglan, cu dinții încleștați din cauza durerii:

— Pe acolo, în sus! îi spuse, făcând semn cu capul înspre o zonă întinsă, în șantier.

Raglan nu se opri, se întoarse în direcția indicată și fugi și mai repede. Zona deschisă se afla în spatele clădirilor; dacă mergeai drept înainte, ajungeai pe strada 30. Reyes reușise să se reorienteze. Nici

urmă de el. Raglan încetini. Dacă Reyes se ascundea cumva după vreuna dintre mașinile parcate, atunci Raglan era o țintă sigură. Continuă să meargă, iar o dată la câțiva metri se mișca rapid în lateral și apoi brusc în față, cu arma pregătită să tragă. Dinspre stradă apăru o siluetă vânjoasă. Tipul părea îndeajuns de binefăcut ca să fie muncitor pe șantier. Se opri când îl văzu pe Raglan cu arma, apoi ridică mâinile în aer așa cum ar proceda orice cetățean obișnuit cu frică de Dumnezeu. Era cam la 30 de metri depărtare.

Raglan coborî pistolul.

— E în regulă. Un tip care a împușcat doi polițiști a trecut pe aici. L-ați văzut?

Bărbatul cu barbă coborî brațele, se întoarse parțial și arătă înspre strada principală, însă continuă să se uite la Raglan. Era un gest neobișnuit, iar în acea clipă Raglan își dădu seama că-l mai văzuse undeva, iar faptul că nu se întorsese cu tot corpul înspre direcția pe care i-o indicase era un semn că-i profesionist. Distrage, scoate arma și trage. Raglan se întoarse în lateral, devenind o țintă mai îngustă pentru tipul al cărui pistol părea acum minuscul în mâna sa lată și puternică. Acesta trase instantaneu. Raglan simți un glonte cum îi atinge haina, iar cel de-al doilea vâjâi prin aer și trecu razant pe lângă urechea lui. Dacă ar fi rămas în poziția inițială, l-ar fi ucis sigur. Tipul cu pieptul lat căzu pe spate, cu brațele în lateral, când cele două focuri trase de Raglan îl nimeriră fix în inimă. Se prăbuși la pământ ca un trunchi greu de copac. Raglan se duse spre el și împinse cu piciorul arma bărbatului. Doi ochi întredeschiși îl priviră dincolo de pleoapele grele. Moartea sosise prea repede ca să-l mai ia prin surprindere. Sângele îi șiroia prin barbă. Era unul dintre malacii pe care îi văzuse pe camerele de supraveghere ale lui Reyes. Tipii cu care făcea acesta afaceri probabil că fuseseră suficient de îngrijorați cu privire la comportamentul lui, încât puseseră să fie urmărit. Asta ori Reyes apăsase un buton de apelare rapidă și ceruse întăriri. Dacă tipul mort făcea parte dintr-o echipă de securitate, atunci Raglan intuia că, cel mai probabil, veniseră cu mașina, îl preluaseră pe Reyes și îl duseseră deja într-un loc sigur, în vreme ce acesta fusese trimis ca să-l oprească.

Se aplecă și analiză tatuajul de pe antebrațul care se vedea pe sub mâneca pe jumătate suflecată. Mai văzuse undeva modelul, cu ani în urmă, pe când luptase cot la cot cu forțele speciale americane. Îi scotoci buzunarele, însă nu găsi niciun portofel cu permis de conducere. Bărbatul nu avea niciun element de identificare asupra lui. Raglan își scoase telefonul și-l fotografie. Ridică arma și i-o băgă la spate, apoi îi mișcă brațul încât să pară că așa căzuse de la bun început. Măcar așa, dacă trecea cineva pe acolo, nu avea să fure arma până la sosirea polițiștilor. Raglan își ascunse Glock-ul la centură, apoi fugi mai departe pe stradă. Nici urmă de Reyes sau de poliție. La vreo

300 de metri văzu o femeie în pauza de țigară, sprijinită de zidul unei clădiri, vorbind la telefon. O întrerupse.

— Sunați la poliție. A avut loc un schimb de focuri acolo, în zona din spatele meu.

Aceasta se uită la el șocată.

— Repede! îi spuse.

Femeia bâigui o scuză persoanei de la celălalt capăt al firului. Până parcurse el vreo sută de metri, ajungând pe strada M, sunase deja la 911. După nici zece minute, Raglan ajunse la casa lui Reyes. Nici urmă de grădinari. Sări poarta și urcă treptele câte trei deodată. Ușa de la intrare era descuiată. Raglan intră cu grijă, cu pistolul pregătit. Nici urmă de personalul din casă. Verifică repede bucătăria și celelalte încăperi care dădeau în holul de la intrare.

Strigă:

— Alo? E cineva?

Tăcere.

— Poliția! strigă iar, în speranța că, în cazul în care se ascundea careva, va ieși la auzul prezenței oamenilor legii.

Casa era însă goală, asta dacă nu cumva Reyes se ascundea în vreunul dintre cele douăsprezece dormitoare. Se deschise o ușă de pe hol. Raglan ridică arma, gata să tragă. Era grădinarul, cu mâinile în aer. Raglan îi făcu semn să iasă. Îl urmară cel de-al doilea grădinar, împreună cu bucătăreasa și menajera.

— Unde e Reyes?

Femeile speriate dădură din cap, iar când Raglan coborî pistolul și le făcu semn că pot lăsa mâinile pe lângă corp, cei patru se îmbrățișară. Bătrânul care vorbise cu Raglan cu o zi în urmă făcu un pas spre el.

— A plecat, domnule. Era agitat. A venit cu o mașină. Apoi, a fugit sus, însoțit de bărbații care veniseră cu el. A ieșit îmbrăcat cu alte haine. L-au băgat în mașină și au plecat. Totul s-a petrecut foarte repede. Ce s-a întâmplat?

— Șeful vostru a împușcat și ucis un polițist și a rănit alte două persoane. Poliția va ajunge în curând. Povestiți totul.

Toți patru încuviințară.

— Ar trebui să vă duceți la bucătărie și să mâncați ceva, beți puțină cafea. Poliția vă va pune multe întrebări.

Grădinarul le spuse ceva în spaniolă celorlalți, făcându-le semn spre bucătărie. Se uită la el.

— Domnule, sper să-l prindă. E un criminal. N-am dovezi, dar cred că l-a ucis pe Raúl Mendoza. Am scăpat acum de el. N-am putut pleca până acum, pentru că ne temeam de ce ne-ar putea face ca să se răzbune. Sper să moară.

Raglan se duse în camera de zi. Măsuța de cafea era la fel de

dezordonată ca ultima dată când fusese aici. Încă mai erau două linii de cocaină care mai aveau puțin și se amestecau cu firmiturile de la prăjituri. O a doua sticlă goală de whisky se răsturnase și rămăsese așa. Era evident că Reyes le interzisese femeilor să facă ordine după el. Era precum un porc în cocina la care ținea. Cele patru ecrane pe care apăreau imaginile surprinse de camerele de luat vederi erau pornite. Derulă iar imaginile și îi văzu pe aceiași bărbați cum parchează în fața casei, apoi pe Reyes cum coboară prăfuit și zdrelit din mașină și aleargă repede înăuntru, urmat de aceștia. Au plecat cu toții după 11 minute. Raglan nu putu să distingă numărul de înmatriculare. Părea evident faptul că, oricine-ar fi fost oamenii ăia, protejau pe cineva important. Nimeni nu scapă de un colaborator care îi face probleme înainte ca acest lucru să fie necesar. Reyes avea să sfârșească mort în clipa în care aceștia obțineau tot ceea ce aveau nevoie de la el, și când reușea altcineva să îi controleze linia de aprovizionare. Raglan repetă aceeași operațiune și șterse imaginile cu el intrând în casă, apoi opri camerele.

Când dădea să iasă din cameră, observă plicul pe care i-l adusese lui Reyes, băgat în laterala canapelei. Îl scoase și verifică cele două teancuri de bancnote; păreau neatinse. Probabil că Reyes era atât de ametit, încât uitase să-l pună în seif, oriunde îl avea prin casă. Se duse în bucătărie, unde stăteau la masă cei doi grădinari și femeile, cu farfuriile de mâncare în față. Se ridicară numaidecât. Raglan le făcu semn să ia loc.

— Unde e biroul lui?

Bătrânul se întoarse spre una dintre femei.

— Carla, arată-i tu.

Femeia se șterse pe mâini. Raglan o urmă. Deschise o ușă și se dădu înapoi. Înăuntru era un birou cu aspect învechit, din lemn de nuc, rafturi, dar și un dulap cu geamuri de sticlă. Nu părea deloc folosit.

— Nu venea niciodată aici, señor. Toate afacerile le făcea la telefon. Nu ținea nimic aici.

— Sigur are un seif, spuse Raglan.

— Nu, señor, nu are. Se temea că or să vină autoritățile să-i percheziționeze casa. Biroul lui era telefonul.

— Bun, este vreo carte de telefoane prin casă?

Privirea pe care i-o aruncă femeia parcă spunea Cine mai folosește cartea de telefoane?, dar după ce se gândi câteva clipe, încuviință, se duse la unul dintre dulapuri și scoase Pagini Aurii pentru zona D.C. Raglan îi mulțumi. Sirenele se auzeau mai aproape de casă. Apăru grădinarul în prag.

— Vine poliția, dar puteți ieși prin altă parte, da?

— În regulă, spuse Raglan. Vă mulțumesc.

Găsi pagina căutată, o rupse și îl urmă pe grădinar, care îl conduse prin bucătărie spre un lift micuț ce coborî în garajul subteran. De aici se putea ajunge la o intrare laterală printr-o portiță, care se putea descuia doar cu cheia pe care o ținea în mână grădinarul. Pe când portița se închidea în urma sa, Raglan merse paralel cu intrarea în parcare, fiind ferit privirii de ziduri și de gardul viu. Auzi cum se închid portierele și vocile polițiștilor care strigau instrucțiuni unii la alții. Ajunse în stradă, se asigură că nu era nimeni și așteptă puțin. Se părea că poliția era concentrată să blocheze strada și să deschidă forțat poarta de la intrare. Întreaga busculadă îi permise lui Raglan să iasă lejer din ascunzătoare și să se alăture mulțimii de gură-cască. Odată ajuns de cealaltă parte a străzii, scoase pistolul Glock, îl șterse de amprente și se îndreptă ușor spre una dintre mașinile de patrulă. Geamul era coborât, iar șoferul se afla pe cealaltă parte, pe stradă, fiind ocupat să oprească traficul și să-l redirecționeze. Raglan lăsă arma să alunece pe covorașul de la scaunul din față; mai bine să ajungă înapoi la proprietar. Nu există nimic mai dezonorant conform manualului polițistului decât să ți se fure arma din dotare.

Îi ură mult noroc în gând ofițerului rănit la datorie.

Recuperă motocicleta de unde o parcase în spatele cafenelei, în timp ce deasupra, în văzduh, se auzea sunetul puternic și monoton produs de elicele elicopterelor trimise de posturile de știri. O bandă de circulație era încă închisă și blocată cu ambulanțe, chiar în fața cafenelei. Scena crimei fusese marcată cu bandă galbenă de delimitare, iar trupul ofițerului ucis fusese acoperit cu un cearșaf alb. Într-o parte aștepta dubița medicului legist, cu ușile din spate deschise, gata să ducă trupul la morgă odată ce criminaliștii terminau de prelevat probele. Ofițeri în uniformă luau declarații martorilor. Raglan tastă în telefon numărul de pe pagina ruptă din cartea de telefoane, apoi, mulțumit de planul pe care și-l făcuse în minte, întoarse motocicleta și porni prin spatele clădirii, unde se făcea aprovizionarea, ieșind pe un drum de acces.

Traficul era congestionat ca de obicei, însă motorul Harley se strecură cu ușurință printre mașinile care avansau cu dificultate așa că, în decurs de o jumătate de oră, Raglan ajunsese în curtea casei familiei Mendoza. Se asigură că nu erau persoane prin jur, apoi bătu la ușă. Doamna Mendoza crăpă ușa să vadă cine era. Raglan se uită la ceas și, chiar în acel moment, intră o ambulanță privată pe aleea îngustă din spatele casei. Raglan le făcu semn și împinse mai mult poarta din plasă ca să le facă loc celor doi paramedici cu targa mobilă, poftindu-i înăuntru. Odată ce consemnară toate informațiile legate de bărbatul bolnav și datele de contact ale doamnei Mendoza, îl

transportară pe vărul ei în ambulanță. Pe când mașina se îndepărta, Raglan intră, o luă de braț pe femeia evident îngrijorată și se îndreptă spre hol.

— Se ocupă cei de la ospiciu de acum de el, doamnă Mendoza. Am discutat cu ei și le-am spus că vă duceți acolo să stabiliți detaliile privind plata. Poate mama dumneavoastră să rămână puțin singură acasă?

— Da. După ce m-ați sunat, am și vorbit cu cineva să vină să aibă grijă de copii.

Raglan scoase plicul din buzunarul hainei.

— Reyes a fugit. Nu vă mai face nimic, nici dumneavoastră, nici familiei. Ăștia sunt banii lui Izan, iar acum sunt ai familiei. Împărțiți-i în sume mai mici și ascundeți-i. Nu atrageți atenția asupra lor. Știu sigur că sunteți deja conștientă de faptul că vărul dumneavoastră e foarte bolnav.

Femeia încuviință; i se citea suferința pe chip.

— Și știți că e pe moarte. Înțeleg.

Raglan coborî tonul, în semn de respect.

— Când va muri, plecați de aici. Luați-vă mama și copiii și mutați-vă în alt stat. Banii ăștia vă vor ajuta să vă puneți pe picioare.

Aceasta strânse banii în mână și sărută plicul.

— Așa voi face.

Avea ochii în lacrimi.

— Fiți puternică pentru familia dumneavoastră, doamnă. Spuneți-i lui Izan unde mergeți. E un om bun. Vă va proteja când iese din închisoare. Până atunci, alegeți-vă destinația și începeți o viață nouă.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc, îi spuse ea.

Raglan privi peste umărul femeii, la fiul ei, care îi urmărea.

Băiatul îi zâmbi.

— Nu e nevoie, doamnă, îi răspunse.

31

În cele din urmă, Jenna Voss reuși să obțină adresa veteranului de război care luptase în Vietnam și care călătorise cu autocarul din Orlando în Washington, D.C. În aceeași zi fusese înregistrat un număr mare de reduceri pentru seniori și personalul militar pensionat, așa că durase până fusese identificată persoana căutată. Ceea ce îi atrăsese de fapt atenția pe când stătea în fața monitorului fusese un raport întocmit de Poliția Metropolitană. Își puse căștile în urechi și ascultă reporterul care prezenta un incident petrecut într-o cafenea din cartierul Georgetown, urmărind totodată scena de pe fundal. Imaginile de la locul faptei erau prezentate din diverse unghiuri, preluate atât de echipele de știri de la sol, cât și din aer. Așa cum se întâmpla mereu în astfel de cazuri, trecătorii făcuseră poze cu telefoanele personale, prin urmare imaginile filmate de postul de știri erau intercalate cu cele făcute de amatori. O astfel de imagine îi atrase atenția: un bărbat îl ajutase pe un polițist rănit. În poză se vedea că făcea semn undeva în spatele celui care fotografia. Reporterul relata faptul că acel bun samaritean preluase controlul asupra situației haotice și îl ajutase pe ofițerul rănit, punându-i bandaj și presiune pe rană. Exact în momentul în care se făcea poza, acesta tocmai îi ceruse unui trecător să o ia la goană printre mașini și să oprească o salvare. Nu se știa identitatea bărbatului, însă îi luase polițistului arma din dotare și se dusese după atacator, care se presupunea a fi un fost afacerist cu ștaif din D.C., pe nume Luis Reyes.

Văzu și alte cadre, de data aceasta cu trupul neînsuflețit al unui alt bărbat care zăcea pe caldarâm și, conform relatărilor reporterului, fusese ucis la doar câteva minute depărtare de locul faptei. Se vedeau pe fundal poliția și paramedicii. Echipa de la știri fu avertizată să se îndepărteze, întrucât polițiștii tocmai marcau zona cu bandă galbenă. Unghiul camerelor video nu reușise să surprindă exact chipul bărbatului decedat; Jenna nu văzu decât că avea barbă. Iar pe ecran apăru imaginea cu bărbatul care îl ajutase pe polițistul împușcat. Din păcate, chipul bărbatului nu se vedea absolut deloc din cauza mașinii de poliție care îi obtura complet chipul, lumina soarelui reflectându-se în lentila camerei. Voss mări imaginea ca să se uite la jacheta bărbatului, care părea asemănătoare cu cea purtată de tipul din autocar.

Dacă ăsta era într-adevăr Raglan și îl salvase pe acel ofițer, apoi pornise înarmat pe urmele trăgătorului, atunci era o coincidență a naibii de mare că fusese găsit bărbatul ucis la doar câteva sute de

metri distanță. Raglan mersese cu autocarul în D.C., îl ajutase pe un bătrân când acesta fusese atacat de doi golani, iar acum iată o imagine cu un bărbat cu geacă impermeabilă asemănătoare care strigă instrucțiuni la un civil în timp ce îi oferă asistență unui polițist rănit. Oare era vorba despre același bun samaritean din autocar? Dacă tipul era unul și același, oare de ce îi pusese pe jar pe cei de la Serviciile Secrete? De ce solicitase CIA biroului său de la Miami să pună oameni pe urmele lui? Dacă era același tip, ce naiba căuta în D.C.? Venise în inima guvernului. Adică… sediul CIA de la Langley era chiar de cealaltă parte a râului la vreo 10-15 minute de mers cu mașina.

Întoarse monitorul spre colegul ei.

— Ted, ai văzut și tu asta?

— Am auzit. Doi polițiști răpuși la datorie. Acum poliția îl caută pe un tip pe nume Reyes, cândva mare mahăr în D.C.

Jenna făcu semn cu pixul pe ecran.

— Crezi că informaticienii noștri reușesc să elimine reflexia asta din lentila camerei și să obțină o imagine în care să i se vadă chipul?

— Ce, te interesează?

— Am o bănuială cu privire la niște chestii.

— Dacă lucrezi la un caz cât timp ești aici, să știi că ai nevoie de undă verde de la șef.

— Știu și eu asta, Ted, dar crezi că reușesc tehnicienii să curețe imaginea?

Ted analiză ecranul încețoșat.

— Lentila e obturată. N-ai ce claritate să obții.

— Îi cunoști pe cei de la divizia informatică, n-ar putea măcar să încerce pentru mine?

— Jenna, dacă ai nevoie de ajutorul lor, atunci depune cerere la el, îi spuse făcând semn înspre biroul cu geamuri de sticlă al agentului supraveghetor. Așa, nu intră nimeni în belele.

Jenna își împinse scaunul în spate și se duse spre biroul șefului. Nu avea să fie prima oară când mințea ca să poată să-și urmeze instinctul. Își propusese să spună că avea nevoie de ceva timp liber pentru a se duce până în D.C., să își ia câteva lucruri lăsate într-un depozit, de când lucrase în cadrul diviziei de teren de acolo. Asta avea să-i zică; ceva simplu și rezonabil. Desigur că nu avea nimic în depozit, ăsta era doar pretextul. Apoi, cu puțin noroc, putea pleca dis-de-dimineață. Așa, locul faptei s-ar putea să fie încă intact, iar rapoartele poliției încă în curs de întocmire.

Agentul special ridică privirea de unde era așezat la birou când auzi bătaia în tocul ușii deschise. A-l minți sau a nu-l minți pe superiorul său, aceasta era întrebarea. Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, Jenna, spuse vocea critică din gând. Prea târziu. Dacă Raglan era cumva implicat în schimbul de focuri, atunci avea să se implice și ea.

În primul rând, trebuia să-și ia liber, apoi să conducă patru ore, de la Clarksburg la Washington. Mai era cineva care s-ar putea să aibă informații suplimentare: Titus Jackson Jones.

32

Raglan parcă motocicleta greoaie în garajul lui TJ, în timp ce bătrânul închise ușile în urma sa.

— Ai venit la țanc. Berile s-au răcit, iar eu am terminat treaba pe azi, îi spuse dându-și jos salopeta de lucru.

Îi aruncă o privire lui Raglan, care puse palma pe rezervorul verde metalic al motorului Harley, parcă arătându-și aprecierea.

— Arăți ca și cum ai trecut prin multe azi. A mers bine motocicleta?

— Și încă cum, răspunse Raglan.

— Atunci zic să ne retragem în confortul salonului de lux, să ne dăm jos bocancii, să ne relaxăm și să găsim un meci la care să ne uităm.

Îl conduse pe Raglan afară din garajul care funcționa totodată drept încăpere de depozitare și porniră pe strada din laterala clădirii, spre apartament.

— Mai întâi trebuie să verific ceva și să mă consult cu tine, zise Raglan când TJ închise ușa.

— Poate aștepta măcar până ce mă așez jos cu o bere rece în mână?

Raglan încuviință.

— Să fiu al naibii dacă viața mea nu a devenit mai interesantă de când te-am cunoscut în autocar, exclamă TJ. Cu toate astea, vine o vreme când trebuie să-ți tragi sufletul și să te relaxezi în fotoliul tău preferat.

Îi întinse lui Raglan o bere.

— În regulă, meciul poate să aștepte. Ce s-a întâmplat?

Raglan îi arătă poza pe care o făcuse tatuajului mortului.

Nu avea niciun dubiu cu privire la divizia militară care avea drept simbol scutul stilizat cu verde și albastru, cu un fulger între simbolul soarelui și o stea. TJ se uită la fotografie, apoi la Raglan și, în cele din urmă, la poza fiului său decedat așezată pe raft.

— Divizia de elită Army Rangers.

Se lăsă pe spătar.

— Dacă tu ai făcut poza, înseamnă că tipul cu tatuajul e mort, îi spuse pe un ton reținut. Genul ăsta de oameni nu lasă pe nimeni să se apropie cu obiectivele de ei.

Raglan încuviință. Divizia de elită era forța de operațiuni speciale la scară largă a armatei.

— A avut loc un schimb de focuri în oraș. Tipul a fost ucis.

TJ ezită să ia o gură de bere.

— Nu cred că am să-ți pun multe întrebări. Când ești prin zonă, tot apar morți în apropiere.

Lichidul rece i se prelinse pe gât. Observă că Raglan se gândea la altceva.

— O să dea la știri?

— Probabil frânturi, zise Raglan.

— Are cumva de-a face cu acei trei traficanți de droguri uciși?

— Nu sunt sigur.

TJ terminase deja sticla fără să-și dea seama. Se uită cu jind la sticla goală.

— Știi, cred că am s-o iau drept „încălzire".

Se ridică și se duse la frigider.

— Vrei și tu?

— Nu, e în regulă deocamdată.

TJ își mai luă o bere.

— Baza lor de operațiuni e la Fort Benning, în Georgia. M-am antrenat acolo, la fel și băiatul meu. Divizia Aeropurtată e plină de tipi duri, dar zic că tipul cu tatuajul nu activa în armată în prezent. Cei ca el sunt atrași de sectorul privat. Acolo își pot valorifica competențele. De fapt, sunt sigur că avem mai mulți astfel de mercenari privați – și le zic așa pentru că asta sunt, în esență – decât au asemenea luptători majoritatea țărilor în propria lor armată. Subcontractarea războiului este o practică preferată de guvernul nostru. Așa economisește bani și scapă și basma curată când totul se duce naibii.

Luă o gură. Raglan încă nu se atinsese de sticla sa.

— Te duci în sud? În Georgia, vreau să zic.

— Nu-i nevoie. Nu e suficient de important, însă am să încerc să aflu tot ce pot despre el.

— Fiule, nimeni din armată n-o să discute cu un civil despre unul de-ai lor.

— Știu eu pe cineva care s-ar putea s-o facă.

Raglan își termină berea, apoi făcu un duș. Avea nevoie de un alt tricou curat, însă ultima lui achiziție îndeplinise un scop nobil. Odată ce terminaseră masa, TJ găsi un meci la TV, în vreme ce Raglan se duse în camera lui, pentru a da telefonul cu potențial de a mai scoate la lumină o piesă din puzzle. Sună la baza Diviziei Aeropurtate și a celei de elită. Intenționat așteptase să dea telefonul. Programul de lucru se încheiase, așa că birourile administrative aveau să fie închise, iar persoana cu care voia să discute se retrăsese în camera sa și putea discuta mai în voie. Răspunse operatorul de la bază. Raglan vorbi în

franceză. Era o solicitare simplă, dar spera că, dacă vorbea rapid, soldatul de la centrală nu avea să-l înțeleagă.

— Bonjour, je voudrais parler à l'agent de liaison. C'est important. Le colonel, est-il dans son bureau?

Rostise totul atât de repede, încât operatorul începu să se bâlbâie.

— Domnule, vă rog să mă scuzați, însă nu vorbesc franceză. Puteți repeta în engleză?

Raglan vorbi mai rar de această dată, îndeajuns încât să se asigure că bărbatul reține cuvântul colonel.

— Si je savais parler anglais, je le ferais, mais ce n'est pas nécessaire. Le colonel, s'il vous plaît. Puis-je parler au colonel?

— Ăă, în regulă, domnule. Doriți să vorbiți cu domnul colonel, înțeleg? Vă referiți la colonelul francez? Ofițerul nostru de legătură?

— Oui, le colonel de liaison.

Detectă ușurarea din vocea bărbatului, încântat că se prinsese de faptul că singurul ofițer de rang superior de la bază care vorbea franceza era tocmai ofițerul de legătură. Raglan așteptă până ce auzi două sunete de clic, apoi tonul de apel. Știa un lucru sigur, și anume că un colonel din cadrul Legiunii străine era mereu în rotație din partea 2e Régiment étranger de parachutistes, prima unitate din care făcuse el parte când intrase în legiune. Unitatea aeropurtată și cea specială de la Fortul Benning avuseseră mereu legături strânse cu Legiunea, așa cum și ofițerii americani petreceau un timp la baza de parașutiști din Corsica. Auzi o voce marcată de un accent puternic.

— Colonelul Paviot.

— Domnule colonel, cu respect, aici centrala. Am pe linie un domn care vorbește franceza și, din câte am deslușit, vrea să discute cu dumneavoastră. Să-i fac legătura?

— În regulă.

— Alo, domnule, vă fac legătura acum.

Raglan așteptă până ce auzi sunetul care indica deconectarea centralistului. Se prezentă rapid în franceză, furniză detalii privind activitatea sa din cadrul legiunii, rangul, numele superiorilor săi și îl rugă pe colonelul Paviot să dea telefoanele necesare pentru a-i verifica identitatea. Apoi, dacă era mulțumit de informațiile primite, îl ruga să revină cu un apel la numărul pe care i-l dăduse. Încheie convorbirea cu un comentariu succint:

— Domnule colonel, a dispărut unul de-ai noștri și sunt aici ca să-l găsesc. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Colonelul Paviot era obișnuit să ia decizii sub presiune. Activase pe teren în unele dintre cele mai periculoase zone din lume, în momente în care succesul sau eșecul misiunii depindeau de astfel de decizii, iar viețile oamenilor pe care îi avea în subordine atârnau în

balanță. Închise fără niciun cuvânt. Raglan știa că avea să verifice ce îi spusese. Erau persoane în comunitatea de informații și contrainformații care aveau să garanteze pentru el, însă Paviot avea să vorbească cu ofițerii ale căror nume le furnizase Raglan. Legiunea nu se deosebea cu nimic de orice alte cluburi private: lumea știa în cine să se încreadă și cui să-i adreseze întrebări stânjenitoare. După o oră sună telefonul.

— Raglan? întrebă colonelul Paviot.

— Da.

Conversația trecu imediat pe franceză.

— Am trezit pe mulți, și ei i-au trezit la rândul lor pe alții. Cum te pot ajuta?

— E sigură linia?

— Da. E telefonul meu personal.

— Un fost legionar a fost ucis la Marsilia și, din această cauză, am venit aici să-i dau de urmă altuia, care a dispărut. Agenția de Informații pentru Apărare e implicată în toată treaba. Deja am avut o întrevedere cu directorul. Astăzi am fost implicat într-un schimb de focuri, iar bărbatul pe care l-am ucis avea un tatuaj al Diviziei de elită. Vreau să încerc să-i aflu identitatea și speram că arhivele de la Fort Benning conțin informații care mi-ar putea fi de folos. Mă gândeam că aveți acces la dosarul lui.

Paviot nu ezită deloc.

— Toată chestiunea asta poate provoca tensiuni diplomatice între Franța și Statele Unite?

— De nicio natură, domnule colonel. Sunt pe urmele celor care l-au răpit pe un agent american, care a activat cândva în cadrul fostei mele unități. Cred că descoperise un fel de conspirație în cadrul comunității serviciilor de informații de aici. Vreau să vă trimit fotografia bărbatului ucis, precum și o imagine cu tatuajul pe care îl avea pe braț, în speranța că veți putea afla cine este și ce figurează în dosarul său.

Făcu o pauză.

— Desigur, toate astea neoficial.

Tăcere la capătul firului pentru câteva clipe. Îl punea pe colonel într-o situație dificilă. Dacă trebuia să caute date cu caracter personal în mod clandestin, se expunea unor riscuri.

— Pot găsi o cale, răspunse Paviot. Trimite-mi fotografia și te sun mâine.

Apelul se încheie.

Legiunea era ca o a doua familie.

33

La 3:47 dimineața, Raglan mai mult simți decât auzi cum vibra telefonul dat pe silențios. Se trezi numaidecât și răspunse.

— Raglan?

Era Paviot.

— Da.

— Am pătruns în Arhive. Armata de aici nu diferă cu mult de a noastră, în sensul că dosarele sunt păstrate tot pe suport de hârtie. Numele bărbatului e Josh Hamner, în vârstă de 38 de ani. Staționat aici, la Benning. A activat timp de 12 ani în armată, fiind decorat. M-a ajutat poza cu tatuajul, căci membrii personalului nu mai au voie să se tatueze de câțiva ani, așa că mi-am dat seama că avea vechime. A făcut trei ronduri de serviciu în Afganistan, iar acum patru ani a părăsit armata. A beneficiat de ajutor în cadrul Programului de asistență la tranziție, care i-a întocmit un CV. Și-a depus apoi candidatura la trei firme de management, pe un post de interpret și analist în materie de evaluarea riscurilor în Orientul Mijlociu. Armata i-a și emis recomandări pentru două bănci pe această funcție. Se pare însă că nu i s-a potrivit slujba de birou: s-a angajat la firma Executive Decision Management.

Raglan se așteptase oarecum la această legătură, pentru că era aceeași companie menționată de Jack Swain cu privire la ancheta lui Casey Zeller. Era vorba despre o companie care angaja foști membri ai trupelor speciale și fost personal militar înalt calificat, precum Hamner, fiind condusă de un fost șef de divizie din cadrul CIA.

Paviot continuă.

— Nu mai e nimic altceva la dosar, în afară de calificările sale, și nu mai trebuie să spun că sunt multe. Era un tip competent și inteligent, Raglan. Păcat că l-ai ucis, poate ți-ar fi oferit informațiile de care ai nevoie.

— N-a fost deloc vreme de discuții, domnule colonel. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Înțeleg. Misiunea e sfântă. Îți urez mult noroc!

Convorbirea se încheie la fel de brusc cum începuse. Părea acum mai clar faptul că traficantul Luis Reyes lucra cu această companie, care licita pentru contracte de achiziții de echipament militar de la Pentagon. Raglan se gândi la bărbatul pe care îl omorâse. Josh Hamner cunoștea bine Orientul Mijlociu, așa că de ce oare devenise câine de pază pentru un traficant de droguri a cărui linie de aprovizionare provenea din America Centrală? Dacă acesta îndeplinea

un rol mai important decât acela de bodyguard, înseamnă că era nevoie de priceperea lui în alte privințe. Instinctul îi spunea că sigur ar fi fost neprețuit în calitatea sa de instructor de luptă pentru oricare dintre facțiunile din Irak sau Afganistan. Însă traficul de droguri pe filiera America Centrală nu i se potrivea și nici nu era clar de ce fusese angajat de firma EDM. Raglan apăsă o tastă de apelare rapidă. Sună de mai multe ori, până ce persoana căutată răspunse în sfârșit.

— Swain, se auzi o voce răgușită.

— Raglan sunt.

— E patru dimineața.

Jack Swain părea iritat.

— Am trimis o fotografie cu bărbatul ucis, l-ai identificat?

Raglan avea nevoie să afle dacă directorul adjunct al Serviciului Clandestin de Apărare căutase chipul celui decedat în baza lor de date.

— M-ai sunat pentru asta?!

— E important.

— Nu, nu, n-am găsit încă nimic.

— Niciun nume? Nicio referință? Nimic?

— Nimic. Iisuse Hristoase, Raglan, verific când ajung la birou.

— Dar l-ai căutat în baza de date?

— Da! Dacă aflu ceva, te anunț.

Exasperarea lui Swain începu să se diminueze.

— În regulă, Raglan, care e treaba, de fapt?

Raglan parcă îl și vedea pe Swain. Sigur stătea într-un cot, uitându-se la lumina ceasului de pe noptieră, complet treaz și realiza în acel moment că trebuie să fi fost urgent, de vreme ce-l sunase la ora asta. Dar era necesar ca Raglan să afle de ce nu reușise sistemul de informații pentru apărare al Pentagonului să îl identifice în decurs de câteva minute, când un colonel de la Fortul Benning, din Georgia, putuse să acceseze dosarul lui Hamner atât de repede. Ar fi trebuit să fie o chestiune de câteva clipe. Încăperile subterane de la Pentagon erau pline ochi cu tot felul de tehnologii sofisticate, încât puteau da de urma unei pisici negre care se ascundea într-un canal de scurgere într-o noapte furtunoasă, așa de exacte erau. Nu le scăpa mare lucru tipilor ăstora. Asta dacă făceau într-adevăr săpături. Atunci care era problema? Oare Casey Zeller dăduse de ceva atât de important, încât îi speriase pe șefii săi și-i făcuse să-și bage capetele în nisip? Oare Jack Swain încerca cu adevărat să scoată adevărul la iveală? În caz contrar, de ce să-l fi implicat pe el? Raglan era complet năpădit de tot felul de ipoteze și întrebări. În cazul în care căutările lui Swain nu relevaseră nimic, puțin probabil să fi avut de-a face cu Pentagonul, mai degrabă asta se datora faptului că nu avea ce scoate la iveală. Identitatea lui Josh Hamner fusese ștearsă din toate sistemele instituțiilor de apărare. Undeva, cineva dispusese de mijloacele necesare pentru a șterge

digital orice urmă a acestui bărbat. Însă persoanele respective nu putuseră să pătrundă în baza militară, în sala în care erau dulapurile cu dosare, și să distrugă dosarul-tip de culoare maro în care figura întregul istoric militar al celui decedat, tehnoredactat la un rând, cu font standard de mărimea 10.

— Îl cheamă Josh Hamner, spuse Raglan. Lucra pentru firma EDM.

— Cum mama dracului ai aflat asta?

— Continuă să faci săpături, te rog eu. Ignoră ceea ce pare evident. Nu apare sigur în nicio bază de date, iar dacă n-ați căutat decât prin mijloace electronice, atunci cineva v-a blocat accesul. În plus, tipul era doar un găinar în toată treaba asta. Oricine dispune de mijloacele de a-i șterge complet identitatea sigur îi protejează bine pe cei importanți, și nu numai, cu un simplu paravan de protecție electronic.

— În regulă. Am să mă ocup personal de asta. Unde ești?

— În oraș.

— Rămâi prin zonă. S-ar putea să am ceva informații curând despre senatorul despre care îți spusesem.

Raglan încheie apelul.

Se întinse la loc în pat, încercând să găsească orice i-ar fi putut scăpa și care l-ar putea conduce spre Casey Zeller. Dacă era ținut prizonier, era îndeajuns de dur încât să reziste câteva zile, asta dacă persoanele care îl răpiseră nu-l torturau prea tare. Dacă fusese ucis în prima noapte când dispăruse, atunci cel mai probabil nu avea să-i mai găsească trupul. Simți cum îl cuprinde frustrarea. Tot revenise de atâtea ori asupra celui mai mic detaliu de când ajunsese pe străduțele lăturalnice din Marsilia. Piesele pur și simplu nu se potriveau. Sigur îi scăpase ceva la reședința Zeller. Se uită la ceas. Era trecut de cinci. Prea devreme ca s-o sune pe nevasta lui Zeller. Scoase din geantă o pereche de pantaloni scurți sport și își puse tricoul. O să alerge în bocanci.

Ieși cu grijă din apartament și se îndreptă spre râu și spre parcul-insulă „Theodore Roosevelt”. Burnița în reprize, briza îi bătea în față și felinarele de pe stradă erau învăluite în ceață; parcă era un oraș-fantomă. Alergă rapid pe pod, traversă, apoi o luă la dreapta, făcând o buclă în jurul râului, spre insulă. Pistele și aleile cu scânduri de lemn erau des frecventate de alergătorii care locuiau și lucrau în oraș. Abia se crăpase de ziuă, dar deja ieșiseră câțiva împătimiți ai sportului și diverși navetiști care făceau mișcare până să trebuiască să plece spre oraș și să înceapă lucrul; unii aveau și câinii cu ei. Cei câțiva alergători se pierdeau ușor în peisajul plin de copaci. Reflexia de la suprafața întinderii de apă anunța sosirea zorilor. Până ce bătuse cei câțiva kilometri, orașul deja începea să fie trezit de traficul care se

intensifica. Se uită la peisaj. Trecuseră doar câteva zile de când își lăsase „familia” în Vero Beach, dar parcă trecuseră câteva săptămâni.

O femeie la vreo 40 și ceva de ani trecu în fugă pe lângă el, însoțită de fiul ei adolescent. Tocmai îi făcea observație că aleargă prea încet. Mama-ursoaică parcă era ofițer de instrucție. Era mult prea dimineață ca să-ți bată mama obrazul așa. Puștiul îi aruncă o privire lui Raglan exact când treceau pe lângă el și rânji. Alerga special mai încet ca s-o enerveze pe maică-sa, care ținea la atingerea obiectivelor dis-de-dimineață. Tânărul îi aminti de Steve, iar în acel moment pe Raglan îl săgeată brusc un gând. Formă numărul Amandei. După o vreme, răspunse o voce somnoroasă.

— M-am gândit că poate ai ieșit să alergi cu băieții, îi spuse el.

Oftă. Îi era imposibil să-și ascundă iritarea din glas.

— Crezi că e momentul potrivit pentru un apel de curtoazie?

— Scuze, am fost tare aglomerat. Voiam doar să mă asigur că tu și copiii sunteți bine.

O auzi cum se așază pe un fotoliu sau pe pat; oricum, părea că stă confortabil. Vocea îi deveni mai liniștită.

— Suntem în regulă. N-am crezut niciodată că mă va extenua în așa hal concediul.

— N-ați avut probleme? o întrebă, conștient fiind de faptul că scăpase de autorități cu ajutorul prietenei Amandei.

— Probleme? Cu tine în viața noastră? Iisuse, Dan, bineînțeles că avem probleme! Cei de la FBI au venit la ușă a doua zi după ce te-ai eschivat.

Raglan știa că nu aveau niciun motiv concret să se ducă la reședința femeii, doar îl urmăriseră.

— Ce-au zis?

— Nimic. Voiau numai să știe dacă ești pe aici. Le-am zis că ai mulți prieteni în State și că ai plecat să-i vizitezi. N-au insistat. Sinceră să fiu, nu păreau să fie foarte interesați. Tot zic la plural, dar a venit un singur agent, un tip. M-am gândit că ar putea avea de-a face cu uciderea, însă n-a spus nimic despre asta.

— Cine a fost ucis? întrebă Raglan.

— Steve mi-a spus că l-ai dus la un muzeu cu avioane după ce ați fost la Centrul Spațial.

Raglan deja anticipa ce avea să-i zică și simți acel nod în stomac pe care îl ai mereu când afli vești la care nu te așteptai deloc.

— Ce s-a întâmplat?

— A, păi un intrus a pătruns și l-a omorât pe un mecanic. Cei de la știri au zis că nu s-a furat nimic. E posibil să fi fost vreun drogat, iar mecanicul a provocat cu ceva persoana respectivă. Cine știe? Oricum, a murit săracul de el. De atunci au închis muzeul.

Căscă.

— Și, când te vedem?

— În câteva zile. Cel puțin, adăugă, știind că îl va înțelege.

— Așa mă gândeam și eu.

Ezită, parcă temându-se să-l întrebe ceea ce știa că o să-i provoace și mai multă suferință, asta după ce fusese torturat și ucis soțul ei.

— Ești în siguranță? Nu ești rănit?

— Nu, nu, sunt complet în regulă. Ba chiar sunt și eu într-o mică vacanță. Stau cu un tip pe care l-am cunoscut pe drum. Om bun. Ne înțelegem de minune.

— Cine spunea că nu există miracole?

— Uite, am ieșit să alerg puțin și… ei bine, cum spuneam, am fost cam prins. Mai bine te las. Steve e bine?

— Se distrează, tot zice că și-ar dori să mai fi venit aici și în anii trecuți. A fost bună ideea.

— Salută-l din partea mea.

— Am să-l salut.

Raglan încheie convorbirea și încercă să caute pe internet ce se spusese în ziarele din Miami sau pe posturile de știri despre uciderea lui Bob de Vere. Semnalul fusese îndeajuns de bun pentru apel, însă nu reuși să se conecteze pe site-ul ziarului ca să citească articolul. Deși acolo era aproape miezul nopții, formă numărul din Castelnaudary, un orășel din sudul Franței, unde se afla baza de înrolare și de antrenament a Legiunii. Asemenea multor foști membri ai personalului din multe armate ale lumii, cei care s-au retras din Legiune aleg adesea să locuiască în apropiere de locul pe care îl consideră, în adâncul inimii, drept căminul lor. Serge Sokol era prietenul lui Raglan și cel alături de care activase cel mai mult în Legiune. Rusnacul cu nas de vultur era singura persoană cu care puteai lua legătura dacă voiai să dai de Raglan. Sokol locuia în centrul vechi al orașului, deasupra unei tutungerii pe o străduță îngustă, pavată cu piatră cubică. Raglan parcă îl și-l vedea pe tipul înalt și zvelt, cu părul tuns scurt și acea privire fixă de pasăre răpitoare care le îngheța sângele în vine dușmanilor. Dacă cineva putea să afle cine erau bărbații pe care îi văzuse pe camerele de supraveghere ale lui Luis Reyes, Sokol era omul lui. Anexă pozele și adăugă un scurt mesaj privindu-l pe mecanicul ucis din Florida, folosindu-i numele de luptător. Rudi Charron ucis. Odată trimise fotografiile, se îndreptă înapoi spre imobil.

Grăbi pasul. Parcursese patru kilometri pe drumul de întoarcere, iar în tot acest timp își formulase ipoteza conform căreia avea de-a face cu o echipă de asasini. Franța, Florida și reședința lui Zeller din Stafford. Veniseră cu un singur obiectiv, acela de a ucide. Oare el fusese ținta sau îl urmăreau ca să-i conducă direct la Casey Zeller? Nu

vedea cum l-ar fi putut urmări cineva până la Washington sau cum ar fi putut descoperi unde stătea acum, însă era o singură cale de a afla: trebuia să facă pe momeala.

34

Raglan făcu duș și se îmbrăcă, în vreme ce TJ își puse haina și luă șapca cu însemne de veteran din cuier.

— Ai dat o tură bună?

— Da. Plec cu treabă azi, s-ar putea chiar să nu mă întorc nici la noapte. Mă duc în Stafford. Te superi dacă iau motocicleta?

— Sigur că nu. Mă bucur că o mai scoate cineva din garaj. Uite, eu trebuie să merg cu Beth Ann să luăm micul-dejun. E tradiția noastră săptămânală, știi că ți-am zis eu. Mai discutăm și noi una, alta. Restaurantul e la câteva străzi distanță și servește ochiuri cu șuncă foarte bune. Nu vrei să vii și tu cu noi?

— Trebuie neapărat să ajung la un calculator. Știi cumva dacă e vreo bibliotecă sau vreun internet café prin apropiere?

— Nu știu să-ți zic nimic despre internet café, dar biblioteca e aproape dacă o iei spre est pe strada K și se deschide după ora nouă.

TJ observase că prietenul său se grăbea și preciză:

— Până ajungi la Stafford, sigur se deschide biblioteca de acolo.

— Mersi! Dau atunci un telefon acolo, apoi pornesc.

TJ își puse șapca.

— Dacă te răzgândești cumva în ceea ce privește micul-dejun, eu și Beth Ann suntem la un cvartal distanță spre nord, apoi faci dreapta. Îți miroase a șuncă și ouă pe măsură ce te apropii, n-ai cum să ne ratezi. Se cheamă Restaurantul „Separeul de pe colț”, având în vedere faptul că e la colț de stradă și au separeuri. E un loc foarte prietenos.

După ce plecă TJ, Raglan făcu cafea și sună la numărul cartelei preplătite pe care o cumpărase Anne Zeller după ce o bătuse el la cap.

Aceasta răspunse rapid.

— Raglan? Ai aflat ceva?

— Anne, îmi pare rău, încă încerc să dau de persoanele de legătură ale lui Casey. Tipul pe care l-a vizitat în închisoare mi-a dat unele informații, dar deocamdată n-am idee unde e Casey. M-am văzut și cu Jack Swain. Casey descoperise ceva important.

Simți tensiunea în vocea femeii.

— Ceva periculos?

— Investiga unele contracte guvernamentale de achiziții. N-avem cum să aflăm cât de multe descoperise.

— E mort, nu-i așa?

Spusese asta pe un ton detașat cumva.

— Anne, nu renunța. Dacă e într-o situație periculoasă, dintre toți, doar Casey știe cum să se descurce.

— Atunci de ce nu m-a contactat?

Vocea începea să-i trădeze acum disperarea. Era o femeie puternică, însă astfel de situații în care nu știi ce s-a petrecut cu cei dragi te macină chiar și dacă ești făcut din oțel.

— Mă gândesc că fie nu poate, fie încearcă să te protejeze. Crede-mă, în clipa în care aflu unde s-a dus, te sun.

Pauză. Trase aer în piept ca să-și facă curaj.

— Știu. Îți mulțumesc.

— Cum e la prietena ta, totul în regulă?

— Da. Suntem bine.

— Bun. Vreau să mă duc înapoi la voi acasă. Aș sta toată ziua, poate chiar și peste noapte. Ești de-acord?

— Te gândești că ți-a scăpat ceva?

— Da.

— Lângă ușa din spate e o cheie de rezervă. Am aranjat în curte o mică grădină cu tot felul de pietre decorative; cheia e într-o cochilie mare pe care am adus-o noi din Hawaii acum ceva vreme. Ai văzut deja unde e camera de oaspeți. Partea din spate a casei are alarmă. Codul e 09-07-03; l-am ales aleatoriu, nu are nicio însemnătate. Casey îl schimba lunar.

— N-am nevoie de pat. Sunt camere de supraveghere prin casă?

— Nu, doar alarma.

— Ce-mi poți spune despre vecini?

— Bob și Claire Campbell se duc în Florida de obicei în perioada aceasta. Până se termină de construit casele din apropiere, nu mai e nimeni. Am vorbit deja cu cele câteva persoane care ar fi putut trece pe la mine și le-am zis că plec în concediu și, înainte să întrebi, nu, nu le-am zis unde mă duc.

— Bun, atunci merg să văd dacă mi-a scăpat ceva.

Ar fi vrut să-i dea mai multe informații decât avea în acel moment. Speranța e acea flacără care pâlpâie și luminează puțin negura. E precum cimentul pe care îl pui deasupra hăului imens ca să nu-ți fugă pământul de sub picioare.

— Anne, Casey e un tip dur, care știe cum să se folosească de ceea ce are la îndemână. Supraviețuirea e ceva înrădăcinat în ADN-ul său. Îl voi găsi orice-ar fi. Promit.

Raglan parcă lângă biblioteca din Stafford. Era prea devreme să fie aglomerat cu acele persoane singuratice care veneau să stea toată ziua în fața ecranului de calculator, doar ca să se înconjoare de alți oameni. Tastă numele cotidianului Miami Herald și data de după plecarea sa. Nimic despre moartea lui Bob de Vere. Faptul că era la două ore distanță însemna că Vero Beach nu se încadra la știrile

aferente zonei Miami. Orlando era cu o oră mai aproape, iar ziarul Sentinel avea o poză cu de Vere la pagina patru, însoțită de o scurtă descriere cu privire la uciderea sa, conform căreia mecanicul fusese înjunghiat. Crima apărea pe prima pagină a ziarului local din Vero Beach. Pe jumătate de pagină era o trecere succintă în revistă a vieții victimei, câteva vorbe despre dragostea lui pentru aeronave și unele interviuri cu ceilalți colegi de la muzeu, care îl lăudau. Articole de umplutură, fără dovezi concrete: dacă jurnaliștii nu obținuseră informații de un real interes de la surse din interiorul departamentului de poliție, atunci nu aveau ce să le transmită cititorilor.

Raglan închise monitorul. Bob de Vere fusese ucis pentru un motiv anume, care avea de-a face cu Casey Zeller. Moartea lui de Vere însemna că numărul morților legate de Zeller ajunsese la cinci de când Raglan se oprise pentru prima dată la micuța patiserie aflată pe o străduță lăturalnică în Franța. Dacă îl puneai la socoteală și pe Raúl Mendoza drept victimă colaterală pentru că încercase să-l demaște pe Luis Reyes, șase, iar numărul continua să crească, probabil urma să mai moară câțiva.

Verifică dacă apărea pe undeva intrarea prin efracție de la reședința Zeller. Nu figura nicăieri vreo ucidere în acea casă nici pe site-urile de știri, și nici măcar pe posturile locale. Dacă nu descoperise nimeni cadavrul, însemna că mirosul puternic de putrefacție urma să se răspândească în jurul locuinței; nimic nu avea să-l mascheze. Acea duhoare fetidă ce anunță moartea parcă te sufocă.

Făcu o tură prin cartierul rezidențial din Stafford. Muncitorii aveau de lucru în zona de sud a șantierului de construcții. Faptul că nu instalaseră încă felinare pe stradă avea să fie un element în favoarea lui dacă hotăra să rămână peste noapte. Prognoza anunța reprize de ploaie, iar plafonul de nori se întunecase deja. Privi cerul amenințător și se gândi că se apropia curând un front rece, care avea să aducă și ninsori. Se simțea mirosul în aer.

Raglan o luă spre aleea asfaltată din fața garajului, apoi parcă motocicleta în lateral, ascunsă vederii. Cheia era exact unde spusese Anne Zeller că avea să o găsească. Intră pe ușa din spate și introduse codul în consola de alarmă care începuse deja să scoată sunetele de avertizare.

Aerul era cam închis, însă nimic neobișnuit pentru o casă nelocuită de câteva zile.

Raglan verifică scările care duceau spre pivniță. Nici urmă de cadavru. Chiar dacă ratase cumva vreo pată de sânge, fusese curățată. Era evident că trecuse o echipă care scurtcircuitase alarma, curățase locul faptei și luase corpul bărbatului. Nu era greu să faci rost de un dispozitiv electronic de bruiaj cu care puteai intra în casă fără să declanșezi alarma, însă fusese nevoie de o dubiță și de o echipă

formată din câțiva oameni ca să îți iasă totul bine. Profesioniști. Ori agenți, ori persoane din cadrul vreunei organizații, cu experiență în astfel de cazuri. Probabil acționaseră pe timp de noapte, iar dacă știuseră că nu e nimeni acasă, atunci clar urmăreau de undeva. Sau chiar din interior. Deschise ușa electrică de la garaj și trase motorul lângă SUV-ul marca Honda. Luă o trusă cu scule de pe masa de lucru și, odată închisă ușa, intră în casă pe ușa din garaj, așa cum făcuse și când venise prima dată cu Anne Zeller.

Majoritatea oamenilor își lasă router-ul Wi-Fi pornit non-stop. Dacă fuseseră ascunse cumva dispozitive de supraveghere prin casă, atunci cel mai probabil funcționau prin rețeaua de fibră optică. Puteai descărca nenumărate aplicații mobile care identifică orice cameră ascunsă sau dispozitiv de ascultare, însă nimic nu e perfect. Raglan voia să procedeze pe calea clasică, lentă și sigură. Opri router-ul. Dacă îl urmăreau pe camere, acum nu mai vedeau nimic.

Își dădu jos haina și începu să caute treptat prin casă, pornind din subsol, unde îl împinsese pe cel decedat pe scări. Desfăcu becurile, dar nu găsi nimic. Pe măsură ce trecea mai departe, punea totul la loc așa cum fusese. Anne Zeller nu avea să vadă mare lucru schimbat când revenea acasă.

Deșurubă toate panourile electrice de pe perete, dar nu găsi cabluri ce nu-și aveau locul. Urcă la etaj. Coborî jaluzelele și trase perdelele, scoase o lanternă din trusa cu scule și începu să verifice cu grijă pereții și toate elementele electrice și de iluminat. Ca să introduci undeva o cameră de supraveghere nu-ți trebuie decât o gaură mică, însă dacă instalaseră cumva microfoane și camere în casă, atunci probabil erau fie într-un detector de fum sau aparat de iluminat, undeva unde puteau fi ascunse rapid și cu ușurință, fără a produce vreo stricăciune din punct de vedere structural. O echipă cu experiență putea intra și ieși în doar câteva minute.

Se duse în toate camerele și repetă operațiunea cu migală, urmărind cu fasciculul peretele de la un capăt la altul: de la dreapta la stânga și invers, în caz că reușiseră să instaleze camere în miniatură. Nicio reflexie de la lentile. Parcurse treptat tot parterul și descoperi primele dispozitive pe hol. Lumina lanternei scoase la iveală primul și ultimul din cele patru camere cu LED. Le scoase afară: fiecare avea câte o lentilă minusculă, de mărimea unei unghii. Câmpul lor acoperea bucătăria, ușa de serviciu care dădea în garaj și camera de zi. Le puse la loc așa cum le găsise. Mai era una în detectorul de fum, alta în alarma de CO2. Verificase toate încăperile, mai puțin biroul lui Casey Zeller.

Arăta exact așa cum și-l amintea. Calculatorul fusese luat, rafturile golite și cărțile puse înapoi la nimereală. Sertarele biroului erau descuiate. Verifică lustra, lampa de birou și lumina în infraroșu

de la televizorul de pe peretele opus. Nici urmă de camere. Se întrebă dacă nu cumva persoanele care instalaseră echipamentul fuseseră interesate doar de cine era acasă și când. Cu toate acestea, nu avea niciun sens să pună camere cu vedere spre încăperile principale și să ignore biroul. Se ridică și privi de la un perete la celălalt, uitându-se fix la obiectele rămase în încăpere. Birou, scaun, veioză, bibliotecă.

Se așeză pe scaunul lui Zeller ca să vadă camera din punctul său de vedere. Toate arătau așa cum trebuia, în afară de tabloul mare înrămat de pe perete, care înfățișa o cabană din lemn amplasată într-o pădure, pe malul unui lac. Rama frumos decorată avea o pată în colțul din stânga jos, aproape obturată de faldurile cioplite în lemn. Raglan se apropie și o analiză îndeaproape. Cineva pusese material de umplere de o culoare foarte asemănătoare cu a ramei. Dădu materialul deoparte cu unghia, lăsând la iveală gaura micuță făcută cu bormașina. Mica reflexie când o lumină cu lanterna îi spuse că acolo se ascundea lentila căutată. Oare Casey Zeller își dăduse seama că era urmărit și crezuse că obturase lentila, ori poate cei care o instalaseră nu reușiseră să își ascundă cum trebuie urmele după ce găuriseră vechea ramă de lemn?

Raglan ridică biroul cu picioarele în sus și verifică dedesubt, în caz că era ceva lipit cu bandă adezivă. Nimic. La fel și cu sertarele. Le scoase pe rând, verifică dedesubt, apoi în interior. Zeller sigur era conștient de faptul că acestea erau locurile evidente care urmau să fie percheziționate în cazul în care pățea ceva.

Nimeni nu încercase să scoată din perete rafturile, probabil gândindu-se că era îndeajuns să scotocească printre cărți. Raglan le dădu deoparte de pe rafturi, apoi desfăcu rafturile unul câte unul de pe suporturi. Lumină iar peretele. Ajunsese la cel de-al treilea rând, cam la nivelul șoldurilor, când dădu în sfârșit de ceea ce căuta. În partea din spate a raftului fusese prins un șurub micuț din alamă, ascuns în spatele părții mai late. Verifică și cealaltă latură: încă un șurub. La fel și la raftul de jos. Bormașina lui Zeller avea cap plat, așa că Raglan folosi o șurubelniță în stea și slăbi toate cele patru șuruburi. Desfăcu placa de lemn din spate. În peretele de rigips era o scobitură căptușită cu material anti-umezeală.

Raglan îndreptă lumina înăuntru și văzu un teanc de dosare maro, dintr-acelea folosite la Guvern. Îl luă pe primul și-l deschise. O fotografie cu un bărbat care parcă îl privea la rândul său. Părea făcută de la distanță, cu lentilă tele-foto. O foaie cu istoricul tipului era prinsă de poză. Raglan scoase teancul din ascunzătoare, îl așeză pe biroul lui Zeller și le consultă. Fiecare dosar conținea o fotografie și istoricul persoanei respective. Majoritatea bărbaților – pentru că toți erau bărbați – erau albi, cu excepția a doi tipi afro-americani și a unui hispanic, și activau fie în calitate de ofițeri ai agențiilor de informații,

inclusiv Agenția de Informații pentru Apărare, fie ieșiseră la pensie. Se pare că Jack Swain avea motive întemeiate să nu aibă încredere nici măcar în cei alături de care lucra cot la cot. Orice-ar fi descoperit Casey Zeller, conspirația se întindea la scară largă.

Ultimul dosar nu conținea nicio fotografie, doar o listă de nume, aproximativ 30; majoritatea nu-i erau cunoscute. Câteva erau nume de senatori. 12 erau însoțite de câte o însemnare și semnul întrebării. „Executive Decision Management?" „Consiliu?"

Cui i-ar fi încredințat Zeller aceste informații? Imposibil de spus. În lumea lui Zeller, personalul de nivel superior, atât oamenii aflați în activitate, cât și cei pensionați, reprezenta puterea care stătea la baza bunei funcționări a aparatului de informații. Jack Swain îi spusese lui Raglan că era implicat un grup poreclit „Consiliul". Oare membrii acestui Consiliu și cei din dosarele lui Zeller să fi fost șefii pensionați ai CIA?

Raglan începu să citească mai îndeaproape, memorând numele și domeniile în care activau persoanele respective, conform celor consemnate de Zeller. Majoritatea erau experți în Orientul Mijlociu sau America de Sud. Fiecare avea câte un anturaj și persoane de contact a căror contribuție era indispensabilă pentru desfășurarea sau pentru sprijinul activităților ilegale. Probabil că Zeller petrecuse luni întregi, dacă nu mai mult, ca să obțină aceste informații din diverse surse. Oare cât de multe îi spusese lui Swain? Îndeajuns ca directorul clandestin să simtă în ceafă fiorul rece al trădării. Ceea ce îi ascunsese însă șefului său era anvergura suspiciunilor sale și locul unde ascunsese informațiile suplimentare despre cei pe care îi bănuia că ar fi fost implicați. În plus, Swain nu știa nimic despre Izan Esposito sau despre informațiile acestuia cu privire la Luis Reyes. Zeller nu dezvăluise acest aspect. De ce oare? Raglan puse dosarele la loc în nișa din perete și pipăi să vadă dacă mai era ceva. Simți plastic. Scoase o pungă cu fermoar în care era un stick de memorie. Înșurubă placa, reasamblă rafturile și puse cărțile la loc, păstrând însă punga.

Salută în sinea lui hotărârea de care dăduse dovadă Casey Zeller. Totodată, simțea nesiguranța bărbatului, dar și teama acestuia. În cine să se fi încrezut? Se pare că nici măcar în propriul său șef.

35

Trecuseră 15 minute, iar Raglan se afla acum la biblioteca din Stafford, unde citea aceleași documente, însă pe calculator de această dată. Casey Zeller făcuse tot ceea ce-i stătuse în putință pentru a păzi aceste probe. Raglan puse stickul de memorie înapoi în pungă. Mai era un singur loc în afară de nișa din peretele biroului lui Zeller unde știa că avea să fie în siguranță. Deocamdată puse punga în buzunarul interior al hainei.

Lângă cafeneaua unde se întâlnise prima dată cu Anne Zeller se afla un restaurant. Avea o atmosferă primitoare, vinilul cutat care învelea banchetele din separeuri arăta că localul este frecventat des, iar pe chipurile chelneriților ale căror trupuri obosite se mișcau neîncetat încolo și încoace se citeau grijile din cauza vieților grele și a salariilor mici. Cu toate acestea, privirile lor emanau bună dispoziție și generozitate.

— Dragule, ia loc unde vrei. Deocamdată nu dăm pe-afară de prea mulți clienți, așa cum dau pe-afară colăceii mei în uniforma asta, așa-i? îi zise chelnerița.

Zâmbetul ei și carafa de la filtrul de cafea pe care o ținea în mână gata să le umple cănile clienților l-ar fi îmbărbătat chiar și pe cel mai mâhnit călător care le trecea pragul.

— Mai serviți micul-dejun? întrebă Raglan, aruncând o privire la ecusonul ei.

— Sigur, toată ziua și mai toată noaptea, răspunse femeia, întorcând cana albă de pe masă cu gura în sus, pe care o umplu cu cafea fierbinte. Specialitatea casei.

— Am să servesc asta atunci. Mulțumesc, Roz.

— Ah, un bărbat care se mulțumește cu ceva simplu. Ești pâinea lui Dumnezeu, dragule!

Se întoarse și îi strigă bucătarului comanda lui Raglan.

De la masa la care se așezase avea vedere clară spre traficul de pe strada principală și spre intersecția de pe colț, pe unde venea oricine ar fi vrut să intre în restaurant. Nu era multă lume în local, majoritatea persoane în vârstă care fie citeau ziarul, fie beau cafea sau mâncau, cel mai probabil clienți de-ai casei și localnici. Majoritatea mașinilor din parcare nu erau mai noi de vreo zece ani sau chiar mai vechi de-atât. Generațiile mai tinere, cei care locuiau în cartier, probabil își făceau veacul prin centru sau pe la Pentagon, la serviciu, ori făceau cumpărături la centrul comercial din apropierea Pentagonului.

Prin urmare, în acest context, cei doi bărbați tineri care tocmai veniseră într-o furgonetă parcată la aproximativ 200 de metri de restaurant păreau că nu își au locul. Ambii erau îmbrăcați în stil relaxat, cu blugi și tricouri albe, iar pe deasupra purtau cămăși cadrilate descheiate. Bocancii din piele maro aveau aspectul uzat tipic celor purtați de lucrătorii în construcții. De regulă, nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la ei, însă Raglan îi observase. Stăteau sprijiniți de mașină, scoseseră câte o doză dintr-o ladă frigorifică pe care o aveau în portbagaj, iar acum își beau berea. Doi bărbați care nu păreau să aibă un scop precis. De ce-ai opri pe o stradă brăzdată cu arbori de ambele părți? Mai mult, de ce ai opri la 200 de metri depărtare? De ce să nu parchezi mai aproape, unde sunt marcate locurile? Ambii erau binefăcuți. Raglan observă și că nu purtau centuri la brâu, asta deși în general muncitorii tind să le poarte cu mândrie, asemenea unor pistolari din vremurile noastre.

Chelnerița îi aduse mâncarea.

— Uite, scumpule. Poftă bună!

Raglan îi mulțumi.

— Cu plăcere.

Se întoarse, căci un alt client îi făcea semn. Voia să-i umple cana cu cafea.

Raglan devoră mâncarea; avea multă în farfurie. Șterse bine sosul cu ultima bucată de pâine, apoi bău și ultima picătură de cafea. Mașina dispăruse. Chelnerița deja observase că Raglan lăsase farfuria lună.

— Foarte bun, mersi!

Îi umplu cana.

— Ai grijă, e fierbinte tare.

— Așa îmi place, îi zise el.

— Pun pariu, mai ales că ești englez.

Raglan încuviință.

— Mă gândeam eu. Am o anumită afinitate pentru britanici.

— Bine de știut.

— Bărbată-miu era britanic.

Femeia stărui la masa lui.

— Știi ce? Era imigrant ilegal, îi depășise viza. Asta a fost acum ceva vreme. Mulți ani. Lucra și el pe ici, pe colo. Unde se putea, încasa cecuri bancare, în rest primea banii în mână. Știi ce a făcut?

Nu așteptă ca Raglan să-și dea cu părerea.

— S-a înrolat în poliția din L.A. Da, și eu am fost surprinsă când mi-a zis. Atunci l-am și cunoscut, era ofițer de patrulă. Bărbat bun. Mă făcea să râd tot timpul, indiferent ce dispoziție aveam.

Puse o mână pe spătarul banchetei și-i umplu cana lui Raglan.

— Mi-e dor de glumele lui. Știi ce-a pățit?

— Ce?

— A fost împușcat. Da, l-a omorât un puști drogat cu Dumnezeu știe ce. Credea că puștiul avea nevoie de ajutor, apoi pac! L-a rezolvat. Adică l-a împușcat, mă rog, cum vrei să-i zici.

Ridică din umeri, apoi aruncă o privire spre bucătar. Dădu din cap. Mai era gata o comandă.

— Cei de la poliție l-au numit erou. Mai nou, toți sunt eroi, ce să mai… Pui uniforma pe tine, pac, ești erou. S-a dus să-l salveze pe un puști de o bandă. Colegii lui au zis că cică reușise să-i sperie pe golani. S-a luptat cu vreo 12 și l-a ucis exact cel pe care se dusese să-l ajute. Prin urmare, se califica la categoria erou ucis la datorie.

Lui Raglan i se părea că i-ar fi făcut mare plăcere femeii să se așeze în separeul său și să își spună ofurile. Oare câte slujbe trebuiau să aibă oamenii ca ea încât să poată trăi sau măcar să se descurce de pe o zi pe alta?

— Știi ce-au făcut? continuă pe un ton amar. Mă refer la poliție. I-au revocat pensia. Au zis că cică aflaseră că, în urmă cu 18 ani, avusese statut de imigrant ilegal. Omul era polițist decorat. Ce zici de asta? Consiliului local i-a păsat doar să mai economisească câțiva bani.

Ridică din umeri.

— Am plecat din Los Angeles și m-am reîntors aici. N-aveam copii, slavă Domnului. O aveam doar pe mama, dar s-a dus și ea. Iar acum mai am doar slujba. Atât mi-a rămas după ce m-am iubit cu un britanic, un tip care a fost în stare să intre în poliție pe baza șarmului și tot la fel mi-a furat și mie inima.

— Îmi pare rău…

— N-ai de ce, mie nu.

Se aplecă peste masă ca s-o șteargă. Era atât de aproape de el, încât îi simți mirosul puternic de peroxid din păr.

— Tocmai ce-au intrat doi tipi. Se uită la tine. Ai grijă.

Se ridică.

— Îmi plac englezii.

Raglan așteptă până ce chelnerița se îndepărtase, apoi strigă după ea, suficient de tare încât să-l audă și cei doi care intraseră în restaurant.

— Nu vă supărați, unde e toaleta?

Femeia îi făcu semn înspre ușa de la capătul localului.

— Toaletele sunt afară, după colț.

Raglan ieși din separeu și se îndreptă spre ușă. Îl văzu pe unul dintre tipi cum se ridică să-l urmeze în reflexia geamului din sticlă. Ieși pe ușă și o luă spre colț, urmând semnele care indicau toaletele. Una dintre uși avea simbolul „Bărbați”, cealaltă „Femei”. Raglan intră în toaleta femeilor și așteptă. După 20 de secunde, îl auzi cum

deschide ușa de la bărbați. Cu o mână împingea ușa, iar dreapta era la spate, la centură. În acel moment, Raglan îi trase un pumn în ceafă. Bărbatul se prăbuși ca un sac de cartofi. Era îndeajuns de mare încât să ocupe toată podeaua băii micuțe. Se izbise cu fața de gresie în momentul căzăturii, însă era suficient de dur încât să se poată ridica. Raglan îl împinse cu talpa în spate, imobilizându-l între vasul de toaletă și perete. Malacul era neajutorat acum. Scuipă sânge în încercarea de a trage aer în piept.

Raglan îi aruncă arma în vasul de toaletă.

— Cine sunteți?

Bărbatul se sufoca și ridică mâinile sus, semn că se preda.

— Swain ne-a trimis să-ți apărăm spatele, îi spuse cu respirația îngreunată. Am actele în buzunarul de la spate.

Raglan mai slăbi presiunea și îi scoase portofelul. Îl deschise și observă cartea de identitate de angajat guvernamental; era de la Agenția de Informații pentru Apărare. Pentagon. Bărbatul se răsuci, dar rămase jos, ștergându-și cu mâneca gura plină de sânge. Raglan îi aruncă portofelul înapoi.

— Swain v-a trimis să-mi apărați mie spatele? Îți bați joc de mine? Cum m-ați găsit?

Tipul bătut scuipă flegmă amestecată cu sânge. Nu încercă să se ridice; probabil intuise că, dacă Raglan îl vedea că încearcă, ar fi interpretat-o drept o tentativă agresivă.

— Nu știam unde ești. M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, ai să vii iar pe la Zeller. Am avut noroc, atâta tot.

— Bine zis, puteam să te omor.

Raglan aruncă o privire după ușă ca să vadă dacă venise și partenerul bărbatului.

— Spuneți-i lui Jack Swain că n-am nevoie de ajutorul lui. Numără încet până la 60. Poți? Te descurci măcar să treci de 50?

— Du-te dracului, Raglan. N-ai nicio șansă pe cont propriu.

— Șansele mele sunt mai mult decât egale fără ajutorul vostru. Acum, numără încet până la șaizeci, apoi du-te la amicul tău.

Raglan așteptă. Bărbatul se simțea mai mult umilit decât rănit în urma bătăii primite.

Începu să mârâie:

— Unu, doi, trei, patru… Ești băgat în rahat până peste cap, idiotul dracului.

— Urmează cinci, completă Raglan calm.

Intră înapoi în restaurant. Celălalt om al lui Jack Swain rămăsese la locul său și urmărea motocicleta în caz că Raglan ar fi încercat să fugă ieșind prin spate. Raglan îl privi în ochi în timp ce punea pe masă banii pentru consumație, plus un bacșiș generos.

— Prietenul tău avea probleme cu prohabul. Cred că s-a pișat pe

el.

Pe când se îndrepta spre ușă, îl văzu pe agent cum fuge repede spre ușa din capătul localului. Raglan le tăie unul dintre cauciucuri cu un cuțit pe care îl luase de pe masă. Îl aruncă într-un coș de gunoi și porni motorul. Pe când demara și se îndrepta înapoi spre oraș, parcă nu-i dădeau pace două întrebări. De ce pusese Jack Swain doi agenți pe urmele sale? Mai mult, de ce nu-i spusese nimic despre asta?

36

TJ Jones era la chiuvetă, cu mâinile în apa fierbinte cu clăbuci de la detergentul de vase. Spălatul vaselor era un ritual, asemenea celui de a te îmbrăca sau de a-ți lustrui pantofii. În accepțiunea lui, două farfurii, o tigaie și o cană de cafea lăsate în chiuvetă denotă o minte neglijentă, la fel și patul rămas nefăcut dimineața. Cum naiba putea lumea să-și lase patul în dezordine toată ziua, apoi să ajungă seara acasă și să se culce așa? Nu putea înțelege. Armata te învață un lucru clar, și anume respectul de sine. Dacă ți-ai făcut patul, aceasta e prima ta reușită pe ziua respectivă. Ritualurile erau importante, mai ales pe măsură ce înaintai în vârstă.

Clăti și puse vasele curate pe suportul de lângă chiuvetă, apoi dădu să ia cârpa de șters care era atârnată într-un cârlig. O umbră trecu deodată pe la geamul de la bucătărie. Ezită. Nimeni din imobil nu trecea niciodată pe lângă apartamentul său: lumea mergea mereu pe culoarul aflat de cealaltă parte a micuței grădini. Era prea devreme să se fi întors Raglan. N-avea cum să-și fi terminat deja treaba. Ascultă. Nu era niciun pericol evident, însă vechile obiceiuri erau adânc înrădăcinate, iar instinctele pregătite pentru astfel de situații. În timpul războiului, în calitate de „șobolan de tunel”, se ascunsese în subteran într-un întuneric total, bazându-se doar pe auz și pe propriile-i simțuri ca să își dea seama dacă erau dușmani prin apropiere. Uneori, se aflau atât de aproape, încât îi putea atinge.

Se șterse pe mâini și se duse în camera de zi. Încă o umbră. Cineva se îndreptase spre ușa de la intrare, iar mișcarea de la fereastra din capăt se reflectase în ecranul întunecat al televizorului. Închise ochii și dădu frâu liber concentrării, ca să poată identifica ce era în neregulă. Tot felul de găinari mai încercaseră și altă dată să-l jefuiască, însă erau puști, de regulă, prea neîndemânatici ca să nu-i prindă. Acum era vorba de altceva.

Îl alertă un scârțâit aproape imperceptibil. Cineva pusese presiune pe ușa de la intrare. Testa terenul. Clanța nu se mișcase, iar lanțul și yala aveau să țină, asta dacă nu cumva izbea cu putere, de exemplu cu un berbec dintr-acelea folosite de polițiști ca să spargă uși. Oare era poliția? Raglan nu prea era prieten cu legea.

Se furișă încet la o fereastră și, fără a se da de gol, își poziționă capul în așa fel încât să poată trage cu ochiul pe aleea dintre case. Era liniște. Nu trecea niciun locatar. De după colțul aflat în apropierea ușii lui se vedea o umbră gri, pe care abia o puteai distinge. Era cineva acolo și stătea neclintit. Se duse încet la cuier, unde își ținea haina de

lucru, și scoase un cuțit de buzunar. Îl ținea mereu la îndemână ca să desfacă tot felul de produse ambalate în țiplă care îi erau livrate în calitatea sa de administrator. Nu apăsă pe butonul care elibera lama, căci sunetul l-ar fi alertat pe potențialul inamic. Inamic? Se adună. Poate era cineva care se pierduse. Ori poate căuta cazare. Chiar și așa, de ce nu sunase la ușă?

Apăsă pe buton și eliberă ușor lama, ținând palma ca să amortizeze sunetul, apoi strânse pumnul în care avea cuțitul ca să nu se vadă lama. Se duse la ușă și privi pe vizor, la fel cum făcea și tânăra care tocmai bătea la ușă. O bătaie scurtă, care exprima graba. Îl luă prin surprindere, într-atât încât dădu capul automat în spate.

— Alo? strigă fata. Scuze, am încercat soneria, dar cred că nu vă merge.

Îl cuprinse un val de incertitudine; nu se așteptase la o femeie. Cu toate acestea, rămase alert. Din câte știa, soneria nu avea nimic.

— Vă pot ajuta, domnișoară?

— Raglan mi-a zis să ne întâlnim aici. Scuze dacă n-am nimerit bine adresa. Îl cunoașteți?

TJ rămase nemișcat. Tânăra știa că Raglan stătea aici. De unde ar fi putut și dacă nu-i spusese chiar el? Se dusese în Stafford ca să discute cu o femeie, oare ea era?

— Mi-ați putea spune despre ce e vorba? o întrebă, cu fața aproape de ușă.

— Îmi pare rău, domnule, însă Raglan mi-a zis să nu vorbesc cu nimeni. A venit aici să mă ajute. Cred că mi-a spus să vin pentru că…

Ezită.

— … pentru că e un loc sigur.

Părea convingătoare, însă el tot era reticent. O femeie la ananghie, care avea nevoie de ajutor, dar să fie al naibii dacă putea trece peste sentimentul care îi rodea stomacul.

— Puteți să mi-l descrieți, ca să mă asigur că vorbim despre același tip?

S-ar putea să-i știe numele, dar asta nu însemna mare lucru dacă nu era cine pretindea a fi.

Aceasta îl descrise pe Raglan atât de precis, încât nimeri chiar și tipul de geacă pe care o purta.

— Tot ce știu despre el este că a fost soldat comando în trupele speciale în cadrul Legiunii străine, Regimentul de parașutiști. Acolo a activat și soțul meu alături de el. De asta a venit aici, să mă ajute să-l găsesc.

TJ oftă. Știa. Ce spusese se potrivea cu ce știa și el. Închise lama și băgă cuțitul în buzunar.

— Un moment, domnișoară, îi spuse pe când desfăcea lanțul și descuia yala.

Deschise ușa. Tânăra era mult mai atrăgătoare decât o văzuse prin vizorul care distorsionează silueta persoanei din fața ușii. Avea pantaloni negri mulați și un maiou, peste care purta o jachetă largă, iar pe umăr avea o geantă. Purta șapcă, iar părul era prins la spate în coadă de cal. Fata stătea respectuos la un pas în spate de rama cu plasă din fața ușii principale.

— Mai bine poftiți înăuntru, domnișoară.

Aceasta aruncă rapid o privire în ambele direcții, ca și cum se asigura că n-o văzuse nimeni.

— E în regulă, o liniști el. Nu-i nimeni prin preajmă. Veți fi în siguranță aici. Estimez că ajunge și Raglan în vreo două ore.

Fata trecu pragul. TJ aruncă și el o privire afară, doar ca să fie sigur. Mereu există loc de incertitudine. Asta te ține în viață. Încuie ușa și se întoarse cu fața spre ea. Părea să nu se simtă în largul ei și era cam nesigură, așa cum sunt musafirii de obicei într-o casă străină.

— Poftiți și luați loc, iar eu pun de o cafea. Serviți?

— Sunteți foarte amabil, domnule Jones, vă mulțumesc mult!

Deci îi știa numele. Încă un element din povestea ei care se potrivea, deși desigur că inițialele sale și numele de familie figurau la intrarea în imobil. Fata se așeză pe fotoliu și lăsă poșeta lângă ea, însă nu-și dădu jos șapca.

În accepțiunea lui TJ Jones cu privire la cei șapte ani de-acasă era politicos să-ți dai jos șapca sau pălăria de pe cap dacă intrai în casa omului, însă hotărî în sinea sa că, dat fiind faptul că fata era tânără, probabil îi lipseau unele principii de bază în ceea ce privește buna creștere, așa cum se întâmplă cu mulți alții din generația ei. Hai, las-o baltă, își spuse în gând. Nu mai fi așa bătut în cap. Se întoarse cu spatele ca să umple ibricul, îl puse pe foc, apoi întinse mâna pe raft, după borcanul cu cafea.

— Fac cafea instant, îi zise fără să se întoarcă spre ea, în timp ce așeza două căni pe blatul de bucătărie.

— E în regulă pentru mine, vă mulțumesc.

— V-a povestit Raglan cum ne-am cunoscut?

— Nu, doar mi-a zis să vin aici să ne vedem. A spus că Tommy Jones va înțelege.

Îngheță. Își încercase norocul spunându-i pe nume. Probabil se gândise că șansele sunt mari ca T-ul să vină de la Thomas. O făcuse din neatenție. De ce oare? Nu era nevoie să-și încerce norocul, prin urmare o făcuse intenționat. Tactică menită să-l șocheze și să-l ia pe nepregătite. Gândurile începuseră să i-o ia razna.

Se întoarse brusc, dar fata deja se apropiase la doar câțiva pași de el. Avea privirea fixă și pregătită și era înarmată cu un cuțit. Se mișcase aproape fără să scoată un sunet. Vârsta îi mai știrbise din viteză, însă reflexele lui erau îndeajuns de ascuțite ca să-i arunce

repede cana în față. O blocă, schimbându-și rapid greutatea de pe un picior pe altul, gata de atac. În loc să se dea înapoi, Jones se aruncă înspre ea, încercând să-i blocheze lovitura de cuțit. Simți lama cum îl taie în șold, însă nu-i nimeri niciun organ vital. Rana îl ustura, iar asta eliberă și mai multă adrenalină, așa că dădu s-o lovească cu pumnul. Fata se feri, iar lovitura o nimeri în umăr. Se vedea că o doare, însă ignoră durerea. Se întinsese prea tare, așa că îl înjunghie în partea din spate a umărului, aducând lama cu putere în sus pe sub brațul lui. Odinioară avea numai mușchi acolo, dar acum țesutul era flasc, așa că simți cum lama taie în carne vie. Țipă de durere și se împiedică în spate. Băgă repede mâna în buzunar și scoase briceagul, eliberând lama ascuțită cu o apăsare de buton. Tânăra era sprintenă; ca o felină. Nu-și lua ochii de la el nici măcar atunci când se ferea sau îl ataca. Cu toate astea, TJ se ținu tare pe picioare. Era nevoie doar de o lovitură bine gândită și o dădea gata pe nenorocită. Venise să-l ucidă pe Raglan și, oricine-ar fi fost, era clar profesionistă.

Cei care luptă cu armele albe știu un singur lucru cu certitudine: dacă e nevoie, oprește atacul astfel încât lama cuțitului să-ți străpungă palma, iar cu mâna liberă ucide-ți oponentul. TJ făcu un pas mic în față, apoi lovi cu mâna liberă în pofida durerii resimțite de la rana din umăr. Fata lovi în sus, în timp ce el se pregătea să lase lama să i se înfigă în palmă. Își ținu cuțitul în zona bazinului, ca să poată s-o înjunghie în stomac, apoi să aducă lama cu forță înspre coaste. Deodată mintea îi fu inundată de tot felul de gânduri aleatorii. Observă că femeia purta mănuși negre mulate. Cum de nu-i observase mâinile până acum? Lovitura ei nu-i penetră palma. Se prinsese de planul lui, așa că întorsese mâna și îi înfinsese lama în încheietură. Făcu o grimasă din cauza durerii. Îl prinsese într-o poziție proastă, așa că se așteptase ca el să lovească în sus și pară. Nu avea suficient echilibru și aproape căzu peste ea. Tocmai ce se aruncase înspre el, când se și dădu cu un pas înapoi. După o secundă simți o durere puternică în zona inghinală și lichid prelingându-i-se pe coapsă. Preț de o clipă fu nedumerit. Avea senzația că se scăpase pe el. Simți cum i se duce forța din picior. Mușchii îl lăsară și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Își dădu seama ce făcuse: îi secționase artera femurală. O rană fatală. Chiar el aplicase tactica asta în tinerețe. Odată secționată, artera se retrage în peretele pelvin. E nevoie de o intervenție medicală rapidă și pricepută ca s-o prinzi cu forcepsul și să oprești sângerarea. TJ știa că avea la dispoziție doar câteva minute până ce murea din cauza pierderii masive de sânge. Nu mai era de-ajuns adrenalina acum. Violența care îi urmărește toată viața pe cei ca TJ pune stăpânire pe tine la nevoie. Acel instinct de ucigaș îți devine iar ca o a doua natură.

Credea că-l dăduse gata. Se aruncă înspre ea asemenea unui

taur, o cuprinse cu brațul care începea să-l lase complet, gata să apeleze la ultimul strop de putere pe care îl mai avea ca s-o prindă de coadă pe la spate, s-o tragă de cap și să-i înfigă cuțitul în gât. Știa că avea să-l înjunghie în repetate rânduri, dar nu mai conta. Oricum ar fi, urma s-o tragă după el.

Aproape îi reușise planul, dar alunecă în propriul sânge și îi cedă piciorul. Simți apoi o durere sfâșietoare, mai puternică decât orice altceva ce simțise vreodată, care îl străfulgeră din piept până în cap. Inima îi fusese sfâșiată. Se prăbuși în genunchi, cu un braț în jurul taliei tinerei. În acel ultim moment, îi simți parfumul. Femeia scoase lama cuțitului pe care i-l implântase în piept. Nici nu simți impactul când craniul i se izbi de podea.

Veteranul din Divizia Aeroportată luptase până la capăt.

37

Raglan șterse motocicleta Harley cu o cârpă, apoi încuie magazia. Începuse iar să plouă și nu voia ca TJ să-și facă griji că rămân urmele de la stropii de ploaie odată ce se usca apa. Până terminase și agățase cârpele din microfibră la uscat, deja trecuse jumătate de oră. Picura ușor, și se îndreptă spre imobil, cu gulerul ridicat, fără să-l deranjeze stropii de ploaie care i se prelingeau pe față și pe gât. Avea să se simtă mai bine după un duș și o cafea fierbinte.

Băgă cheia în broască și, în clipa în care deschise ușa, realiză că se întâmplase ce era mai rău. Bătrânul se afla întins pe spate, iar în jurul trupului său era o baltă de sânge. Raglan scăpă o înjurătură fără să-și dea seama, apoi se lăsă numaidecât la pământ, uitându-se împrejur cu urechile ciulite în caz că se afla vreun intrus. Se mișcă rapid, păși pe lângă TJ și peste balta de sânge care începuse să se coaguleze, și verifică cele două dormitoare și baia. Nu era nimeni în apartament. Se uită pe geam și trase storurile.

Aproape din reflex, puse degetele la gâtul lui TJ ca să-i verifice pulsul. Doar știa că e mort. Era dat drumul la căldură în cameră, iar trupul nu prezenta neapărat semne de rigor mortis. Mereu se întăreau mai întâi grupele musculare mici de la mâini și față. De regulă, era nevoie să treacă între trei și patru ore pentru ca trupul neînsuflețit să devină rigid. Raglan își dădu seama că probabil fusese ucis pe când el era pe drum încoace dinspre Stafford. Se înjură pe sine, de data aceasta în gând, dar tot cu atâta ciudă. Dacă nu s-ar fi oprit să mănânce și să-i aranjeze pe băieții lui Swain, poate că ar fi fost aici să prevină crima. Regretele nu ajutau la nimic, însă dorința de a-l răzbuna pe acest om bun la suflet care zăcea măcelărit pe podeaua propriei locuințe era un bun motiv.

Prezența lui aici dusese la moartea acestui bărbat curajos și demn. Puse o mână peste mâna lui TJ. Simți un fir subțire în palma sa, asemenea atingerii unor gene. Orice-ar fi fost, era prins în pumnul strâns al lui TJ.

Raglan îi ridică mâna și se uită îndeaproape. Reușise să-i smulgă câteva fire de păr blond atacatorului. Oare era bărbat sau femeie? Dacă poliția își făcea treaba cum trebuie, aveau să observe firele și să le preleveze în vederea testelor ADN. Cei care înțelegeau industria asasinatelor știau că peste jumătate dintre cei a căror identitate e cunoscută erau femei. Raglan analiză încăperea atent. Nu mai exista niciun alt element de probă care să indice cine ar fi putut să fie.

Se ridică și privi în jos la trupul neînsuflețit. Se vedea că

încercase să se apere. Cuțitul de lângă el și urmele de alunecare din balta de sânge spuneau și ele povestea lor. Bătrânul luptător își confruntase dușmanul. Raglan se duse în camera lui, aruncă repede periuța de dinți și lama de ras, perechea de șosete și lenjeria intimă de rezervă în rucsac, apoi șterse majoritatea suprafețelor; luă sticlele de bere din coșul de gunoi și le șterse de asemenea. Oricum, era imposibil să își șteargă complet urmele: poliția avea să colecteze suficiente probe care să demonstreze că fusese acolo. Curând urma să se întunece complet afară și erau șanse mici ca ceilalți locatari în vârstă să iasă din case și să observe că luminile lui TJ nu fuseseră aprinse. Abia a doua zi dimineață probabil va observa lumea că TJ nu își reia rutina cotidiană. Astfel de obiceiuri înrădăcinate nu se dau bătute cu una, cu două, la fel ca și omul în sine, care luptase până în ultima clipă.

Ploaia bătea în ramele ferestrelor. Raglan luă o șapcă din cuierul lui TJ, nu neapărat să-l ferească de ploaie, ci mai degrabă ca să treacă neobservat. Aruncă o ultimă privire spre veteranul ucis, apoi închise ușa în urma sa. Viața e simplă sau complicată: depinde de tine cum îți duci traiul. „Ucide sau vei fi ucis” este conceptul care stă la baza existenței într-o lume plină de violență. Nu conta dacă ucigașul lui TJ era bărbat sau femeie. Când avea să dea de persoana respectivă, Raglan avea s-o ucidă. Simplu.

Acum, ploua mărunt, însă se răcea din ce în ce mai mult, iar prognoza anunțase o scădere a temperaturilor, însoțită de posibile ninsori. Până scosese motocicleta din garaj și parcurse benzile aglomerate din cauza navetiștilor, îndreptându-se spre casa lui Zeller, era deja ud leoarcă.

Verifică atât partea din spate, cât și pe cea din față a casei. Nici urmă de persoane nedorite prin zonă, iar pe vântoasa care arunca stropii de ploaie în toate părțile observă și că numărul muncitorilor de pe șantier se împuținase. Era frig înăuntru. Dădu drumul la căldură, trase perdelele și storurile, aprinse câteva lumini și luă o pilotă și câteva perne din camera de oaspeți, pe care le puse pe canapea. Avea să-și petreacă noaptea aici. Oamenii lui Jack Swain urmăriseră îndeajuns casa, așa că-l surprinseseră deja revenind; puțin probabil s-o mai facă iar, dat fiind că le mai și stricase acoperirea. În plus, nici nu-l sunase pe Swain să-i mai pună sare pe rană. Acesta știa de-acum exact ce părere avea Raglan despre tentativa sa de a-i urmări fiecare mișcare. Tăcerea avea să-i sporească disconfortul, pentru că indica disprețul lui Raglan.

Timp de o oră curăță și lustrui mândria lui TJ, iar acest răgaz îi permise să încerce să-și dea seama cine trimisese asasinii pe urmele

sale și de ce. Desigur, era o țintă legitimă pentru orice persoană care îl considera o amenințare, dar de ce îl uciseseră pe Bob de Vere, apoi pe TJ, un oarecare, cineva fără nicio legătură cu motivul vizitei lui Raglan în Statele Unite? Oare ucigașii „curățau" totul în urma lui? Oare sperau că cei pe care îi amenințau și apoi ucideau aveau să le dezvăluie informații despre el? Ce le-ar fi putut spune TJ înainte să moară? Bănuia că nimic. Dar nu avea niciun răspuns la întrebări, cel puțin nu încă.

Motocicleta Harley arăta exact ca prima oară când o văzuse și avea să rămână încuiată în garajul lui Zeller. Nu mai avea nevoie de ea, mai ales că se strica de acum vremea, iar dacă observa cineva că lipsește motocicleta din garajul lui TJ, atunci clar o va căuta poliția. Găsi cheile de la Honda lui Casey Zeller ascunse în parasolarul mașinii, porni motorul și văzu pe bord că avea rezervorul plin. Simțea nevoia să continue să se miște, dar știa din experiență că trebuie să aibă răbdare. Câte ore petrecuse oare camuflat, ascuns, urmărindu-i inamicului fiecare mișcare? Atâtea zile în care stătuse izolat de lume, nu se mișcase aproape deloc, până în clipa în care trebuia să acționeze. Casa avea să-i mai fie de folos câteva ore. Anne Zeller era suficient de departe, iar casa alăturată era liberă.

Se dezbrăcă și făcu un duș în baia din camera de oaspeți, apoi încercă câteva posturi TV locale, până ce dădu de un buletin de știri pentru orașul Washington. Nimic despre uciderea lui TJ. Lăsă televizorul pornit în camera de zi și îl deschise și pe cel din bucătărie, în timp ce scotocea prin cămara și dulapurile Annei Zeller. Erau suficiente conserve, pungi cu tot felul de alimente congelate, dar și proaspete, care își depășiseră doar cu puțin termenul de expirare, așa că avea cu ce își pregăti o masă bună. Nu se complică: năut și legume la tigaie, servite cu orez. Avea nevoie doar de o singură tigaie. Îi amintea de vremea când mânca rații pe teren.

Cât lăsă tocana să scadă, deschise iar ascunzătoarea lui Casey Zeller și scoase dosarele, apoi se așeză la insula din bucătărie, iar cât studie hârtiile, bău o bere din rezerva gazdei sale absente. Cu cât citea mai mult, cu atât era mai convins că Zeller se implicase într-o conspirație mult prea mare. Adică, tipii ăștia pe care îi investiga erau persoane cu influență. Ridică privirea. Tocmai se încheia buletinul de știri și tot nu spuseseră nimic despre moartea prietenului său.

Trecuse o oră, iar Raglan turna acum tocana cu un polonic într-un bol adânc. Cel puțin o vreme se mai putea bucura de astfel de plăceri domestice. După masă parcurse iar dosarele, în speranța că va da peste ceva ce i-ar fi putut scăpa inițial. Zeller fusese concis, iar Raglan nu trecuse nimic cu privirea.

Continuă să urmărească absent știrile, apoi se culcă pe canapea, însă dormi iepurește, în reprize, toată noaptea, semi-conștient de toate

sunetele de prin casă. Îl adormiseră rafalele de vânt și ploaia, ca și cum ar fi fost pe un vas din lemn care scârțâia de la mișcarea valurilor.

Dimineață se duse și privi pe fereastră la muncitorii care veneau la lucru, mai preocupați de frigul înțepător decât de faptul că locuia cineva în reședința Zeller. Era deja un aer geros, iar dacă începea cumva să ningă sau dacă ploaia se transforma în burniță, probabil aveau să coboare cu toții de pe platformele pe care lucrau din rațiuni care țineau de protecția muncii, apoi urma să se lase liniștea peste întreaga zonă.

Se duse să verifice GPS-ul mașinii. Nu erau salvate trasee înspre oraș, căci probabil Zeller știa drumul pe de rost. Dintre traseele din istoric, una ducea spre sud, la un service specializat pe autoturisme marca Honda, altele două duceau la niște restaurante, tot în afara orașului. Se gândi că cineva cu abilitățile lui Zeller nu avea nevoie de indicații ca să se deplaseze la nici patru kilometri de casă, însă istoricul arăta totuși peste 12 drumuri. Mai era încă o rută care figura doar cu un cod poștal, cu o destinație fără denumire, undeva la nord de oraș, pe partea cealaltă a fluviului Potomac, în statul Virginia.

Auzi la știri ceva despre moartea lui TJ la televizorul din bucătărie. Intră și urmări imaginile video de calitate destul de slabă, camera fiind în mișcare, înfățișându-i pe polițiștii sosiți la locul faptei cum puneau banda galbenă împrejur. Reporterul spunea că deocamdată nu se știu multe despre cele petrecute. Era vorba despre un veteran în vârstă, care fusese înjunghiat mortal în urma unei intrări prin efracție. Suspectul principal era un bărbat despre care se credea că stătea în gazdă la veteranul Diviziei Aeropurtate. Poliția întocmise deja portretul-robot neconcludent al lui Raglan; descrierea i s-ar fi potrivit aproape oricărui bărbat alb de vârsta sa. Autoritățile precizaseră însă mai multe detalii referitoare la motocicleta furată.

Raglan își luă rucsacul în spate. Mai bine să se amestece prin mulțimea aflată la locul crimei și să vadă dacă nu cumva recunoaște vreun tip din imaginile surprinse pe camerele de supraveghere ale lui Luis Reyes. Îl ucisese pe unul dintre ei, dar dacă îi dăduseră de urmă ceilalți și veniseră să-l caute? Își trase cozorocul șepcii lui TJ mai bine pe frunte, se urcă la volanul SUV-ului și ieși din Stafford, îndreptându-se înapoi spre oraș.

38

Jenna Voss își parcă autoturismul vechi, roșu-închis marca Acura în fața adresei pe care o obținuse de pe lista pasa- gerilor autocarului. Fusese nevoită să parcheze la vreo 90 și ceva de metri de locuință pentru că accesul în imobil era blocat de mașini de poliție. Mai mulți agenți în uniforme albastru-închis făceau semn mulțimii să stea cât mai în spate și să nu zăbovească. Navetiștii care se îndreptau spre serviciu treceau de pe o parte a trotuarului pe cealaltă, iar mașinile erau întoarse din drum, căci strada era închisă. Deja erau vreo trei-patru persoane care filmau totul cu telefoanele sau cu camere video de înaltă rezoluție. Pe vremuri, când reporterii purtau pălării din fetru în laterala cărora aveau legitimația pe care scria că sunt „Presa" și cărau după ei aparatele acelea foto de modă veche Graflex Speed Graphic, li se spunea „șacali avizi după știri". Pe-atunci se auzeau becurile de la aparatele foto cum pocneau și sfârâiau, apoi dădeau cu toții fuga la cel mai apropiat telefon public ca să le spună șefilor știrea. Acum, orice dubios care are un telefon sau o cameră video poate face bani dacă le vinde posturilor de știri imaginile obținute. Se îndoia că cei prezenți acolo puseseră măcar mâna pe ziar vreodată, cel puțin nu în zilele noastre.

— Hei, îi zise polițistului care o văzu cum își dă haina deoparte ca să-i arate insigna de la curea. Ce se petrece aici?

Acesta nu-i ceru nicio lămurire, căci prezența ei nu era de bun augur pentru detectivii dinăuntru.

— Apartamentul de la parter. Proprietarul e administratorul imobilului și a fost ucis.

*

Raglan analiză mulțimea când ajunsese acolo, dar nici urmă de oamenii lui Reyes. Se mișcă într-o parte și într-alta, ținându-se la distanță de toți gură-cască, pentru a putea să-i observe pe cei care veniseră să se uite. Apoi, o văzu pe Voss. Ce făcea un agent FBI din Miami la Washington? Clar avea ceva de-a face cu el. Urmări direcția din care venise și unde parcase, apoi își croi drum prin mulțime spre autoturismul lui marca Honda. Dacă îl urmărea pe el într-adevăr, atunci trebuia să afle mai multe despre ea.

Jenna Voss se aplecă pe sub banda galbenă, trecu de un alt polițist postat la intrare, care îi făcu semn că poate merge mai departe, apoi o luă pe cărarea dintre grădini și clădire. Văzu un grup de polițiști care le luau declarații unor locatari. Trecu pe lângă ei și intră în apartamentul lui TJ. O tânără polițistă de patrulă îi întinse o pereche de papucei din plastic pe care să și-i pună pentru a nu contamina locul crimei. Voss și-i trase peste încălțăminte. Doi detectivi, un tip afro-american și o femeie latino, verificau apartamentul, în vreme ce personalul criminalist analiza și fotografia trupul victimei. Unul dintre aceștia din urmă se folosea de o pensetă pentru a scoate ceva dintre degetele bărbatului, introducând proba într-o pungă pentru dovezi. Voss se opri în prag, iar detectivii se întoarseră spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă femeia.

Voss îi privi pe rând. Oare ea era cea care conducea ancheta sau partenerul ei, tipul înalt? O ignoră pe femeia latino atrăgătoare, care părea îndeajuns de dură încât să se poată pune cu o întreagă grupare de traficanți de droguri. Da, era dură tipa, nici nu se punea problema. În plus, era și agresivă. Voia răspunsuri deja, chiar înainte să-i fi adresat măcar întrebările. Voss o ignoră și îl privi direct pe bărbatul înalt de lângă ea. Îi arătă legitimația.

— Agent special Voss, spuse ea.

— Ați venit în calitate oficială, agent Voss? o întrebă detectivul.

Clar el era cel cu vechime.

— Nu.

— Atunci, dacă nu a fost săvârșită nicio infracțiune de ordin federal, vă invit să părăsiți locul crimei.

— Nu am venit să mă bag peste dumneavoastră, domnule detectiv….?

Îl așteptă să își spună numele.

Acesta îi răspunse pe un ton politicos.

— Delaney. Dumneaei este detectivul Medina.

Medina avea întipărită pe chip aceeași expresie pe care Voss o mai văzuse de un milion de ori atunci când agenții federali se implicau în anchetele polițienești. Era ca atunci când mergi pe plajă cu tălpile goale și calci deodată în rahat de câine.

— Îmi puteți spune, vă rog, dacă numele victimei este cumva Jones? Titus Jackson Jones?

Se vedea că obținuse o reacție. Ambii păreau mai alerți și mai puțin agresivi.

— Deci să înțeleg că vă interesează victima?

— Nu neapărat. Urmez o altă pistă, însă în timpul căutărilor mele am dat peste numele său.

Cei doi detectivi erau foarte reținuți. Dacă agenții federali se implicau câtuși de puțin, știau amândoi că urmau să fie dați deoparte. Voss le anticipă temerile, așa că le veni în întâmpinare.

— Nu sunt aici ca să mă implic în anchetă. Îl caut pe un alt bărbat. Dacă mă puteți ajuta, atunci vă las și nu vă mai necăjesc.

Cei doi schimbară priviri cu subînțeles.

— Pe cine căutați, mai exact? vru Medina să știe.

— Un tip alb, pe la 30 și ceva, 40 de ani.

Se uitară unul la altul. Deci intuise bine, dacă era să judece după privirea pe care și-o aruncaseră.

— Ce știți despre acest bărbat? întrebă Delaney.

— Nu mare lucru. E posibil să fie trasă de păr ipoteza mea, spuse Voss, încercând să nu dea de înțeles că spera din tot sufletul să fie vorba despre Raglan.

Dacă era el, atunci asta era cea de-a doua crimă – după câte știa ea – legată de englez.

Detectivul Delaney fu mai deschis cu informațiile.

— Una dintre vecine a văzut ieri în hol un tip înalt, care părea dur. A spus și că avea un accent ciudat. Domnul Jones, zise arătând cu bărbia înspre trupul neînsuflețit de pe podea, i-a spus că e un prieten care stă la el. N-ar fi prima dată când un bun samaritean cu suflet mare primește vreun milog în casă, apoi plătește scump pentru asta.

— Credeți că tipul ăsta e vinovat?

— A dispărut o motocicletă marca Harley Davidson, care i-a aparținut fiului decedat al domnului Jones, lămuri Medina. Valora câteva mii. E un caz clar, ce să mai… Crimă și furt.

— Aveți cumva o descriere mai bună a suspectului?

— Păi, nu ne e de mare ajutor ce ne-a spus bătrâna care nu vede prea bine.

O privire cu atenție pe Voss.

— Dar dumneavoastră știți cumva cine e suspectul sau cum arată?

Clătină din cap.

— Nu. Oricum, mulțumesc pentru informații.

Delaney făcu un pas în față și îi întinse cartea sa de vizită. Arăta ca unul dintre acei polițiști care știu când îi duci cu prețul.

— Dacă vă trece prin minte ceva ce credeți că ne-ar fi de folos, vă rog să mă contactați.

— Așa voi face, vă mulțumesc.

Voss se întoarse și se îndreptă spre ușă. Simțea în ceafă cum cei doi o străpungeau cu privirea. O cuprinsese și acel val de adrenalină care îi semnala că e doar cu un pas în urma englezului misterios.

Voss se urcă în mașină și merse spre sud câteva cvartale, fără a sesiza autoturismul negru Honda care o urmărea cu patru mașini mai în spate. Intră pe strada H cu sens unic, îndreptându-se spre nord-vest. Pe strada F, la un sfert de oră depărtare, era biroul local al FBI-ului, filiala Washington. Până a se transfera la Miami, aici se simțise ca acasă. Mereu parcă treceai prin furcile caudine când trebuia să găsești un loc de parcare în apropierea National Museum, și mai trecură vreo zece minute până găsi un loc la două cvartale distanță. Raglan se confrunta cu aceeași problemă și se gândi cu jind la motocicleta Harley cu care se putea strecura cu ușurință. Nu avu de ales și conduse încet, urmărind-o pe Voss care mergea pe jos acum. Mai parcurse așa încă vreo 45 de metri, până ce un „înger" al locurilor de parcare îi făcu semn tocmai când pleca un SUV imens marca Chevrolet Suburban. Raglan parcă în locul liber de lângă troturar, apoi îi dădu femeii care îi semnalase locul un bacșiș generos de zece dolari și o urmă pe Voss.

Aceasta apăsă un buton de apelare rapidă.

— Jenna? se auzi o voce după doar trei tonuri de sonerie.

Voss zâmbi: vechea ei prietenă și fostă colegă era la fel de promptă ca întotdeauna. Agentul special responsabil de contrainformații în cadrul filialei D.C. urma să ajungă curând director adjunct al Sucursalei de Operațiuni de Spionaj la Directoratul Serviciilor de Informații al FBI-ului, cu sediul la mică distanță de mers pe jos de biroul ei. Era o promovare importantă, iar dacă exista cineva capabil să obțină informațiile la care nu avea acces Voss, acea persoană era Kim Burton. Era mai în vârstă, avea o vechime cu zece ani mai mare în serviciu față de ea și le demonstrase superiorilor ierarhici ce valoare reprezenta pe vremea când fusese agent de legătură la CIA.

— Kim, bine de știut că încă ai salvat numărul meu în agendă.

— Ce surpriză! A trecut ceva vreme. Ce mai faci?

— Bine, sunt prin zonă.

— Aici?

— Da. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Vrei să vii la mine la birou?

— Nu.

Kim Burton ezită puțin, până ce înțelese că fie Voss nu voia să pună piciorul în sediul din D.C., ca să nu dea ochii cu foștii colegi, fie era vorba despre ceva ce nu putea fi discutat în biroul ei. Ceva personal.

— Unde?

— La muzeu?

— Bun, lasă-mă zece minute să închei aici. Ne vedem la fântână.

Voss se afla deja la jumătatea drumului. Mergea aplecată și

tremura din cauza frigului care îi biciuia fața; vântul din nord își arăta colții. Însă era vorba totuși despre mai mult de atât. Parcă o luau palpitațiile la gândul că se întâlnea cu Burton. Toată lumea de la biroul din D.C. și de la sediul FBI-ului aflat la câteva cvartale distanță știa despre raidul dezastruos al echipei sale din Miami și despre moartea celor doi agenți, iar faptul că Voss îndrăznea să se afișeze în oraș era o dovadă de tupeu pentru mulți foști colegi.

Odată intrată în clădirea muzeului, construită din cărămidă roșie, Voss așteptă lângă unul dintre stâlpii corintici imenși din marmură care încadrau fântâna din Sala Mare. După câteva minute o zări pe Burton cum intră cu pași siguri în clădire. Până și mersul ei semnala că se îndreaptă undeva cu un scop precis. Era înaltă ca un fotomodel, iar costumul gri cambrat din două piese pe care îl purta pe sub paltonul din lână era dovada că femeia afro-americană deținea o funcție importantă. Voss se jenă în sinea ei de hainele simple pe care le purta. Se simțea mereu mai confortabil în bocancii de piele stil milităresc, îmbrăcată cu uniforma de camuflaj și vesta din kevlar și înarmată cu pușca de asalt. Cu tocuri de 12 centimetri, părul grizonant, pomeți bine definiți și eleganța de care deborda, Kim Burton era visul oricărei echipe de relații cu publicul din Washington. Voss o văzu cum se oprește, se uită împrejur, își verifică ceasul de la mână, apoi așteaptă. Trecu pe lângă fântână pe diagonală și se poziționă într-o arcadă laterală, astfel încât s-o vadă Burton. Când aceasta o reperă, Voss se întoarse și merse de-a lungul arcadei, găsi o bancă și rămase în picioare, gata să o îmbrățișeze pe vechea ei prietenă, care îi fusese și mentor. Kim Burton îi întinse însă mâna. Deodată era foarte formală, ba chiar glacială.

— Ei, și cum e la Divizia Serviciilor de Informații în materie de justiție penală? Pun pariu că în vreo lună arborii dau în floare. Primăvara ajunge mereu în Virginia înainte să vină la noi. De cât timp ești acolo?

Probabil Kim știa că trecuseră doar câteva zile de când ajunsese în Virginia, se gândi ea, simțind cum i se duce sângele în obraji de rușine, sperând să nu se vadă.

— De puțin timp, e în regulă. E foarte frumoasă zona. Se aud numai triluri de păsări, iar peisajul rural, ei bine… e mirific. Nu-mi vine alt cuvânt în minte, minți Voss.

De fapt, îi veneau ei câteva epitete, dar nu le putea rosti cu voce tare.

Se așezară pe o bancă. Kim Burton zâmbi. Părea sinceră, însă Voss detectă și o ușoară stânjeneală.

— Mă bucur pentru tine. E un loc bun, unde poți aștepta până când lucrurile intră pe un făgaș normal.

— Kim, să ne-nțelegem: operațiunea pe care am condus-o

primise undă verde de la cel mai înalt nivel al sediului din Miami. Ni s-a întins o capcană, una plănuită în cele mai mici detalii, elaborată și bine pusă la punct. Știau că eram pe cale să punem capăt unei operațiuni majore de spălare de bani obținuți în urma traficului de droguri. Dacă ne ieșea, dacă n-ar fi fost o înscenare, am fi reușit să stopăm o rută de aprovizionare importantă atât înspre, cât și din afara țării.

Făcu o grimasă. Toată turuiala sunase exact a ceea ce era, adică o justificare.

Burton se uită în jos la mâinile sale, se jucă absentă cu verigheta, apoi o privi pe Voss.

— Știu, Jenna. Ți-am citit rapoartele și audierea pe motiv disciplinar. Știi și tu cum funcționează treburile. Au murit doi oameni, iar alții au fost răniți. Mai durează până ce se duce pata.

Îi spusese asta pe un ton empatic.

Voss clătină din cap.

— Îmi pare rău. Mă va bântui mereu. N-am vrut să…

Ezită.

Kim Burton își puse palma peste mâna lui Voss.

— Știu, o întrerupse ea. Bun, deci ai venit aici. E drum lung de la Clarksburg. Ce te aduce prin D.C.?

— Ah, am câteva treburi de rezolvat. Încă mai am lucruri lăsate într-un depozit de dinainte să mă mut la Miami.

Iar mințea, însă de data aceasta nu era sigură de ce. I se declanșase al șaselea simț. Kim Burton se afla în plină ascensiune pe plan profesional, iar orice asociere cu Voss, liderul de echipă care dăduse în bară o întreagă operațiune, nu era deloc recomandată. Ar fi însemnat o decizie greșită în ceea ce o privea pe Kim. Voss continuă însă, deși persista senzația de nesiguranță.

— Înainte să iau postul la Divizia Serviciilor de Informații în materie de justiție penală, primiserăm o solicitare de la biroul CIA din Miami să îl supraveghem pe un englez care ajunsese cu familia în Orlando. Eu și partenerul meu l-am urmărit vreo două zile. Totul părea în regulă. Aparent, era un simplu turist. Am renunțat, apoi am plecat spre Clarksburg. După aceea, tipul a dispărut, iar în aceeași noapte un mecanic de la unul dintre punctele de atracție pe care le vizitase omul nostru a fost ucis. Partenerul meu a urmărit cazul în eventualitatea în care…

Ezită, știind că ceea ce urma să zică avea să amintească de eșecul anterior.

— …o dăduserăm noi în bară. Familia englezului a spus că se dusese să își vadă niște amici, dar nu știa unde. L-am urmărit și am aflat că a luat un autocar din Orlando până aici. A avut loc o altercație la bord, iar omul nostru l-a ajutat pe un alt călător să îi potolească pe

doi golani. Apoi iar a dispărut. Am reușit să îi iau urma bătrânului pe care l-a ajutat; locuia aici în oraș. Era îngrijitor la un bloc de apartamente, dar când am ajuns acolo azi-dimineață am dat peste Poliția Metropolitană. Se pare că a fost ucis.

Kim Burton nu trădase niciun fel de emoție în timp ce Voss îi spunea toată povestea.

— De ce îmi zici mie toate astea?

— Kim, dacă englezul ăsta are vreo treabă cu CIA, atunci avem deja două crime…

Burton o întrerupse.

— Crezi că el e responsabil?

— Nu sunt sigură în ceea ce privește primul omor, însă cred că este posibil să fi stat în gazdă la bătrânul ucis. Poliția consideră că e un caz de vinovăție clară.

— Dacă asta cred autoritățile și dovezile susțin ipoteza, atunci e la latitudinea poliției.

— Mie mi se pare totuși că ceva nu se leagă în toată povestea. Instinctul îmi spune că lipsește ceva.

— Și atunci iar te întreb: de ce îmi spui mie toate astea?

— Pentru că ai relații cu cei de la Agenție. Poți afla ceva? Îl cheamă Raglan.

Burton se încruntă.

— Ai mai vorbit despre asta cu altcineva?

— Nu.

— Deci n-ai discutat cu nimeni de la FBI?

— Nu.

— Atunci de ce anchetezi tu cazul ăsta?

— Pentru că nu-mi dă pace instinctul.

— Instinctul? N-ai nicio probă doveditoare! Dar îți zice ție instinctul?!

În câteva secunde, Kim Burton trecuse de la prietena plină de empatie la Regina ghețurilor.

— Vii aici și-mi ceri să mă folosesc de legăturile mele de la Agenție, legături pe care le-am cultivat în timp, cu eforturi și respect, cu persoane care au încredere în mine. Să nu mai zic că Dumnezeu știe că a durat multă vreme până să putem consolida orice fel de credibilitate între ei și FBI după atacurile din 11 septembrie; iar toate astea s-au clădit pe anumite sacrificii personale și pe baza unor angajamente luate la toate nivelurile, așa că nu sunt dispusă să pun totul în pericol acum. Cu siguranță nu pe baza unei bănuieli nefondate.

Se ridică mai bătoasă parcă decât la început.

— Jenna, du-te înapoi la Clarksburg și uită de prostiile astea. Ai primit o a doua șansă. Acesta este cel mai bun sfat pe care ți-l pot da

în calitate de prietenă. Uite unde te-au adus instinctele în Miami.

Se îndepărtă de vechea ei prietenă, însă se întoarse și îi mai aruncă o ultimă privire lui Voss, care rămăsese șocată în urma schimbării bruște de atitudine a lui Burton.

— Ai stat prea mult în Florida, Jenna. Vremea e mai rece aici. Fă-ți rost de o haină mai călduroasă.

39

Raglan se învârti în liniște în apropierea fântânii din muzeu, făcându-le poze celor două femei de la o distanță discretă. Când cea mai în vârstă se îndepărtă, o privi pe cealaltă cum rămase neclintită preț de câteva minute. Arăta ca și cum ar fi primit o veste proastă; stătea aplecată în față, cu coatele pe genunchi. Raglan rămase unde era și îi trimise lui Maguire, la Londra, fotografia cu femeia cealaltă, însoțită de o scurtă solicitare: Cine e? Apoi o urmă pe Voss, când aceasta se îndreptă spre ieșire. Odată ajunși pe strada aglomerată, își tot ajusta poziția o dată la fiecare patruzeci de metri, ca să nu fie reperat. Femeia nu avea oricum niciun motiv să bănuiască faptul că ar fi urmărită. Cum își folosea propria mașină și nu un autoturism înregistrat al FBI-ului, înțelese că urmărea pista pe cont propriu. Raglan își trase în jos cozorocul șepcii, făcu semn unui taxi, apoi îi spuse șoferului să urmărească autoturismul Acura. Îl văzu pe taximetrist cum se uită la el în oglinda retrovizoare. Era cât pe ce să îl întrebe de ce, dar după ce observă expresia serioasă a clientului care tocmai îi urcase în mașină, păru să decidă că mai bine se concentrează pe condus. Au mers în direcția nord-vest timp de 20 de minute, până ce mașina lui Voss intră în parcarea unui mic motel. Părea unul dintr-acelea la preț redus după standardele orașului: modest, dar curat. Nu era mizerie, nu se vedeau gunoaie aruncate prin jur, și nici prostituate sau golani la colț de stradă nu se zăreau. Era un motel simplu, ideal pentru turiștii care vizitau orașul și voiau să stea în apropierea punctelor de atracție. Raglan plăti cursa și îi spuse taximetristului să îl aștepte puțin, apoi va dori să îl ducă înapoi în oraș. Nu avea niciun motiv să nu-l aștepte, dat fiind că îi dăduse deja banii. O cursă dus-întors însemna o sumă frumușică, iar aparatul de taxat era pornit și banii se adunau.

O luă prin lateral, trecu pe lângă grădina motelului, având grijă să nu fie reperat de Voss, cât aceasta se caza. Avea doar un rucsac mic la ea, primi câteva indicații de la recepționeră, cheia de la cameră, apoi porni pe un coridor spre camera aflată la parter. Raglan o urmări și reținu numărul camerei. Se duse apoi spre recepție, unde pe peretele din exterior era expus planul de evacuare a oaspeților în caz de incendiu. Clădirea în formă de L avea camere numerotate de la 1 la 10 pe o parte, apoi Recepția în mijloc, după care numerotarea continua de la 11 la 20. Etajul superior funcționa pe același principiu: 21-30, apoi 31-40. Voss era cazată în partea cealaltă, parter, zona de mijloc, nr. 14. Raglan intră în biroul de Recepție. O femeie cu privirea

veselă, undeva pe la vreo 55 de ani, îmbrăcată cu un cardigan roz și bluză de un roz mai pal, zâmbi numaidecât când îl văzu și lăsă din mână revista pe care se uita. Observă panoul pe care erau atârnate cheile de la camere în spatele ei. Judecând după cârligele libere, majoritatea oaspeților erau cazați la etaj. Printre altele, camerele 5, 6 și 7 erau libere.

— Bună ziua, începu Raglan. Aș dori o cameră, vă rog. Am mai stat la dumneavoastră anul trecut și mi-a plăcut camera 5. Avea vedere spre grădină și parcare. Tura aceasta am venit cu mașina fratelui meu, așa că aș vrea să o pot vedea de la geam.

— Ah, desigur, nu am dat încă startul sezonului oricum. Mă scuzați, nu v-am recunoscut, domnule…

— Harrison. Nicio problemă. Nu-mi amintesc nici eu să vă fi văzut data trecută.

Femeia tastă ceva la calculator, fiind concentrată să îi facă toate formele necesare cazării. Nici nu prea se uitase la el. Pentru ea era doar un turist oarecare, încă un șofer de pe autostradă care poposea la motel, ori poate un alt om aflat în căutarea unui loc de muncă și care avea nevoie să stea la motel.

— Poate eram în concediu și de asta nu m-ați prins aici. Pesemne că îmi ținea locul Steve. E tipul înalt, cu părul prins în coadă de cal.

— Nu-i reținusem numele. S-ar putea să trebuiască să stau mai mult de o noapte, căci îmi cam face probleme mașina. Plătesc pentru două nopți.

Recepționera zâmbi iar. Într-o astfel de perioadă deloc aglomerată, femeia era recunoscătoare că motelul era ocupat la o treime din capacitate. Chiar dacă existau suficiente locuri de parcare libere, îi luă tariful normal pentru rezervarea unui loc. Se întoarse cu scaunul ca să ia documentele în curs de tipărire din imprimanta aflată pe măsuța din spatele ei. Raglan întinse repede mâna spre tejghea și luă două agrafe de birou de pe o grămadă de facturi. Femeia se întoarse cu fața spre el. Raglan plăti în numerar și luă cheia. Brelocul era o bucată mică din lemn cu aspect învechit, pe care era gravat numărul camerei și numărul de telefon de la motel, plus o adresă însoțită de rugămintea de a returna cheia în cazul în care se rătăcea. De la camera 5 se vedea perfect dincolo de latura clădirii înspre camera lui Voss. Patul era tare, iar camera curată. Mirosea a proaspăt. În baie avea săpun și o sticluță cu gel de duș ieftin, plus un set de prosoape, unul de față și unul de corp. La tariful de 85 de dolari pe noapte, arăta decent. Încuie ușa și se întoarse la taxi.

— Opriți, vă rog, pe la un bancomat înainte să ajungem înapoi în oraș, îi spuse taximetristului.

După cinci minute, acesta trase la trotuar, lângă o bancă. Raglan

folosi o carte de credit care nu putea fi urmărită, emisă pe un nume fals, și mai scoase numerar, căci aproape rămăsese fără bani. Până ce ajunseră înapoi unde parcase Honda, Raglan îi mai spusese să mai facă o oprire și cumpărase ceva de mâncare de la un restaurant, plus o sticlă de apă. Îi dădu un bacșiș modest, căci nu voia ca omul să-l țină minte drept cine știe ce cheltuitor.

Parcă Honda pe locul aflat cel mai departe de mașina lui Voss. Astfel, între cele două mașini mai erau parcate alte câteva autoturisme. Era mai important să îi poată vedea el mașina, decât să o aibă în vizor pe a sa. Cotrobăi prin trusa pe care o ținea Casey Zeller în portbagajul mașinii și dădu peste unealta căutată. Întors în camera de hotel, se așeză pe un scaun la fereastră și urmări printre fantele jaluzelelor. Încă nu era întuneric, dar se aprinseseră luminile stradale. Cerul era înnorat și prevestea sosirea ninsorii. Desfăcu una dintre agrafe și îndoi capătul curbat, prinzând-o între degetul mare și cel arătător; apoi, cu un clește, o tăie, eliminând cam o treime din lungimea sa. Repetă procedeul cu cea de-a doua agrafă, însă nu o mai tăie, ci îi îndoi capătul ca să arate precum un gât de lebădă. Acum trebuia să ajusteze grosimea metalului. Puse capătul îndoit pe mocheta ieftină prinsă de podeaua din ciment, apoi îl bătu cu ciocanul până ce îl îndreptă.

Voss ieși din cameră îmbrăcată în ținută sport, gata de alergare, cu telefonul prins într-o banderolă pe braț, o bluză mulată, căștile în urechi și o șapcă neagră. Părul blond îl avea prins într-o coadă la spate, pe care o trecuse prin gaura de la spatele șepcii. Își verifică ceasul, apăsă pe un buton, apoi o luă la fugă pe străzile orașului. Raglan așteptă zece minute ca să se îndepărteze, apoi ieși din cameră pe întuneric și o luă pe coridorul anost din laterala clădirii, ale cărei lumini scăldau aleea cu fascicule difuze. După ce treceai de Recepție, nu mai erau camere de supraveghere nicăieri. Se uită în jur: luminile de la farurile mașinilor din parcare nu băteau până în fața camerei lui Voss, iar dacă se deschidea vreo ușă, avea timp să se prefacă repede că era doar în trecere. Era liniște, în afară de un televizor pornit câteva uși mai încolo. Printre fantele jaluzelelor se vedea lumina de la o veioză de pe noptieră.

Raglan introduse ușor prima agrafă în yală, o tensionă în interiorul mecanismului, apoi băgă acel gât de lebădă aplatizat între came. Dură fix 23 de secunde, descuie ușa. O încuie în urma sa și îl izbi numaidecât parfumul femeii. Era tipul dezordonat. Conținutul valizei sale fusese înșirat pe pat, ca și cum și-ar fi scos pur și simplu hainele și le-ar fi aruncat la nimereală. Costumul și cămașa stil office le avea puse pe umeraș. Restul hainelor erau nepretențioase. Arma sa se afla în seif, cel mai probabil, dar portofelul și legitimația erau pe comodă. Îl deschise: îi văzu numele, verifică permisul de conducere în

care încă figura cu adresa de Miami. Avea patru cărți de credit și aproximativ 50 de dolari în diverse bancnote. Scoase o carte de vizită, dintr-acelea pe care le dădea probabil martorilor. Avea numele și numărul ei de telefon. Mai avea și o carte de vizită a unui detectiv pe nume Delaney. Băgă în buzunar cartea de vizită a ei. În baie nu găsi nimic care să îl intereseze. Pe raft, lângă pasta de dinți, era o sticluță cu vitamine. Ca să nu lase amprente, se folosi de pixul promoțional al motelului pe care îl găsi în cameră ca să vadă ce avea prin trusa cosmetică. O sticluță maro din plastic ce conținea pastile tip tabletă, eliberate pe rețetă. Verifică eticheta: dr. A.J. Myers îi prescrisese antidepresive Duloxetine cu câteva luni în urmă. Capacul sigilat era intact; nu se atinsese de pastile. Peria de păr scumpă, cu peri naturali, avea câteva fire de păr blond și lung. Își trecu palma peste șomoiogul de păr și își aminti de eforturile curajoase ale lui TJ de a lăsa în urmă un indiciu cu privire la ucigașul său. Să fi fost Voss? Parcursese cale lungă de când o zărise pentru prima oară în Vero Beach, unde fusese ucis Bob de Vere, apoi apăruse și în apartamentul lui TJ. Dacă ea era criminala, atunci plănuise totul cu grijă. Dacă erau cumva urme de ADN sau amprente în apartament, însemna că fusese la locul faptei. Raglan se îndreptă spre ușă. Nu mai avea ce să afle de aici.

Tot felul de urme difuze luminate de lămpile stradale se perindau la fereastră.

Ningea acum.

40

Aşteptă până ce Voss reveni o oră mai târziu. Avea spatele brăzdat de un strat de fulgi de nea. Nu păru să bănuiască nimic cum că i-ar fi forţat cineva uşa. Raglan îşi termină cina pe care o adusese la pachet. Încă mai avea timp să se ducă să vadă cine locuia la adresa aflată pe malul fluviului Potomac, înregistrată pe sistemul de navigaţie al maşinii lui Zeller.

Îi sună telefonul. Recunoscu numaidecât numărul.

— E sigură linia? întrebă.

— Nu, mi-am zis că mai bine folosesc telefonul de la azilul de bătrâni unde e internată maică-mea.

— N-ai mamă, Maguire, te-a părăsit la naştere. Ce informaţii ai pentru mine?

— Pe femeia mai în vârstă din fotografie o cheamă Kim Burton, spuse Maguire. Am verificat-o la noi în sistem. Tocmai o promovează. Înainte se ocupa de contraspionaj la sediul din D.C. al FBI-ului, însă nu o va mai face pentru mult timp. Urmează s-o transfere de cealaltă parte a oraşului, la Directoratul Serviciilor de Informaţii, chiar în sediul principal al FBI-ului.

— În ce calitate? întrebă Raglan, care deja bănuia legătura dintre Voss, femeia cu care aceasta se întâlnise şi CIA.

— Director adjunct al Sucursalei de Operaţiuni de Spionaj.

— Deci înţeleg că are legături strânse cu Langley, comentă Raglan.

— Clar şi-a menţinut relaţiile acolo. Cealaltă femeie din fotografie e agentul special Jenna Voss, completă Maguire, confirmându-i lui Raglan cele deja descoperite pe cont propriu. Până acum câteva luni, a activat în cadrul unei echipe tactice de salvare din Miami. Un raid le-a fost dat peste cap şi a pierdut doi colegi.

Asta explica antidepresivele, realiză el, dar nu şi de ce îl urmărea.

— A mai avut loc o crimă. Nu ştiu dacă nu cumva e şi ea implicată, însă această Kim Burton are legături cu Langley. Dacă CIA desfăşoară o operaţiune secretă, s-ar putea să folosească FBI-ul drept paravan; îi lasă pe ei să facă munca de jos. Mă apropii din ce în ce mai mult de miezul conspiraţiei. Am găsit 12 dosare pe numele mai multor persoane de interes: senatori şi înalţi funcţionari din cadrul guvernului. Încă n-am reuşit să identific firul care îi leagă de cei şase foşti membri de rang înalt ai CIA care au înfiinţat companii-fantomă.

— Cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Ai găsit ceva despre bărbații ale căror poze ți le-am trimis? Mă refer la cele de pe camerele de supraveghere de la Luis Reyes.

— Scuze că a durat atât, însă nu figurează la noi în sistem. Păzește-ți spatele!

Raglan încheie apelul. O parte din el ar fi vrut să se ducă să discute cu Voss, ca să afle ce căuta acolo, însă va trebui să aștepte. Își puse șapca lui TJ și jacheta, își ridică gulerul ca să îi acopere gâtul, apoi ieși să dea piept cu întinderea albă.

Acum că era noapte, iar navetiștii se retrăseseră în locuințele lor, întregul oraș era cufundat într-o liniște stranie. Fulgii groși cădeau rapid, iar ștergătoarele autoturismului Honda lucrau la foc continuu ca să mențină parbrizul curat. Raglan urmă indicațiile de la bord spre direcția nord-vest, lăsând suburbiile în urmă. Zonele împădurite cufundate în întuneric ce se întindeau de-a lungul râului erau un semn că și acolo se afla o comunitate bogată și exclusivistă plină de proprietăți individuale, cu terenuri care ajungeau până pe malurile fluviului Potomac. Îi luă 45 de minute din cauza vremii care îngreuna vizibilitatea pe șosea, după care ieși de pe autostradă, îndreptându-se spre apă, pe un drum îngust. Deja se așternuse un strat de zăpadă de câțiva centimetri, iar Raglan conduse lejer cam 800 de metri, fără să se grăbească, pe drumul care șerpuia în jos. Se părea că ar fi cel puțin o casă mai în față, însă nu aveai cum să îți dai seama cât de aproape sau de departe era. Dat fiind caracterul exclusivist al zonei, estimă că mai avea de parcurs în jur de doi kilometri. Drumeagul dădea într-un rond micuț. Vocea plăcută a femeii care îi dădea indicațiile prin GPS îl anunță că ajunsese la destinație.

Raglan stinse farurile. În față se afla un zid din piatră, flancat de două coloane, iar la mijloc o poartă din fier forjat. Pe fiecare coloană era montat câte un felinar care emana o lumină difuză. Dincolo de poartă, aleea asfaltată ducea spre o casă cu două etaje, cu grădini îngrijite și bogat ornamentate, iar de o parte și de alta se înălțau falnici mai mulți arbori. Luminile erau aprinse în casă. Geamurile ferestrelor imense din fața casei erau acoperite cu obloane opace. Deodată o siluetă se văzu cum trece prin dreptul unui geam, apoi se deschiseră porțile acționate electric. Cineva îi dăduse drumul. Nu se vedeau urme în zăpadă de la alte vehicule, așa că oricine ar fi fost, se afla acasă când se pornise furtuna. Pe când se apropia de clădire, îi analiză arhitectura: un obicei care îi intrase în reflex când venea vorba despre ținte dacă aveai de condus un atac într-un refugiu al inamicului.

Cel mai probabil, în timpul zilei aveai o vedere panoramică asupra fluviului Potomac de pe una dintre terasele casei, care avea și

mai multe ferestre decât avea Raglan degete să le numere la o primă vedere. În partea cea mai îndepărtată a locuinței se vedea un garaj în care intrau vreo cinci mașini, plus o terasă spațioasă, pe care se afla o piscină de aproximativ 15 metri. Clădirea principală avea numeroase extinderi, în diverse unghiuri. Se simțea ca un cerșetor care vine la palatul regelui. Parcă lângă treptele late care duceau înspre ușa de la intrare. Nicio urmă de pași în stratul de zăpadă așternut. Ușa se deschise. Apăru un tip pe la vreo 60 și ceva, 70 de ani, cu părul cărunt, pieptănat pe spate și îngrijit. Purta pantaloni evazați, cămașă și un cardigan împletit, gros. Raglan aruncă o privire în jur. Nici urmă de altcineva, însă umbra care trecuse prin dreptul ferestrei era mai înaltă decât bărbatul care stătea în prag. Prin urmare, înăuntru se mai afla măcar un tip mai tânăr, care nu era la fel de aplecat de spate din cauza vârstei. Deschise portiera și porni spre ușă, cu zăpada scârțâindu-i sub bocanci.

— Poftiți, spuse bărbatul, dându-se într-o parte pentru a-i face loc lui Raglan să își scuture picioarele și să își scoată șapca, dând zăpada pe prețul mare de la ușă.

— Vă rog, adăugă acesta întinzând brațul, făcându-i semn lui Raglan să se îndrepte spre o încăpere spațioasă, cu un șemineu impunător din piatră.

Acest rege avea și un șemineu la care râvneau mulți țărani. Flăcările pe bază de gaz care ardeau sub lemnele de decor emanau o căldură ce învăluia camera. Peste tot, pereții imenși ca de galerie erau decorați cu tot felul de obiecte de artă. Într-un colț al încăperii se afla un pian imens de concert, al cărui capac lustruit era acoperit cu fel de fel de fotografii de familie. Dincolo de camera tip spațiu deschis se vedea o seră mobilată în stil colonial, cu ferestre mari pe cele trei laturi care, în lumina zilei, ofereau o priveliște înspre peluzele întinse și pâlcul de copaci ce încadra grădinile. Acum, însă, geamurile nu făceau decât să-i reflecte imaginea. O altă ușă dădea înspre o bucătărie la care ar visa și cele mai moderne restaurante.

— Sunteți înarmat? întrebă gazda jovial, în timp ce turna whisky într-un pahar dintr-un recipient din sticlă de Boemia.

— Nu, răspunse Raglan, acceptând băutura oferită.

Bărbatul nu părea deloc preocupat cu privire la siguranța sa, dat fiind faptul că îl primise cu brațele deschise în casă pe acest străin, ceea ce însemna totodată că Raglan era supravegheat de persoane care în mod cert aveau să fie înarmate. Căldura emanată dinspre șemineu îl făcu să se dea un pas în spate.

Gazda sesiză, puse mâna numaidecât pe o telecomandă și, apăsând pe un buton, diminuă flăcările.

— Casa e prea mare pentru mine acum, însă îmi place să fie cald.

Închină paharul.

— Noroc! Băură amândoi.

— Mă întreb, pe bună dreptate, de ce ar veni la ușa mea un tip care conduce mașina lui Casey Zeller? Mai ales noaptea și pe un asemenea viscol. Cred că sesizați și dumneavoastră că nu mă pot abține să nu văd asta ca pe un semn de rău augur.

— Încerc să dau de Zeller.

— Înțeleg. Și cum m-ați găsit pe mine?

— Avea înregistrată această adresă pe GPS-ul mașinii.

— Știți cine sunt?

— Nu. Dar dumneavoastră știți cine sunt eu?

Bărbatul îi zâmbi.

— Bine punctat. Sunt senatorul Mike Thomas. Dumneavoastră?

— Raglan.

— Scurt și la obiect. Observ că nu puneți accent pe familiaritate. Englez get-beget. Bun, domnule Raglan, s-ar putea să nu știți că noi, senatorii, nu beneficiem de serviciu de pază și protecție decât dacă decidem să candidăm la președinție, ceea ce nu e în cazul de față, așa că depinde de mine să îmi asigur propria siguranță și securitate, de aceea…

Aruncă o privire peste umărul lui Raglan, moment în care intră în încăpere un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Asemenea tuturor gărzilor de corp, purta cască în ureche. Adoptase o postură deloc amenințătoare, încrezătoare chiar. Totuși, în mâna dreaptă avea un pistol semiautomat, de 9 milimetri.

— …îl am pe Wallace, aici de față, care îmi asigură protecția, împreună cu…

Ridică degetul într-o parte, arătând înspre un al doilea bărbat care intră în cameră. Și acesta avea o ținută asemănătoare, cu o statură la fel de impunătoare, menită să transmită același mesaj.

— …Roberts. Vă deranjează? întrebă.

Raglan cunoștea procedura. Puse paharul jos și se ridică în picioare, cu mâinile împreunate la ceafă. Roberts îl urmărea cu arma pregătită, în vreme ce Williams îl percheziționă într-un mod profesionist. Wallace făcu semn că Raglan nu era înarmat, și ambii se întoarseră la locurile lor.

— Acum că am dat deoparte acest ritual deloc plăcut, dar necesar, cred că îmi sunteți dator cu o explicație. Oaspeții nepoftiți pot avea amici care se ascund prin apropiere, persoane care nu sunt la fel de bine intenționate precum cel poftit în casă.

Îi făcu semn înspre unul dintre fotoliile de lângă șemineu.

— Luați loc, vă rog.

— Sunt singur, domnule senator, și am venit în Statele Unite ca să încerc să-l găsesc pe Casey Zeller.

— Atunci înseamnă că aveți o legătură.

— Am activat împreună în Legiunea străină franceză.

— În cadrul cărei unități?

Acestea nu erau întrebări aleatorii, ci un test. Probabil știa că Zeller activase în Legiune și în ce unitate. Dacă știa, atunci puțin probabil ca un impostor să-i spună denumirea regimentului în franceză.

— Eu și Casey am activat în „Deuxième Régiment étranger de parachutistes", după care eu am trecut la unitatea comando a regimentului, și anume „Groupement des comandos parachutistes".

— Am auzit de aceste unități, comentă senatorul.

Luă o gură din pahar, fixându-l pe Raglan cu privirea.

— Chiar Casey mi-a spus despre asta, preciză, confirmându-i astfel bănuielile lui Raglan.

— Știți unde este? întrebă Raglan.

— Nu.

Raglan aruncă o privire spre tipii înarmați, care stăteau în așteptare.

— Sunteți implicat în dispariția sa?

— Dimpotrivă, domnule Raglan.

— Casa aceasta imensă e mare chiar și pentru un senator, adăugă Raglan. E tipul de reședință cumpărată cu banii obținuți din traficul de droguri.

— Ei, sper că locuința mea e totuși decorată cu mai mult gust, spuse senatorul zâmbind. După ce am absolvit la Harvard, următorii douăzeci de ani i-am petrecut înființându-mi propriul cabinet de avocatură, apoi am intrat în politică. Într-adevăr, casa e mare doar ca s-o bântui eu, însă îi plăcea la nebunie soției mele, Dumnezeu s-o odihnească. Ne-am construit căminul împreună, iar când vin copiii și nepoții mei în vizită de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, vă asigur că nu mai pare așa de mare. Casey Zeller îmi aducea informații, iar eu am demarat o anchetă pe cont propriu. Am activat în Comitetul pentru Servicii Armate din cadrul Senatului și în Comitetul de Anchetă în materie de Informații tot din cadrul Senatului. Știți cumva ce investiga Casey?

— Da. Cât de multe știți dumneavoastră?

— Nu îndeajuns de multe.

Raglan îi întinse senatorului cartea de vizită a lui Voss.

— O știți pe această agentă FBI? Ați avut cumva vreun contact cu ea?

Mike Thomas dădu din cap.

— Nu-mi sună cunoscut numele.

Puse cartea pe măsuța de lângă fotoliu.

— Am să mă interesez să văd ce aflu despre ea.

— Are relații la CIA. Nu sunt încă sigur care e anvergura. E pe urmele mele de când am ajuns în Florida, dar nu știu de ce. Dar știți cumva ceva despre un anume Luis Reyes?

Senatorul încuviință.

— Traficantul de droguri. Cândva un membru de vază al comunității, acum căutat de autorități pentru că a ucis un polițist.

— Eram de față, am văzut totul. Cineva l-a luat imediat pe Reyes și a dispărut cu el.

— Prin urmare, să înțeleg că știți că avem o venă coruptă atât de adânc înrădăcinată în sistem, încât e greu să îți dai seama în cine să te încrezi; deci presupun că s-ar putea să bănuiți că și eu sunt o celulă a acestui cancer, spuse senatorul.

— Zeller a venit să vă vadă în repetate rânduri, nu-i așa?

— Adevărat. Era… secretul nostru. Știți cât de departe ajunsese cu ancheta?

Raglan nu voia să dezvăluie mai multe până ce nu era sigur că acesta era omul în care avea încredere Zeller.

— Descoperise câteva companii-mamă fantomă care achiziționau arme.

— Așa este. Iar acele companii erau îngropate în spatele altor companii ale căror acționariate sunt alcătuite din foști agenți de informații de rang înalt.

Se uită la Raglan ca și cum căuta confirmare, aplecându-se totodată în față pentru a-i comunica informația esențială.

— Persoanele respective au murit cu ceva ani în urmă. Nu există. Li s-au folosit numele pentru a stimula încrederea în procesul de achiziție. Casey Zeller era de părere că această corupție izvora chiar din sânul comunității de informații, fiind sprijinită de un grup de oameni puternici și influenți.

— Consiliul.

Senatorul Thomas se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Deci știți despre ce vorbesc, să înțeleg. Atunci, dacă ați ajuns atât de departe, probabil sunteți conștient de faptul că am mâinile legate până ce nu aflu identitatea acestor persoane. Asta urma să îmi comunice Zeller înainte să dispară.

Raglan hotărî totuși să nu divulge totul deocamdată. Un senator cu formarea lui Thomas era într-o funcție care i-ar fi permis să afle identitatea membrilor Consiliului; iar dacă îi cunoștea, de ce i-ar comunica aceste informații unui necunoscut care venise la el acasă pe viscol?

— Oricine-ar fi persoanele care trag sforile din umbră, au nevoie de Luis Reyes ca să transporte armele în America Centrală, însă nu știu exact unde, completă Raglan.

— Nici eu. Nu am reușit să aflăm mai multe deocamdată. Cred

că Zeller e mort, spuse senatorul.

— Și eu. Nu e genul de om care să se dea la fund fără a o înștiința și pe soția lui.

— E în siguranță?

— M-am ocupat eu și e într-un loc sigur.

— Vă mulțumesc. Nu mă puteam da de gol ca s-o ajut eu însumi. Zeller a insistat să nu figureze nicăieri numele meu.

— Dacă CIA desfășoară cumva o operațiune secretă, aveți puterea de a le solicita printr-o citație să vă pună la dispoziție dosarele?

Senatorul Thomas se jucă cu paharul pe care îl ținea.

— Domnule Raglan, CIA este precum Vaticanul: ceea ce se petrece în spatele ușilor închise rămâne acolo.

— Nu-i puteți obliga să se prezinte înaintea unui comitet din Senat?

— Ah, desigur, ar fi posibil. Asta am și făcut când am aflat despre actele de tortură care aveau loc după invazia din Irak. S-au prefăcut cu toții că intenționează să coopereze. Securitatea națională interzicea examinarea documentelor pe suport de hârtie, așa că au aranjat ca acest comitet din care făceam și eu parte să vină în vizită la sediul CIA de la Langley și să parcurgă fișierele lor digitale, păstrate la loc sigur. Ceea ce nu știam noi la acea vreme era că puteau vedea toate paragrafele pe care le marcaserăm noi în vederea clarificării, așa că atunci când s-au înfățișat înaintea comitetului la audiere avuseseră deja suficient timp să își pregătească răspunsurile.

Zâmbi.

— Repet: e ca un fel de Vatican îndopat cu steroizi.

— Luis Reyes a fost preluat în secret de o întreagă echipă. L-am ucis pe unul dintre ei în legitimă apărare. Era fost membru al unei trupe de elită din armată. Mi-am folosit și eu legăturile ca să aflu identitatea lor, însă nu au mai apărut până acum în vizorul nimănui.

Îl privi atent pe bărbatul în vârstă care se afla în fața lui.

— Au cumva cei de la CIA o echipă de asasini gata să acționeze oricând sunt chemați?

Îl văzu că ezită. Dacă ar fi recunoscut așa ceva, risca să compromită întregul Congres al Statelor Unite.

— Pe vremuri, se numea „ZR/Rifle”, adăugă.

— Văd că sunteți la curent. Da, este vorba despre un program de acțiune executivă, un concept de prin anii 1960, reinventat. Mă gândesc că ați dat peste astfel de unități și pe când activați în Legiune, la începutul carierei.

— Și ulterior.

Senatorul realiză atunci că cineva care dispunea de abilitățile lui Raglan se nimerea mereu chiar în inima oricărui conflict și pesemne

că agențiile de informații se folosiseră de el în calitate de spion. Știa prea multe ca să fi fost altceva.

— O unitate de comandouri era mereu pregătită să acționeze în cadrul operațiunilor secrete și al asasinatelor desfășurate de CIA, însă această situație i-a fost adusă la cunoștință Congresului abia acum zece ani, de către directorul CIA de la acea vreme. Unitatea a fost desființată numaidecât.

— Ori poate că a fost transferată în mâinile unor contractanți din mediul privat, spuse Raglan. Astfel, oficial nu figurează nicăieri, nimic nu este consemnat; deci, clar, nu trebuie ca oficialitățile să știe de existența unei asemenea unități. Ca atare, îmi pun următoarea întrebare: cât de mult să mă încred în dumneavoastră, domnule senator, întrucât sigur știți mai multe decât mine?

— Încerc să adun cât de multe dovezi pot. I-am jurat lui Zeller că voi pune capăt acestei conspirații. I-am dat cuvântul meu de onoare. Cred că m-a crezut când l-am ajutat să închidă acele companii-fantomă, însă mai sunt și altele pe care nu le-am descoperit încă. Țara mea a pierdut aproape un miliard de dolari din cauza traficului ilegal de arme, și asta numai într-un an. De-a lungul timpului, membri ai armatei care ocupau poziții de încredere în cadrul Pentagonului au ajuns la închisoare pentru că falsificaseră tot felul de contracte de achiziții.

Vocea senatorului reflecta emoția unui bărbat a cărui țară fusese trădată de către cei aflați în funcții de autoritate, oameni în care cetățenii își puseseră toată încrederea.

— Mi-am petrecut întregul parcurs politic încercând să pun capăt abuzurilor ce au loc la cele mai înalte niveluri din cadrul agențiilor de securitate și de guvernare ale țării mele. Voi neutraliza această amenințare, domnule Raglan, de asta vă asigur, și nu voi lăsa pe nimeni să îmi stea în cale. Moștenirea pe care o las este menită copiilor și nepoților mei, precum și tuturor cetățenilor decenți din țara asta.

Sinceritatea de pe chipul bărbatului îl convinse pe Raglan. Îi spuse numele de pe lista lui Zeller.

Se vedea că îl șocase pur și simplu pe Thomas.

— Dumnezeule, îi cunosc pe majoritatea. Acum o săptămână am și luat cina cu unul dintre ei, iar patru sunt în același comitet cu mine. De unde știți toate astea? Aveți dovezi în acest sens?

— Am dosarele care îi vizează pe membrii Consiliului.

— Iisuse Hristoase! Unde?

— Casey le ascunsese la el acasă, iar eu le-am găsit.

Mike Thomas puse jos paharul.

— I-ați spus lui Jack Swain?

— Nu.

Raglan simți că ceva era în neregulă.

— Bun, atunci nu-i spuneți. Mai așteptați puțin. Zeller nu era sigur în privința lui.

— Îl bănuia pe propriul său șef? Vorbim aici despre cel care l-a ajutat să demareze ancheta.

— Da, știu. Pe măsură ce Zeller tot făcea săpături, pe atât de neclare deveneau legăturile dintre cei implicați. Știați că Jack Swain a activat mai întâi la CIA și abia apoi s-a mutat la Pentagon când a fost înființat Serviciul Clandestin de Informații pentru Apărare?

— Nu știam. Swain s-a oferit să mă ajute. Voia să îi dau de urmă lui Zeller.

— Înțeleg.

Senatorul privi preț de o clipă la flăcările din șemineu care pâlpâiau.

— I-ați spus cumva lui Swain că veniți aici în această seară?

— Nu. Mi-a spus că știa că Zeller luase legătura cu un senator, însă nu știa exact cu cine. Da, cu siguranță, în ce privește cele descoperite, nu știa că sunteți implicat personal.

— Îmi puteți aduce acele documente? Am nevoie de ele în seara aceasta, zise senatorul.

Cât timp avea oare să-i ia pentru a se duce până în Stafford și înapoi pe viscol? Privi înspre sera cufundată în întuneric. De la ferestrele imense observă că trecuse viscolul; contururile norilor care se perindau pe cer lăsau să se întrevadă lumina lunii, făcând loc cerului înstelat, ca de cristal. Lumina selenară cuprinsese peluzele aflate între casă și copaci și scălda cu razele sale cele opt siluete îmbrăcate în negru care se conturau pe albul zăpezii.

Un glonte tras dintr-o armă cu amortizor penetră sticla și apoi îi crăpă țeasta lui Wallace.

41

Raglan îl ridică în picioare pe senatorul în stare de șoc, smulse repede pistolul din mâna răposatului Wallace, apoi îl împinse în fața sa pe politicianul care abia se putea ține în poziție verticală, în timp ce Roberts se piti ca un expert de o parte a șemineului din piatră, trăgând înspre siluetele care luaseră casa cu asalt. Raglan trecu palma peste întrerupător și cufundă încăperea în beznă. Siluetele amenințătoare erau scoase și mai în evidență în contrast cu cerul nopții și cu întinderea de zăpadă din spatele casei. Roberts ucise doi atacatori. Sunet de sticlă spartă. Explodă o grenadă asurzitoare. Senatorul Thomas era dezorientat din cauza sunetului puternic, în vreme ce Raglan clătină din cap pentru a-și reveni. Roberts îi strigă să-l ducă pe senator în camera de refugiu. Trăgea în reprize rapide, pentru a le da lui Raglan și senatorului răgazul necesar să ajungă pe un coridor spațios. În tot acest timp se mișca în spate, acoperindu-și raza de tragere.

— Camera de refugiu! urlă Raglan la senatorul confuz, căruia i se împleticiseră picioarele și era cât pe ce să cadă, însă îl prinse repede de braț.

Bărbatul încuviință, înțelegând că acest coșmar care fusese doar un concept abstract până atunci devenise dureros de real în acele clipe. Moartea urma să vină. Îi arătă cu degetul. Forța lui Raglan îi dădu puterea să alerge prin casă; palatul ăsta nenorocit era mult prea mare ca să poți trăi în siguranță. Ajunseră în altă cameră de zi. Ferestre sparte, și deodată un asasin cu cagulă pe față era deja intrat pe jumătate în cameră, cu arma de asalt pe umăr. Raglan trase două focuri. Chipul și gâtul bărbatului erau acum pline de sânge. Nu aveai cum să îți dai seama câte persoane erau în componența echipei de asalt.

Roberts era bun însă. Mersese pe urmele lui Raglan, trăgând constant, ținându-i pe atacatori la distanță, însă nici arma sa, nici pistolul lui Raglan nu se comparau cu puștile de asalt. Raglan îl piti pe senator după un colț, apoi îl văzu pe Roberts că acoperă holul și schimbă repede încărcătorul. Apoi se întoarse și verifică dacă bărbatul care îl plătea pentru a-l apăra era în siguranță. Raglan strigă:

— Acoperă-mă!

Se năpusti spre mortul întins pe jos pentru a-i lua arma de asalt. Auzi rafale de gloanțe în spate, înșfăcă repede pușca și o grenadă din vesta de luptă a bărbatului. Dimensiunea casei era în avantajul atacatorilor. Astfel, aveau căi de acces multiple. Gloanțele îi trecură pe

deasupra capului, oprindu-se în perete, în timp ce el fugi înapoi pe hol spre senatorul aplecat pe vine unde îl lăsase. Veneau de la un trăgător ascuns aproape.

— Ușa biroului! urlă Roberts, arătând înspre o ușă încastrată în perete, ferită privirii, aflată în apropierea încăperii în care erau ei.

Raglan însă avea un unghi de tragere potrivit, așa că nu-l putea nimeri. Unghiul nu era drept, iar trăgătorul era protejat de muchia firidei în care se afla încastrată ușa. Focurile începuseră să se rărească. Ucigașii care pătrunseseră prin seră și camera de zi înaintau acum înspre ei cu precauție deoarece erau stinse luminile, iar camerele scăldate de razele lunii erau pline de tot felul de umbre ciudate ce înșelau privirea. Roberts îi făcu semn lui Raglan să îl acopere, moment în care se strecură în spatele unei mese imense din lemn de nuc pentru a putea trage în ucigașul ascuns în firidă.

Raglan îl urmări, fiind însă atent și la umbrele care se apropiau amenințător dinspre camera de zi. Curând, aveau să fie prinși în bătaia focului venit dinspre trăgătorii care se apropiau, iar bărbatul ascuns în cadrul ușii de la birou le putea bloca trecerea cu ușurință. Dar pentru uciderea lui trebuiau doi oameni. Raglan puse arma în mâna senatorului.

— Dacă încearcă să treacă cineva pe hol încoace, trageți.

Se duse apoi repede pe partea stângă a camerei, în vreme ce Roberts rămase la peretele opus, în spatele mesei. Acesta din urmă observase planul lui Raglan și intuise următoarea mișcare. Se pregăti să tragă. Raglan avea să fie momeala. Urmări unghiul și păși în cameră. Trăgătorul era dreptaci, avea arma poziționată cu patul în umăr, iar mâna stângă întinsă susținea pușca, ceea ce însemna că, pentru a trage în țintă, trebuia să își lase expus cel puțin jumătate de torace. Roberts trase două focuri. Ambele îl izbiră în piept, iar bărbatul se dezechilibră căzând pe spate. Raglan observă că nu-i fuseseră fatale. Vesta antiglonț îl protejase, iar faptul că era dur și avea experiență însemna că deja începea să își revină în urma impactului resimțit. Încă una-două clipe și Raglan și Roberts aveau să se confrunte din nou cu o rafală de armă automată. Raglan făcu doi pași la dreapta și trase înspre el. Văzu cum i se cutremură corpul și se prăbușește. Nu fu nevoie să se asigure că l-a ucis, așa că se năpusti înapoi spre senator, care deja trăsese de patru ori înspre hol. Roberts ajunse primul la Thomas, pe care îl împinse înainte, protejându-i spatele cu propriul corp. Nu gândise însă bine acest gest curajos, iar spatele îi fu lovit de o rafală de gloanțe, făcându-l să se prăbușească în față. Doi atacatori pătrunseseră tactic, fără a face zgomot, în capătul îndepărtat al holului, însă nu știau că Raglan era în încăperea alăturată. Îi ucise pe amândoi.

Senatorul Thomas arăta ca și cum mai avea puțin și vomita.

Gloanțele și stropii de sânge de pe pereții mult iubitei sale locuințe întinau tot ceea ce prețuiseră atât el, cât și soția sa. Simți cum îi urcă fierea în gât. Raglan, străinul care venise la el pentru ajutor, îl proteja cu propriul trup. Buzele lui Raglan se mișcau. Îi spunea ceva, însă urechile senatorului țiuiau de la focurile de armă trase în spațiul închis.

— Roberts e mort, zise senatorul pe un ton parcă amorțit, ca și cum Raglan nu observase.

Raglan văzu că începea să intre în stare de șoc: teamă, confuzie, negare. Aceste stări aveau să se îmbine, iar combinația toxică de emoții urma să-i otrăvească atât corpul, cât și gândirea. Îi dădu o palmă. Lui Mike Thomas i se tăie respirația.

— Stăpâniți-vă! Câștigăm lupta asta. N-au mai rămas mulți în viață, înțelegeți ce vă zic? Trebuie să ajungem la camera de refugiu și să apăsăm pe butonul de panică. După asta, poliția va veni numaidecât. Pe unde o luăm?

Mike Thomas se șterse pe față cu antebrațul. Își limpezi mintea.

— Trecem de acele două încăperi, intrăm în anticameră, apoi intrăm în camera de refugiu.

Raglan îl împinse pe hol. Șase membri ai echipei de asalt sosite prin zăpadă muriseră, mai rămăseseră doar doi. Dacă ar fi fost în locul lor și trebuia să pună la cale un asalt asupra unei clădiri de mari dimensiuni precum aceasta, ar fi pregătit o altă echipă care să flancheze casa. Întăririle ar fi pătruns prin alt punct sau ar fi împiedicat țintele să părăsească locuința. Acești trăgători erau într-adevăr profesioniști, dar dacă cel care îi trimisese crezuse că nu erau acasă decât un bătrân și două gărzi de corp, atunci poate că Raglan avea noroc. Poate nici nu erau mai mulți de unde să alcătuiască încă o echipă; poate doar aceștia opt erau singurii componenți.

Raglan îl acoperi din spate, până ce ajunseră la ușa camerei de refugiu. Senatorul Thomas bâjbâi până introduse codul de acces. Ușa se deschise; în tot acest timp, Raglan urmărea holul. Nu se auzea nimic. Nici urmă de cei doi bărbați rămași în viață. Calea era liberă. Îi luă senatorului pistolul din mână și scoase încărcătorul. Mai rămăseseră câteva gloanțe în încărcător și unul pe țeavă. Băgă Glock-ul la curea și îi puse în mână senatorului arma de asalt.

— Vedeți mânerul ăsta? L-am dat pe foc automat. Dacă următoarea persoană care intră aici nu e polițist, apăsați pe trăgaci. Nu va avea nicio șansă să scape. M-ați înțeles?

— Nu rămâneți cu mine?

Se simțea o notă de panică, dar și de uimire că cineva ar alege să plece dintr-un loc sigur.

— Mă duc după ei, domnule senator. Singura cale pe care puteau să fi ajuns aici e din amonte. Am nevoie să prind unul în viață.

Trebuie neapărat să aflăm cine se află în spatele întregii chestiuni.

Mike Thomas încuviință.

— E o alee care duce în jos la râu, spre debarcader și șopronul unde îmi țin barca.

— Intrați. Veți fi în siguranță aici. Mă întorc.

— Domnule Raglan… eu… Cum să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut?

— Țineți-vă promisiunea făcută lui Casey Zeller și puneți capăt acestei conspirații, oricare-ar fi ea.

Senatorul încuviință și intră în camera de refugiu. Raglan închise ușa și văzu cum se activează yala electronică. Se uită în lentila camerei de supraveghere montate în cadrul ușii și îl salută pe cel care îl privea din siguranța camerei. Apoi, se întoarse și plecă în căutarea celor doi ucigași rămași în viață. Mai luă un încărcător de la Roberts, care fusese răpus la datorie, apoi trecu mai departe prin măcel. Ocoli trupurile de pe jos și ajunse la sera ale cărei ferestre fuseseră sparte, când îi zări pe cei doi trăgători fugind înspre pâlcul de copaci. Deci nu aveau niciun fel de echipă de întăriri. Ucigașii fuseseră învinși.

Păși cu grijă peste ramele geamurilor sparte. Temperatura scăzuse drastic, aerul era înghețat, iar pământul scârțâia acum când pășeai. Fugi într-un ritm constant pe peluză, luându-se după urmele de pași lăsate de cei doi, scăldat de lumina lunii din miez de noapte.

42

Până la pădure și apoi în jos, spre debarcader și șopronul pentru bărci, aveai de mers aproape un kilometru. Raglan coti în lateral, evitând aleea și, astfel, orice eventuală ambuscadă. Se piti, ciuli urechile și îi auzi gâfâind pe cei doi bărbați din fața sa. Le luase mai mult să dea de aleea care ducea spre râu decât le luase drumul spre casă înaintea atacului. Retragerea în urma unui atac mereu e diferită față de momentele de dinainte. Faptul că nu cunoșteau zona îndeajuns de bine pe cât ar fi trebuit îi sugera că nu erau de-ai locului. Oare cât timp avuseseră la dispoziție ca să pună la cale atacul? De cât timp știau că senatorul Thomas era misteriosul om de contact al lui Casey Zeller? Toate elementele îi indicau faptul că fusese un atac neplanificat. Oare, totuși, el îi condusese aici fără să vrea? Îi urmări. Odată ajuns în pădăricea de arbori cu trunchiuri groase, observă că nu mai era la fel de multă zăpadă pe jos. Îi auzi pe cei doi, dar erau mult prea în față ca să-i poată vedea. Grăbi pasul și se bază mai mult pe instinct în timp ce alerga pe lângă aleea care șerpuia la fiecare cotitură. În lumina difuză a lunii observă că urma un luminiș în mica pădurice lipsită de vegetație. În depărtare se vedea cum lucește suprafața râului, iar în față, la vreo 300 de metri, se zărea o formă întunecată. Șopronul. Se auzi un trosnet, apoi cineva înjură în momentul când căzu într-un tufiș. Raglan se opri, își ținu respirația și, ignorând propriile bătăi ale inimii, ascultă. Ucigașii tăceau mâlc. În afară de înjurătura scăpată din greșeală, nu mai spuseră nimic. Erau ca niște câini de atac bine antrenați și silențioși. Își aminti de soldatul din trupele speciale pe care îl ucisese și care apăruse pe camerele de securitate ale lui Luis Reyes. Persoana sau persoanele care îl protejau pe traficant îl voiau pe senator mort, ceea ce însemna că erau la curent cu implicarea lui. Deocamdată nu știa cum se aflase despre asta, cel puțin nu încă. Dar avea să o facă.

Continuă să alerge, însă i se strecură o mică îndoială în suflet. Faptul că tocmai el era cu senatorul în momentul atacului nu se putea să fie o simplă coincidență. Șirul gândurilor îi fu întrerupt când se apropie mai mult de șopronul pentru bărci. Cam la 50 de metri în fața clădirii, marginile neregulate și ascuțite ale bolovanilor ofereau oarece acoperire acolo unde șerpuia cărarea. Raglan se opri, aruncă o privire în jur și îl văzu pe unul dintre ei cum aleargă în față. Nu îl vedea pe celălalt. Dacă ar fi continuat să coboare pe alee pe lângă stânci, după nici câțiva pași trăgătorul l-ar fi ucis din ascunziș.

Se cățără pe bolovani, apoi continuă să meargă pe lângă creasta

dealului, uitându-se în jos, spre râu. Zări silueta neagră ascunsă între copaci, la nici 30 de metri depărtare. Era mai întunecată decât trunchiurile copacilor și nu se potrivea deloc cu peisajul. Îl aștepta pe partenerul său care fugea pe cărare, în ideea de a-l atrage după el pe urmăritor. Raglan nu vedea nicio modalitate prin care ar fi putut să îl atace din spate. Oricum ar fi încărcat, era expus: nu se putea năpusti spre el și nici nu se putea furișa să îl ia prin surprindere. Își pregăti arma, se ascunse și strigă.

— Aici!

Umbra se împletici, se întoarse și privi în sus. Raglan trase rapid trei focuri. Bărbatul se prăbuși în față, în vreme ce partenerul său, aflat la vreo 15 metri depărtare de cel doborât, se întoarse instinctiv. Raglan auzi vâjâitul gloanțelor care ricoșau, apoi simți o durere sfâșietoare într-o parte a abdomenului. O ignoră. Deja sărise din zona de unde avea o vedere de ansamblu și începuse să alerge în jos, spre tufele unde se afla trăgătorul. Acesta îl auzi și trase câteva focuri spre el. Inițial, nu găsi bine unghiul, însă apoi nimeri arbuștii din jurul lui Raglan, care fu salvat pentru că se împiedicase de o rădăcină și căzuse la pământ. Îi sărise însă și pistolul din mână. S-ar fi rostogolit mai violent dacă nu i s-ar fi atins brațul și umărul de un copac, ceea ce i-a mai amortizat căzătura. Ignoră și această durere nouă, se rostogoli într-o parte și se ridică. Era la doar câțiva metri de trăgător, care se pregătea să îl doboare. Raglan se năpusti spre el, dar știa că nu avea cum să-l rateze de la o asemenea distanță mică. Se auzi un clic sec; bărbatul coborî capul și scoase rapid încărcătorul cu o mână, iar cu cealaltă pregăti un altul ce îl avea la centură. În timpul în care acesta reîncărca pușca, Raglan profită de pantă pentru a câștiga un plus de inerție. Se izbi puternic de bărbatul voinic. Era mai greu decât Raglan cu vreo 13-14 kilograme, însă forța cu care se izbise de el îl proiectă pe spate și-i tăie răsuflarea, moment în care îi sări și pușca din mână. Raglan îl lovi cu pumnul, însă acesta reuși să-l blocheze parțial și avu puterea să se rostogolească pentru a se feri. În pofida faptului că era un tip binefăcut, se mișca rapid. Duse mâna la pistolul de la curea. Raglan era acum la un braț distanță de el. Simți pușca de asalt lângă picior, se aplecă și o aruncă spre bărbat. Îl izbi în braț și îl făcu să scape pistolul semiautomat în tufișuri. Nu renunță însă și scoase rapid un cuțit de luptă din buzunarul de la umăr. Lama mată lucea în lumina lunii; era un cuțit special pentru un profesionist. Cu mâna strângea mânerul, însă inelarul sprijinea lama din lateral, iar asta conferea o priză mai bună când se foloseau astfel de arme albe anume realizate pentru lupta corp la corp. Ignorând rana supurândă de la șold, Raglan își privea adversarul și se mișca la fel de rapid precum acesta, care ținea cuțitul, gata să atace. Lama avea forma unui vârf de săgeată, iar caracterul său letal era și mai mult evidențiat de muchia

zimțată de la capătul său, chiar deasupra fantei pentru scurgerea sângelui. Bărbatul își dădu deoparte cagula care îl strângea pe față și trase adânc aerul rece al nopții în piept. Urma să fie o luptă pe viață și pe moarte.

Făcu un pas în față, însă își menținu echilibrul; Raglan nu avea nicio armă cu care să blocheze atacul. Se răsuci, își aruncă înainte antebrațul îndeajuns încât să-i pareze încheietura bărbatului, înaintând ca un pugilist care face joc de glezne înainte de a lovi. Bărbatul continua să-l fixeze cu privirea. Nu scoase niciun sunet când Raglan îi dădu un pumn în biceps, se întoarse și îi aplică acestuia o lovitură joasă spre stomac. Nu avusese totuși suficient echilibru, iar lama doar îi agăță geaca lui Raglan, care păși cât mai aproape de adversar, se întoarse pe jumătate și îl izbi în față cu o lovitură de cot. Îl podidi sângele pe nas. Lovitura îl mai dezechilibrase puțin, însă, în pofida durerii, ținu cuțitul nemișcat. Raglan îl prinse de încheietură cu o mână, gata să îi dea un pumn cu cealaltă, însă ucigașul fu mai rapid și își răsuci cu măiestrie mâna eliberând-o cumva, astfel că lama îi tăie coapsa lui Raglan. Rana nu era profundă, căci mai mult sfâșiase țesutul și nu mușchii. Bărbatul se lăsase în față cu toată greutatea, așa că Raglan îl lovi puternic în rotulă și auzi cum îi pocnește. I se tăie răsuflarea, însă nu își manifestă durerea; nu scoase niciun urlet sau înjurătură, deși era un traumatism grav. Îi cedă piciorul, dar nu încercă să se opună, ci se folosi de momentul de slăbiciune pentru a se lăsa la pământ și se rostogoli în jos pe povârniș. Raglan făcu rapid patru pași înspre el. În urma căzăturii, asasinul ajunsese acum la doar câțiva pași de șopronul pentru bărci. Se rezemă gâfâind de peretele din lemn, aruncându-i o privire furioasă lui Raglan, care se pregătea de atac.

În ce privește atacurile lui, Raglan nu încerca niciodată să fie subtil. Abordarea sa era asemănătoare cu cea a luptătorilor de stradă: bocanci și pumni. Intenția era să acționeze cu violență maximă. Raglan se năpusti în forță asupra trăgătorului și îi aplică pumni și picioare, însă acesta tot nu se prăbuși. Se izbiră unul de celălalt, iar Raglan îl împunse în față cu degetul mare, pe care i-l îndesă în gură exact în momentul în care adversarul încerca să inspire, rănindu-i obrazul în timp ce-l lovea repetat și cu genunchiul între picioare. La a patra lovitură, adversarului deja îi era greață; plecă repede capul și vomită, după care încercă cu ultimele puteri să-l înjunghie pe Raglan în unghi drept. Acesta pară lovitura, îl prinse de încheietură și i-o întoarse cu forța. Piciorul rănitului cedă iar, așa că se prăbuși peste Raglan cu toată greutatea, moment în care căzură amândoi. Cotul ucigașului intră în contact cu solul, ratând fața lui Raglan, însă orificiul special pentru deget de pe mânerul cuțitului îi permise să țină încă arma strâns în mână; la rându-i, Raglan îl prinsese bine de

încheietură. Își răsuci pumnul drept și cuprinse mâna bărbatului, întorcând astfel lama înspre gâtul lui. După care Raglan își izbi violent mâna dreaptă, folosind-o pe cea stângă ca pe un ciocan, implântându-i lama direct în gât. Bărbatul începu să se zvârcolească înecându-se cu propriul sânge, în timp ce Raglan îl dădu la o parte de pe el.

Privi în jos la muribund. Îi vedea ochii cum se holbează la stelele care luceau pe cer. Agonia dură un minut. Raglan își șterse transpirația de pe față, după care scoase telefonul din buzunar. Trebuia neapărat să afle identitatea tuturor acestor ucigași. Scoase cuțitul din gâtul bărbatului și poziționă camera spre fața sa. Închise ochii atunci când se declanșă blițul care lumină trăsăturile mortului, ca să nu-i fie afectată vederea nocturnă. Apoi, puse cuțitul pe vesta acestuia și mai făcu o poză. Nu mai văzuse niciodată un asemenea cuțit, și asta spunea multe, dat fiind faptul că activase alături de tot felul de membri din trupele speciale. Dacă reușea să identifice arma, poate afla și cine erau acești criminali. Păși peste trupul neînsuflețit și se îndreptă spre ponton și spre ambarcațiunea neagră, o barcă pneumatică rigidă legată de debarcader. Era aproape de ușă, când o rafală de gloanțe ciurui pereții clădirii și făcu să sară așchii din ponton. Se aruncă rapid în ușă, care cedă și apoi intră înăuntru, grăbindu-se să se adăpostească, în timp ce focurile de armă continuau să zdruncine clădirea. Se târî ca o felină sub o barcă pusă pe un suport și se întoarse cu fața spre ușă pentru a-l înfrunta pe trăgătorul care putea apărea oricând. Nu auzi însă decât huruitul motoarelor externe ale bărcii pneumatice. Fugi spre ușa deschisă și văzu ambarcațiunea dispărând după cotul râului. Se pare că nu-l înșelase instinctul nici de astă dată. Mai era un ucigaș care stătuse ascuns în casă, în timp ce el se dusese după ceilalți doi. Raglan luă repede una dintre puștile de asalt de pe jos și fugi spre casă.

Dincolo de întinderea strălucitoare de zăpadă, casa era la fel cum o lăsase. Se aștepta la luminile mașinilor de poliție și la banda galbenă care semnala că avusese loc o crimă acolo. Nimic însă. Liniște deplină. Îl găsi pe senatorul Mike Thomas tot în camera de refugiu. Ușa era larg deschisă. Bărbatul avea pușca de asalt în brațe. Nu trăsese însă niciun foc. Ucigașul îi tăiase gâtul, ca un profesionist. Raglan analiză îndeaproape ușa. Astfel de camere erau special concepute pentru a face față explozibililor și era evident că intrusul nu încercase să forțeze intrarea. Își aminti de echipa care făcuse „curățenie” acasă la Casey Zeller, după ce folosiseră cel mai probabil un dispozitiv electronic de deblocare a ușilor. Toate semnele indicau implicarea Serviciilor de Informații. Asta, ori senatorul deschisese de bunăvoie ușa dintr-un anume motiv.

Raglan urmări ceea ce bănuia că ar fi cablul de la alarmă până afară, unde descoperi o cutie din metal, ascunsă vederii. De acolo fusese detonată mica încărcătură explozivă. Firele înnegrite erau mărturia metodei folosite. Fără să știe, senatorul apăsase pe un buton care dezactivase alarma. Asasinul stătuse ascuns și probabil nu luase deloc parte la schimbul de focuri. Asta îi spunea lui Raglan că motivul pentru care cei doi bărbați o luaseră la fugă, în loc să continue atacul, era pentru a atrage garda de corp, sau chiar pe Raglan, afară din casă. În acel moment, persoana de afară provocase mica explozie, apoi intrase și îl ucisese pe senator.

Sângele care cursese de la rana de pe coapsă îi îmbibase blugii, iar materialul se întărise de la frig. Tocmai se pregătea să intre în casă și să caute un dulăpior cu medicamente, când auzi sirenele mașinilor de poliție în depărtare. Ignoră piciorul și, presându-și rana de la șold, fugi șchiopătând până la Honda, aruncă pușca pe scaunul din dreapta, porni motorul și demară în trombă spre curbă, înainte să apară mașinile de poliție pe drumeagul îngust și să-i blocheze calea. Aleea care ducea înapoi spre autostradă nu era îndeajuns de spațioasă ca să-ți permită să tragi pe dreapta. Cerul înstelat reflecta luminile roșii și albastre ale girofarurilor din depărtare. Se vedea curba în față. Luminile erau acum și mai puternice, iar sunetul sirenelor se auzea din ce în ce mai aproape. Raglan apăsă până la podea pedala de accelerație, iar roțile vehiculului 4×4 se opintiră pe zăpada compactă. Era la nici 20 de metri depărtare de curbă, când mașina începu să patineze pe gheața de sub zăpadă și alunecă într-o parte.

Luă piciorul de pe accelerație și mâinile de pe volan, încercând să își înfrâneze orice instinct de a controla traiectoria laterală a mașinii înspre pâlcul de copaci. Izbitura mai mult ca sigur avea să alerteze mașinile de poliție care se apropiau. Bestia neagră de metal rula cu 80 de kilometri la oră, când una din roțile din spate nimeri o zonă cu zăpadă afânată și săltă, iar Honda alunecă înainte vreo 10 metri și nimeri într-un mic câmp aflat la marginea pădurii. Odată ce ajunse la stratul mai gros de zăpadă, mașina se opri.

Raglan stinse farurile și luă piciorul de pe frână, ca stopurile să nu lumineze. Oricum, deja ieșise de pe drum, iar polițiștii aflați la volan probabil aveau să se concentreze pe curba din față odată ce le alunecau și lor roțile. Îi văzu cum traversează cu succes zona periculoasă, apoi se îndreptară în viteză spre casă. Luminile și sunetele se estompară în depărtare. Raglan dădu cu spatele, întoarse mașina și porni lejer spre oraș.

După douăzeci de minute ajunsese deja la jumătatea drumului spre motel, când văzu semnul luminos al unor becuri cu neon

anunțând o farmacie. Era pe o stradă lăturalnică, clădirea fiind cufundată în întuneric. Raglan stinse iar farurile și viră pe aleea îngustă, chiar în penumbra clădirii.

Deschise haionul mașinii și luă ranga din compartimentul pentru roata de rezervă. Intrarea de serviciu era la zece pași. Aprinse lanterna de la telefon și verifică ușa, dar nu văzu niciun cablu de alarmă, ceea ce însemna că era silențioasă. Oare cât timp ar fi avut din momentul în care o declanșa până la sosirea poliției? Cinci minute? Mai puțin? Băgă muchia rângii în ușorul ușii și forță până simți că cedează. Intrarea din spate dădea într-un spațiu de depozitare, de unde ajungeai la tejghea și la zona în care se țineau medicamentele. Lumină dulapul în care erau medicamentele cu substanțe controlate, forță lacătul și scotoci până găsi o fiolă de lignocaină și două pachete de Tramadol. Timpul se scurgea. Era posibil ca o mașină de patrulă să fie prin zonă și să primească înștiințarea de pătrundere prin efracție. Numărase minutele. Deja trecuseră trei. Avea nevoie de un antibiotic. Găsi o cutie cu flucloxacilină, apoi luă un coșuleț de cumpărături și se duse să verifice rafturile din farmacie. Găsi ce căuta: un tub cu cremă antiseptică, iod lichid, o sticlă cu alcool sanitar, scalpel, o seringă, câteva ace, pansamente sterile din tifon, bandaje, un pachet cu fire resorbabile de 3/0 și unul cu fire din nailon tot de 3/0, care erau deja băgate în ac. Odată ce se ocupa de tăieturi și de zgârieturi, va trebui să își scoată glontele din șold, iar instrumentul pe care urma să îl folosească trebuia sterilizat cumva. Puse mâna pe un pachet de mănuși chirurgicale din latex. Acest tip de operație chirurgicală efectuată pe „câmpul de luptă” presupunea să improvizezi. Mai luă și o sticlă cu apă oxigenată. Patru minute. Avea tot ce îi trebuia în coș. Gata, trebuia să plece de acolo. Luă repede și două doze de băutură izotonică cu glucoză, căci avea să aibă nevoie de electroliți. Începea să se instaleze starea de șoc.

Ajunse în parcarea motelului cu toate proviziile medicale și cu o sticlă de whisky pe care plătise dublul prețului de la magazin. O luase de la un bar de pe marginea drumului care tocmai se închidea când intrase el, însă stăruise pe lângă barmanul reticent până ce acesta cedase și i-o vânduse. Nici urmă de alți oaspeți în parcare. Nu era lumină la niciuna dintre ferestrele camerelor.

Acoperi pușca cu un covoraș din mașină și, rămânând la adăpostul întunericului, departe de lumina lămpilor stradale, se îndreptă spre spațiul dintre cele două aripi ale clădirii, unde se afla dozatorul de gheață, chiar în fața biroului de Recepție. Umplu o găletușă cu gheață și se duse în camera sa, proptind un scaun cu spătarul chiar sub mânerul ușii, ca să se asigure că nu avea cum să

intre cineva. Nu era vreme de pierdut dacă voia să aibă vreo șansă să împiedice producerea unei infecții. Deja i se formaseră broboane de sudoare pe frunte. Îl treceau toate transpirațiile, dar îi era și frig totodată. N-avea cum să fie șoc hipovolemic, nu pierduse totuși atât de mult sânge; poate era șoc neurogenic, de la durere. Dădu pe gât băutura izotonică, se dezbrăcă și, după ce se spălă și se șterse bine pe mâini, își puse mănușile chirurgicale. Curăță cu apă rece și săpun tăietura de pe coapsă și rana de pe o parte a abdomenului, apoi turnă iod pe picior ca să sterilizeze leziunea. Simți cum îl arde. După ce se unse cu crema cu antibiotic, închise rana cu plasturi ca niște copci, apoi puse tifon antiseptic deasupra și legă bine bandajul.

Rana de glonte urma să necesite mai mult timp. Palpă rana dintr-o parte și simți bucata mică de metal în carne. Îi trebuia mai multă lumină. Trase noptiera mai aproape de pat și mișcă lampa de pe ea în unghiul potrivit, apoi pregăti tot ceea ce luase de la farmacie pe un prosop curat. Pe o policioară aflată de o parte a oglinzii din baie era montată o oglindă micuță pentru bărbierit. O forță până ce o scoase din suport, apoi o întoarse cu partea care mărea reflexia astfel încât să vină sub lampă.

Umplu seringa cu o unitate de lignocaină, o lovi ușor ca să scoată aerul, apoi își injectă anestezicul în jurul rănii. Era imposibil să facă anestezie în profunzime în țesutul muscular în care trebuia să scormonească după glonte. Asta e tot ce putea face ca să poată suporta durerea pe care urma să o simtă. Repetă tot ce făcuse cu tăietura de la picior și turnă iod pe rană, tamponând lichidul cu un pansament steril astfel încât să pătrundă cât mai adânc, asigurându-se că saturase leziunea și pielea dimprejur. Se strâmbă din cauza durerii. Tot ceea ce făcea el acum nu era cu nimic diferit față de ceea ce ar fi făcut orice chirurg înainte de operație. Odată ce pătrunse iodul în rană, turnă alcoolul sanitar și încercă să-și suprime greața care amenința să pună stăpânire pe el. Desprinse folia de aluminiu de pe acul drept steril, apoi desfăcu și pachetul în care era penseta chirurgicală. Se ajută de oglindă și de buricele degetelor pentru a vedea unde să caute glontele. Marginile zimțate ale pensetei îi zgâriau țesutul muscular. Înjură ca să suporte mai bine durerea. Trase aer în piept și continuă ca un sado-masochist. Simți cum atinge glontele cu vârful pensetei și, ignorând durerea puternică, îl apucă și-l trase afară.

Transpirația îi șiroia pe spate. Acum trebuia să coasă rana. Dacă nu făcea asta imediat, se forma cheag, iar apoi nu mai avea cum să împiedice infecția. Turnă iar iod peste rană. Cu o mână apropia marginile rănii, în vreme ce cu cealaltă trecea acul cu fir resorbabil prin țesut, ca să coasă laolaltă peretele muscular. Mulțumit de rezultat, tăie restul de fir care rămăsese în afară. Simțea cum îl ustură ochii de la transpirație. Făcu o mică pauză ca să-și revină, se șterse pe

față cu un prosop și ciuli urechile să audă dacă se petrecea ceva afară. Nivelul de concentrare necesar pentru toată procedura fusese atât de intens, încât exista riscul să nu fi auzit nimic în cazul în care se apropia vreun pericol. Acest lucru era valabil atât în ceea ce privește autoritățile, cât și ucigașii de pe urmele sale. Dacă oricare dintre ei aflau unde era, aveau să vină după el. Trebuia să termine repede.

Apucă acul cu degetele pline de sânge; sutura din fir de nailon avea să țină rana strânsă mai bine decât copcile, și nu se îndoia că alte acte de violență erau iminente. Trebuia neapărat să se asigure că rana nu se va deschide.

Verifică sutura: arăta îngrijit. Îi trecu fulgerător prin minte o imagine de la începuturile carierei sale în Legiunea străină, pe când era un puștan fără experiență și își cosea șosetele ca să exerseze. Făcu o grimasă. Se pricepea mai bine acum. Puse un pansament steril deasupra. Bandajă bine tăietura, se ridică și își testă puțin flexibilitatea. Deocamdată ținea bine. Îl durea leziunea, însă Tramadolul avea să-i mai amorțească durerea. Luă două pastile de flucloxacilină și le dădu pe gât cu o dușcă zdravănă de whisky. Leziunile din gură de la pumnii aplicați de adversarul tenace îl înțepau, dar se ocupase de rănile serioase. Se peticise, iar acum era vremea să plece de acolo. Puse gheața în punga alimentară de plastic și apăsă tare pe coaste. Urmele de pe torace rămase în urma loviturilor primite aveau să se transforme curând în vânătăi, iar gheața îl va ajuta să se refacă mai repede. Zgârieturile de pe monturile pumnilor, ca și tăieturile și contuziile suferite în urma luptei corp la corp aveau să pălească în câteva zile. Mai turnă jumătate de pahar de whisky și îl dădu direct pe gât.

Alcoolul nu îl ajuta deloc să se împace cu regretul că fusese nevoit să ucidă un adversar atât de hotărât și de curajos. Bărbatul cu care se luptase fusese unul dintre cei mai buni pe care-i întâlnise până atunci, iar în alte circumstanțe poate că ar fi fost genul de om alături de care ar fi luptat cot la cot. Era un om pe care te puteai baza, curajos, tenace, care murise cu demnitate. Îi trimise „Păsării” Sokol pozele cu mortul, apoi se întinse în pat, trase plapuma peste el și adormi instantaneu.

Fusese o zi lungă, în care luptase din greu.

43

Jenna Voss stăpâni cei 200 de cai-putere ai autoturismului Accura pe când circula cu grijă pe drumul alunecos, plin de grămezi de zăpadă întărită de la ger, ce ducea spre casa senatorului. Telefonul primit o trezise brusc din somn, iar vocea deloc prietenoasă a lui Kim Burton îi indicase să se ducă la o adresă aflată la nord de oraș. Numaidecât.

O mașină de poliție bloca drumeagul îngust din fața porții reședinței, care ducea spre aleea din fața casei. La intrare erau ofițeri înarmați, iar în fața casei fuseseră parcate SUV-uri negre, dar și alte autoturisme fără însemnele autorităților. Luminile erau aprinse și se vedeau tot felul de siluete îmbrăcate în salopete albe cu glugi ale criminaliștilor care se deplasau prin casă. Unii stăteau aplecați, se mai vedeau licăriri, iar apărea o altă siluetă, apoi câte un bliț de la aparatele foto. O echipă de căutare formată din polițiști parcurgea atent un câmp acoperit de zăpadă, iar dinspre pâlcurile de copaci aflate în depărtare se vedeau luminile lanternelor. Orice se petrecuse aici, locul crimei se întindea până dincolo de casa propriu-zisă. Erau prezenți atât agenți FBI, cât și polițiști, precum și dube ale medicilor legiști. Deci fuseseră ucise mai multe persoane.

Îi spuse cum se numea ofițerului care nota numele tuturor celor care intrau și ieșeau din casă, apoi se îndreptă spre treptele de la intrare și primi papucei de plastic de la agentul de acolo. Scoase din buzunar propria pereche de mănuși din latex. Înăuntru părea un abator. Peste tot fuseseră amplasate cartonașe care marcau probele, iar trupurile neînsuflețite zăceau unde căzuseră. Mai încolo pe hol se aflau patru persoane îmbrăcate la costum. Una dintre ele se întoarse spre ea: detectivul Delaney. Vorbea cu o femeie care stătea cu spatele la Voss. Kim Burton se întoarse și o privi pe Jenna din cap până în picioare: costumul sport cu hanorac și tenișii roz nu reprezentau ținuta standard a celor de la FBI. Voss habar n-avea de ce părea să se ocupe de această anchetă cineva de nivelul lui Burton.

Burton îi făcu semn să se apropie. Jenna păși cu grijă peste probe și cadavrele de pe hol. Pereții erau brăzdați de găurile de la gloanțe, tablourile atârnau strâmb datorită bucăților de ramă cărora le săriseră așchii în toate părțile, iar pânzele sfâșiate fluturau ușor de la briza care intra prin ferestrele sparte ale serei.

— A fost un schimb de focuri legat de traficul de droguri? îi întrebă pe anchetatori.

Kim Burton îi aruncă o privire iritată.

— Pe-aici.

Detectivii se dădură deoparte și apoi o urmară pe agenta cu experiență. Kim Burton îi conduse în camera de refugiu. Se dădu într-o parte și îi făcu loc lui Voss să-l vadă pe bărbatul mort dinăuntru. Știa că-l mai văzuse undeva, dar nu ținea minte unde. Cu toate acestea, recunoscu numaidecât modul în care fusese ucis.

— Cine e? întrebă.

— Este locuința senatorului Mike Thomas. El și cele două gărzi de corp au fost uciși astă-seară, împreună cu alți șase atacatori.

— Avem vreo idee cu privire la motiv? întrebă Voss.

— Speram să ne lămurești tu, spuse Burton.

— Eu?! Îl recunosc acum că mi-ai spus cum îl cheamă, dar de unde să știu eu?

Burton îi făcu semn lui Delaney.

— Arătați-i.

Delaney ridică o pungă de plastic specială pentru colectarea probelor. Înăuntru se afla o carte de vizită.

— Am găsit cartea ta de vizită aici, spuse Burton. Vrei să ne explici de ce?

— Habar nu am. Nu l-am cunoscut personal pe senator.

— Și nici n-ați fost în această casă? întrebă Medina, partenera lui Delaney.

— Nu.

Se uită la cei trei inchizitori care o priveau fix.

— De ce oare am senzația că sunt târâtă dinadins în chestia asta?

Medina voia s-o intimideze. Făcu câțiva pași în față, cu gura schimonosită de parcă ar fi fost un animal fioros.

— Deoarece cred că ești implicată atât în acest caz, cât și în celălalt omor pe care îl anchetăm.

Voss o împinse pe femeia agresivă în piept cu podul palmei.

— Du-te dracului!

Delaney se poziționă între ele pentru a-și calma partenera, în vreme ce Kim Burton o apucă de brat pe Voss.

— Ce mama naibii e cu tine? se răsti ea.

Voss se smunci și arătă înspre Medina.

— Ține-ți cățeaua strâns în lesă, Delaney, sau vei avea mult de plătit la veterinar ca să ți-o facă bine după ce termin cu ea.

Detectivul cu experiență făcu pe împăciuitorul.

— Situația e tensionată pentru că una dintre victime a fost polițist și ne-a fost coleg.

Arătă înspre trupul lui Roberts aflat pe hol, acoperit cu un cearșaf.

— Oricum, mai avem și alte probe care te leagă de acest caz.

Voss se încruntă.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Ai venit la locul crimei și ai spus că ești pe urmele cuiva.

Delaney făcu semn înspre unul dintre tehnicienii criminaliști.

— Punga de probă de pe masă, te rog.

Acesta, care arăta ca un om de zăpadă din cauza salopetei albe de plastic și a glugii, îi întinse punga lui Delaney. Înăuntru era o șapcă.

— Are o etichetă în interior pe care scrie „TJ Jones". I-am verificat și celelalte șepci. Ținea la toate și a pus etichete cu numele pe încă patru. Cine l-a ucis pe Jones i-a ucis și pe senator și pe ceilalți de aici. Dar ăsta a fost un atac coordonat în stil militar. Tipii care zac morți pe aici și pe afară arată de parcă erau gata să ia cu asalt Fallujah din nou.

Voss luă punga și se uită la șapcă. Apăsă pe plastic ca să poată citi și ea numele lui TJ. Dacă Raglan îl ucisese pe veteranul din Vietnam și venise apoi aici, care era legătura? Oare avea ceva de-a face cu CIA? Nu spuse ce gândea cu voce tare. Kim Burton era în cârdășie cu CIA, iar cei doi detectivi nu știau ce se petrecea.

— Probele astea nu au de-a face cu tipul pe care îl caut eu. Nu există nicio legătură.

— În afară de cartea ta de vizită, vrei să zici, adăugă Medina. Ești implicată în toată treaba asta, îmi spune instinctul.

Kim Burton o prinse de umăr și o trase de lângă cei doi detectivi, mergând spre holul de la intrare.

— Vă mulțumesc, domnule și doamnă detectiv, agenții mei vor colabora cu voi în vederea soluționării cazului.

— Colabora? întrebă Medina. Voi, agenții federali, vă puteți ocupa de uciderea senatorului, dar noi preluăm restul.

— Uciderile sunt strâns legate între ele, doamnă detectiv, spuse Burton, al cărei ton nu lăsa loc de îndoială cu privire la persoana care decidea ce și cum. Vom colabora cu toții.

O auzi pe Medina cum mormăie o înjurătură.

— Crezi că l-ai recunoaște? o întrebă Burton pe Voss. Ziceai că l-ai urmărit în Florida.

— Vrei să anchetez și eu cazul? zise Voss.

— De unde și până unde ai ajuns la concluzia asta? Ești așteptată înapoi la Clarksburg.

— L-am tot urmărit pe Raglan.

— Încerci în zadar să prinzi o fantomă. Din câte știu, ar putea la fel de bine nici să nu existe. Poate se relaxează la piscină undeva prin Florida, acasă la vreun amic, și bea Piña Colada. Încercarea de a căuta probe care să-l lege de apartamentul acelui bărbat s-ar baza doar pe dovezi circumstanțiale, iar asta în cel mai fericit caz. Dar e adevărat

că cineva a fost la Jones acasă, și tot acea persoană a venit și aici azinoapte. Mai mult, senatorul mort avea cartea ta de vizită, iar tu văd că nu-mi poți spune cum e posibil așa ceva. Sau mă minți. Uită-te la trăgătorii morți de aici și spune-mi tu dacă seamănă vreunul cu bărbatul pe care tot spui că îl urmărești. Dacă nu e aici, atunci la cât sânge e împroșcat peste tot, concluzia mea e că fie zace prin vreo morgă, fie e la Camera de urgențe. Află ce și cum. Apoi, te urci în mașină și te duci înapoi la tocilarii din Virginia. Dacă încerci să te eschivezi și nu ești în Clarksburg în două zile, te suspend și solicit să fii supusă unei alte evaluări psihologice. Verifică toate cadavrele și apoi dispari de aici.

Kim Burton îi întoarse spatele și se duse înapoi la Delaney și Medina, care o așteptau unde îi lăsase. Voss încercă să ignore amenințarea și își suprimă valul de furie pe cale să o cuprindă.

— Îmi puteți împrumuta o lanternă, vă rog? îl întrebă pe un tehnician.

Acesta scoase una din trusă.

— Mersi!

Se duse la primul mort, îi analiză chipul, apoi procedă la fel și cu ceilalți. Niciunul nu semăna cu Raglan. Se orientă după luminile de afară și o luă pe urmele de pe câmpul care lucea de la zăpadă. Lumina lunii făcea ca umbrele din pădure să pară și mai întunecate, iar aerul nopții îi tăia respirația. Odată ajunsă în pădure, calea era brăzdată de umbrele de la lămpile mari cu arc special amplasate, care luminau atât șopronul pentru bărci, cât și debarcaderul. Scrută cu privirea zona întinsă și văzu un trup întins pe spate. Unul dintre tehnicienii criminaliști încă făcea fotografii, așa că luminile de la bliț se reflectau pe suprafața stâncilor dimprejur. Ridică privirea.

— Căutați victimele?

— Mai degrabă făptașii, aș zice.

— Ei bine, i-ați găsit. Unul aici, celălalt lângă ponton, unde sunt și restul agenților federali și polițiștii.

— Ce îmi puteți spune despre acesta? zise Voss.

— Trei gloanțe în piept. Grupate frumușel laolaltă. S-ar părea că au fost trase de sus, unde se văd acei bolovani. Deocamdată, însă, e doar o supoziție.

— În regulă.

Se aplecă și lumină chipul mortului.

— Mersi, îi zise și merse mai departe, spre următorul grup de polițiști și agenți care analizau locul crimei.

— Jenna, nu te-am mai văzut de multă vreme, spuse unul dintre tipii care analizau terenul la lumina unor lămpi imense.

— Ricky, răspunse ea întorcându-se spre agentul special cu care se cunoscuse pe când lucra la filiala din D.C.

— Lucrezi și tu la caz? o întrebă agentul mai tânăr.

— Nu, are doar o mică tangență cu ancheta mea.

— Păi, tipul ăsta a luptat până în ultima secundă, după câte se pare. E rezolvat bine. Oricine i-a făcut asta trebuie să fi fost un foarte bun meseriaș.

Voss se aplecă pe vine și se uită la bărbatul mort, al cărui pumn era strâns aproape de gât.

— Burton vrea să mă uit la chipul lui.

— Burton e cu capsa pusă, Jenna. Senatorii morți nu ne fac reclamă prea bună. Se vor pune presiuni mari să rezolvăm cazul ăsta.

— Și cuțitul? zise Voss, arătând înspre lama așezată pe pieptul victimei.

— Ciudată treabă, răspunse Ricky. Cu el a fost ucis. Se și vede tăietura cu margini inegale dacă te uiți atent la gâtul lui. Așa l-am găsit. Poate că o fi vreun fel de mesaj sau l-a aranjat așa ca pe un trofeu. Și senatorul avea gâtul tăiat.

— La fel s-a întâmplat și cu gâtul altei victime, într-o altă anchetă.

— Are legătură cu asta?

— Habar n-am.

Se ridică, aruncă o privire în jur la locul crimei, apoi se uită în jos, spre mal.

— Mai e vreo victimă acolo?

— Nu. Doar ăștia doi și cei din casă. Plus cele două gărzi de corp și senatorul.

Voss dădu din cap în semn de mulțumire.

— Mi-a făcut plăcere să te văd din nou, Ricky.

Se întoarse și porni înapoi pe drumul marcat de tehnicienii criminaliști.

Tânărul agent strigă după ea:

— Mai ești în Echipa de Salvare a Ostaticilor?

Se întoarse să se uite la el, în caz că spusese asta intenționat, ca s-o ironizeze. Ricky se uită la ea cu o privire nevinovată.

— Întrebam doar, am lucrat la sediul din Manassas timp de un an și m-am întors în D.C. de o săptămână, o lămuri el.

Îl crezu pe cuvânt.

— Deocamdată nu, îi răspunse, apoi se întoarse și porni spre casa în care avusese loc măcelul.

Drumul înapoi era mai anevoios decât la dus, când coborai spre râu, însă pe măsură ce pășea cu grijă fu cuprinsă de convingerea absolută că Raglan era implicat în treaba asta. Poate că fusese o scăpare din partea lui Burton să-l numească „fantomă”. Poate exact asta și era: un asasin-fantomă în slujba CIA.

Mai mult, numărul victimelor sale era în continuă creștere.

44

Raglan se trezi brusc în momentul în care îi vibră telefonul și începu să mormăie când simți senzația neplăcută cauzată de cusătura rănii.

Serge Sokol. Era încă întuneric afară și, deși trecuseră doar două ore de când închisese ochii, parcă trecuseră douăsprezece.

— Poți vorbi?

— Dă-i drumul, Păsăroiule, ce-ai aflat?

— Nu foarte multe, dar îndeajuns încât să te facă să fii mereu cu ochii în patru. Inițial, n-am găsit nimic, dar mi-am adus apoi aminte de fratele lui Tomasz care te-a rezolvat cu tatuajele alea false când ai mers în Rusia. Am vorbit cu el și a dat de Tomasz.

Raglan își aminti că fostul său camarad legionar lucra în domeniul protecției și pazei pentru israelieni.

— Încă e în același domeniu ca pe-atunci?

— De asta m-am gândit la el. Pentru că nu găsisem nimic, am zis că el e ultima mea șansă. S-a dat la fund, lucrează naiba știe pe unde. I-am trimis pozele de pe camera de supraveghere și pe cele cu mortul și cuțitul său. Mon ami, ai câțiva tipi foarte periculoși pe urme.

— Ai făcut rost și de nume?

— Deocamdată de unul singur. Dar mai întâi, cei de pe cameră: Tomasz nu-l știa pe cel cu barbă.

— Era fost membru al unei trupe de elită din armată. El e tipul pe care l-am împușcat.

— Ei bine, atunci e cea mai mică grijă a ta. Pe celălalt nu l-am putut identifica, dar cel din prim-plan e din Mosad. Sau, mă rog, a fost. Nu e nimic oficial. Îl cheamă Asher Elias.

— Mosad? Ești sigur? L-am întrebat și pe Maguire și nu-l avea în sistem.

— Știi și tu cum funcționează treburile. Au unități de care n-are nimeni habar, dar Tomasz l-a recunoscut. A zis că se afla pe acolo acum trei-patru ani, când agenții lor i-au asasinat pe acei doi oameni de știință iranieni în Maroc.

— Ce naiba face Mosadul în Statele Unite în cârdășie cu un traficant de droguri?

— Asta e legătura pe care n-a putut Tomasz s-o identifice. Prin funcție, el nu face parte din cercul de apropiați ai problemei, însă omul are legături și, din câte a aflat, este o chestiune care i-a determinat pe tipii ăștia să se izoleze în spatele ușilor închise unde stau și fumează în timp ce discută tot felul de treburi. S-ar putea deci

să aibă ceva de-a face cu acel cuțit pe care i l-am arătat. E un model folosit de trupele speciale, fabricat anume pentru „Ya'ma'm".

Deci de asta fusese atât de greu să-l dovedească pe tipul cu care se bătuse lângă șopronul pentru bărci. „Ya'ma'm" e unitatea foarte selectivă și secretă a Israelului, specializată în contraterorism și salvare de ostatici. Tipii ăștia concurează pentru titlul de „Cei mai buni dintre cei buni". Unul din o mie reușește să promoveze procesul de selecție, iar majoritatea celor care candidează sunt deja antrenați la standarde de trupe speciale.

— Operațional?

— Nu știu. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că nu. Mă gândesc că, mai degrabă, tipii ăștia sunt foști membri Mosad. Adică, cine ar trimite o echipă legitimă să acționeze oficial într-o țară străină? Danny, adevărul e că nu știi niciodată cu israelienii ăștia, sunt al dracului de vicleni. Dacă sunt implicați, atunci e dintr-un motiv mai complex decât îl vezi tu din postura în care te afli.

— Mai ai altceva pentru mine, Păsăroiule?

— Da. E și un asasin implicat în ecuație. O femeie.

— Ai un nume?

— Aram-banou.

— Iraniancă?

— Get-beget. Antrenată de Pasdaran și, în pofida a ceea ce crezi tu despre Garda lor revoluționară, sunt destul de buni. Ții minte acele mii de femei pe care le-au recrutat, toate antrenate foarte bine în stil ninja? Ei bine, se număra și ea printre acestea. A fost instruită să semene moarte și distrugere în Vest și să apere Iranul de dușmani. Fetele astea îi dovedesc pe mulți din trupele speciale pe care i-am văzut noi, ascultă ce-ți zic.

— Dar n-are niciun sens, Păsăroiule. Iranienii nu dezertează.

— Acum doi ani, Pasdaranul l-a arestat pe tatăl ei. L-au torturat și apoi l-au spânzurat în piața mare. Toate acuzațiile fuseseră false, omul era nevinovat. Asta a fost picătura care a umplut paharul în cazul ei. I-a ucis pe judecător și pe cele două gărzi de corp, apoi a fugit în Occident chiar în brațele deschise ale americanilor. Păzește-ți spatele și pleacă de acolo cât de repede poți!

Raglan lăsă luminile stinse și îl sună pe Jack Swain.

— Da? se auzi vocea acestuia.

Părea că apelul lui Raglan îl trezise din somn și, precaut fiind, optase pentru un răspuns neutru. Nicio mențiune cu privire la statut sau la rangul său când răspunsese la telefon. Putea foarte bine să fi fost cineva care greșise numărul.

— Raglan sunt.

Tăcere. Oare îl luase prin surprindere să-i audă vocea? Se

redresă însă rapid.

— Ai probleme? îl întrebă Swain.

— Acum nu mai am. Am dat de senatorul vostru.

Din nou, detectă o oarecare ezitare.

— Dumnezeule mare! Minunat! Acum avem o șansă să-l găsim pe Zeller.

Ezitarea aceea putea fi explicată de Raglan prin două moduri. Dacă Swain juca de partea greșită și știa de tentativa de asasinare, clar l-ar fi surprins să-i audă vocea lui Raglan. Dacă era „curat", atunci descoperirea omului de legătură al lui Zeller era un pas important înainte, iar ezitarea semnala fie ușurare, fie uimire.

„Ce să fie?" se întrebă Raglan în sinea lui.

— Cine era?

— Michael Thomas. Eram acolo când a pătruns în casă un grup de asasini. Senatorul Thomas avea două gărzi de corp. Inițial, reușisem să-l salvez, dar sunt isteți tipii. L-au găsit.

— Iisuse Cristoase… L-au răpit?

— L-au ucis.

Iarăși liniște la celălalt capăt al firului. Raglan așteptă.

— Ești rănit?

— Câteva zgârieturi. Poliția și, cel mai probabil, agenții federali sunt acolo deja.

— Ai reușit să afli ceva?

— Cred că da, suficient încât să mai rămân prin zonă. Am o idee unde sunt ascunse documentele, spuse Raglan, evitând intenționat să-i dezvăluie adevărul.

— Ai și nume?

— Destule.

— Unde?

— Încă nu sunt complet sigur, acum verific. De îndată ce fac rost de documentele ascunse de Zeller, vom avea identitățile tuturor celor implicați.

— Îți trimit câțiva oameni.

— Nu. Trebuie să mă odihnesc, apoi mă duc mâine la locul unde cred că sunt dosarele. Deja a fost o noapte încărcată.

— Sigur. Ține-mă la curent, te rog.

Pauză. Încă o pauză.

— Cum ai zis și tu, obține documentele și vom putea pune capăt tărășeniei.

Raglan era pe cale să închidă, când Swain spuse brusc pe un ton ridicat.

— Raglan? Senatorul avea și alte exemplare? Apucase să transmită altcuiva informațiile? Nu vrem să ajungă în mâinile cui nu trebuie.

— Nu avea nimic. Casey Zeller i le arătase, apoi ascunsese documentele. Senatorul fusese de părere că mai bine să se ocupe Zeller de toate. Se îngrijorase pentru că nu mai primise vești de la Zeller și l-am asigurat că nu avea de ce să-și facă griji.

— Ai menționat cumva că lucrezi pentru mine?

Îndoială. Avea o nuanță anume în glas. Îngrijorare.

— N-am suflat o vorbă, Jack. I-am zis că Zeller mă chemase înainte să dispară. Cum ai spus și tu: sunt pe cont propriu de data asta.

Închise.

Raglan se uită pe fereastră. Cerul era senin, iar zăpada părea la fel de tare ca asfaltul. Avea în continuare îndoieli cu privire la Swain. De ce nu-l întrebase unde era? Unul dintre oamenii tăi e pe teren și lucrează neoficial. E rănit. De ce n-ai întreba unde s-a retras în caz că are nevoie de ajutor? Nu avea răspuns, în afara ipotezei că Swain știa deja unde se afla. „Nu-ți pierde concentrarea", îi spuse o voce, „și să nu ai încredere în nimeni".

Dar Voss? Cum rămâne cu ea? Parcarea era scăldată într-o lumină slabă de la lămpile stradale. Mașina lui Voss se afla acum parcată pe alt loc. Ieșise. Oare fusese la senator acasă? Era implicată în anchetă? TJ, firele blonde pe care le avea strânse în pumn. Oare era și ea implicată în uciderea prietenului său?

Întinse brațul și testă rana de deasupra șoldului. Îl strângea, iar pielea îl înțepa, dar nu suficient încât să-l afecteze semnificativ. Nu vedea altă cale decât să revină la Jack Swain. Dar Mike Thomas pusese sub semnul îndoielii caracterul lui Swain. Evenimentele petrecute de la dispariția lui Casey Zeller încoace i se perindau prin minte. Robert de Vere fusese ucis imediat după ce plecase el din Orlando, astfel încât să le fie ușor anchetatorilor să-l lege de crimă odată ce analizau toate dovezile. Exact asta încerca și el acum să facă. Oare agenta Voss de la FBI îl urmărise aici din Orlando și tot ea îl ucisese pe TJ Jones? Dacă da, de ce oare? Să fie din cauza faptului că avea legături cu Kim Burton care, la rându-i, avea legături cu CIA? Și care era legătura cu ceea ce s-ar putea să fi fost o echipă de asasini din cadrul Mosadului?

Dar de ce să-l fi omorât pe TJ? Cel mai evident răspuns era ca să dea vina pe el. De ce? Ca să-l silească să fugă? Apoi dăduse de senator, datorită lui Zeller și sistemului său GPS din mașină. Însă asasinii își făcuseră apariția în aceeași noapte. Era prea de tot să fie o coincidență. Știa că Voss nu-l urmărise acolo și n-ar fi putut să le dea ea de veste. Mai mult, de unde să fi știut Voss că stătea la TJ? Raglan făcu un pas înapoi ca să vadă lucrurile mai clar. Când le urmărise la muzeu, Voss și Burton nu păreau să fi fost mari prietene. Poate că o judecase greșit.

Poate venise vremea să discute cu ea față în față. Dar mai întâi

avea nevoie de cafea.

Se îmbrăcă și trase pe el puloverul închis la culoare, cu guler rotund. Blugii erau sfâșiați unde îl tăiase cuțitul pe coapsă. N-avea vreme să-i cârpească acum. Ieși tiptil din cameră și porni prin zăpada care-i scârțâia sub tălpile bocancilor, până ce ajunse la intrarea acoperită, aflată chiar înainte de a ajunge la Recepția încuiată. Intra suficientă lumină de afară ca să se vadă automatele de mâncare și băutură, cu tot felul de dulciuri și chipsuri cu multe calorii și pline de zaharuri. Tocmai ce băgase suficiente monede pentru o cafea dulce, când auzi sunet de cauciucuri care rulează încet pe zăpada întărită, așa că făcu un pas în spatele automatului. Mașina care tocmai parcase avea farurile stinse. Un bărbat îmbrăcat în negru se dădu jos de pe locul din dreapta, însă șoferul rămase la volan. Raglan merse cu spatele lipit de perete și îl urmări cum merge aplecat, traversează parcarea și trece prin mica grădină din fața motelului. În mână i se vedea forma întunecată a unui pistol. Acesta se duse direct la camera lui Raglan, ascultă la ușă câteva clipe, apoi lovi puternic, cu piciorul, ușa descuiată. Urmă sunetul inconfundabil de focuri de armă trase cu un pistol cu amortizor. Raglan aruncă repede cafeaua și goni spre camera sa. Șoferul observă umbra care se mișca cu viteză și, panicându-se, apăsă de câteva ori pe claxon.

Ajunse la ușă exact când ieșea trăgătorul. Îl văzu pe Raglan, iar în acea fracțiune de secundă în care îl recunoscu pe cel pe care venise să-l ucidă ridică arma, se întoarse pe jumătate, se dezechilibră pe zăpada întărită, se agăță de tocul ușii ca să nu cadă, însă nu apucă să-și revină, căci Raglan se izbi în el cu umărul. Pistolul îi sări din mână, Raglan se rostogoli și se ridică, iar în răgazul în care bărbatul încerca să își revină și să se ridice în genunchi, îi aplică un pumn cu toată forța. Claxoanele îi treziseră pe câțiva oaspeți, care aprinseseră luminile. Raglan îl ridică pe bărbat în picioare, lovindu-l cu pumnul în stomac, iar când îi simți mușchii abdominali bine lucrați prin țesătura hainelor, fu sigur că făcea parte din grupul de asasini. Bărbatul căzu pe spate; Raglan făcu un pas în față, însă alunecă pe gheață și se dezechilibră. Se rostogoli, se feri de bocancul bărbatului care încercă să-l lovească, îl prinse de picior și i-l suci. Odată căzuți amândoi la pământ, atacatorul reuși totuși să se ridice, apucă arma de pe jos, trase câteva focuri la nimereală ca să-l silească pe Raglan să stea aplecat, și fugi spre mașină. Motorul porni.

De la vreo 30 de metri se auzi o voce.

— FBI! Oprește sau trag!

Raglan o văzu pe Voss, în picioarele goale, în pantaloni de trening și vestă, ignorând gerul, cu legitimația la vedere și cu Glock-ul îndreptat spre trăgătorul care întindea mâna spre ușa pasagerului. Șoferul se aplecă afară din mașină și trase rapid câteva focuri. Voss se

feri, iar gloanțele ciuruiră peretele din spatele ei. Reacționă rapid și fugi îndoită din talie, în vreme ce mașina se pornise. Nu observase însă umbra armei cu țeavă lungă îndreptată spre ea de la geamul din dreapta. Raglan venea deja în viteză, însă își dădu seama că nu va putea ajunge la timp la mașină și la trăgătorul care o luase în vizor pe Voss cu pistolul-mitralieră, când aceasta se ridică și trase două focuri. Urlă: „La pământ!”

Luată pe nepregătite, se întoarse, gata să tragă în bărbatul care venea în goană spre ea. Ezită prea mult, căci farurile mașinii căzură pe chipul celui pe care îl văzuse ultima oară în Florida. Raglan o trânti la pământ pe când rafalele trase de mitralieră ciuruiră tufișurile, apoi pereții clădirii și ricoșară în toate părțile. Undeva, într-una dintre camere, cineva țipă. Se auzi sunet de anvelope, mașina demară, iar ucigașii dispărură.

Acum că se stinsese lumina puternică a farurilor, Voss încercă să-l dea la o parte pe Raglan, acest bărbat pe care-l bănuia a fi ucigaș. O ținu însă lipită de pământ, cu fața lui aproape de a ei. Îi luase pistolul, a cărui țeavă i-o apăsă sub maxilar.

— Trăiești sau mori. Tu decizi.

45

Dacă îndrăznea careva să arunce rapid o privire spre aleea prost luminată, ar fi crezut că Raglan o ajută pe femeie să ajungă în camera ei; mișcările sale însă erau menite să ascundă arma îndreptată spre spatele acesteia și faptul că o ținea strâns de braț. Închise ușa în urma lor și o împinse în cameră. Părea încolțită, gata să lupte pentru viața ei, însă pistolul cu care o amenința Raglan o făcea să ezite. Oricât de bine antrenat ai fi fost, nu aveai cum să îți ataci oponentul de la o asemenea distanță și să supraviețuiești.

— Ai două minute la dispoziție până la venirea poliției ca să hotărăști cum procedezi. De ce mă urmărești?

Nu voia să-i divulge informații, iar faptul că o luase prin surprindere însemna că era nevoită să își calce pe mândrie.

— Nu te urmăream.

— Minți.

— În regulă. Da, la început te-am urmărit. Așa ni s-a spus, supraveghere ca la carte. Nu mai mult de două zile.

— Și totuși iată-te aici.

— M-au transferat în nordul Virginiei. Am auzit că a fost ucis un bărbat în noaptea în care ai plecat tu din Vero Beach. Tu ești suspectul și acolo, și în ceea ce privește crima de aici, din Washington.

— Bărbatul ucis era prietenul meu. M-a primit să stau cu el, spuse Raglan, cu pistolul îndreptat în continuare spre ea.

— Iar acum există dovezi că ai fost acasă la un senator ucis.

Raglan o ignoră.

— Înainte să moară, prietenul meu a reușit să-i smulgă câteva fire de păr blond criminalului. Cred că tu ai fost. Tu l-ai ucis.

Se holbă la el cu gura căscată.

— Eu?! Sunt agent FBI.

— Acoperirea perfectă. Te-ai și întors în apartamentul victimei. Isteață mișcarea. Astfel, ai avut ocazia să contaminezi locul crimei.

— Erai și tu acolo?

— Afară.

— N-am fost eu. I-am găsit adresa pe baza imaginilor surprinse în autocar. Am dat de el pentru că te căutam pe tine.

— Te-am urmărit.

— Aici?

— După ce te-ai văzut cu Kim Burton. Păreați mari prietene.

— Dumnezeule, de unde știi tu de Kim Burton?

— Are relații la CIA.

— Deci e adevărat că ești omul lor. De asta știi cine e?

— Nu sunt omul lor și nici n-o cunosc. Ia gândește-te. Cine v-a pus să mă urmăriți în Florida? Cei de la CIA, nu?

— Și ce-i cu asta? Burton m-a chemat acasă la senatorul Thomas acum vreo două ore. Ești implicat. Au găsit o șapcă ce i-a aparținut bărbatului la care ai stat. Două crime, Raglan. Poate trei, chiar.

Lui Raglan nu-i păsa că uitase șapca. Nu era importantă. Dacă ar fi știut că avea etichetă cu numele înăuntru, probabil că ar fi fost mai atent, însă date fiind circumstanțele din acel moment, o șapcă uitată nu era pe lista priorităților sale.

— L-am salvat pe senator. Îl dusesem în camera de refugiu. M-am dus apoi după doi dintre atacatori. Mai aveau însă pe cineva. Nu știu dacă bărbat sau femeie. L-a executat în același stil ca și pe celelalte victime. Ei m-au atras afară, în vreme ce a treia persoană s-a dus și l-a ucis. Polițiștii vor găsi un pistol cu amprentele mele în șopronul pentru bărci. Era arma uneia dintre gărzile de corp, dar agenții o vor lua ca pe un element de probă suplimentar împotriva mea. A fost un atac coordonat. Eu și senatorul urma să colaborăm.

— În ce scop?

— Dacă îți zic, îi transmiți lui Burton, iar ea le spune mai departe celor de la CIA.

— Te înșeli. M-a amenințat. Crede că lucrez pe cont propriu. Aveam o bănuială cu privire la tine și mi-a demontat-o numaidecât. La naiba, ar trebui să fiu la birou în câteva ore, dar am riscat ca să dau de tine și, dacă nu mă întorc, voi fi suspendată și supusă unei expertize psihiatrice.

Raglan o studie cu atenție. Observă. Evaluează. Acționează. Nici nu tresărise. În ochi i se citea un licăr ce-i trăda inteligența și, deocamdată, pe baza curajului și a aptitudinilor sale, era plauzibil scenariul conform căruia făcuse parte dintr-o echipă FBI de salvare a ostaticilor. În plus, dacă îi îndruga minciuni, atunci se pricepea al naibii de bine să mintă. Se auzeau sirenele în depărtare.

— Hai să vedem ce se întâmplă când ajunge poliția aici. Zi că ai încercat să oprești câțiva puști care furau o mașină. Spune ce vrei tu. Nu contează. Poți să scornești orice.

Voss se uită la Glock.

— De parcă aș avea de ales.

După sunet, mașinile de poliție erau acum la mai puțin de un cvartal distanță.

Raglan continuă să țină arma îndreptată către ea. Fără a-și lua ochii de la Voss, eliberă încărcătorul golindu-l de cartușe pe podea. Apoi, scoase și glontele de pe țeavă, demontă rapid culata și azvârli părțile componente ale armei pe patul ei.

— Pun pariu că îl poți asambla mai repede decât mi-a luat mie

să-l demontez. E alegerea ta. Mă găsești în camera 5.

Ieși pe ușă în momentul în care ea se năpustise spre pat.

Ajunsese la câțiva pași de Recepție, când observă luminile albastre și albe reflectate pe crengile pline cu zăpadă ale copacilor. Luminile puternice ale farurilor scăldau întreaga clădire. Erau trei mașini de patrulă din care se năpustiră șase agenți înarmați, aplecați în spatele portierelor, gata să tragă.

Raglan îi ignoră. Prea târziu, băieți. Tipii răi plecaseră deja.

O auzi din spate cum strigă „FBI!" Se întoarse și o văzu că ține iar legitimația ridicată. Nu strigase la el să se oprească și nici nu avea arma îndreptată în direcția sa, ci o ținea de o parte a corpului. Cu cealaltă mână ținea sus legitimația s-o vadă polițiștii.

Era tot în picioarele goale; lui Raglan îi plăcea asta.

Se îndreptă iar spre automatul de cafea.

46

Când trăgătorul dăduse cu piciorul în ușa camerei lui Raglan, nu era încuiată, așa că nu erau mari pagube. Poliția îi interogă pe toți cei dispuși să nu se întoarcă înapoi la somn, însă faptul că un agent FBI le dăduse o declarație amănunțită era suficient pentru autorități. După toate aparențele, se aflase în locul potrivit la momentul potrivit și reușise să-i oprească pe hoții de mașini.

Raglan așeză scaunul cu spătarul sub clanță, ca s-o blocheze. Dacă Voss se răzgândea și voia să-l rețină pentru a-l interoga, atunci atât ea, cât și poliția aveau să intre în forță. N-avea niciun sens să-și bată capul cu asta. Nu ajuta la nimic dacă își făcea griji. Până nu veneau să-l ia cu japca, nu voia să fie interogat. Puteau să bată la toate ușile, dar punea pariu 10:1 că nu le vor deschide decât unul-doi oaspeți. Cine voia să aibă de-a face cu poliția dacă nu îl viza în mod personal? Oricum, nu e ca și cum văzuse cineva ceva, majoritatea dormeau.

Ceea ce-l interesa acum era modul în care dăduseră asasinii de el. Își scoase papucii și se uită la tălpi. Luă apoi geaca și o pipăi cu grijă. Singura dată când nu o avusese pe el fusese la controlul de securitate pe aeroportul din Londra, apoi în Florida, când îl scosese prin oraș pe Steve și luase legătura cu Robert de Vere. Simți conturul metalic al dispozitivului micuț de urmărire, la fel de mic precum toate cusăturile din spatele gulerului, unde fusese introdus cu grijă la margine. Acum că se gândea, Raglan realiză că, dacă îl urmăreau, atunci existase un moment când nu știuse nimeni mișcările sale, mai exact când fusese la Beth Ann, la reparat. Atunci împrumutase o haină de la TJ. La fel procedase și când fusese la închisoare. Prin urmare, ucigașii nu aveau de unde să știe că descoperise legătura între Zeller și Esposito, care îl condusese direct la Reyes.

Haina lui fusese la TJ acasă, dar Raglan nu. De ce îi puseseră dispozitiv de urmărire? Ca să-l găsească și să-l omoare, ori pentru ca adversarii să știe unde era și cu cine vorbea? Încă nu avea un răspuns clar. Probabil cineva reușise să pătrundă în casa Lisei Mayfield din Vero Beach și îi introdusese dispozitivul în geacă cât timp ieșise el cu Steve. Nu ar fi fost deloc greu. Deci îl urmăreau încă de când aterizase în State. Bun, dacă nu erau cei de la FBI, atunci cine? Nu conta. Oricine-ar fi fost, îi văzuseră cum pleacă toți de acasă și, cel mai probabil, veniseră într-o mașină cu însemne de reparații drumuri sau ceva de acest gen, astfel că reușiseră să obțină acces în comunitatea privată. Țac-pac. Instalaseră dispozitivul. Gata treaba. De atunci îl

urmăriseră peste tot și uciseseră oameni nevinovați.

Bătaie ușoară în ușă. Nu imperativă. Deloc amenințătoare. Mai mult ca atunci când îți bate ușor iubita la ușă. Raglan văzu luminile farurilor mașinilor ce se îndreptau spre ieșirea din parcare. Ridică scaunul și descuie ușa, apoi se dădu în spate pentru a-i face loc musafirei să intre fără niciun cuvânt. Ușa se deschise ușor.

— Eu sunt, zise Voss. Sunt singură. A plecat poliția.

Rămăsese în prag, reticentă să nu fie atacată.

Raglan îi salută profesionalismul în gând. Veni înapoi în fața ei și observă că își pusese o bluză sport cu mânecă lungă și tenișii. Ținu ușa deschisă și îi făcu semn să intre, apoi verifică dacă mai era cineva afară și o închise. Voss ținea încă arma în mână, într-o parte, reticentă cu privire la englez, nefiind sigură dacă era sau nu un ucigaș care acționa la ordinele unei agenții sau pe cont propriu.

— Te-au crezut? o întrebă.

Încuviință.

— Le-am explicat de ce mă aflu aici. Dacă află cumva detectivii care anchetează moartea senatorului sau Kim Burton despre asta, vor apărea semne de întrebare. O să vrea să afle dacă schimbul de focuri are vreo legătură cu celelalte crime. Întrebai dacă am eu vreo treabă cu toate astea? Ei bine, acum am.

Aruncă o privire prin cameră. Nici urmă de bagaje. Ușa de la baie era închisă. Raglan se uită la ea cum o deschide ușor și vede tifoanele cu sânge în coș. Se întoarse și îl întrebă:

— Ești rănit grav?

— Nu, ricoșase un glonte și m-a nimerit. M-am cusut și văd că ține.

Nu-și luă ochii de la el. Dacă își scosese singur glontele și se cususe, știa ce face. Asta îi spunea multe despre el și despre aptitudinile sale.

Îi făcu semn spre scaun să ia loc, iar el se așeză pe marginea patului. Ridică în sus paharul pentru periuța de dinți pe care îl luase din baie și îl clătină încât să se audă zornăitul fragmentelor de glonte.

— Am scos astea din saltea. N-are sens să ți le mai dau spre a fi analizate de criminaliști. Cel mai probabil sunt de 9 mm și nu se poate identifica sursa.

Puse paharul la loc pe noptieră.

— Mai spune-mi o dată cum m-ai găsit în Washington.

Voss îi făcu pe plac și îi repetă toată povestea de mai devreme, însă nu lăsă arma din mână, ci o ținu pe coapsă.

— Unul dintre colegii tăi a interogat-o pe prietena mea acasă la Lisa Mayfield și voia să știe unde sunt.

Încuviință.

— Partenerul meu. Plecaseși deja. Și eu. După ce ni s-a spus să

nu te mai urmărim, nu ne mai păsa de tine. Era doar o favoare pentru Agenție.

Ridică din umeri.

— Nu e ceva neobișnuit aici să colaboreze agențiile între ele.

— Și înainte de asta nu a intrat nimeni în casă?

— Nu aveam de ce. Stai, vrei să spui dacă a pătruns cineva în calitate neoficială?

— Poate ca să instalați un dispozitiv de urmărire?

— Ei bine, poate îți vine greu să crezi, dar ne trebuie ordine judecătorești ca să ascultăm telefoane sau să urmărim pe cineva. Tu nu figurai pe niciun fel de listă de persoane periculoase.

Se redresă. Raglan încerca s-o descoasă cu un obiectiv precis.

— Ți-a pus cineva vreun dispozitiv?

— De urmărire. Nu și audio.

Întoarse gulerul gecii.

— Unde e? îl întrebă.

— Pipăie cusăturile.

Ridică din sprâncene când îl simți cu buricele degetelor.

— Dispozitivele noastre nu sunt așa de mici. Suntem destul de sofisticați când vine vorba de ascultatul liniilor telefonice, dar nu avem așa ceva.

Se așteptă ca Raglan să insiste, însă nu spuse nimic. Aștepta să vină de la ea următorul pas.

— Bun, atunci ce facem? îl întrebă.

— Noi? Tu te întorci la treaba ta. Nu suntem o echipă.

— Raglan, ești dat în urmărire. Nici colegii mei și nici autoritățile nu vor lăsa să le scape printre degete ucigașul unui senator.

— Nici vorbă de așa ceva. Poți să mă crezi. Sunt implicat însă în ceva cu adevărat serios.

— Oricum, ești implicat în treburi care au de-a face cu moartea și distrugerile. Vreau să știu în ce mă bag.

— Agent Voss, nu te bagi în nimic.

— Am mințit poliția și te-am acoperit.

— Iar eu ți-am salvat viața. Îmi erai oricum datoare.

— Nu și dacă sunt de părere că deții informații care m-ar putea ajuta să ajung înapoi să lucrez pe teren. Dacă mă întorc, revin la o slujbă de rahat la birou. Ajută-mă și pe mine cu ceva.

— Lucrez pe cont propriu, iar ce știu țin pentru mine.

— Pot să te ajut și eu timp de încă 24 de ore. Apoi, voi fi chemată să mă înfățișez înaintea unei comisii disciplinare, și gata cariera mea.

Raglan simțea hotărârea din vocea ei. Probabil că asta o și alimenta.

— Ai pierdut oameni în urma unui raid și vrei șansa să-ți speli imaginea. Eu nu sunt preot, nu-ți pot ierta păcatele. Ai dat-o în bară, iar acum trebuie să te împaci cu gândul.

Văzu cum i se duce sângele în obraji și cum i se albesc monturile degetelor când strânse și mai tare patul armei. Atinsese un punct sensibil. O făcuse în mod voit. Acum îl interesa reacția ei. Se putea controla îndeajuns încât să treacă peste acea acuzație dureroasă?

— Nu știu de unde ai aflat informațiile astea, îi răspunse pe un ton aparent calm, încercând să-și controleze cât mai bine vocea. Da, eu conduceam echipa, iar răufăcătorii mi-au ucis doi oameni. A fost o ambuscadă.

Văzu cum i se umezesc ochii. Să fie furie sau regrete?

— N-am să încetez să te urmăresc, Raglan. Mai ales acum. Dacă eram o problemă pentru tine înainte, nu mi-ai fi salvat viața.

— Am făcut-o pentru că voiam să aflu dacă erai responsabilă de uciderea prietenilor mei. Dacă ai fi fost vinovată, te-aș fi ucis.

În acel moment nu avea niciun dubiu că răspunsul lui direct fusese sincer.

— Am relații. Vei avea nevoie de tot ajutorul pe care îl poți obține.

— Sunt suspect într-un caz de dublă crimă, poate trei morți, chiar. Vrei să spui că ești dispusă să ajuți un fugar? Nu are sens ce îmi zici.

— Adică tu nu-ți asculți niciodată instinctele? Da, ale mele m-au băgat în mari necazuri în timpul raidului ăluia, dar așa au căzut zarurile atunci. Creezi numai probleme, Raglan, asta e clar, dar o părticică din mine crede că ai dat de ceva mai important decât îmi spui, iar dacă FBI-ul nu mă vrea implicată în acest caz, atunci mă ofer eu.

Raglan azvârli fragmentele de glonte din pahar, suflă ca să se ducă particulele de praf, apoi turnă o cantitate generoasă de whisky. După ce luă o gură zdravănă, i-l oferi ei. Voss luă paharul și așteptă. Raglan lăsă băutura să-i calmeze rănile din gură. O mai analiză câteva momente. Puse apoi mâna pe telefon și rulă până ce ajunse la pozele cu bărbații de la Luis Reyes.

— Tipii ăștia îl protejează pe un mare traficant de droguri. L-am împușcat pe unul dintre ei, care a încercat să mă omoare.

Îi întinse telefonul.

Voss se uită la fotografie.

— Am văzut reportajul la știri în ziua când l-ai ucis. Deci tu erai.

Ridică privirea și se uită la el.

— Doi polițiști fuseseră împușcați în cartierul Georgetown. Unul a murit, iar tu l-ai ajutat pe celălalt.

— M-am dus apoi după cel care îi împușcase. Îl cheamă…

— Luis Reyes, completă ea. Țin minte numele.

— S-a făcut de mult nevăzut. Cei care se ocupă de el au avut grijă să-l ascundă. Mai am și alte poze.

Voss parcurse și celelalte fotografii. Deodată înlemni și dădu brusc capul pe spate. Scăpă paharul și apucă telefonul cu ambele mâini. Se uită la Raglan; arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Întoarse ecranul spre el și arătă înspre unul dintre bărbații din fotografie.

— Ăsta e Lennie Elliot.

— Bun, și ce-i cu asta? întrebă Raglan.

— A fost informatorul meu. El mi-a vândut pontul legat de operațiunea majoră de spălare de bani obținuți în urma traficului de droguri. Eu și echipa mea am descins, însă, repet, am nimerit într-o ambuscadă. Asta mi-a stopat orice posibilitate de avansare. M-au pus să fac muncă de birou, în timp ce tipul responsabil uite-l cât de aproape e! Sunt legate între ele, Raglan. Vorbesc aici de droguri, spălarea de bani și crime. Eram atât de aproape să pun capăt unei operațiuni majore, mi-e clar acum. De asta era absolut necesar să mă oprească.

Raglan se întinse și îi luă telefonul din mână, apoi ridică paharul de pe jos și îl umplu iar.

— Poate, spuse el.

Gândurile i-o luaseră razna. Luis Reyes se ocupa de traficul de droguri. Drept urmare, spălau bani și plăteau pentru armament.

— Poate, spuse Raglan iarăși. Bun, poate acum se leagă treburile. Am venit aici să-l caut pe un tip care a dispărut. Bob de Vere, mecanicul de aeronave din Florida, a fost primul meu om de legătură: a fost ucis chiar în noaptea în care am plecat. Apoi, fac cunoștință cu un necunoscut care mă ajută și este și el omorât. Chiar în miezul întregii chestiuni se află bărbatul dispărut, care lucrează pentru o agenție guvernamentală. A lăsat în urmă câteva documente care arată implicarea altor funcționari de la nivel înalt din guvern, însă lucra în secret cu senatorul. Crezi că e pură coincidență că l-au atacat în noaptea în care m-am dus la el?

Voss se uită câteva clipe atent la lichidul din pahar. Era complet absorbită de situație acum: Lennie Elliott reprezenta legătura dintre ea și Raglan.

— Dacă ar fi vrut să te omoare, ar fi putut s-o facă oricând.

Raglan rememoră evenimentele ultimelor zile. Era evident că reprezenta o țintă, însă deservea un scop. Nu voia să-i spună mai mult lui Voss despre Casey Zeller, cel puțin nu încă. Îi era limpede acum că, atunci când cei doi bărbați atacaseră reședința Zeller înainte ca el să reușească s-o ascundă pe Anne Zeller, veniseră acolo s-o omoare. Nu el fusese țința. Urmăreau să-i însceneze lui crimele, iar moartea femeii, coroborată cu uciderea lui Bob de Vere și a lui TJ, ar fi reprezentat

încă un element de probă împotriva lui.

— Până în seara asta au avut nevoie de mine. Voiau să îmi pună în cârcă cele trei uciderи deoarece există dovezi cum că vizitasem victimele. Dacă ar fi reușit să mă omoare și pe mine în timpul raidului din seara asta, autoritățile ar fi crezut că eram unul dintre atacatori. Caz rezolvat. Nimeni n-ar mai fi pus întrebări. Oricine ar fi, intenția lor era să afle cine fusese senatorul cu care lucra bărbatul dispărut, iar eu i-am condus direct la ușa lui. Voiau să-l ucidă pentru că era singura persoană care avea autoritatea necesară să-i demaște și oprească. Mi-au urmărit fiecare mișcare: eu sunt țapul lor ispășitor. Problema e că n-am murit încă.

Voss dădu băutura pe gât și întinse paharul spre Raglan, semn să i-l umple. Pe când îi turna, Voss spuse:

— Când te-am urmărit noi în Florida, te-ai dus cu băiatul la Centrul Spațial, apoi la Muzeul Warbird.

— Așa-i.

— Știai că eram pe urmele tale.

— Asta era și ideea. Dacă vezi că cel pe care-l supraveghezi e un simplu turist, renunți.

Voss roti paharul în palmă.

— Nu purtai haina atunci, deci nu aveau cum să te fi urmărit. Ucigașul știa unde urma să te duci, așa că probabil erau la curent deja că mecanicul fusese omul tău de legătură.

— Da, iar în seara asta au venit aici ca să mă rezolve, în caz că aflasem ceva.

— Și ai descoperit, într-adevăr, ceva până la urmă?

— Destule încât să încerce în continuare să mă ucidă. De data asta, însă, eu aleg terenul și răstorn situația.

— Cum adică?

— Am să-i atrag în capcană și-i omor înainte să apuce să mă omoare ei pe mine.

47

Voss se pregăti pentru a pune planul în aplicare. Oricât de mare ar fi fost șocul resimțit când văzuse că informatorul ei era încă în viață, rămăsese cu acea îndoială supărătoare cum că era pe cale să trădeze organizația pentru care fusese gata să-și dea viața. Faptul că mințise poliția și îl ajutase pe suspectul principal de crimă în cadrul unei anchete de anvergură încălca toate principiile în care credea ea.

Mereu avusese senzația că purta un duh pe umăr, care o ocrotise în toate schimburile de focuri și descinderile la care luase parte. Prin cele ce-i șoptise la ureche, o salvase în repetate rânduri: se bazase pe instinctele sale, acționase și supraviețuise. Însă atunci când toate o luaseră razna, când pierduse oameni, nu fusese în stare să înțeleagă de ce o părăsise acea entitate. Pur și simplu știa că e pe cont propriu acum, iar alegerea pe care o avea de făcut o măcina. Raglan sau FBI-ul? Miza era tot ceea ce credea despre ea însăși, așa că se hotărâse să aibă încredere în propriile instincte, chiar dacă nimeni altcineva nu o făcuse.

De fapt, nu era chiar adevărat. Raglan o credea și riscase prin faptul că se aliase cu ea. Îi mai și salvase viața pe deasupra.

Făcu duș și se îmbrăcă să plece la serviciu. Își prinse tocul, verifică dacă pistolul era pregătit și își trecu palma peste insigna aurie prinsă la curea. Era prea târziu acum să se mai răzgândească. Închise ușa în urma sa și nu se putu abține să nu zâmbească. O năpădise iar acel fior pe care ți-l dă urmărirea răufăcătorilor.

Fiind conștientă de existența camerelor de supraveghere menite să surprindă numerele de înmatriculare ale mașinilor, închiriase un autoturism în loc să meargă cu mașina personală. Ajunse în parcarea de la Pentagon și lăsă mașina acolo. Nu fusese nevoită să treacă prin aceleași proceduri precum Raglan, când vizitase și el clădirea. Jack Swain se afla la birou de regulă la orele prânzului, însă azi întârziase. Secretara lui îi spuse că avea o întrevedere în oraș. Voss așteptă la Recepție. Era prea târziu pentru vizitele organizate pentru publicul larg, așa că în sala de așteptare erau doar doi ofițeri cu vechime. Ridică privirea spre ecranul mare pe care figurau numele vizitatorilor care așteptau și ale celor pe care se duceau să-i întâlnească. Unul dintre cei doi era un maior din cadrul Marinei care se întâlnea cu cineva de la Logistică, iar celălalt era un colonel din armată care aștepta să ajungă la Departamentul pentru Activități Educaționale în materie de Apărare. O părticică din ea spera că acesta se afla acolo pentru a le da câteva sfaturi educative celor care luaseră unele dintre

cele mai tâmpite decizii din ultimii ani. Din cauza lor muriseră prea mulți soldați. Figura și ea pe ecran: „Jenna Voss pentru J. Swain". Nicio funcție, nimic. Nicio mențiune cu privire la agenția pentru care lucrau. Așteptă timp de o oră, apoi încă pe atât, până ce fu chemată în biroul lui.

— De obicei sunt anunțat de la sediul FBI din Washington că voi primi vizite oficiale, agent special Voss, spuse Swain după ce secretara o însoțise la etaj și o adusese în biroul său.

Îi făcu semn să ia loc.

— Timpul nu este de partea noastră, domnule director adjunct Swain. Vă sunt recunoscătoare că ați fost de acord să mă strecurați în programul dumneavoastră încărcat.

— Cu ce te pot ajuta?

— Am venit să discut cu dumneavoastră despre domnul senator Thomas.

— Da, desigur. Am primit un telefon chiar azi-dimineață devreme și am fost înștiințat.

Jack Swain aproape că își înghiți limba. Ce naiba îl apucase de recunoștea asta? Agenta din fața lui, care părea o tipă perspicace, profită numaidecât de ceea ce spusese. Aceasta se redresă imadiat.

— Prin urmare, ați primit un apel oficial? întrebă Voss.

Ezită.

— De la cineva care lucrează pentru noi.

— Mi-ați putea spune despre cine este vorba?

— Din păcate, nu.

Îi zâmbi și afișă o expresie ca și cum se scuza.

— E o chestiune de siguranță națională.

— Încercăm să-i dăm de urmă bărbatului despre care credem că ar fi implicat în aceste omoruri.

— Îi știți cumva numele?

Voss ignoră întrebarea.

— De ce v-ar contacta cineva cu privire la senator? Erați implicat în vreo anchetă care l-ar fi interesat pe acesta? Dacă există vreo persoană despre care nu-mi puteți divulga nimic, atunci am dori să știm în ce măsură a fost implicată respectiva persoană într-un raport cu senatorul înainte de uciderea lui?

— Îmi pare rău, agent special Voss, însă chiar nu mai pot discuta despre acest aspect. Pot doar să spun că îl urmăream pe senator întrucât luase măsura fără precedent de a-și angaja gărzi de corp.

— Să înțeleg atunci că erați de părere că ar fi în pericol?

— Nu raportase nimic legat de asta autorităților relevante.

— Atunci de ce v-ați implicat?

— Deoarece eram îngrijorați cu privire la faptul că avea legături cu unul dintre angajații noștri, care a și dispărut. Nu știam dacă dispariția sa avea de-a face cu senatorul.

— Și are până la urmă?

— Nu credem asta.

Swain putea scorni o poveste numaidecât.

— Cel pe care îl căutăm noi este dat în urmărire pentru că ar fi implicat în două crime și într-un schimb de focuri soldat cu o victimă, ce a avut loc în centrul orașului. Îl cheamă Raglan. Este cetățean străin, englez.

Îl privi cum depărtează mâinile printr-un mic gest de neputință, ca și cum nu ar fi știut despre cine vorbea. Nu i se citi niciun semn pe chip cum că ar fi recunoscut numele lui Raglan.

— Credem, de asemenea, și că a furat documente din seiful senatorului, documente care le vizează pe unele oficialități de la nivel înalt din cadrul guvernului. Prin urmare, vedeți și dumneavoastră că ar putea să fie compromisă siguranța națională. E posibil să avem interese comune.

Mintea lui Jack Swain o luase razna. Raglan îi spusese că știa unde erau documentele, iar Voss îi spunea acum că cei de la FBI credeau că le-ar avea deja. Raglan n-ar fi avut niciun motiv să-l mintă, însă un agent FBI avea motive întemeiate să îl momească pe Swain și să semene confuzie. Cum de făcuseră legătura între el și senator? Își păstră calmul și se arătă dezinteresat.

— Cum ați ajuns de la senator la mine și de ce sunteți de părere că ar fi vorba despre unele documente cu caracter sensibil? o întrebă.

Voss nu se grăbi deloc să răspundă. Continuă să-l privească direct în ochi pe Swain. Voia ca el să creadă că știa mai multe decât știa de fapt. Ridică din umeri.

— M-am gândit că poate colaborați în cadrul vreunei anchete cu privire la documentele respective. Senatorul le comunicase numele dumneavoastră celor de la poliție înainte să moară și spusese că seiful îi fusese spart, precum și că fuseseră sustrase mai multe dosare secrete.

Se ridică în picioare.

— Dar cum spuneți și dumneavoastră: informațiile pe care le aveți vizează o chestiune de siguranță națională, așa că presupun că ne vom axa pe alte linii de anchetă.

Îi întinse mâna.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule director Swain.

Swain zăbovi cu strânsoarea câteva secunde în plus decât ar fi fost necesar.

— Vă asigur că omul nostru care îl urmărea pe senator nu a fost

implicat în niciun fel în evenimentele de astă-noapte.

— Mă bucur că ne-ați asigurat de acest lucru. Mulțumesc. Avem câteva piste cu privire la suspect și cred că îl vom prinde în curând. Cei ca el lasă mereu urme, spuse zâmbind. Preponderent, e vorba despre cadavre.

Secretara lui Swain o însoți pe Voss afară, în vreme ce Swain rămase în birou și se uită pe geamul care dădea în curtea principală. Raglan îi spusese că senatorul nu avea documentele, însă acum cei de la FBI veneau cu o altă poveste. Oare agenta crezuse minciuna cum că ar fi pus pe cineva să-l urmărească pe senator din cauza dispariției lui Casey? Era și ăsta un mijloc de a ascunde implicarea lui Raglan în cazul în care descoperea cineva că era amestecat în toată treaba. Trebuia neapărat să vadă de ce se interesase FBI-ul de caz și, mai mult de-atât, trebuia să dea de Raglan.

Cât timp mai avea la dispoziție? Întârziase atât din cauza unei programări la medicul oncolog. Cunoscuse mulți ucigași eficienți la vremea lui, dar cancerul de pancreas se dovedise a fi cel mai letal dintre toți. Mai letal chiar decât Raglan. Acum, englezul era cel vânat. Care dintre ei avea, oare, să moară primul?

48

Raglan plecă la puțin timp după Voss. Lăsă geaca cu dispozitivul de urmărire în cameră. Puțin probabil să mai încerce să-l ucidă la puțin timp după tentativa eșuată, mai ales în timpul zilei. Aveau să-l urmărească odată ajuns pe stradă și mai apoi să încerce din nou să-l omoare. Din câte știau cei care stăteau la monitoare și îl supravegheau, Raglan încă se afla în camera de motel și se recupera după atac. Găsise un hanorac vechi în portbagajul motocicletei pentru drumul spre Stafford.

El și Voss conveniseră asupra unui plan pentru după-amiază și seară. Raglan voia să se întoarcă în Stafford, acasă la Zeller, la puțin timp după ce plecau muncitorii de pe șantier. Treaba lui Voss era să-l interogheze pe Jack Swain, prefăcându-se că ar fi implicată în ancheta uciderii senatorului. Nu exista niciun motiv pentru care adevărații anchetatori să ia legătura cu Swain, căci nu aveau de unde să știe de legăturile sale cu Raglan sau Zeller. Pentru oricine lucra la FBI sau la poliție, Jack Swain era un oarecare. Depindea de Voss să-l convingă de contrariu. Raglan trebuia să scuture bine copacul și să vadă dacă Swain dezvăluia ceva despre Zeller sau despre investigația acestuia cu privire la achizițiile ilegale de armament, ori dacă se dădea cumva de gol că știa cine e Raglan. Mai presus de toate, însă, voia să vadă dacă Swain se panica de la întrebările lui Voss și dacă ceda.

„Panica” era însă termenul greșit în cazul lui Swain. Ar fi fost mai potrivit „acțiune rapidă”. Raglan fusese chemat să dea de urma lui Zeller și să îl aducă înapoi, iar teama care stătea la baza acestui scenariu era reprezentată de dovezile găsite de Zeller și persoanele cu care le-ar fi putut împărtăși. Raglan reluă mental fiecare etapă a propriei sale implicări. Îi puseseră dispozitivul de urmărire în Florida; așa reușise echipa de ucigași să-l urmărească până în Washington. Totuși, înainte de asta, doar Jack Swain și, poate, Zeller știuseră că Raglan luase legătura cu Bob de Vere.

Verifică dacă acea cheie de la ușa din spate rămăsese unde o lăsase, și anume într-o scoică sub care pusese o bucățică de frunză. Frunzulița dispăruse. Așa cum bănuise, cineva tot pătrunsese în locuință. La fel ca Raglan, și intrusul respectiv știuse cum să nu declanșeze alarma. Dădu cu spatele și intră cu Honda în garaj, închise ușile și luă pușca de asalt cu el. Tastă codul în cutia de alarmă, încuie ușa în urma sa și se duse să verifice încăperile din casă. Nu umblase nimeni la bibliotecă. Cărțile pe care le așezase drept semne erau exact acolo unde le lăsase. Se aplecă și mai verifică o dată. Șuruburile

ascunse pentru panoul din spate erau încă dosite în spatele rafturilor. Merse și prin celelalte camere, apoi ieși în curtea din spate, puse cheia la loc în scoică, intră pe ușa dinspre curte, o încuie, după care activă din nou alarma. Odată revenit în biroul lui Zeller, scoase cărțile pe care le pusese una peste alta și se asigură cu grijă că le va putea aranja la fel în aceeași ordine. În cazul în care intrusul fusese în casă de când plecase el și verificase rafturile, ar fi observat că fuseseră mutate. Raglan deșurubă panoul, scoase dosarele și aranjă totul exact cum era.

Acum nu mai rămăsese decât să aștepte.

Observă că începuseră să plece primii muncitori de pe șantierul de alături. Inițial, răzbăteau vocile vesele ale bărbaților care încheiau ziua de lucru. Apoi, nu s-au mai auzit nici uneltele și nici sunetele de ciocan; străduța se cufundă în liniște. Bănui că intrusul avea să vină pe la gardul din spate, apoi pe o parte a casei și să intre pe ușa din spate. Se întinse pe canapea, ca să-și odihnească rana pe cât posibil. Citi iar unul dintre dosare. Datorită discuției purtate cu senatorul Thomas, știa acum că acele companii-paravan erau conduse de niște fantome. În spate se aflau adevărații făptași responsabili de traficul ilegal cu arme. Era sigur că cei implicați aveau și un alt motiv pe lângă acela că „ciuguleau" bani de la guvernul american. Tipii ăștia se credeau patrioți, ceea ce însemna că armamentul ajungea undeva unde credeau ei că va deservi cumva interesele Americii. Acum că i se conturase o imagine mai clară cu privire la cei care își spuneau „Consiliul", avea nevoie să obțină dovezi care să demonstreze că aceștia conspirau. Zeller adunase probe care arătau legătura dintre ei și achizițiile ilegale de armament, însă nu avea nimic concret în acea privință. Raglan trebuia neapărat să găsească locul unde țineau armamentul. Dacă reușea să facă asta, putea să dea și de urma asasinului care îi ucisese doi prieteni.

Lăsă dosarul din mână și ciuli urechile. Se auzi un scârțâit de la portița din lemn și o bufnitură înfundată, semn că cineva sărise gardul. Verifică geamurile din față și din spate. Văzu un bărbat care tocmai sărise gardul de la curtea din spatele casei. Era îmbrăcat cu o geacă groasă din pânză, dedesubt purta o cămașă cadrilată, hanorac cu glugă și pe cap o căciulă din lână. Nu i se vedea chipul. Raglan auzi yala, apoi bip-ul de la alarmă, după care liniște. Bărbatul icnea de la efort. Se auzi sunet de bocanci, iar apoi tălpile cu șosete pe parchetul din lemn de pe hol. Se duse direct în biroul lui Zeller. Raglan se mișcă fără să scoată un sunet, ciulind urechile la ceea ce făcea intrusul care habar n-avea de prezența lui acolo. Acesta mută scaunul de la birou, apoi se auzi cum așază cărțile pe masă. Raglan înaintă cu grijă spre ușa biroului, apoi privi la silueta aplecată care dăduse raftul deoparte ca să ajungă la șuruburile compartimentului ascuns.

— Salutare, Casey, îi zise.

49

Casey Zeller se întoarse șocat. Atât fusese de surprins, încât se izbise cu spatele de bibliotecă, făcând să cadă câteva cărți de pe rafturi. Fu însă agil și rapid, iar expresia șocată se transformă în ușurare.

— Raglan! Credeam că te-au omorât! Sunt al dracului de bucuros să te văd!

Zeller se redresă. Îi povesti cum hotărâse să iasă de la loc sigur, crezând că Raglan murise în schimbul de focuri de la senator.

— Am fost pe-aproape, spuse Raglan.

— Când ți-ai dat seama că eu eram cel care tot intra în casă? întrebă Zeller.

— Mi-a luat ceva timp. Inițial, am crezut că grupul de ucigași mai avea o echipă care se ocupa de curățenie și că știau cum să treacă de alarmă. Apoi, mi-am dat seama că urma de gheață din garaj fusese lăsată după ce trecuseră pe aici agenții FBI și polițiștii care veniseră să ancheteze dispariția ta, precum și că fusese lăsată intenționat. Speram că ești tu și că ai vrut s-o observ. Tot atunci ai și introdus adresa senatorului în GPS-ul mașinii. Dacă ar fi fost acolo în prealabil, sigur agenții FBI ar fi verificat și l-ar fi interogat. Informațiile alea erau pentru mine.

Zeller zâmbi.

— Speram că ai să te prinzi, dar când am văzut știrile, m-am gândit că ți-am semnat condamnarea la moarte.

— Nu ai fost urmărit până aici? întrebă Raglan.

— Nu, sunt „curat”.

Raglan îl conduse spre camera de zi, ca să poată vedea atât partea din față, cât și pe cea din spate a casei. Prima întrebare a lui Zeller fu legată de soția sa.

— E departe de-aici, în Pennsylvania.

— Dar nu cunosc pe nimeni acolo.

— Asta era și ideea. E vorba despre o veche prietenă a ei. Nu mai știe nimeni de ea. E vremea să pleci, Casey. Trebuie să dispari până se liniștesc apele. Din orașul în care se află Anne face 14 ore cu trenul până la Toronto, dar dacă nu se înrăutățește vremea, poate ajunge acolo în șase ore cu mașina. Încă nu i-am zis, dar am găsit deja un hotel mic în oraș la care să se cazeze. Asta era cea de-a doua parte a planului meu de a o scoate din State dacă era necesar. Gata, pentru tine drumul se oprește aici. Eu am câteva conturi de reglat. În afara atacului asupra senatorului Thomas, oricine-ar fi persoana care îmi

suflă în ceafă i-a ucis pe Bob de Vere și pe un bărbat nevinovat care m-a ajutat.

— Îmi pare rău. La dracu', mizeria asta a dus la moartea multor oameni buni.

Raglan formă numărul lui Anne Zeller și îi întinse telefonul lui Zeller.

— Vorbește cu soția, trebuie să afle că ești bine. Zi-i să se cazeze la Hotelul Orchard din Toronto.

Se ridică.

— Fac eu cafea.

Raglan rămase la bucătărie suficient încât să audă cum vocea bărbatului deveni mai calmă și mai joasă. Când reveni, observă că expresia tensionată de pe chipul lui Zeller dispăruse. Avea ochii umezi, iar mâna îi tremură ușor când luă cana cu cafea de la Raglan.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Te duci la ea?

— Aș prefera să rămân și să duc treaba asta până la capăt.

— Nu se poate. În clipa în care te văd, totul se va sfârși. Fie te împușcă pe loc, fie se panichează și se dau la fund timp de câteva luni. Poate ambele. Pierdem progresele înregistrate.

Zeller încuviință; aveau multe de discutat până ce pleca să fie alături de soția lui.

— În regulă. Trebuie măcar să punem cap la cap unele informații acum, cât încă mai ești bine sănătos. S-ar putea să mai avem totuși o șansă să scoatem la iveală ceea ce am descoperit eu.

Raglan îl ascultă cu atenție în timp ce îi explică de ce și cum dispăruse.

În acea seară, ieșise să alerge așa cum făcea întotdeauna, pe un traseu de opt kilometri. Timp de mai multe zile observase că era urmărit și știa și motivul: era aproape să demaște un cartel puternic de traficanți care operau atât pe plan intern, cât și internațional, și care strângeau un întreg arsenal menit să pornească un război în străinătate și să arunce America în miezul întregii conspirații. Își făcuse planul cât de bine putuse: avea un set de haine ascuns la vreo trei kilometri de casă. Dacă mai aștepta mult să se facă nevăzut, ar fi venit după el, iar asta ar fi însemnat că o răpeau pe Anne ca să-l determine să coopereze. Venise vremea să se dea la fund. Pornise pe traseul din pădure pe care îl cunoștea perfect, știind că nu aveau să-l urmărească pe acolo, și își luă pachetul pregătit. După trei ore se întorsese la camera mobilată cu ce avea nevoie, pe care o închiriase cu o lună în urmă, și unde ținea și o autofurgonetă stil „papuc". Cumpărase și plătise totul folosind un nume fals, cu acte pregătite în prealabil.

În acea primă noapte petrecută departe de soția și de casă fusese

măcinat pur și simplu de sentimentul de vinovăție pentru că o părăsise. Singura alinare fusese convingerea că o proteja prin singura cale posibilă. Stătuse ascuns timp de două zile, știind că vor veni membri ai mai multor agenții și că o vor interoga. Însă Anne era puternică și avea să se țină tare, căci odată ce o interogau agenții federali și poliția de la Pentagon, urma să fie istovită, dar în siguranță. Faptul că știa că soția lui nu mai era în pericol îi mai ușurase acea senzație cumplită pe care o resimțea știind că ea suferea. Când realiză că se mai liniștiseră apele, se amestecase printre muncitorii de pe șantierul de lângă casa lui, dându-se cu mare ușurință drept unul de-ai lor. Astfel, trecuse din casă în casă deghizat în uniformă de muncitor, cu centură și cască specială pe cap.

Nu fusese greu să își supravegheze propria locuință. Îi privise pe anchetatori cum se tot perindaseră pe la el și îi puseseră nenumărate întrebări soției. Se pregătise oricum în prealabil pentru acest scenariu. Toată treaba fusese o adevărată operațiune clandestină; singura diferență era faptul că nu avea o denumire oficială. Totul depindea de implicarea unui om din exterior chemat de Serviciile de Informații, cineva în care avea încredere fără rețineri și care, odată sosit la fața locului, avea s-o ducă la loc sigur pe soția sa. Așteptase cu mare răbdare preț de mai multe nopți în pădure, până ce își făcuse Raglan apariția la el acasă. Zeller asistase neputincios la sosirea unui bărbat pe care îl recunoștea din investigația sa și care pătrunsese apoi în casă. Acesta făcea parte dintr-un grup de asasini, însă nu a mai ieșit din locuință. La puțin timp după aceea, soția lui ieșise cu o valiză, fiind însoțită de Raglan. La lăsarea întunericului, Zeller intrase și ridicase trupul neînsuflețit. Acesta era acum îngropat sub fundația uneia dintre casele din apropiere.

— Știai că aveai instalate camere de supraveghere aici? îl întrebă Raglan.

Zeller încuviință.

— Eu le pusesem ca s-o pot urmări pe Anne de pe telefon.

— Iar eu le-am deconectat. Scuze, credeam că tipii ăia le puseseră.

— Apucase senatorul să îți zică ceva înainte să-l omoare? întrebă Zeller.

— Era de partea noastră și a fost șocat când i-am spus numele celor din dosare. Eram pe cale să vin înapoi aici ca să le iau și să i le duc, când s-a întâmplat totul. Te-am dezamăgit, Casey. Habar n-aveam că îmi puseseră un dispozitiv de urmărire. Deja aveau o echipă pregătită să descindă. Nici nu era nevoie să fie mari genii odată ce au verificat rapid adresa și mi-au dat de urmă. Senatorul Thomas mi-a zis că aveai îndoieli cu privire la Jack Swain.

Zeller se așeză pe un fotoliu și își scoase ghetele.

— Nu știu.

— El a fost cel care te-a implicat în operațiunea clandestină ca să investighezi afacerile ilegale cu armament.

— Da, și poate că a făcut-o întocmai ca să vadă dacă putea cineva să dea în vileag conspirația și dacă putea demonstra că e și el implicat.

— Și este?

Zeller clătină din cap.

— Nu-s sigur. Am ascuns și un stick de memorie. Informațiile din dosarele pe suport de hârtie ar putea oricând să cadă în mâinile cui nu trebuie și să fie distruse. Acesta era planul meu de rezervă. L-ai găsit?

— E în siguranță. Am observat că nu l-ai criptat.

— Nu puteam, asta în cazul în care mi se întâmpla ceva. Trebuia ca fișierele să poată fi accesate și citite.

— Ei bine, i-am pus eu o parolă: 26-9-7-26-1-7. Și un copil de șase ani o poate sparge într-o oră, dar pentru un timp le poate pune bețe în roate persoanelor nedorite în cazul în care ajunge la cine nu trebuie.

Casey memoră secvența de numere.

— Și stickul?

— L-am ascuns, spuse Raglan.

Pe chipul nebărbierit al lui Zeller se citea ușurarea. Zâmbi.

— Știam eu c-ai să-l găsești. Rahatul ăsta e mare de tot, îi mai spuse. Nu știu exact cine e implicat. Îmi pusesem toate speranțele în senatorul Thomas în ideea că mă va ajuta să scot totul la iveală.

Raglan se aplecă în față.

— Îi voi acorda lui Swain șansa de a demonstra că nu e implicat. Îi spun că știu că documentele sunt aici.

— Și intenționezi să i le dai?

— Da.

— Raglan, dar atunci se duce totul naibii. Dacă e implicat, va distruge dovezile. Dacă nu, atunci trebuie să fim siguri că va continua cu ancheta înainte ca toată treaba să ne explodeze în nas.

— Cred că merită să ne asumăm riscul. Tu ai făcut asta când i-ai împărtășit senatorului îndoielile tale cu privire la Swain. Dacă se dovedește că e implicat, putem folosi memoria USB. Odată ce-i scoatem la iveală pe tipii ăștia, informațiile vor ajunge direct la FBI și la Departamentul de Stat. Dar nu e încă momentul, cel puțin până aflăm în cine ne putem încrede.

— Swain nu va mușca momeala.

— Dar cineva sigur o va face. Poți să-mi explici mai pe larg ancheta?

Zeller se întinse să ia sticla de whisky de pe măsuța de cafea.

Gesticulă cu sticla în mână.

— Mă bucur să văd că te-ai simțit ca acasă aici.

Raglan ridică din umeri.

— Păi, am locuit aici vreo două nopți. Vă trebuie o canapea mai mare.

Așteptă cât Zeller „îmbunătăți” cafeaua.

— Aș zice că totul a început acum vreo doi ani, în Venezuela, spuse el.

— Când am avut și eu misiunea aia acum câțiva ani? întrebă Raglan.

— Nu, mai târziu. Eu lucram la Agenția de Informații pentru Apărare, iar Swain la CIA și era în plin proces de ascensiune în ierarhie. La vremea aia mi-a ajuns la urechi un zvon cum că Agenția voia să-l înlăture de la putere pe președintele Venezuelei. Știi și tu cum funcționează treburile. Agenția de Informații se ocupă de amenințarea militară, iar CIA de dimensiunea politică.

— Președintele Maduro era căpetenia unui cartel de droguri.

Zeller aruncă o privire pe fereastră, ca să se asigure că nu se petrecea nimic suspect afară. Liber. Încuviință.

— „Cartel de los Soles”. Își desfășura activitatea în Honduras și Belize, apoi în Mexic și ajungeau în final în Statele Unite. Cu banii pe care îi învârteau, angajaseră mână de lucru înarmată până în dinți. Foarte mulți au pierit în chinuri groaznice. Unii au fost jupuiți de vii, alții decapitați ori spânzurați de poduri, cu mațele scoase ca la pești. Deci, după cum vezi, nu ucideau pur și simplu oameni, ci mergeau chiar mai departe.

— Luis Reyes, zise Raglan.

Acum începea să înțeleagă cum se potrivea o piesă micuță în puzzle-ul mare.

— L-ai găsit?

— Datorită soției tale, care a ținut minte unde te duceai când aveai liber.

Zeller se așeză la loc, nerăbdător să-i împărtășească și altcuiva gândurile sale cu privire la anchetă.

— Reyes avea cea mai bună rută de traficare, iar Maduro le furniza armament greu celor de la FARC, așa-zisele forțe armate revoluționare de peste graniță, din Columbia. Mai degrabă ai putea spune că erau garda lui personală de la frontieră, gata să facă ce le cerea și să acționeze în calitate de escorte pentru transporturile sale de droguri. Guvernul columbian era furios, la fel și cel american, dar omul reușise să transforme frontiera în Vestul Sălbatic. Dacă tu ești cel care seamănă haos, tot tu controlezi situația. Însă ăsta a fost doar începutul. Inițial, credeam că urmăresc o singură pistă, însă treburile s-au complicat.

Raglan ascultă fără să-l întrerupă, iar Casey Zeller îi relată începuturile anchetei sale pe când era staționat în Venezuela. Țara se afla în genunchi, America făcea tot ceea ce-i stătea în putință pentru a-l înlătura pe Maduro de la guvernare. Rezervele de petrol ale țării erau secate. Maduro scotea mii de tone de aur prin minerit și se folosea de revoluționari pentru a-i escorta prada spre Iran, care primea aur în schimbul petrolului.

Raglan ridică dosarul.

— Deci toate astea au de-a face cu faptul că SUA îi înarma în secret pe insurgenții din Venezuela împotriva FARC pentru a-i ajuta pe columbieni să consolideze partea lor de frontieră cu Venezuela? Dar n-are niciun sens.

— Nu. Nici măcar nu e ăsta planul. E ceva la scară mai largă de-atât. Înainte să dispar, mă apropiam din ce în ce mai tare de Luis Reyes și de cei care îl ajutau. Le-am zis „Consiliul”.

— A fost extras tocmai de persoanele care îl plătesc. Nu mai e aici, sunt sigur de asta. Cum sunt la fel de sigur că acum e în junglă și beneficiază de protecție.

Zeller continuă să-i relateze ce știa.

— Rețeaua lui este utilizată pentru a duce armele achiziționate ilegal de aici în America Centrală. Bănuiesc că destinația e Honduras, pentru că acolo e „terenul” său, ori poate într-o țară care are graniță comună cu Guatemala. Îmi tot puneam aceeași întrebare: de ce avem nevoie să ducem armament ilegal acolo? Cred că Jack Swain știe răspunsul. Când au înființat Serviciul Clandestin, el a fost adus din partea CIA: un tip care fusese la Agenție conducea acum operațiuni clandestine cu obiectiv militar. Acum, fie se apropie prea tare de foc și nu vrea să se ardă, fie știe cât de aproape ajunsesem și a vrut să mă înlăture. Indiferent ce agenție credeam că mă poate ajuta, n-aveam nicio idee cine era implicat. Tu erai speranța mea.

Raglan încercă să asimileze toate aceste frânturi de informație.

— Am câțiva tipi crânceni tare pe urme. Unii au fost în Mosad și în forțele speciale israeliene. Cei mai buni dintre cei buni. L-am ucis pe un fost soldat, specialist în Orientul Mijlociu. Pe undeva e o legătură cu Iranul.

Zeller nu spuse nimic, dar Raglan observă că informația pe care i-o dăduse avea însemnătate. Făcuse ochii mari.

— Pe când eram staționat în Venezuela, vicepreședintele lor, un tip violent și dur pe nume Tareck El Aissami, stabilise legături cu Garda Revoluționară Islamică. Venezuelenii făceau afaceri cu Hezbollah-ul. Ba chiar aveau și companii de câte 50 de oameni din partea acestei grupări, staționate în portul unde era transportat aurul. Peste o sută de tancuri petroliere au navigat din Iran spre Venezuela în decurs de un an. Al naibii de mult aur pentru Iran și Garda sa

Revoluționară.

Raglan clătină din cap.

— Treaba asta e mai presus de traficul de droguri. Hai să punem totul cap la cap: avem Mosadul, forțele speciale israeliene și traficul de droguri. Să gândim în perspectivă. Dacă cei peste care ai dat tu făcuseră o înțelegere cu unitățile Mosad? Guvernul lor abia așteaptă să-i elimine pe iranieni – mă rog, neoficial vorbind. Agenția de Informații pentru Apărare monitorizează amenințările de natură militară. Dacă cineva din cadrul Agenției a pus umărul la crearea unei astfel de amenințări? Ar fi vorba despre cineva care fusese deja implicat în demersurile de înlăturare a lui Maduro și care știa rutele de traficare atât spre State, cât și despre transporturile și zborurile cu destinația Iran.

— Te referi la Swain?

— Ar fi un candidat. Cel puțin. A condus operațiuni speciale pentru două agenții.

Casey arătă înspre unul dintre dosare.

— În cine să avem încredere să folosească în scop nobil informațiile de aici? Dacă Swain se află în spatele chestiei ăsteia, atunci nu știm care dintre vechii lui amici de la CIA îl sprijină. Senatorul Thomas era singura mea speranță. Înainte să plec, am încercat să scot totul la iveală. Am reușit să-i trimit o copie a dosarelor unei reporterițe de la cotidianul The Washington Post. Au ucis-o și pe ea. Nu am auzit să se spună nimic despre asta ori despre descoperirea unei conspirații, și nimeni de la ziar nu aflase nimic. Era reporter de investigații și îi plăcea să nu-și dezvăluie intențiile. Abia ce îi dădusem documentele, că a și murit. Putem să mai încercăm, mai sunt și alți jurnaliști, dar dacă nenorociții ăștia află ceva, iar vor muri nevinovați. Nu știu cum au aflat de ea; singura presupunere ar fi că îmi ascultau telefonul de la bun început. M-a sunat aici într-o seară. Să fiu al dracului dacă știu cum făcuse rost de numărul meu, însă m-a sunat și a murit din cauza asta.

— Trebuie să înfruntăm situația. Am un om de legătură la MI6, dar s-ar putea să nu aibă de ales și să dea informațiile mai departe, spuse Raglan. Ar putea ajunge pe birourile celor de la CIA în decurs de câteva ore. N-o să rămână nicio agenție să nu știe despre asta. Trebuie mai întâi să-l facem pe Jack Swain să-și dezvăluie intențiile, orice-ar fi.

— Cum?

— Am pe cineva care s-a dus deja la el și l-a „scuturat”.

Dădu băutura pe gât.

— Tipa e de la FBI, dacă-ți vine să crezi.

50

Jenna Voss plecă de la întrevederea cu Jack Swain, asta după ce se asigurase că n-o urmărea cineva de la Pentagon. Odată ajunsă la firma de la care închiriase mașina, o luă pe a ei, se duse înapoi la motel și predă cheia. Voia să se mențină cu un pas înaintea celor care încercau s-o lege de schimbul de focuri de acolo. Sigur ajunsese informația la biroul din D.C. și era posibil ca cineva să fi făcut deja conexiunea. Nici nu era nevoie să se chinuie. Voss știa că vizita ei la Jack Swain era asemenea zgândăririi unui cuib de viespi cu un băț. Îi sună telefonul. Kim Burton era deja la curent. Voss răspunse.

— Da, Kim, spuse.

Vocea lui Burton era calculată. Un ton răbdător, pe care îl adoptă părinții sau profesorii care îi explică ceva unui copil obraznic.

— Jenna, îți fac o favoare. Nu sunt superiorul tău ierarhic direct, însă îți zic că-ți sapi groapa, profesional vorbind.

Voss simți cum o năpădește un val de satisfacție. Dacă Burton încerca s-o convingă încă o dată să se ducă înapoi la Clarksburg, atunci însemna că Jack Swain contactase echipa FBI care ancheta uciderea senatorului și le adresase tot felul de întrebări de îndată ce plecase ea. Pesemne că apelul respectiv o pusese pe jar pe Kim Burton.

— Sunt destul de ocupată acum, Kim, spuse Voss, pe un ton politicos, dar sfidător.

Oare cât avea să-i ia s-o enerveze pe agenta cu experiență, îndeajuns încât să-i sară țandăra femeii calme și rezervate? Nu prea mult. Vreo șapte secunde.

— Du-te dracului, Jenna.

— Ce-i, Kim, ai o zi proastă?

— Ascultă-mă, naibii! Dracu' știe ce pui la cale, dar nu ai absolut niciun fel de autoritate ca să discuți cu Jack Swain de la Pentagon. Din acest moment, ești suspendată din funcție în mod oficial.

— Nu ai autoritatea necesară ca să faci asta, Kim. Nici măcar nu folosim aceeași baie la serviciu. Divizia ta e aici, în buricul capitalei, iar a mea e la patru ore distanță.

— Atunci de ce, mama naibii, nu ești acolo?

— Pentru că sunt de părere că am dat de o pistă bună în ceea ce privește uciderea senatorului și vreau să știu ce are a face directorul adjunct al Serviciului Clandestin de Apărare cu toată tărășenia. Poate că nu am probe concrete și s-ar putea să crezi că instinctul mi-a luat-o razna, dar am un sentiment puternic în legătură cu asta.

Kim Burton trase adânc aer în piept. Trebuia să se calmeze

puțin. Voss o auzi cum respiră. Era distractiv să calci lumea pe bătături.

— Instinctele tale s-au dovedit a fi letale în trecut, Jenna. Îmi fac griji pentru tine și pentru sănătatea ta mentală. Ești înarmată și, posibil, periculoasă. Îți zic să te prezinți de urgență la sediul din Washington și să predai insigna și arma din dotare.

— Chestia cu sănătatea mentală ține de FBI. Ești pregătită să asculți ce am de zis? Dar ceilalți? Crezi că e posibil ca sediul din D.C. să fi făcut verificări și să observe că unul dintre ofițerii Serviciului Clandestin de la Pentagon dispăruse? Nu crezi că e posibil să-i fi verificat computerele din casă acum câteva săptămâni? Au mai încercat colegii de la FBI, poliția de la Pentagon și Departamentul de Poliție din Comitatul Stafford să-l interogheze pe Jack Swain? Bărbatul dispărut era unul de-ai lui. Ancheta lor a fost una superficială. Ar fi putut la fel de bine să-l întrebe ce a servit la cină cu o noapte înainte de dispariția subalternului său. Tot ceea ce va spune Swain e că orice informații ar deține intră sub egida siguranței naționale. Trebuie să puneți presiune pe el.

— Dacă ai ceva informații, comunică-mi-le acum.

Vocea lui Burton era calmă, dar dură.

— Ce alt motiv ar fi avut Swain să te sune, dacă nu l-ar fi zdruncinat faptul că m-am dus la el la birou să-i pun întrebări? Doar nu l-am acuzat de nimic.

— Jenna, spui prostii. Hai, las-o moartă…

Tonul lui Kim era împăciuitor acum. Mieros. Calm.

— Lasă-mă să te ajut. Comunică-mi informațiile pe care le ai, iar eu le voi transmite mai departe celor de la Brigada Omucideri și anchetatorilor mei. N-am ignorat niciodată probe concrete, dacă ele există.

— Le-am mai dat celor de la FBI dovezi și în trecut, iar ele au fost ignorate. L-am identificat pe cel care ne-a trădat pe mine și pe echipa mea în Miami și am fost ignorată. Nu mai accept asta, Kim. L-am văzut din nou. E implicat și el în toată treaba.

— Despre cine vorbești?

— Lennie Elliot.

— Cine mai e și ăla?

— Informatorul meu din Miami. El e cel care ne-a vândut pontul despre cea mai mare operațiune de spălare de bani peste care dădusem de ani buni. Lennie Elliot, Kim. Nenorocitul e bine mersi și e implicat în nebunia care se petrece aici.

Încheie apelul. O lăsase pe Burton ca pe ace. S-ar putea s-o fi enervat într-atât încât să redeschidă dosarul operațiunii eșuate din Miami ca să vadă dacă existau legături între spălarea banilor obținuți în urma traficului de droguri, un ofițer de informații dat dispărut și

uciderea unui senator. Erau șanse slabe, dar la fel s-ar putea spune și despre șansele ca ea să mai trăiască destul încât să mai petreacă un timp cu englezul. Apăsă pe butonul de apelare rapidă și duse telefonul la ureche.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Raglan.

— Swain a negat totul. Mi-a zis că nu știe nimic. Cică siguranța națională e motivul pentru care nu-mi poate spune mai multe. Am fost destul de neutră, dar i-am dat de înțeles că apăruse și numele lui în decursul anchetei. Tocmai am primit un apel de la Kim Burton, care mi-a zis s-o las baltă. Probabil că Swain a sunat-o în secunda în care am ieșit din biroul lui.

— E posibil să fie și ea implicată? întrebă el.

Întrebarea parcă o șocă pe Voss. Kim Burton era o femeie abilă și ambițioasă. Deja se acumulase suficientă animozitate între ele încât să nu-și mai vorbească niciodată.

— Nu, nu e. Îmi pun capul, spuse Voss fără a ezita.

— Ai grijă. S-ar putea chiar să se ajungă la asta, zise Raglan. În regulă, trecem la pasul următor. Sună la poliție. Spune-le că ai primit un pont cum că motocicleta dispărută, furată de la apartamentul lui TJ Jones, se află la o adresă din Stafford. Zi-le să vină prin învăluire, fără tam-tam, căci ar putea fi persoane înarmate înăuntru.

Voss reținu numărul casei și strada comunicate de Raglan. Nu-și dădea seama exact care era planul lui. Oricum, nu era vreme de explicații.

— Când?

— Într-o oră, îi spuse. Du-te în Stafford. Lângă centrul comercial e o cafenea cu program prelungit. Așteaptă acolo.

Apelul se încheie.

Voss estimă cam cât urma să-i ia să ajungă în Stafford. Dacă Raglan voia să vină și ea acolo, înseamnă că planul era să plece din oraș. Formă numărul. Treburile deja se mișcau mai repede, iar capcana era pe cale să fie întinsă. Trei bătăi sacadate ale inimii, și cineva răspunse.

— Domnule detectiv Delaney, aici agent special Jenna Voss. Am o pistă pentru voi.

— Vă ascult.

Voss îi dădu adresa lui Zeller.

— Sunt dovezi acolo legate de uciderea lui TJ Jones și, foarte posibil, de moartea senatorului Thomas. Vă dau pontul vouă ca să acționați până se pregătesc și colegii mei. Intrați în liniște și abordați situația cu precauție, domnule detectiv, căci bărbații din casă sunt înarmați.

Delaney nu era genul care să întrerupă sau să pună la îndoială modul în care intrase Voss în posesia informațiilor respective.

Treburile astea puteau fi lămurite și ulterior. Delaney închise.

— N-ai pentru ce, spuse ea în gol.

Raglan se întoarse spre Casey Zeller.

— Poliția ajunge în mai puțin de o oră.

Deja se întuneca. Raglan aruncă o privire pe geam. Strada era pustie. Umbrele întunecate de la casa pe jumătate construită de vizavi aveau să fie ascunzătoarea perfectă pentru când soseau polițiștii. Raglan apăsă o tastă de apelare rapidă.

— Avem însă nevoie de ajutor suplimentar dacă e să-i dăm înainte cu planul.

Nu dură mult până ce persoana de la celălalt capăt al firului răspunse.

— Maguire, cât timp poți păstra pentru tine ceea ce urmează să-ți zic, fără să devină oficial?

— Oricât de mult e nevoie, spuse Maguire. Sau până când nu voi mai avea de ales.

Raglan stătu pe gânduri vreo 30 de secunde.

— Există o legătură între anumite unități Mosad care acționează pe cont propriu și transporturile de aur către Iran. Ce se petrece prin lume?

Raglan îl auzi pe Maguire cum oftează cu exasperare.

— Iisuse Hristoase, Raglan, ești aproape de ceva baban. Tot circulă zvonuri de vreo doi ani. Cum naiba de-ai dat tocmai tu peste asta, nu știu.

— Mai mult pentru că încearcă să mă ucidă.

— Mă bucur să aud că nu le-a mers. Iranienii folosesc aurul din Venezuela ca să cumpere armament din China, care reușește astfel să se eschiveze de sancțiunile impuse de americani sau de acordurile comerciale restrictive, prin prisma faptului că intervine petrolul iranian în ecuație. China are nevoie de petrol, iar Iranul și-a vândut și ultima bucățică de suflet Chinei în urma unui acord comercial de anvergură. Acum, chinezii au o influență mai fermă în regiune, iar iranienii și-au făcut câțiva prieteni noi.

Raglan văzu cum se potrivesc piesele.

— Maguire, află tot ce poți despre America Centrală, mai ales despre Honduras. De fapt, despre oricare dintre țările de pe-acolo. Vezi în care dintre ele ajung transporturi mari fie pe cale rutieră, fie pe cale aeriană. Verifică aeroporturile mici, orice se vede prin satelit.

— Aeronavele noastre nu au autorizație să zboare pe acolo, dar îi putem ruga pe cei de la CIA să ne ajute.

— Nu încă. Trebuie să ne dăm seama exact cu ce ne confruntăm aici. Încă nu știm cine sunt jucătorii.

— Dar ce joc or fi jucând?

— Dacă are loc o schimbare de regim, vor viza înlăturarea Chinei de pe teritoriul lor. Cei de aici înarmează și echipează opoziția și insurgenții iranieni. Știm mai exact despre cine e vorba?

Maguire tăcea.

— Știi mai multe decât zici, Maguire.

— Nu ai autoritatea necesară ca să-ți spun ce știu.

— Dar am nevoie să știu exact cu ce am de-a face aici.

Pauză. Raglan îl văzu cu ochii minții pe Maguire cum stă la biroul lui minimalist și ordonat, cu pixul în mână cu care tot bătea sacadat în lemn, încercând să se hotărască ce informații să-i dea.

— Bun, deci pe scurt treaba stă cam așa, spuse Maguire. Statele Unite s-au îndepărtat de grupurile iraniene din opoziție. Americanii vizează în continuare o soluție pe cale diplomatică.

Raglan fusese sigur că nu-l înșelaseră instinctele.

— Traficanții nu vor tolera asta. Cine ar avea de câștigat dacă primește arme de la americani?

— Gruparea Mojahedin-e-Khalq. Ei sunt cei care au sprijinit Irakul în războiul dintre Iran și Irak, din anii 1980. Departamentul de Stat al SUA o catalogase drept o organizație care sprijinea teroriștii; asta până în 2012. Mai nou, au luat legătura cu ei așa, pe neve.

— Oficial? întrebă Raglan.

— Nu, dar Gruparea Mojahedin-e-Khalq are legături cu persoane influente din State. Nu există niciun fel de dovezi care să implice pe cineva de la nivel înalt.

— Maguire, mai sunt și alții ascunși bine în spatele cortinei. Asta a descoperit Casey Zeller. Urmează să înceapă. Cineva va porni un război, unul mare de tot.

51

Raglan îi spuse lui Zeller să pună dosarul înapoi în spatele bibliotecii.

— Trebuie să le acordăm suficient timp polițiștilor să ajungă aici și vizitatorilor noștri să-l găsească, îi zise el. Poți da drumul din nou la router ca să pornească toate camerele de supraveghere din casă?

Zeller încuviință și se duse în birou, în vreme ce Raglan șterse de amprente pușca de asalt folosită la senator acasă, după care îi goli magazia. Îl urmă pe Zeller în birou.

— Să n-o atingi. E important ca, atunci când vin „vânătorii de scalpuri”, s-o găsească.

Îl lăsă pe Zeller acolo să pună documentele la loc, iar el se duse înapoi în camera de zi și verifică iar strada. Era liniște. Formă numărul lui Jack Swain. Răspunse:

— Raglan, am sunat de două ori.

— Am avut telefonul închis. Mi se deschisese rana și a trebuit să mă ocup de asta.

Simți cum Swain ezită.

— Mi-ai spus că nu erai rănit grav.

— Nu sunt, dar începuse să-mi sângereze tăietura nenorocită. Trebuie să mă asigur că nu se infectează. Chestia asta m-a cam încetinit. Ce informații ai pentru mine?

— A venit la mine un agent de la FBI. Au găsit o legătură între tine, senator și dosarul lipsă.

— N-are cum, minți Raglan. Nu există nicio legătură.

— Era o femeie. Mi-a spus că ești suspectul principal în uciderea lui Thomas și în alte cazuri soldate cu morți. Zicea că senatorul era încă în viață când au ajuns ei la fața locului și că le-a spus că i-ai spart seiful și i-ai luat dosarul.

— Minte. Fă verificări și află câte ceva despre ea, îi spuse Raglan, conștient de faptul că exact asta și făcuse Swain.

Ideea era să pară de partea lui.

— Asta am și făcut. Nimeni nu știe nimic despre ea, cu excepția faptului că e implicată în ancheta cu privire la uciderea senatorului.

— Atunci cineva te joacă pe degete, zise Raglan, semănând și mai multe dubii în mintea lui Swain. Uite care-i treaba, Jack, am aflat unde sunt documentele.

Înainte ca Swain să apuce să reacționeze, Raglan lansă momeala.

— Știu unde e Casey Zeller.

Îl auzi cum i se taie respirația.

— Iisuse, Raglan. Vorbești serios?!

— Pe scurt: cadavrul lui Casey Zeller e îngropat sub fundația unei case aflată în construcție, chiar lângă locuința lui.

— De unde naiba știi asta?

— Am reușit să scot informația de la unul dintre trăgători înainte să-l omor, acasă la senator.

Sesiză acea fracțiune de secundă în care vocea lui Swain îi trădă îndoiala. Raglan la asta se și așteptase.

— Dar nu mi-ai zis asta când am vorbit.

— A trebuit să verific mai întâi cu ochii mei, să văd dacă era sau nu adevărat. Totul este exact așa cum a spus tipul. De ce-ar minți?

— Și atunci, cine are dosarul? întrebă Swain.

— Încă e acasă la Zeller, ascuns. Atât FBI-ul, cât și poliția au făcut o treabă de mântuială în ceea ce privește percheziția. E în biroul său, ascuns după un panou fals din spatele bibliotecii.

— Dacă știi unde e, du-te să-l iei.

— N-am cum. Nu știu cine e implicat în toată treaba, Jack, iar starea nu-mi permite să fac față iar unei lupte corp la corp. Trebuie să plec de aici. Dacă ajung la Urgențe din cauza rănii de glonte care mi se infectează, medicii vor chema poliția, iar dacă atât polițiștii, cât și FBI-ul știu cine sunt și că m-am implicat, atunci trebuie neapărat să dispar.

— Raglan, ceva nu se pupă aici. Cum ai aflat de dosar?

— Mi-am amintit ceva ce mi-a zis nevastă-sa când am vorbit prima dată cu ea. Inițial, n-am dat atenție, nu mi s-a părut important. Se plânsese de faptul că Zeller petrecea mult timp la el în birou și că făcuse dezordine când montase ramele de lemn pe perete. Cred că acolo le-a și ascuns, în spatele unui perete fals.

Raglan oftă, ca și cum regreta că fusese atât de idiot.

— Ar fi trebuit să verific. Îmi pare rău, Jack. Te-am dezamăgit de data asta, dar ce să fac dacă îmi sângerează rana? Trebuie să mă ocup de ea, nu pot face mai multe deocamdată. Soția lui Zeller nu a mai activat alarma când a plecat de acasă, în caz că se declanșa și-i deranja pe vecini. Poți să te ocupi tu de asta?

Raglan așteptă. Minciuna trebuia acceptată. Dură o clipă doar.

— Mă ocup eu, sigur că da.

Aproape putea auzi cum îi mergeau rotițele lui Swain în cap.

Vocea lui Raglan era frântă, o voce de bărbat vânat, rănit, căruia i se scurgea timpul.

— Dacă agenții federali mă au cumva în vizor, va trebui să mă ascund la noapte. Să mă amestec prin mulțime într-un bar sau ceva. Nu vreau să umblu pe străzi.

Vocea lui Swain se înmuiase. Nu mai avea garda sus. Mai mult, încă nu-și exprimase deloc regretele cu privire la presupusa moarte a

lui Zeller.

— Raglan, trebuie neapărat să mă bazez pe o discreție absolută din partea ta. Dacă te interoghează agenții FBI…

Lăsă propoziția în aer.

— Ce, crezi că aș încheia o înțelegere cu ei? Nu-i stilul meu, Jack. Cum ai zis și tu încă de la început, sunt pe cont propriu, nu mă aștept la niciun fel de ajutor. Auzi, cred că cel mai bine ar fi să trimiți numaidecât pe cineva la Zeller acasă.

— Bineînțeles. Și, Raglan?

— Da.

— Mulțumesc.

Casey Zeller porni primul afară din casă. Panourile din tablă puse pentru a delimita casele neterminate erau perfecte pentru a-i feri de priviri. Raglan îl urmă, memorând drumul în caz că treburile o luau pe arătură pe strada prost luminată și trebuia să scape rapid de acolo. Zeller încetini pasul, îi făcu semn înspre zona în care lumina abia ajungea la zidurile clădirii în construcție și îi semnală obstacolele ce trebuiau evitate. Ajunse în centrul casei și urcă pe schele. Raglan făcu și el același lucru. Zeller alesese bine terenul. Schelele erau locul perfect de unde puteau supraveghea casa. S-au aplecat să stea sub bârnele ce aveau să fie acoperișul odată terminată construcția. Deja fusese pregătit spațiul necesar în cadrul din lemn, unde urma să fie fereastra. Erau suficient de departe de stradă ca să vadă atât casa, cât și drumul care ducea spre locuință. Zeller deschise telefonul.

— Cei pe care-i va trimite Swain vor avea sigur o lanternă sau ceva asemănător, așa că-i vedem de aici.

— Dacă sunt aceiași pe care i-a pus pe urmele mele, atunci sunt îndeajuns de tâmpiți încât să aprindă toate luminile din casă și să mai dea și o petrecere. Văd că ăștia din Serviciul Clandestin stau cam prost cu recrutarea.

Zeller oftă.

— Nu-i nevoie să te înrolezi la Academia Militară „West Point” ca să ajungi agent de teren însărcinat cu supravegherea.

— Ar fi un început dacă ar fi absolvit opt clase.

Dinții lui Zeller se vedeau pe întuneric.

— Ai auzit asta?

Raglan încuviință. Se apropia huruitul puternic al unei autofurgonete cu motor mare. Raglan aruncă o privire și recunoscu mașina.

— Sunt gemenii Lolek și Bolek, aceiași care m-au urmărit și pe mine zilele trecute.

— Să sperăm că au adus cu ei și o șurubelniță, zise Casey în

timp ce Raglan îi urmărea pe cei doi subalterni ai lui Swain cum parchează pe aleea din fața casei și o iau pe lângă clădire.

După un minut, Zeller îi arătă pe ecranul telefonului cum cei doi intră în casă cu lanternele aprinse și se duc spre biroul său.

— Trebuia să fi instalat și camere care redau sunetul.

— Filmele mute sunt adesea mult mai distractive, îi zise Raglan.

Se uită iar la ceas.

— Poliția din D.C. va trebui să înștiințeze și Departamentul Șerifului din Stafford. Sigur se vor contra în ceea ce privește jurisdicția, căci astfel de chestiuni pot depinde de cine are mai multă influență, iar regulile pot fi ignorate.

Zeller îi arătă lui Raglan imaginile cu cei doi bărbați.

— Deocamdată stăm bine. Văd că desfac panoul.

— Perfect, zise Raglan și îi făcu semn lui Zeller să se apropie de gaura din perete, pe unde se vedea mai bine strada.

Două mașini de la Departamentul Șerifului se apropiaseră în tăcere din capătul celălalt al străzii, cu farurile stinse. Un alt convoi ce avea în frunte un sedan fără însemne veni din cealaltă parte. Se pare că detectivii ăștia din capitală se pricepeau la abordarea „prin învăluire”. Singurul sunet care se auzea era cel înăbușit, al cauciucurilor. Doi detectivi, un bărbat și o femeie, s-au dat jos din mașină, după care fiecare a luat-o pe câte o parte a casei, făcându-le semn câtorva ofițeri să-i urmeze. Echipa condusă de bărbat o luă prin lateral. Dacă intenția polițiștilor era să pătrundă în casă fără a-și face anunțată prezența, oamenii lui Swain ar fi fost bine să n-o facă pe masculii alfa. Poliția nu e obligată să-și semnaleze prezența dacă are motive să creadă că suspecții ar putea reacționa distrugând probe prețioase. Zeller apropie ecranul telefonului de față, ca să vadă amândoi mai bine. De peste stradă răzbăteau tot felul de voci, în vreme ce întregul scenariu mut se desfășura sub ochii lor. Camera era scăldată de fasciculele lanternelor, care arătau ca săbiile luminoase din Războiul Stelelor.

— Mâinile sus!

Imaginile începătoșate cu unul dintre oamenii lui Swain care ducea mâna spre pistol deveniră clare ca lumina zilei datorită focurilor de armă.

Sunetele puternice au răzbătut peste drum, până la ei.

În luminile lanternelor l-au observat pe cel de-al doilea bărbat în genunchi, în spatele biroului, cu mâinile în aer. Se auzi cum ofițerii strigau „Liber!”, în vreme ce verificau fiecare încăpere.

— Dumnezeule, Raglan, ăștia-s mai proști decât câinele meu, care a murit acum cinci ani.

Se aprinseră luminile prin casă și se deschise ușa de la intrare. Un agent de poliție de la Departamentul Șerifului ieși și spuse ceva în

radioul din dotare.

Raglan și Zeller distinseră doar cuvântul „ambulanță”. Polițistul luă o trusă de prim-ajutor din mașină și fugi înapoi înăuntru. Cei doi au continuat să urmărească imaginile surprinse de camerele de supraveghere din casă. L-au văzut pe unul din oamenii lui Swain încătușat și dezarmat; detectiva care își pusese mănuși din latex introducea dosarele într-o pungă de plastic, specială pentru dovezi, pe care o sigilă și se semnă. Doi polițiști se ocupau de cel de-al doilea, care zăcea întins pe podea.

Deodată s-au deschis ușile de la garaj. Cum fuseseră aprinse luminile, l-au văzut pe detectiv dând târcoale motocicletei Harley.

— E a ta? întrebă Zeller.

— A unui prieten.

Zeller se încruntă.

— Poliția pare interesată de ea.

— E parte dintr-o anchetă legată de o crimă. Acum dovezile de rezervă se află în mâinile poliției și vor fi duse la secție, în parcarea rezervată autovehiculelor, întrucât motocicleta i-a aparținut unui bărbat ucis.

Zeller părea și mai încurcat. Raglan arătă înspre garaj.

— Aveai o lanternă Maglite cu mâner scurt în garaj.

— Da, o folosesc pentru scufundări. Se potrivește cu echipamentul meu special.

— I-am scos bateriile, am ascuns stickul de memorie înăuntru și am pus-o în cutia de motor. Acum, chiar dacă acești mahări care trag sforile reușesc să pună capăt anchetei și restricționează complet accesul la tine în casă, cardul de memorie e la loc sigur în incinta poliției.

Pe stradă viră o ambulanță ale cărei lumini care clipeau se perindau pe toate casele pe lângă care trecea. Oamenii din casele vecine pândeau pe la ferestre, în vreme ce ofițerii de la Departamentul Șerifului începuseră să restricționeze cu bandă galbenă accesul pe stradă. Raglan zăbovi îndeajuns încât să-l vadă pe unul din bărbați scos cu targa afară din casă, iar pe celălalt încătușat și pus în mașina detectivilor.

— Gata, e timpul să plecăm, zise Zeller.

Raglan continua să urmărească scena.

— Nu încă. Hai să mai stăm câteva minute.

— Nu mai avem ce face aici, mon ami.

— Dacă eram în locul lui Jack Swain și trimisesem două capete de cauciuc să recupereze anumite probe, i-aș sacrifica pe ei primii în cazul în care se dovedea a fi o capcană. Însă dacă reușesc să pătrundă în casă și să obțină ceea ce căutau, atunci aș avea un plan de rezervă în cazul în care i-ar fi urmărit cineva. Astfel, aș fi avut o echipă pe

undeva prin zonă, gata să acționeze. Raglan aruncă o privire spre pădure și spre celelalte case pe jumătate construite.

— Mai mult decât atât, i-aș fi folosit drept acoperire, obiectivul lor fiind acela de a contracara eventualele obstacole după ce echipa inițială punea mâna pe ceea ce trebuia.

— Atunci de ce nu am făcut așa fel încât să-i prindă și pe ei autoritățile? Tot ceea ce-am reușit să facem este să eliminăm doar doi membri ai echipei.

— E bun, căci acum avem cu două persoane în minus de care să ne facem griji, plus că am făcut în așa fel încât dovezile strânse de tine să ajungă în mâinile poliției, îl lămuri Raglan. Poliția va fi îndeajuns de invidioasă pe autoritățile federale încât va dori să le păstreze, însă dacă Swain e cu adevărat implicat, atunci va pune curând laba pe ele. Polițiștii ăștia nu caută să demaște o conspirație, ci pur și simplu mă vânează pe mine și pe oricine altcineva cred ei că mă ajută.

Făcu semn înspre tevatura din stradă.

— Acum, noi suntem în avantaj. Atât documentele, cât și cardul de memorie de rezervă sunt în siguranță.

Raglan așteptă preț de alte câteva minute, după care îl bătu pe Zeller pe umăr.

— Hai să mergem.

52

Raglan îl urmă pe Zeller prin șantierul întunecat, ocolind tot felul de autovehicule de pe stradă și utilaje de construcții parcate prin zonă, mișcându-se cât mai întortocheat pentru a scoate la iveală eventualii urmăritori. O dată la vreo 50 de metri se opreau, găseau un petic întunecat și așteptau, apoi mergeau mai departe. După ce trecuseră de zona împădurită, Zeller arătă înspre o mașină veche tip „papuc”, parcată într-un canal de scurgere neterminată.

Raglan și Zeller se îndreptară spre oraș, însă acesta din urmă era tăcut. Raglan simți că ceva nu era în regulă.

— Lasă-mă la câteva străzi distanță de motel, acolo mă așteaptă omul meu de legătură. Voi folosi dispozitivul pe care mi l-au pus în geacă pentru a-i atrage pe urmele mele pe următorii „vânători”. Ești în regulă dacă te las?

Zeller ridică din umeri, însă strângea cu putere volanul.

— Pur și simplu nu mi se pare corect. Adică, eu să merg spre nord, tu să rămâi aici. De la bun început asta a fost lupta mea.

— I-am promis soției tale că te voi găsi și te voi aduce înapoi la ea. Cel mai bun lucru pe care îl poți face acum este să treci granița în Canada și să stai acolo până se liniștesc apele aici.

— Și cum o să se sfârșească toată treaba? N-ai să poți ajunge până la cei care sunt cu adevărat în spatele cortinei și trag sforile. Ai văzut și tu câte straturi de camuflaj au. Zic c-ar fi trebuit să predăm oficial dosarul cu informațiile adunate. Ai fi putut să te reabilitezi.

— N-ar fi fost deloc ușor. Sunt un agent independent, care acționează în numele diverselor agenții de informații, în mod neoficial. Nu se vor băga să mă scoată pe mine din treaba asta; eu trebuie să mă apăr singur. Așa stă situația.

— Dar și-așa e suficient de riscant să lași totul pe seama detectivilor de la Omucideri, zise Zeller. În nici o zi, deja vor ajunge dosarele în mâinile celor care trag sforile. La dracu’, Raglan, chiar nu văd cum ai putea să le faci față pe cont propriu.

— Poliția le va înregistra drept dovezi. Oricine va vrea să pună mâna pe ele va trebui să pună presiune. Dacă e Jack Swain, va fi astfel nevoit să-și joace cartea. Da, într-adevăr, va pune laba pe dosare, dar dacă se apucă să trâmbițeze că e o chestiune de siguranță națională chiar în mijlocul unei anchete referitoare la o crimă, atunci riscă să fie și el implicat în ancheta respectivă. Asta o să-l facă să intre în horă. Dacă e cu adevărat îngrijorat de conținutul dosarelor, va colabora cu polițiștii și cu agenții FBI. Atât dosarul, cât și ancheta cu privire la

crimă sunt legate una de cealaltă.

Zeller păru să accepte logica sa, însă nu era deloc mulțumit.

— Du-te și fii alături de Anne. Îi datorezi asta. Ai dat cu șutul într-un cuib de șerpi, Casey. Toată treaba asta nu va mai putea rămâne ascunsă mult timp.

— Da, dar te pui în pericol cu dispozitivul ăla ca să-i faci să iasă la iveală.

— Cu cât vin mai mulți dintre ei după mine, cu atât mă apropii mai tare de persoana care a pornit totul, punctă Raglan.

Orașul era destul de aglomerat, deși era târziu. Sigur era vreun concert pe undeva. Traficul ducea înspre centru, acolo unde erau toate restaurantele și cluburile de noapte.

Perioada asta a anului nu era propice pentru turiști, ci pentru localnicii obișnuiți. Mulți din suburbiile bogate veneau în centru pentru viața de noapte. Raglan revăzu în minte curba care ducea spre apartamentul lui TJ Jones. Acea hartă cu zone roșii pe care i-o desenase TJ musafirului său îl avertiza care zone erau periculoase, dar tocmai prezența lui Raglan adusese crima aici, într-un loc relativ sigur. Amintirea declanșă un răspuns izvorât din adâncul ființei sale: de asta se folosea chiar pe el drept momeală. Îi voia pe ucigași. De data asta, el era „vânătorul de scalpuri”.

— Fă dreapta la semafor și lasă-mă acolo, îi zise. Trebuie să-mi iau haina.

Zeller luă curba și trase pe dreapta, apoi parcă într-o zonă rezervată mașinilor. Își verifică oglinzile laterale; nu văzuse vreun semn cum că i-ar fi urmărit careva. Opri motorul.

— Casey, te așteaptă. Eu n-am pe nimeni care să plângă după mine. Îi datorezi asta. Mergi pe autostrada I-70, apoi ia-o pe I-80, plătește toate taxele de autostradă. Ai de mers șapte ore dacă nu faci opriri. Spune-mi că ai decis s-o iei spre nord și să nu privești înapoi. În comparație cu mine, tu mai ai o familie pe lângă cea care ne-a adoptat pe amândoi.

Zeller îi aruncă o privire. Înăuntrul lui se dădea o luptă între datoria firească de soț și adevărata sa natură.

— Misiunea e sfântă, Raglan, îi spuse el, repetând acel mottou care ilustra hotărârea Legiunii de a nu se opri până ce nu-și atingea țelul.

— Ai o misiune nouă acum. Asigură-te că o duci la bun sfârșit.

Zeller încuviință cu o expresie solemnă. Au dat mâna. Raglan închise portiera, se întoarse cu spatele și, până ce Zeller își verifică oglinzile, deja dispăruse. Intră ușor pe bandă din parcarea laterală și se alătură fluxului de mașini.

O oră mai târziu Zeller ieșise din oraș și ajunsese înapoi acasă. Îl măcina vinovăția că nu-i urmase sfatul lui Raglan, însă de data

aceasta, Raglan se înșela. Faptul că lăsase probele să ajungă pe mâna poliției însemna că întreaga investigație putea fi controlată exact de cei care figurau în dosare. În plus, dacă tehnicienii criminaliști analizau motocicleta prea îndeaproape? Casey Zeller era convins că luase decizia corectă. Aici era vorba despre anumite jocuri de putere, iar Raglan era un străin din afară, care nu înțelegea cât de împuțită era mlaștina. De asta procedase așa. Ștergătoarele lucrau din greu să îndepărteze stropii de ploaie. Se arătase reticent să-l lase pe Raglan să se descurce singur cu ceea ce urma să se abată asupra sa. Vechile aptitudini de luptă se mai duc odată cu trecerea timpului, dar spiritul de luptător era înrădăcinat în străfundurile ființei sale. Rostise cu toată convingerea mottoul Legiunii străine, conform căruia misiunea e mai presus de toate. Ar fi putut la fel de bine să aibă acest angajament tatuat pe suflet.

Pe când era la el acasă cu Raglan, iar englezul ieșise din cameră ca să-i ofere intimitate pentru discuția cu soția sa, Anne începuse să plângă auzindu-i vocea. Îi promisese că nu va mai trece mult timp și vor fi din nou împreună. Ignorase planul lui Raglan pentru Toronto; revederea mai putea aștepta. Îi spusese soției să rămână în Stroudsburg, căci va veni la ea, însă nu încă. Nu putea acum, căci trebuia să-l ajute pe Raglan. Nu terminaseră ce aveau de făcut. Îi spusese că nu mai e în pericol. Altă minciună. Când îi spusese însă c-o iubea nespus, fusese complet sincer. Trebuia să rămână puternică, iar el avea să fie cu ea. În curând. Cât de repede va putea.

Stătuse ascuns în tenebre timp de vreo două săptămâni; putea să mai facă asta din nou. Iar de această dată îl va sprijini pe Raglan. Când acesta revenise în încăpere cu cafeaua, se prefăcuse că s-ar fi resemnat cu gândul că trebuia să se ducă la soția sa. Desigur că Raglan avea dreptate. Dacă inamicul, oricine-ar fi fost, îl identifica, atunci întreaga operațiune se putea duce dracului. Dar n-aveau s-o facă. Acum avea o identitate nouă. Cum să mai dea de el?

53

Clubul de jazz de pe Bulevardul Wisconsin era plin ochi. Raglan scană sala din priviri. Probabil erau vreo sută de oameni acolo și ar mai fi încăput, estima el, încă treizeci. Saxofonistul cânta cu pasiune piesa clasică semnată Billie Holiday, „Good Morning Heartache”[10]. Era o piesă menită să dea tonul atmosferei, iar cum acesta era un club unde lumea venea să se lase purtată de muzică, toți cei de acolo ascultau cu atenție. Cuplurile stăteau apropiat și vorbeau în șoaptă. Era și ăsta un efect al muzicii de acest gen. Saxofonistul era îndeajuns de bun încât să-l ducă pe Raglan cu gândul la Scott Hamilton, însă nu era chiar ca el; tipul era bun, totuși. Sunt atât de mulți muzicieni talentați care cântă prin tot felul de baruri și cluburi, dar care nu reușesc niciodată să se bucure de acel succes internațional răsunător.

Voss rezervase locuri. Raglan plăti biletele în valoare de 30 de dolari. După ce-și comandară mâncarea, se duseră să stea într-un colț. Cu un sfert de oră înainte de zece începuse cel de-al doilea concert, așa că atmosfera era deja înfierbântată. Raglan stătea cu spatele la perete ca să poată vedea bine intrarea. Accesul nu mai era permis odată ce artistul începea să cânte, așa că aveau un răgaz ca să mănânce. Orice soldat știe că trebuie să mănânci când și pe unde apuci, pentru că odată ce începe măcelul, nu mai știe nimeni când mai ai ocazia să îmbuci ceva.

— Oricine-o fi tipul ăsta, Stanley Turrentine, au numit un fel delicios de mâncare în cinstea lui, zise Voss luând o cantitate generoasă de chiftea din crab, cu garnitură de fasole roșie cu sos cajun și orez. Sigur au aflat deja despre atacul armat eșuat de la motel – chiar crezi că te vor urmări aici?

Raglan comandase friptură de vită și o bere rece, ca să fie sigur că se va sătura.

— Swain știe că m-am dat la fund. Indiferent dacă e implicat sau nu, cineva tot mi-a pus un dispozitiv de urmărire.

Nu încetă deloc să privească mulțimea cu mare atenție. Se încheie piesa lui Billie Holliday. Publicul începuse să aplaude. Era finalul primului segment muzical. Intraseră vreo șase persoane, care își croiseră drum prin mulțime spre masa rezervată. Două dintre acestea nu erau însoțite de vreun partener și nici nu formau un cuplu. Păreau că ar lucra împreună. Se așezară pe scaunele de la bar, care se eliberaseră după ce se încheiase prima reprezentație. Una dintre ele scrută rapid sala din priviri, în vreme ce cealaltă comandă băuturi. Raglan coborî capul.

— Turrentine cânta la saxofonul tenor. Toate felurile de mâncare de aici sunt numite după cântăreți de jazz.

— Nu știu nimic despre jazz. Încă îmi place ABBA; mă face mereu să vreau să dansez.

Totuși, nu era vremea acum să discute despre preferințele muzicale.

— Sunt aici, îi zise. Ăia doi de la bar.

Voss înghiți, se prefăcu apoi că scapă șervețelul, se aplecă să-l ridice și-i văzu pe cei doi bărbați prin marea de oameni.

— Îi recunoști?

— Nu, dar dacă treaba asta e atât de importantă pe cât cred eu, atunci sigur au cel puțin o echipă aici, gata să acționeze. Par a fi foști soldați.

Scoase câteva bancnote pentru a plăti masa plus bacșișul, apoi își dădu ușor scaunul în spate.

— O facem acum, înainte să înceapă următoarea reprezentație, îi spuse lui Voss, apoi se ridică de la masă.

Îl urmări cum își croiește drum prin mulțime, apoi o ia pe scările ce duceau către toaletele de la etajul al doilea. Unul dintre bărbații de la bar se uită la telefonul său, apoi îi făcu semn celuilalt, care verifică și el ecranul; era clar că urmăreau semnalul de la dispozitivul băgat în haina lui Raglan. Îi văzu cum scrutează sala și îl observă pe acesta, care tocmai urca scările. Și-au lăsat numaidecât băuturile la bar și au pornit după el. Voss așteptă până când dispăruseră, după care merse ușor aplecată spre partea din față a scenei. Hotărâse să aștepte afară. Dacă erau o echipă de profesioniști, atunci își dădeau seama că Raglan era greu de ucis. Sigur mai aveau oameni în așteptare, iar ea avea să se asigure că Raglan scăpa de acolo cu viață.

Se duse spre intrarea principală și o luă prin fața clădirii. Raglan urma să coboare pe scara de incendiu. Ajunse la aleea de lângă bar. Lumina era atât de slabă, încât abia de puteai distinge formele din față, așa că se deplasă în zigzag pe aleea îngustă, îndreptându-se din instinct spre zona din capăt, pe unde se prelua marfa livrată. Ținea Glock-ul îndreptat înainte, se lăsă pe vine când auzi ceva mișcare, dar constată că venea din spatele unei alte clădiri, aflate mai încolo pe stradă. O luă tiptil pe după colț și ajunse la o cotitură care dădea în spatele clubului de jazz. Odată ajunsă la următorul colț, urma să aibă vedere clară înspre zona unde se afla scara de incendiu. Deocamdată toate bune, se pare că nu exista și un al doilea grup de întăriri. Dacă totuși aveau oameni pe aici, probabil se aflau într-o mașină parcată prin apropiere, ori așteptau în parcarea prost iluminată. Trase aer în piept, ținu câteva secunde, apoi expiră încet. Niciun sunet, nicio mișcare. Drumul era liber. Deodată o străfulgeră o durere profundă. În același timp, văzu o lumină orbitoare care făcu să i se taie genunchii.

Simți cum îi curge ceva cald dinspre creștet spre față. Încercă să se opună întunericului care o cuprindea, dar se prăbuși cu fața în jos pe aleea urât mirositoare.

*

În interiorul clubului, cei doi bărbați ajunseseră la toalete. Unul aștepta afară, iar celălalt intră; într-o mână ținea pistolul semiautomat cu amortizor, iar în cealaltă avea telefonul. Nu era nimeni înăuntru. Acum, că muzica pornise iar, clienții erau prinși jos, căci nu se ieșea din sală odată ce începea reprezentația. Toate ușile cabinelor de la toalete erau deschise, în afară de două. Bărbatul se uită la ușile închise, iar luminița care clipea de pe ecranul telefonului se tot intensifică, până ce-i indică exact cabina în care se afla Raglan. Se dădu un pas înapoi, țintă și trase dintr-un unghi jos. Șase focuri unul după altul. Începuseră să sară așchii din ușă, iar acesta o deschise cu piciorul și văzu că geaca lui Raglan era agățată de țeava toaletei. Făcuse un pas, așa că era acum cu jumătate de corp, inclusiv cu brațele, în interiorul cabinei. Raglan păși silențios din cabina alăturată și-i aplică un pumn chiar în spatele urechii. Fusese o lovitură cumplită, care-i fracturase instantaneu cea de-a doua vertebră cervicală, întocmai ca un ștreang. Bărbatul se prăbuși de parc-ar fi fost un sac de cartofi. Raglan îi luă arma și telefonul din mână. Își înșfăcă geaca găurită de gloanțe și ieși din toaletă, întâlnindu-l pe cel de-al doilea bărbat, chiar în fața ușii. Acesta se întoarse, cu garda jos, căci se aștepta să-l vadă pe partenerul său. Raglan trase un singur foc cu pistolul cu amortizor. Târî trupul neînsuflețit în toaletă și-l așeză într-una dintre celelalte cabine, iar pe celălalt îl aranjă în poala sa; le poziționase și brațele astfel încât să stea împreunați într-o „îmbrățișare mortală”. Le puse amândurora armele în mână, închise ușa, o încuie, apoi sări peste peretele despărțitor pentru a ajunge în cabina goală de alături. Notele muzicale ce răzbăteau de jos începeau deja să se audă în surdină. Publicul începuse să aplaude. Raglan găsi scara de incendiu și ieși în aerul rece și proaspăt al nopții.

Coborî repede și ajunse în aleea întunecată; lămpile stradale luminau slab tomberoanele ale căror umbre brăzdau zidurile clădirii. Exact când ajunse pe alee, o siluetă ieși din întuneric.

— Le-am zis eu că ești prea bun, zise bărbatul.

Era o voce pe care o mai auzise cândva, și care îi ceruse ajutorul. Aceasta era persoana care așteptase cu răbdare, în vreme ce Raglan îl căutase pe Zeller și documentele secrete.

Raglan îngheță. Când Jack Swain făcu un pas în față, cu arma

ridicată, lumina îi atinse chipul. Raglan observă că datorită umbrelor întunecate, fața acestuia părea mai suptă.

— Jack, ar fi trebuit să-i lași să mă ucidă la motel. Nu mai poți scăpa în seara asta.

— A, schimbul de focuri de la motel a fost un eșec total. Credeau că ai la tine dosarul. Eu știam că nu-l aveai, dar nu am reușit să-i opresc la timp. Ceilalți voiau să te vadă mort și învinuit pentru uciderea senatorului.

Gesticulă cu arma.

Raglan se conformă și se lăsă în genunchi.

— Du mâinile la ceafă și ține degetele întrepătrunse, Raglan. Văd c-ai devenit prea rapid pentru mine.

Raglan făcu iar ce-i spunea.

— Poliția i-a arestat pe băieții tăi la Zeller acasă, Jack. Dosarele sunt la ei acum.

— Bună încercare.

— Nu, pe cuvânt. Eu am sunat și le-am dat pontul. Zeller le ascunsese în spatele bibliotecii, așa cum ți-am zis.

— Ai ghicit că erau acolo doar pentru că a făcut nevastă-sa nu știu ce comentariu vag. Oamenii mei m-au sunat înainte să ajungă poliția să-mi spună că găsiseră dosarele goale. Acum mai am încă o încurcătură de rezolvat și trebuie să le și explic autorităților de ce ne-am dus la Zeller acasă. Treaba cu „siguranța națională” este expresia mea preferată, și-mi place să o aduc mereu în discuție, căci mă scoate din belele.

Raglan tresări. Zeller nu pusese dosarele la loc. Nu avusese încredere în judecata sa, dar nu le avea cu el când fugiseră de acolo, deci probabil le lăsase undeva prin casă și intenționa să se ducă înapoi să le ia.

— Dacă documentele au rămas totuși acolo, oamenii mei vor aștepta ca poliția să termine de verificat locul faptei, iar de data asta vom căuta și în gaură de șarpe.

Swain zâmbi.

— A venit vremea să fim ceva mai agresivi.

Era la mai puțin de doi metri de el și avea arma ațintită spre capul lui Raglan. Până și un trăgător slab putea apăsa trăgaciul suficient de repede cât să-l ucidă pe unul așezat în genunchi; și puteai spune multe despre Swain, nu însă că era un trăgător nepriceput.

Mintea lui Raglan o luase razna. Dacă Zeller ascunsese dosarele, atunci cel mai probabil intenționa să se întoarcă la el acasă, iar atunci urma să cadă în capcana întinsă de ei. Tot ceea ce reușiseră să facă până atunci avea să se ducă pe apa sâmbetei. Avea nevoie de Voss ca să-și facă apariția, să rezolve cumva situația, apoi să-l avertizeze pe Zeller de pericol. De ce însă încă nu apăruse? Oare se înșelase și în

privința ei? Trebuia neapărat să-l țină pe Swain de vorbă în continuare.

— N-or să găsească dovezile acolo, îi spuse, în speranța de a-i sădi măcar o urmă de îndoială.

— Dar acum merită să căutăm temeinic.

Pe Swain părea să-l doară ceva. Duse mâna la șold, apoi oftă.

— Și, ia zi, când ai început să mă suspectezi pe mine? îl întrebă.

— Mult prea târziu ca să mai pot salva unele vieți nevinovate. Atunci când am găsit dispozitivul de urmărire. Inițial, aveam dubii, căci CIA avea adresa mea din Florida, dar tu ești cel apropiat de Zeller. Tu ești cel care i-a încredințat sarcina ca să îți dai seama care erau hibele operațiunii voastre. Problema a fost că și-a făcut prea bine treaba. Eu am luat-o de la coadă la cap. Cum ar fi putut cei de la CIA să știe despre legătura mea cu de Vere? Tu știai că soția lui Zeller a apelat la el ca să dea de mine. Prin urmare, trebuia să moară pentru ca tu să poți pregăti probe împotriva mea când venea vremea să-l caut pe senator. N-ar fi trebuit să ordoni să-l ucidă pe bătrânul din D.C.

— A fost convenabil s-o facem. Cât timp mai avea la dispoziție? Oricum îl căuta moartea pe-acasă. Doamna cu coasa nu respectă pe nimeni, știi asta.

— Și-a servit țara, Jack.

— Asta am făcut cu toții, Raglan, și am luptat degeaba. Plus că uciderea sa te-a pus pe tine pe fugă și te-a forțat să acționezi mai rapid.

— Câți oameni ai ucis? De când faci asta? Din Franța?

— Am urmărit apelurile telefonice, Raglan. Telefonul lui Zeller îl urmăream încă de la bun început. Am trimis oameni în Marsilia ca să-l oprească pe omul tău de legătură să te sune. Chiar nu te voiam aici, dar ai sosit la timp ca să-i ucizi și să găsești mesajul de la Bob de Vere. Odată ce s-a întâmplat asta, am schimbat planul. Știi și tu cum funcționează treburile. Când împrejurările îți sunt potrivnice, trebuie să fii flexibil. Am decis să mă folosesc de tine ca să-i dai de urmă lui Zeller, apoi să găsești dosarele și senatorul care trebuia să-l ajute. Planul era simplu, Raglan: să-ți înscenăm crimele. Pas cu pas.

Tuși, iar pe chip i se citi durerea.

— Într-un final, am reușit.

Swain oftă din nou.

— Obosesc al dracului de tare acum. Mă mănâncă de viu, pur și simplu.

Observă reacția lui Raglan și încuviință.

— Cancer pancreatic. Ce să-i faci.

Raglan își adânci privirea în ochii călăului său. Swain își coborî privirea și îl lovi în obraz cu țeava armei printr-o mișcare deloc blândă, apoi se îndreptă câțiva pași mai încolo, să se așeze pe o ladă

din șipci de lemn. Încă era suficient de aproape încât să-l nimerească în plin dacă trăgea. Ridică privirea.

— Știi ce, Raglan? Pun pariu că mi-a rămas mai puțin de-o lună. Cancerul ăsta în fază terminală reușește mereu să te facă să apreciezi mai mult cerul înstelat. Odată ce murim amândoi, nimic din toate astea nu va mai conta.

Swain se aplecă înainte, cu brațele sprijinite pe genunchi. Adoptase un ton de conversație, de parcă erau doi vechi prieteni care depănau amintiri.

— Raglan, ai avut un rol important în toată tărășenia asta. Datorită faptului că ai fost atât de eficient, te putem folosi drept țap ispășitor. Cu ajutorul abilităților tale, l-am găsit pe senator. Astfel, spuse zâmbind, mulțumită ție, am câștigat și acum vom declanșa războiul dorit.

— Mai e și un card de memorie, de rezervă, care conține toate informațiile din dosare. L-am ascuns într-un loc sigur.

Lui Swain nu-i păsa câtuși de puțin.

— Și ce-i cu asta? Odată ce mori tu, nu-l va mai găsi nimeni niciodată.

— Casey Zeller trăiește. S-a ascuns în văzul tuturor de la bun început și știe despre existența unității de stocare.

— E o cacealma.

— În regulă, să zicem că așa e. Merită să riști și să mă ucizi?

— Uite care-i povestea pe care am s-o relatez eu: Zeller e un trădător. Tu ai lucrat în cârdășie cu el, ori invers, oricum ar fi, nu e relevant pentru mine. Eu te-am prins și te-am ucis pe tine, cel implicat în asasinarea senatorului Thomas. Mai văd eu ce și cum scornesc mai departe.

— Morții nu ne părăsesc niciodată, Jack. Voi ține minte suferința pe care ai dezlănțuit-o asupra unor oameni nevinovați. Mă voi gândi la tine, conștient că ai fi meritat să te las să mori în chinurile cancerului, în loc să te ucid cu mâna mea.

Swain se ridică și veni în spatele lui Raglan. Îl împunse în cap cu țeava pistolului. Swain era mai interesat să analizeze afrontul lui Raglan decât să apese pe trăgaci în acel moment.

— Dumnezeule! Voi, căcănarii ăștia de doi bani de vă dați eroi care luptați în prima linie, scoateți pe gură niște penibilități demne de benzile desenate. Nu-i nimic din ce n-am mai văzut până acum la infanteria marină din Fallujah, la forțele speciale din Afganistan… Pur și simplu nu știți când să vă dați bătuți.

Raglan simți metalul rece pe scalp. Îl împungea cu forță. Intenția era aceea de a-l răni mai întâi, de a-l face să sufere. Ca să-l facă să se concentreze pe durere în acele clipe, și nu pe focul de armă care urma să-i facă țeasta țăndări în scurt timp. Într-un mod bolnav, cumva, era

un act de compasiune.

Raglan trase aer în piept. Încă o bătaie a inimii și moartea avea să vină.

54

Urechile îi captau parcă fiecare sunet al nopții. Fiecare miime dintr-o fracțiune de secundă era momentul antemergător morții sale. Totuși, în acel interval de timp care se comprimase, degetul lui Swain nu apăsase pe trăgaci. Bun, ocazia să mai tragă de timp.

— Cine mi-a omorât prietenii? Unul dintre contractanții tăi? întrebă Raglan.

Swain ezită. Mai slăbi presiunea cu care îi apăsa arma de craniu. Se duse să se așeze iar pe ladă. Raglan reușise să mai facă rost de câteva secunde vitale. Poate că muribundul voia să-i dea de înțeles cât de al naibii de eficient fusese.

— Nu. Sunt buni și ei, dar necizelați. Știi și tu doar, macho dintr-ăștia…

— Am aflat că a fost o femeie.

— Ah, deci știi? Am ținut-o sub control îndeajuns de mult încât să nu te ucidă. Aveam nevoie de tine până la atacul de la reședința senatorului. Nici nu știu cum de-ai reușit să scapi cu viață de acolo.

Raglan se uită cu atenție înspre curtea din față, cufundată pe jumătate în întuneric. Voss era pe-acolo pe undeva și se părea că-i plăcea să-și facă apariția într-adevăr în ultimul moment. Spera doar că nu dobândise brusc o mare dragoste pentru muzica de jazz și hotărâse să mai rămână pentru o altă reprezentație. Jack Swain părea dornic să mai discute, iar Raglan îl încurajă. Avea nevoie de timp în plus, căci oriunde se poziționa acest tip de la Pentagon, lui Raglan îi era imposibil să-l atace sau să scape.

— Vor muri mulți oameni nevinovați când tu și cei care iubesc atât de mult războiul veți declanșa o revoltă în Iran. Hai să oprim toată treaba asta, Jack. S-a mers prea departe, zise Raglan. Tu și Consiliul ați făcut o înțelegere cu Mosadul sau cu cei care au lucrat pentru Serviciile Secrete israeliene.

Raglan știa că lipsa circulației sângelui din picioare, fiindcă stătea de atât de mult timp în genunchi, însemna că, în curând, avea să-i fie imposibil să încerce vreo schemă împotriva celui care-l amenința cu arma.

— Ai tot felul de contractanți cu care lucrezi, Jack: ai noștri, ai lor și câțiva teroriști din America Centrală și de Sud, oameni care știu cum să provoace și să dirijeze o revoltă. Recunoaște și tu. Nu aveți șanse. Poliția secretă iraniană va trece pe lista neagră numele fiecărui membru despre care se știe că face parte din Gruparea Mojahedin-e-Khalq. Le vei arunca întreaga conducere a țării în mijlocul celui mai

mare rahat de amploare internațională.

— Deci ai aflat despre amicii noștri din Iran. Guvernul american va profita de ocazie. Vor vedea ce am stârnit și se vor implica. Trebuie ca Orientul Mijlociu să fie al nostru, Raglan. Chinezii și rușii ne fac să părem niște proști. Deja au pus mâna pe mare parte din regiune, iar noi nu facem nimic. Nu facem decât să dăm din gură, ce dracu'?!

Swain se ridică în picioare și se apropie mai mult de el: încă un moment care se putea dovedi fatal. Raglan nu avea cum să-l lovească. Văzu cu ochii minții mișcările posibile: să se aplece și să se rostogolească spre bărbatul gata să-l ucidă, în speranța că-l va putea izbi dintr-un unghi prea mic pentru ca acesta să-l poată împușca. Câte secunde? Trei? Cel mult patru. Deja Swain ar fi avut timp suficient să-l ciuruiască cu tot atâtea gloanțe. Trebuia să-l facă să se apropie mai mult. Swain se apropie, dar știa și el tacticile, așa că se poziționă în spatele lui Raglan, în stilul tipic de execuție.

Raglan trebuia neapărat să tragă de timp. Voss sigur era pe aproape.

— Știu despre iraniancă, Jack. Aram-banou. Pare genul tău de femeie. Te-ai cuplat cu ea?

Swain râse.

— Îți bați joc de mine? Naiba știe cum ai aflat și asta. Am câțiva oameni de legătură originari din Africa de Sud prin Honduras care-i zic „Călugărița". Devorează bărbații, Raglan. Îi place să-i vadă sângerând.

Honduras, deci. Swain tocmai îi confirmase că baza lor secretă era unde bănuia el. Trase aer în piept. Fiecare secundă conta.

— Tu vei fi mort deja, iar marele vostru plan va da greș. Ți-ai irosit toată viața asta de nenorocit pentru un plan de nimic, care n-are sorți de izbândă, spuse Raglan.

— Sunt un patriot. Când lupți ca să-ți aperi propria patrie, mai sunt și victime colaterale. Dar ce știi tu despre asta? Ești loial unei armate străine. Legiunea e căminul tău.

Unde naiba era Voss?

— Jack, am făcut poze la imaginile surprinse de camerele de supraveghere de la Reyes. Ai fost neglijent. Oamenii tăi spălau banii obținuți din traficul de droguri, iar acum câteva luni l-ai folosit pe unul dintre cei de pe camere pentru a-i atrage pe agenții FBI într-o ambuscadă. FBI-ul va găsi conturile bancare ale tuturor companiilor-fantomă care au achiziționat armamentul. Vor pune piesele laolaltă și se vor prinde cum stă treaba.

Explicația lui Raglan îl făcu pe Swain să-l asculte. Treisprezece secunde. Reușise să-l distragă, însă momentul când avea să apese pe trăgaci se apropia cu repeziciune. Asta îi dădu Jennei Voss șansa să iasă într-un final la iveală, cu arma ridicată. Trase piedica Glock-ului.

— FBI! Aruncă arma și ridică încet mâinile!

Raglan îl auzi pe Swain cum i se oprește respirația din cauza șocului. Lui Voss îi curgea un firicel de sânge din creștet, pe tâmplă și pe față.

— Agent Voss. Cred că ai o țeastă tare, doar te-am lovit cu putere. Hai, deschide ochii. Acesta e bărbatul căutat de poliție și de ceilalți agenți federali. Ai putea fi eroină.

Voss nu spuse nimic. Ținea strâns Glock-ul ațintit asupra lui, dar Raglan observă că era cam nesigură pe picioare din cauza loviturii de la cap. Se clătina ușor, încercând să clipească în speranța că vederea încețoșată cu care sigur se confrunta avea să se amelioreze.

— Dar, desigur, nu-l cauți pe Raglan, de fapt, nu-i așa? zise Swain.

Se vedea că își analiza șansele de reușită. Putea oare să ridice pistolul îndeajuns de repede încât s-o ucidă pe Voss, aflată la mai puțin de cinci metri de el? Dacă reușea, atunci avea timp să-l împuște și pe bărbatul din fața lui? Pe femeie, da. Pe el însă, nu. Raglan știa cum să acționeze.

Venise vremea să ia o decizie.

— N-ai să reușești să scapi, Jack, îi zise Raglan.

Swain ezită.

— Dacă mă împuști pe mine, te împușcă ea. Trebuie atunci s-o împuști pe ea mai întâi, spuse Raglan. Măcar așa vei avea o șansă să mă ucizi pe mine, altfel te atac eu. Renunță. Ajută-ne și, implicit, salvează-te pe tine însuți. Informațiile te-ar putea ajuta să obții o înțelegere cu autoritățile.

Bărbatul încă ezita.

Raglan știa că nu avea de gând să accepte nicio ofertă. Era unul dintre acei luptători antrenați să dea totul până la capăt, să dea cu zarul odată ce fusese pus ultimul pariu.

— Mâinile la vedere! strigă Voss când Swain duse mâna liberă în buzunarul hainei.

— Ușor, spuse acesta. Oricum o să moară. Depinde de tine când. Uite, vezi? Scot telefonul.

Îl ridică să vadă și ea.

— Jack, te va împușca oricum.

— Nu, nu, Raglan. Acum e momentul când chem cavaleria.

Continuă s-o urmărească pe Voss fără să îndepărteze însă arma îndreptată spre capul lui Raglan.

— Oricum ar fi, tot câștig în situația asta. S-ar putea să fiu mort în mai puțin de un minut, însă operațiunea din Iran merge înainte, căci agenta Voss va fi fugară, exact așa ca tine, Raglan.

Raglan o fixă cu privirea pe agenta nesigură.

— Voss, trage. Nu ezita, direct în cap. Îi va paraliza reflexele

musculare, îi spuse.

Swain apăsase deja pe un buton de apelare rapidă. Vocea lui Kim Burton străpunse tăcerea nopții prin difuzorul telefonului.

— Swain?

— L-am prins pe englezul pe care îl căutați și care se face vinovat de uciderea senatorului Thomas, însă agentul special Voss are arma ațintită asupra capului meu. Cred că a decis să acționeze pe cont propriu.

— Kim, nu-l asculta! țipă Voss.

Vorbea greoi.

— E implicat în conspirația asta. Vrea să-l ucidă pe Raglan ca să-și acopere urmele. Avem dovezi!

— Împușcă-l în cap. Fă-o acum, îi spuse Raglan calm, îndemnând-o să se concentreze pe ceea ce avea de făcut. Concentrează-te! Ucide-l!

Se auzi iar vocea lui Burton.

— Jenna, lasă arma jos. Ai mers prea departe. Mă auzi?

Vocile lui Voss și Swain se întrepătrunseră, apoi acesta se ridică în picioare, cu o expresie sfidătoare întipărită pe chip și afișând un zâmbet forțat.

— Dovezi, Kim. Nu vorbesc aici de suspiciuni, ci de dovezi concrete, insistă Voss.

— Atunci discutăm asta când îl aduci pe Raglan la noi. Swain? Mă auzi?

— Eu da, însă agenta voastră nu.

Swain zâmbi și aproape apăsă trăgaciul.

— Gata, timpul s-a scurs.

Focul de armă reverberă în curtea împrejmuită de zidurile clădirilor.

Voss nu țintise bine și rată, după care o lăsară genunchii și căzu, iar pistolul îi alunecă din mână. Swain rămase cu răsuflarea tăiată, apoi își ajustă rapid poziția defensivă și se dădu instinctiv înapoi ca să riposteze. Asta era șansa așteptată de Raglan. Ridică mâna dreaptă pentru a bloca orice mișcare a armei îndreptate spre el. Când se roti spre atacator, îl lovi pe Swain cu brațul pe când acesta încerca să ridice pistolul. Raglan era însă mai puternic, iar lovitura lui îi amorți mâna lui Swain în care ținea arma. Se aruncă apoi din calea mâinii paralizate a acestuia, exact în momentul când veteranul trecu pistolul în mâna stângă și trase.

Nici nu țintise, și foc. Încă unul. Raglan se rostogoli, ignoră durerea din lateral care îl străfulgera de la rana cusută, luă repede arma lui Voss de pe jos, se roti și trase.

Gâtul lui Swain plesni instantaneu, aruncat înapoi de impactul glontelui de 9 mm care îi găurise fruntea.

Raglan se ridică și o trase în sus pe Voss, care era destul de amețită.

— La dracu', exclamă ea.

— Trebuie să-ți curățăm rana de la cap, îi spuse el.

Voss duse mâna la sângele uscat de pe scalp, merse nesigur câțiva pași, apoi se prăbuși pe un genunchi, încă puternic amețită.

— Îmi trebuie copci?

Raglan clătină din cap.

— E doar o zgârietură. Arată mai rău decât e de fapt.

Nu avea de gând s-o trateze ca pe o eroină pentru că fusese rănită la datorie și era conștientă de asta.

Îi aruncă o privire lui Raglan.

— Credeam că ești ca și mort.

— La fel a zis și el, spuse Raglan.

Ridică telefonul lui Swain de pe jos.

— Trebuia să mă fi omorât pe mine primul. L-ai făcut să reacționeze. Oricum, nu era genul care să moară pe un pat de spital.

Se uită la ecran. Apelul către Kim Burton fusese întrerupt.

— Acum te-a implicat și pe tine în uciderea sa. Îi vor folosi telefonul ca să-l găsească și apoi vor face teste balistice pentru a vedea cu ce armă a fost împușcat. Nu va exista niciun dubiu că tu ai fost cea care l-a ucis ca să mă salvezi pe mine.

— Rămân aici și le explic totul.

— Cât crezi că te vor reține colegii tăi de la FBI pentru a te interoga? Au auzit totul. Poliția ajunge curând aici. Lasă-i pe ei să se contreze cu agenții federali. Vor fi ocupați cu tipii de la Zeller de acasă, cu pușca de asalt folosită pentru a-l ucide pe senator, plus găsirea unui răspuns la marea întrebare care va plana asupra directorului adjunct al Serviciului Clandestin, omorât pe o alee lăturalnică. Va dura până ce încep să pună și ei piesele cap la cap.

Scoase dispozitivul de urmărire pe care îl avea băgat în geacă și îl strivi cu gheata. Trebuia să ajungă înapoi la Zeller acasă, iar de data asta nu voia să știe ucigașii ce planuri avea.

Voss mai privi o dată trupul de pe caldarâm.

— Acum sunt și eu o fugară.

— Ai vrut să te implici, îi zise el, întinzându-i pistolul.

Voss îl băgă în toc, apoi clătină din cap, disperată în sinea ei de toate cele petrecute.

— Sunt implicată din clipa în care l-am văzut pe Lennie Elliot zâmbind de pe ecranul telefonului tău, îi răspunse pe un ton resemnat.

55

Dimineața anunța sosirea unor zori cenușii, iar vremea se încăpățâna și nu voia să facă loc cerului limpede aflat dincolo de plafonul de nori. Stropii de ploaie reci, ca niște gloanțe, le biciuiau fețele pe când Raglan o conducea printre copaci, pe același drumeag folosit de Zeller cu o seară înainte. Când s-au oprit să verifice dacă era ceva mișcare prin clădirile neterminate, deja se încălziseră încât emanau aburi în urma kilometrului parcurs pe jos, la îndemnul lui Raglan. Mersese într-un ritm alert, iar Voss îl urmase la câțiva pași în spate, conștientă fiind și ea de pericolul care îi păștea. Când Raglan se opri din nou, Voss miji ochii din cauza ploii; apa i se prelingea pe gât și îi dădea mici frisoane. Își dădu părul îmbibat cu apă de pe față, continuând însă să fixeze cu privirea drumul pe care i-l arătase Raglan cu o mișcare dreaptă a mâinii și antebrațului. Încă vreo 300 de metri și ajungeau la clădirea pe care el și Zeller o folosiseră drept post de observație. Urcară pe schele, în vreme ce peretele de fronton îi protejă de ploaia care se abătea asupra lor. Aruncară o privire spre casa lui Zeller; nicio mișcare. Poliția pusese banda galbenă în jurul perimetrului, ce cuprindea atât locuința propriu-zisă, cât și aleile laterale. Nici urmă de Zeller sau de altcineva care să fi trecut de banda pusă pe ușa de la intrare și pe ușa garajului.

— Stai aici, îi zise Raglan. Dacă Zeller a intrat cumva în casă, sigur a folosit ușa din spate.

Tocmai se pregătea să se întoarcă și să coboare, când îi vibră telefonul. Îl scoase și se uită la ecranul pe care apăruse Casey Zeller, legat la mâini și la picioare, având chipul brăzdat de răni. O siluetă apăru în spatele lui, îl prinse de bărbie și-i ridică capul înspre camera telefonului. Nu prea era lucid. Raglan și Voss auziră apoi o voce de femeie, marcată puternic de un accent străin, însă cu inflexiuni de engleză americană, cum îi spune cuiva să aducă documentele. În cadru au apărut mâinile unui bărbat, care arătă spre cameră documentele pe care le studiase Raglan atât de mult în ultimele zile.

— Fă-o, zise femeia.

Pe imaginile în mișcare se văzu cum un bărbat aruncă hârtiile într-un coș de gunoi, le stropește cu benzină, apoi aruncă un chibrit aprins. Documentele începură să ardă numaidecât.

Camera fu îndreptată apoi spre persoana care ținea telefonul, o femeie blondă. Ochii ei migdalați priveau în obiectiv, la Raglan. Judecând după sprâncenele sale închise la culoare și pielea măslinie, nu era o blondă naturală, își zise el. Înainte să apuce să spună ceva,

Raglan i-o luă înainte.

— Mi-ai ucis doi prieteni. Am să te găsesc și am să te omor pentru asta.

Vocea ei era reținută oarecum, cadența nefiind aceea a unui vorbitor nativ de engleză.

— Îți înțeleg ambiția, dar e inutilă, căci vei fi mort înainte să apuci să ridici un deget asupra mea. Pentru că la telefonul angajatorului meu, Jack Swain, a răspuns un polițist, presupunem că e mort. De asta te-am și sunat. Desigur că ne dăduse numărul tău. Știm despre tine încă de la început, iar acum ne poți fi mai util decât ne așteptam.

— Dacă îl mai răniți pe Zeller, nu veți primi nimic de la mine, Aram-banou, îi zise el, căci deja știa ce urmează să-i ceară.

Femeia fu luată pe nepregătite la auzul propriului nume, făcând ochii mari preț de o fracțiune de secundă.

— Acum văd că știm fiecare cu cine avem de-a face, spuse ea.

— Eu am de-a face cu un asasin. Tu nu ocupi o funcție importantă în cadrul operațiunii ăsteia, sunt alții care dispun de autoritatea necesară pentru a negocia. Jack Swain a apucat să-mi confirme asta înainte să moară, zise Raglan, în speranța că o va păcăli să-i dezvăluie identitatea persoanelor care controlau totul.

Aceasta zâmbi. Era atrăgătoare, iar Raglan înțelegea acum de ce aspectul ei fizic putea distrage pe cineva îndeajuns încât să-și ucidă victima.

— Poziția mea îmi permite să-ți ofer posibilitatea unui schimb, îi spuse.

— Nu știu unde e, replică Raglan, ca să-i arate că era cu un pas înaintea ei.

— Ba eu cred că știi. Iar dacă nu, atunci n-am niciun motiv să-l mai țin în viață pe prietenul tău.

Raglan nu spuse nimic o clipă. Mai bine s-o lase să creadă că resimte presiunea.

— Tu ai fost în acea seară la senator acasă?

— Desigur.

— Trăgătorii m-au atras pe urmele lor în pădure, spre malul apei, dar tu ai rămas acolo și l-ai ucis.

— Recunosc că nu mă așteptam să supraviețuiești atacului. Asta ne-a dat planurile peste cap.

— Și m-a transformat într-un fugar căutat de FBI și de poliție.

— Asta nu-i problema mea. Iată însă ce mă interesează: am distrus dovezile originale, rămân cele de rezervă. Le vrem și pe acelea. Nu vei putea urmări numărul de pe care am sunat ca să afli unde suntem. Te voi suna eu mai târziu și vom stabili coordonatele schimbului. Asigură-te că deții ce vrem de la tine.

Zâmbi și ridică din sprâncene. În orice alte împrejurări, ar fi fost o invitație tentantă, însă nu și acum. Încheie apelul.

Raglan tăcu. De ce să aștepte și să stabilească apoi schimbul? Asta îi indica faptul că era în tranzit. Dacă bănuielile sale erau corecte, se pregătea să iasă din țară. O privise în ochi pe cea responsabilă de uciderea celor doi prieteni ai săi plus a unui senator care se afla în calea conspiratorilor. Nu simțise nici furie, nici mânie, ci o privise ca pe o sfidare. Femeia nici nu clipise, emana fermitate. Doi ucigași. Niciunuia nu-i stătea în fire să dea înapoi. Unul era hotărât să ucidă pe oricine îi stătea în cale, celălalt era pregătit s-o ucidă pe ea, orice-ar fi. Privirea lui Raglan era la fel de precisă precum semnalarea prin radar a unei ținte pentru un atac cu o dronă. Avea s-o caute și s-o găsească.

— O iraniancă blondă. Pun pariu că merge la un stilist scump, nici măcar nu i se vedeau rădăcinile, comentă Voss.

— Atunci mai bine te piepteni și te îmbraci cu o altă ținută potrivită, pentru că vei lua înapoi stickul de memorie pe care am încărcat copiile documentelor din dosar.

Voss se sprijinea cu spatele de perete și stătea cu umerii îndoiți ca să se ferească de ploaie, încercând să împiedice stropii de apă să-i curgă pe gât în jos.

— Dacă mi-ai spune unde l-ai ascuns, poate aș avea și eu vreo idee cu privire la modul prin care îl putem recupera.

— Unde duce poliția vehiculele care se presupune că au fost implicate într-o crimă?

— La complexul pentru controlul probelor. E ascuns într-un vehicul?

— O motocicletă Harley Davidson.

— Păi… nu știu, mai întâi le duc în clădirea principală, apoi în parcare. Complexul e de cealaltă parte a râului, la sud de oraș. Va trebui să mă pregătesc.

— Cât ne ia să ajungem de aici?

— Cam o oră, și îmi mai trebuie încă un sfert de oră ca să mă schimb.

— Ai hainele la motel?

— În portbagaj.

— Crezi că poți pătrunde în complex?

Se gândi puțin. Voss derulă scenariul în minte.

— Se deschide la opt și trebuie să intrăm și să ieșim până ce ne apar pozele peste tot la știri și ne recunoaște lumea. Colegii mei nu pierd deloc vremea și ne vor pune pozele la categoria „Dați în urmărire”. Un senator ucis și acum un director din cadrul Serviciului Clandestin de la Agenția de Informații pentru Apărare. Suntem o pradă bună.

Raglan se uită la ceas.

— Lucrătorii de pe șantier ajung în vreo două ore. E vremea pentru micul-dejun.

Se ridică în picioare. Voss se holbă la el, surprinsă.

— Îți stă gândul la mâncare în astfel de momente?

— Îmi stă gândul la combustibil, de care avem nevoie ca să putem lupta în continuare. Va fi o zi lungă și nu știu când vom mai avea ocazia să mâncăm ceva.

Raglan îi zise lui Voss să parcheze peste drum de restaurant. Așa puteau să vadă mașina dinăuntru, plus că, fiind parcată mai departe, eventualii urmăritori nu s-ar fi prins unde intraseră. Ambii erau uzi leoarcă de la ploaia rece, iar mirosul tentant de cafea fierbinte, șuncă și ouă, de-ți lăsa gura apă, nu făcu decât să le intensifice senzația de foame. Restaurantul era gol, cu excepția unui bărbat care stătea singur în capăt, citind ziarul de dimineață. Ținea capul în jos și mânca, fiind concentrat pe ceea ce citea. Oricum, era prea devreme să le fi apărut fotografiile și știrea în ziar. Evenimentele petrecute în spatele clubului de jazz avuseseră loc după ce intraseră ziarele la tipar. Totul avea însă să apară în ziarul de seară și pe toate posturile de televiziune din zona Washington, D.C. Aceeași chelneriță de zilele trecute se apropie cu cafeaua.

— Hei, englezu', văd că te-ai trezit cu noaptea-n cap.

— A fost o noapte lungă, Roz.

Le umplu cești.

— Aha. Nici nu mai întreb, atunci, zise ea aruncându-i o privire lui Voss. Ce să fie?

— Două meniuri speciale cu extra șuncă și pâine prăjită, zise Raglan.

— Bun, spuse Roz.

Se uită iar la Voss.

— Domnișoară, nu te deranjează să-l lași pe englezu' să comande pentru tine? Știu că multor tipe nu le place asta.

Voss zâmbi.

— S-a descurcat destul de bine până acum. Independența și feminitatea mea nu sunt amenințate.

— Mă bucur pentru tine, don'șoară. Imediat vine și mâncarea.

Îi făcu cu ochiul lui Raglan și se îndepărtă.

Voss îi aruncă o privire ca și cum cerea lămuriri. Raglan zâmbi.

— E din garda veche. Ne-am înțeles bine data trecută când am fost aici. Mi-a apărat spatele când mă urmăreau doi băieți de-ai lui Swain.

— Deci l-ai bănuit chiar de la început?

Clătină din cap.

— Ulterior. În regulă. Cum procedăm? Pur și simplu intri în complex și te duci la motocicletă?

— Mai întâi mă duc la birourile administrative, ca să fiu sigură unde e.

— De ce nu suni și le dai numărul de legitimație?

— Mai bine față în față. Așa, nu mă mai pune nimeni să aștept ca să sune la sediu să verifice cine sunt. Intru și ies. Știu destul de multe despre cele petrecute încât să par convingătoare. Unde ai ascuns dispozitivul?

Raglan îi explică, apoi adăugă:

— În jurul capacului de la rezervorul de benzină am înfășurat o bucată subțire de cablu pentru legat grădina, ca să țină lanterna.

— Bun. Ce facem cu stickul odată ce punem mâna pe el?

— Îl dăm la schimb cu Zeller.

— Atunci totul a fost în zadar.

— Nu, fac totul ca să-l salvăm pe el.

— Dar le dai ultimele dovezi.

— Știu asta, însă le-am făcut copii în mediul cibernetic cu o parolă criptată în cazul în care nu scăpăm cu viață. Trebuie să trag de timp cât de mult pot.

— Atunci cred că ți-a ajuns cuțitul la os pentru că, în clipa asta, orice om al legii, de la polițiști și pădurari până la agenți de circulație, ne caută pe străzi.

Căscă.

— Mamă, a trecut prea mult timp de când n-am mai pus capul pe pernă.

Împinse spre ea două pliculețe de zahăr.

— Bagă o doză. O să-ți dea energie.

— N-am mâncat zahăr de ani de zile.

— Azi ai nevoie. E de scurtă durată efectul, dar poate ajuta. Mai înlătură din stres.

O privi cum se juca îngândurată cu un pliculeț.

— Cât mai durează până ce colegii încep să-ți urmărească mașina?

— Mergem undeva?

— Nu putem lua avionul și nici nu ne putem deplasa cu transportul în comun.

— Unde?

— Deci, cum e cu mașina? Cât mai durează? repetă el, căci nu era gata încă să-i spună planul său.

— Păi, ar trebui să fim în regulă o vreme. E mașina lui taică-miu. E veche, dar încă e pe numele lui.

— Mai trăiește?

Clătină din cap.

— A murit acum câteva luni. Mereu și-a dorit să mi-o lase mie.

Ridică din umeri.

— Am făcut cum mi-a zis. N-am schimbat plăcuțele de înmatriculare, iar actele sunt toate la zi.

Își dădu deodată seama că asta era în avantajul lor.

— Pun pariu că va trece o vreme până se prind ce și cum. Mai întâi vor verifica zborurile și trenurile. A, și autocarele. Asta dacă ipoteza lor e că vom încerca să fugim din oraș. După câte îmi dau seama, cam ăsta e planul tău.

Făcu o grimasă când luă o gură din cafeaua în care turnase pliculețul de zahăr fără să-și dea seama.

Veni și chelnerița cu mâncarea.

— Uite, scumpule. Poftă bună!

Voss turnă ketchup. Raglan ridică privirea și zâmbi poznaș.

— Ce? zise ea.

— Mâncarea e mai bună fără, ar fi trebuit să încerci înainte să pui sos.

— Știu ce-mi place. Vezi-ți de ale tale.

— În regulă, trebuie să țin minte să nu te duc la vreun restaurant mai extravagant dacă vii vreodată prin Franța.

— Franța? zise Voss, al cărei apetit se dezlănțuise brusc după ce luase prima îmbucătură de mâncare. Raglan, suntem norocoși dacă scăpăm din D.C. cu viață.

56

Raglan aşteptă în maşină, peste drum de clădirea pentru Controlul Probelor, în vreme ce Voss intră să se prezinte. Era ora opt şi cinci minute dimineaţa şi, cu puţin noroc, funcţionarii de acolo nu urmăriseră buletinele de ştiri matinale înainte de a pleca spre serviciu. Nu era prea mult timp de pierdut, căci trebuia apoi să conducă până la complexul unde erau vehiculele sechestrate. Pe când se aflau încă la restaurant, Voss îşi luase geanta de sport cu ea la toaletă şi se schimbase în costumul de serviciu. Roz, chelneriţa, îi adusese lui Raglan restul la masă.

— Te rog, păstrează-i, îi spuse el.

— Eşti prea generos, amicul meu englez.

Raglan îi zâmbi.

— Roz, ai să vezi la televizor şi ai să auzi tot felul de chestii spunându-se despre mine, dar vreau să ştii că nu sunt deloc adevărate.

— Aha, zise ea. Şi crezi că ce, o să-mi ţin gura dacă îmi dai bani?

— Nu vreau să-ţi fac probleme, aşa că dacă vin să te interogheze poliţiştii sau agenţii federali, spune-le că am fost aici. Oricum, voi fi plecat de mult din oraş.

— Aha?

— Da.

— Bun. Nu-i nevoie să-mi dai bani ca să nu spun nimic. Chestia e că oricum nu văd prea bine fără ochelari, plus că, în ultima vreme, nici cu auzul nu mai stau aşa de bine.

— Nu de asta ţi-am dat bacşişul.

Femeia zâmbi.

— Ştiu.

Făcu semn înspre geaca lui.

— Văd că şi asta spune o poveste. Alea nu-s găuri de la molii.

Raglan nu zise nimic.

— Bun, păi nu poţi umbla aşa ca ultimul boschetar.

— Are valoare sentimentală pentru mine, Roz.

— Valoarea sentimentală nu înseamnă s-o iubeşti de nu mai poţi. Hai, e vremea să vă despărţiţi. Avem o debara acolo, în spate. Acum vreo lună a venit un tip binefăcut, care a început la un moment dat să se certe la telefon, a plecat fără să plătească, s-a urcat repede în maşină şi a demarat în trombă. Nu l-am mai văzut de atunci. E un tertip mai vechi la care mai apelează unii ca să mănânce pe gratis şi să se eschiveze, dar ăsta şi-a uitat haina. Era cam de aceeaşi statură cu

tine.

Raglan o urmă spre zona destinată angajaților, unde femeia scoase din debara o haină groasă din pânză. Fermoarul și nasturii erau în regulă și se încheia fără probleme până la talie; îi venea perfect. Roz luă geaca ciuruită de gloanțe și o aruncă în tomberonul din spatele restaurantului. Când reveni, începu să curețe tejgheaua de la bar cu sârg.

— Nu-i rea deloc fata, îi zise arătând cu capul înspre Voss, care tocmai revenise în restaurant, îmbrăcată la costum.

Raglan îi aruncă o privire lui Voss.

— Nu-s genul ei.

Roz zâmbi.

— Ei, nu mai spune?! Doar ți-am zis: aici, noi spunem lucrurilor pe nume.

Raglan continuă să se uite la clădirea de peste drum, în timp ce răspunse la telefon.

— Raglan.

— Maguire, e târziu la voi, văd că nu te-ai culcat încă.

— Avem câteva persoane foarte îngrijorate atât aici, cât și în Israel. Nu există niciun plan provizoriu de lovitură de stat în Iran. Mosadul stă ca pe ace și am mai pus și eu paie pe foc. Cică ar fi vorba de unii nemulțumiți din cadrul forțelor speciale și de pe la agențiile de informații. Toată treaba mustește de o vreme. Oamenii lor care se ocupă cu schimburile comerciale fuseseră de părere că sancțiunile impuse de americani erau prea laxe și, odată ce China a încheiat acordul cu Iranul, asta i-a făcut să se pregătească de răscoală.

— Dacă Mosadul dă pe gușă la americani, sunt ca și mort.

— Deocamdată i-am strunit eu pe israelieni; la fel ca noi, și ei vor să evite asta. Nici ei nu știu cine e implicat în chestia din Statele Unite. Nu pot oricum să dea totul în vileag și să își oprească oamenii, cel puțin nu încă. Dar dacă au într-adevăr concetățeni implicați în conspirație, atunci totul se duce dracului din punct de vedere diplomatic.

— De ce îmi spui toate astea, Maguire?

Vocea acestuia era calmă, iar informațiile relatate concise.

— Prin anii 1980, CIA a înființat o tabără de antrenament în Honduras pentru grupările de rebeli Contras din Nicaragua. Aici se antrenau rebelii și brigăzile morții. Când s-a încheiat mandatul lui Reagan, Senatul american a închis-o. Acum cincisprezece ani, o companie americană de securitate a cumpărat complexul la un preț de nimic.

Maguire începu să enumere o serie de directori ai companiei.

— Sunt morți, îi spuse Raglan. Figurau în acționariatele companiilor-fantomă, i-au folosit drept paravan. Asta apucaseră să descopere Zeller și senatorul Thomas.

— Complexul e în folosință, Raglan. Contractanții sunt cei de la Executive Decision Management.

Raglan simți cum îi pică fisa chiar în acel moment: EDM era gruparea din spatele cortinei.

— În timpul războiului din Irak au avut o înțelegere cu guvernul american să trimită mercenari din Honduras și Venezuela în Irak și Afganistan, dar s-au dat la fund acum doi-trei ani. Cred că știu unde e baza lor și unde își țin armamentul, zise Maguire. Nu te poți duce singur acolo.

— Timpul se scurge, iar viața lui Casey Zeller atârnă de un fir de păr. Dă-mi coordonatele locației.

— Trimite-mi ce a găsit Zeller.

— Negociezi când viața unui om atârnă în balanță.

— Încerc să mă asigur că am ceva concret în cazul în care ajungi hrană pentru crocodili. Am nevoie de dosarul ăla drept probă.

— Iar eu am nevoie de cuvântul tău de onoare că nu-l vei da mai departe.

— Iar eu ți-l dau, cu excepția cazului în care sfârșești mort sau îmi ceri ajutorul.

— În eventualitatea morții mele, răspunse Raglan. Sau dacă îți dau eu semn.

— De acord. Imediat vin și coordonatele.

După câteva clipe i-au apărut pe ecran o serie de coordonate de latitudine și longitudine.

— Le-ai primit? întrebă Maguire.

— Da.

Îi trimise linkul criptat de unde putea descărca documentele.

Trecură câteva momente, apoi Maguire zise:

— Doar o serie de numere?

— Am vrut ca treaba să fie simplă pentru băieții tăi care se ocupă cu informațiile. Nu-ți uita promisiunea pe care mi-ai făcut-o: sunt dovezi. Nu le lăsa să ajungă la cine nu trebuie.

— Voi proceda cum am convenit, Raglan.

— Încă ceva, Maguire.

— Ce?

— Jack Swain era în spatele întregii conspirații.

— Înțeleg. Mai știm și de altcineva?

— Nu încă. Oricum, mă îndoiesc. El era cel cu legăturile: Venezuela, America Centrală, Pentagonul. Se ocupa de toate aspectele legate de acoperire și dedesubturi.

— Atât cei de la Pentagon, cât și de la Agenția de Informații

pentru Apărare vor fi furioși. Poți să-l ții sub control?

— Oarecum ai putea spune asta. L-am omorât.

Încheie apelul înainte să vină și replica de la Maguire.

Voss ieșise din clădire în pas alert. Raglan se trase pe locul pasagerului când ajunse ea la mașină. Izbi portiera, porni motorul autoturismului Acura și demară în trombă pe partea cealaltă a străzii.

— Deocamdată toate bune.

— Ce le-ai spus?

— Că trebuie să verific contorul de parcurs pentru vehicule, întrucât e relevant în cadrul anchetei aflate în curs de desfășurare.

— Cât mai avem până la parcul auto?

— Cinci minute. Se află la un cvartal distanță, înspre est. Intru doar eu cu mașina, pentru că vor verifica persoanele care doresc să intre pe poartă.

Făcu o buclă mai amplă printr-o zonă semiindustrială mohorâtă și neîngrijită, apoi trase pe dreapta lângă un șantier cu silozuri stivuite și echipament greu de uzină. Pe o plăcuță scria că era deținut de un contractant care turna asfalt.

— Parcul auto e mai încolo, pe drumul ăla care duce într-o parte. N-ai să ai unde să aștepți. Stai aici și îți dau eu mesaj când mă îndrept spre ieșire. Te poți preface că ai venit să cauți un loc de muncă pe șantier.

Verifică oglinzile retrovizoare. Nu mai era nimeni pe acolo la ora asta în afară de muncitorii care acționau mașinile de turnat asfaltul.

— Pari oricum că ți-ar prinde bine o slujbă.

O urmări cum se îndreaptă spre poarta principală, cum îi arată legitimația paznicului, apoi documentele prin care i se permitea accesul. Bărbatul îi făcu semn să treacă. Mașina dispăru în marea de mașini parcate în incintă. Vizavi de locul în care aștepta Raglan era o mică parcare. Autoturismele se aflau toate staționate cu spatele la un gard de metal. Încercă să-și mai omoare timpul. Merse vreo 45 de metri într-o direcție, apoi se întoarse și o luă înapoi. Arăta mai puțin dubios dacă se mișca decât dacă stătea pe loc. Mări distanța cu încă vreo douăzeci de metri după cea de-a patra tură, apoi își verifică ceasul, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Mai luă o pauză de câteva minute și verifică șantierul. Cei câțiva bărbați de acolo nu-i dădeau atenție, căci se concentrau pe ceea ce aveau de făcut. Raglan se uită în lungul străzii: nu era deloc trafic. Zona asta era puțin probabil să fie frecventată de oricine nu avea treabă cu materialele de construcții sau cu autoturismele sechestrate. Trecuseră 27 de minute. Văzu că se apropie un autoturism de culoare închisă. Intră în incinta șantierului,

se ascunse în spatele pilonului de la poarta principală și urmări mașina care încetini, apoi viră spre parcul auto. Îi recunoscu pe cei doi detectivi care făcuseră parte din descinderea de la Zeller.

Formă numărul lui Voss. Niciun răspuns. Îi trimise repede un mesaj de avertizare.

Detectivul înalt, afro-american, se dădu jos din mașină și vorbi cu paznicul de la poartă. Dacă utilajele din spatele lui Raglan n-ar fi fost atât de zgomotoase, poate că briza ar fi purtat vocile acestora până la el. Paznicul făcu semn înspre parcare, iar detectivul urcă numaidecât înapoi în mașină și demară în trombă printre rândurile de autoturisme. Era clar că paznicul le spusese că venise cineva de la FBI ca să inspecteze vehiculele ridicate de acasă de la Zeller. Raglan o luă la goană peste drum, spre un camion de marfă de mici dimensiuni care era parcat cu spatele lipit de gardul înalt de aproape patru metri. Urcă pe capotă, apoi pe acoperiș și sări peste gardul solid. Ateriză cu picioarele flexate, apoi se rostogoli. Fugi repede ca să nu-l vadă paznicul din cabina sa, mergând aplecat printre rândurile de vehicule, de asemenea având grijă să nu-l zărească nici detectivii din mașina lor. Deja parcurseseră cam 300 de metri, când au virat printr-o deschizătură între mașini. Ploaia începuse iar, inițial măruntă, după care tot mai puternică, biciuindu-i fața, pe măsură ce vântul împingea norii care veneau dinspre celălalt mal al râului Potomac. Ignorând ploaia, Raglan zări mașina lui Voss. Aceasta gândise bine: parcase la 50 de metri de Honda și de motocicletă. Mașina era ferită, amestecându-se printre miile de alte autoturisme. Îi văzu părul blond cum sălta pe când se îndrepta spre mașină. Detectivii luaseră o curbă, dar accesul era blocat de alte mașini; se dădură amândoi jos. Îi văzu cum se despart, fiecare încercând să-i taie calea lui Voss.

Polițista, ținând pistolul cu ambele mâini, o strigă pe nume, dar Voss n-o auzise că se apropie din cauza ploii care bătea furioasă în capotele mașinilor. Se întoarse brusc, văzu că era prinsă și ridică mâinile. Ploaia fusese de partea lui Medina, dar și a lui Raglan, căci nu-l auzise nimeni cum se apropie. Fugi înspre Delaney, care era concentrat să ajungă la Voss și la partenera lui. Nu-l observă și nu-l auzi deloc pe Raglan, care se apropia din lateral. Când îl văzu, era deja prea târziu. Îi scăpă un mormăit surprins când Raglan îl izbi trântindu-l. Se roti, încercând să adune suficientă forță cât să-l lovească pe Raglan, dar nu reuși. Raglan îl împungea cu genunchiul în spate și îl prinsese într-o strânsoare în jurul gâtului. Îi pusese propria armă la cap, neslăbind deloc presiunea.

— Lasă arma! îi strigă polițistei.

Medina se afla între Raglan, care îi țintuise partenerul la pământ, și Voss, care acum avea Glock-ul îndreptat înspre ea; Medina o scăpase din vedere doar câteva momente, privindu-și partenerul

căzut.

— Medina, fă cum spune, zise Voss.

Era calmă, deloc grăbită, iar tonul îi exprima hotărârea.

Medina era prinsă la mijloc. În cel mai bun caz, putea trage și apoi să se ghemuiască, însă englezul avea să-i ucidă partenerul. Se predă.

Înjură în spaniolă când Voss o împinse fără menajamente spre o mașină, o puse să depărteze picioarele, îi scoase cătușele de la curea și îi prinse încheieturile trecând cătușele prin mânerul portierei unui Chevrolet vechi.

Raglan îi luă cătușele lui Delaney și procedă la fel.

— Ești nebună, îi spuse acesta lui Voss. Ești agent federal, ce mama naibii?

Voss îl ignoră și-i scoase pantofii lui Medina, după care îi azvârli înspre grămada de metal vechi.

Raglan îi strânse bine cătușele lui Delaney, așa că acesta făcu o grimasă, ceea ce-i atrase atenția. Îi desfăcu cravata și i-o legă la gură, ca să nu poată vorbi.

— Ascultă-mă cu atenție, îi spuse Raglan pe un ton calm pe când scotea gloanțele unul câte unul din încărcătorul Glock-ului. Am să-ți zic exact ce s-a petrecut. Nu vreau să mă repet. Ești polițist, așa că poți judeca singur ce am să-ți spun. Jack Swain conducea o operațiune ilegală. A încercat să mă împuște și a fost ucis în legitimă apărare.

Dezasamblă arma și aruncă piesele lângă Delaney.

— Descoperisem câteva documente în care figurau numele celor implicați într-o conspirație de anvergură. Vorbesc de senatori care sunt încă în funcție și de foști șefi din cadrul serviciilor de informații. Senatorul Mike Thomas urma să dea totul în vileag. Swain a fost cel care a organizat asasinarea lui. Pe mine m-au luat de țap ispășitor. O asasină i-a ucis pe senator, pe un bărbat din Florida și pe TJ Jones. Verificați firele de păr găsite în pumnul lui Jones și consemnările poliției. Eu am fost ținta schimbului de focuri de la motelul din oraș. I-am arătat dovezi în acest sens agentei Voss și e de partea mea. Nu putem avea încredere nici în Kim Burton, nici în CIA sau în oricine altcineva din cadrul comunității serviciilor de informații, cel puțin până nu aflăm cine e implicat în chestia asta. Deci, domnule detectiv, puneți presiune pe cei doi pe care i-ați arestat la Zeller acasă. Faceți teste balistice pe armele lor de asalt, pentru că au fost utilizate în atacul asupra senatorului. Apoi, odată ce ați pus piesele laolaltă, voi, și nu altcineva, să fiți cei care aduceți cazul la cunoștință superiorilor, odată ce știți în cine să vă încredeți.

Se uită în ochii lui Delaney.

— Dacă eu sunt cel pe care îl urmăriți tu și agenții federali, atunci de ce nu vă ucid acum? Sunt pe urmele adevăraților criminali.

Ăsta e adevărul, amice.

Stropii reci de ploaie li se scurgeau tuturor pe chip. Delaney scutură capul, privindu-l cu furie pe Raglan prin perdeaua de ploaie. Mimă ceva neinteligibil, dar Raglan nu-i dădu atenție. Îl căută prin buzunare, îi scoase telefonul, îl ridică să-l vadă Voss, ca să procedeze la fel cu mobilul lui Medina, apoi îl strivi cu bocancul. Scutură în aer cheile de la mașină și de la cătușe, apoi le lăsă pe jos suficient de aproape încât Delaney să-și întindă talpa și să le tragă spre el. Raglan păru deodată îngrijorat și-i ajustă acestuia călușul.

— Ai cravata strâmbă, exclamă batjocoritor.

Intră pe jumătate în mașina celor doi detectivi și scoase din bord stația de emisie-recepție. Se îndreptă spre Voss, care aștepta lângă Medina imobilizată. Detectiva nu avea pantofi, iar în gură i se îndesase una dintre propriile șosete, cureaua fiindu-i folosită ca să-i țină călușul. Raglan se uită la ea, apoi la Voss.

— Femeia asta are numai prostii în gură, zise Voss.

— Acum chiar că da, admise Raglan.

Îi făcu semn să se îndrepte spre mașină. Nici Delaney și nici Medina nu puteau vedea unde era parcat autoturismul lui Voss, așa că nu l-ar fi putut identifica.

— Ai luat stickul?

— Luat, spuse ea arătând înspre buzunarul de la piept.

Raglan zâmbi și întinse mâna.

— N-ai încredere nici acum după toate prin câte am trecut?!

— Hai, nu-i momentul să faci pe sensibila cu mine.

Voss știa că-i aparținea lui, așa că-i aruncă lanterna. Raglan deșurubă capacul și scoase stickul USB de producție militară. Era uscat și nedeteriorat, la fel ca atunci când îl ascunsese înăuntru.

Ajunseră la mașină.

— Mă bag în portbagaj până ce trecem de poartă, apoi așteptăm schimbul și îl luăm înapoi pe Casey Zeller în viață.

— Și după?

— Plecăm undeva unde e cald, departe de vremea asta oribilă.

57

Raglan îi spuse să meargă la un centru comercial unde era și un magazin cu articole sportive. Voss nu obiectă când îi zise ce să cumpere. Intră pe ușa laterală, ținu capul în jos și evită camerele de supraveghere; nu avu mare lucru de cumpărat. Plăti cu numerar, fără vreun act de identitate, fără card bancar. După încă un sfert de oră, Raglan și Voss așteptau într-o parcare supraterană aflată la periferia orașului, în nord. Ambii se uitau la panoramă. În depărtare, clădirea Capitoliului se ridica semeață peste acoperișuri. Voss era surescitată. Raglan se uită cum bătea cu degetul în volan.

Femeia ridică din umeri.

— Ăsta e orașul meu. Acum îmi pare mic. Am lucrat aici ani de zile. Știu fiecare alee amărâtă și casă mizerabilă în care se adună drogangiii să-și bage în vene. Am fost implicată în tot felul de schimburi de focuri cu bandele care fac trafic de droguri: Barrio-18, MS-13, ăia care-și zic „Micii șmecheri”. Bandele astea…

Scutură din cap și continuă să se uite la oraș. Raglan se gândi că, probabil, în acele momente revedea imaginile în minte și rememora clipele pline de adrenalină.

— …afro-americani, hispanici, cambodgieni, chinezi, coreeni. Erau cu toții gata să ucidă sau să fie uciși. Le stătea în natură să omoare, iar noi le făceam pe plac și le întorceam favoarea când eram nevoiți. Da, așa stătea treaba: ei sau noi. Știam cu toții de ce parte a gardului ne aflam, dar uite ce ne-a făcut Swain mie și echipei mele! Ambuscada aceea mi-a ucis doi colegi. Profesioniști adevărați, oameni inimoși, cu familii frumoase; iar pe capul meu a căzut totul. Lennie Elliot, un informator FBI plătit, m-a jucat pe degete, recunosc.

Trase adânc aer în piept.

— Iar Swain a fost implicat încă de la început, pentru că îi ajuta la spălarea de bani, astfel încât alții să poată achiziționa armele.

— Swain e terminat. Gata, încearcă să dai deoparte ce-a fost. Îi prindem și pe ceilalți. Tu îl vrei pe informator, eu pe blondă.

Se uită la el.

— Tu mereu obții ce vrei?

— Deocamdată, da, răspunse el.

— Chiar crezi că-l vor lăsa pe Zeller în viață?

— Dacă ne jucăm bine cărțile.

Se uită la ceas.

— Cred că, în momentul în care pun mâna pe stick, ne vor vrea morți pe mine și pe Zeller. Din fericire pentru noi, nu știu nimic

despre tine. Cel puțin, din câte îmi dau seama. Femeia nu te-a menționat deloc atunci când am vorbit la telefon, ceea ce înseamnă că Swain nu împărtășise cu ea suspiciunile cu privire la tine.

— Dar le dai dovezile.

— Nu contează. Cel puțin nu acum. Au ajuns pe mâini bune.

Înainte să apuce să-l întrebe mai multe, Raglan primi un SMS.

— Bun, începem, îi spuse.

Trimise mesaj înapoi, prin care le solicita o dovadă că Zeller e în viață.

În mod evident, ucigașii se așteptau la asta, așa că primi numaidecât o fotografie în care apărea Casey Zeller, cam „șifonat". Cineva îi ținea lângă cap ediția de dimineață a unui ziar local, pe care figura data.

Voss porni mașina pe când Raglan citea mesajul.

— O oră până la schimb. La nord de oraș e un șantier de remodelare urbană.

Îi arătă fotografia pe care o primise imediat după cea cu Zeller. Clădirea imensă oferea locuri pentru cel puțin 50 de mașini, dar parcarea era goală. Din semnul de pe clădire lipseau litere, dar rămăseseră suficiente încât să le spună că era vorba despre „Compania de curățătorie industrială din districtul Maryland".

— E lângă autostrada I-27?

Raglan rulă să citească mesajul.

— Da.

— Știu unde e, spuse ea. Cu puțin noroc, ne ia 45 de minute. Terenul a fost scos la vânzare acum câțiva ani. Proiectanții de la Consiliul local se tot ceartă cu dezvoltatorii de multă vreme, de când compania a dat faliment.

Își scoase și ea telefonul și introduse adresa în aplicația de hărți. Îi arătă lui Raglan.

— E împrejmuit, iar partea din spate dă spre o zonă industrială.

Făcu o mișcare de-a latul ecranului cu ambele degete și mări imaginea cu harta șantierului.

— Văd clădiri abandonate pe dreapta, dincolo de gard, dar îmi vor fi de folos pentru a trece neobservată.

— Vor sta la pândă și vor urmări zona cu atenție.

— Da, dar despre mine nu știu că sunt cu tine. Conduc eu până acolo, apoi tu intri cu mașina prin față. Exact la asta se vor și aștepta. Un singur om cu mașina. Fără întăriri.

— Nu. Dacă totul merge cum vrem, atunci vom avea nevoie de mașină după aceea. Dacă intru cu mașina, se vor asigura cumva că nu o mai pot folosi. Lasă-mă la un cvartal distanță, apoi așteaptă pe poziție.

Încuviință. Raglan avea dreptate. Voss călcă pedala de

accelerație, iar mașina viră atât de aproape de parapeții curbați din ciment care marcau rampa de ieșire de pe autostradă, încât Raglan se gândi că avea să-i sară o portieră în orice clipă. Dar era bună. Se uită la Raglan și zâmbi. Știa și ea asta.

Cu patru minute înainte să se facă ora, Raglan ajunse la poarta din fața fabricii abandonate. Poarta din sârmă avea lacăt. Asfaltul din parcare avea peste tot crăpături din care ieșeau buruieni și arăta la fel de neîngrijit și de părăsit precum tencuiala scorojită a clădirii. Raglan așteptă. Dintr-o intrare laterală apăru un bărbat tuns până la piele, căruia începuse deja să-i crească părul câțiva milimetri, îmbrăcat cu o geacă de piele, care parcurse zona de parcare cu pași mari și, uitându-se atent la mașinile care treceau, descuie poarta. Îi făcu semn lui Raglan să intre, apoi încuie lacătul.

— Mergi zece pași, apoi oprește-te și ține mâinile la vedere.

Raglan se conformă. Portarul era american get-beget. Purta bocanci de armată și o curea lată pe sub geacă, la care sigur ținea arma. Îl percheziționă pe Raglan. Știa ce face. Raglan nu era înarmat. Americanul îi făcu semn înspre partea întunecată a clădirii, de unde venise el.

— Acolo.

Raglan merse de-a lungul parcării neîntreținute, pe lângă clădire, unde văzu un Chevrolet Suburban parcat astfel încât să fie ferit privirii dinspre șosea. Au ajuns la o ușă de metal care ducea înăuntru. Raglan ar fi putut să-i facă felul celui care îl însoțea chiar atunci, dar n-avea niciun rost, și o știa și tipul. Acesta îi zâmbi politicos când deschise ușa și pofti prada asasinului înăuntru. Raglan știa că dacă Voss nu se va afla în clădire, după cum discutaseră, atunci și el, și Zeller aveau să fie morți curând.

Clădirea goală era atât de vastă, încât ar fi putut adăposti atât un teren de fotbal, cât și alte spații. Pe ambele părți se aflau utilaje imense, în afară de ultimii optzeci și ceva de metri pătrați. Judecând după urmele de pe jos, mai fuseseră și alte utilaje țintuite cu șuruburi în ciment pe plăci mari din metal, dar se vedea că fuseseră scoase de multă vreme. Un comitet de „întâmpinare” format din patru bărbați și asasina blondă stăteau în semicerc lângă peretele din capăt, privind în lungul culoarului imens. Odată intrat pe acea ușă laterală, Raglan era acum la aproximativ 45 de metri de ei. Blonda era înaltă. O tânără suplă, cu aspect atletic, ceea ce nu se văzuse pe cameră în intervalul scurt cât vorbiseră la telefon. Purta pantofi sport, colanți mulați din lycra, o bluză strâmtă de sport, probabil fabricată dintr-un material special, și o geacă de ploaie largă. Părea să poată acționa pe orice fel de teren, indiferent de condițiile meteo. Ucigașul perfect.

— Îi ai la tine?

— Vreau să-l văd pe Zeller.

— Sigur că da.

Întoarse puțin capul și făcu un semn. O ușă din spate se deschise și intrară doi bărbați care îl târau pe Zeller după ei. Nu putea să se țină pe un picior, care părea rupt.

— E dur tipul, zise blonda.

— I-ați rupt piciorul?

Ridică din umeri.

— Aveam nevoie de informații. Abia atunci ne-a spus că există și un dispozitiv de stocare și că e la tine.

— Casey? strigă Raglan.

Niciun răspuns.

— E viu, zise femeia.

— Casey? încercă Raglan din nou.

Unul dintre bărbații care îl țineau pe Zeller îi trase o palmă ca să-și recapete cunoștința. Zeller ridică capul și-l privi pe Raglan.

— Raglan. Scuze, a trebuit să le zic.

Zeller era rănit, dar urma planul. Atât el, cât și Raglan erau conștienți că s-ar fi putut ajunge la asta.

— Aduceți-l încoace, spuse Raglan.

Femeia dădu iar din cap, semn ca aceștia să se conformeze. Cei doi îl târâră pe Zeller care șchiopăta, așezându-l sprijinit de un utilaj vechi. Preț de o clipă păru că cei doi voiau să-l pună pe Raglan la pământ.

— Nu e necesar, zise femeia. Raglan ne va da dispozitivul de bună voie.

Raglan i-l întinse unuia dintre cei doi, care i-l înmână imediat femeii; era evident că ea conducea echipa. Unul dintre ceilalți merse spre ea cu un calculator și introduse stickul în slot.

Femeia clătină din cap.

— E criptat.

Expresia ei facială nu se schimbă deloc, însă în ochi se citea amenințarea.

— Raglan?

— Nu știu codul de acces. Dacă l-aș fi știut, aș fi făcut o copie. Doar Zeller știe codul necesar pentru deblocare.

— Atunci a venit vremea să încheiem socotelile.

Tonul ei transmitea un mesaj simplu: se scursese timpul.

— Spune-i, îi zise Raglan lui Zeller, care își intră din nou în rol și scutură din cap. Spune-i, Casey. Doar știi și tu cum se termină toată treaba.

— Nu! insistă Zeller.

Raglan îngenunche lângă el.

— Zi-le codul, apoi plecăm de aici.

— O să ne ucidă, gemu Zeller, iar durerea de la bătăile primite i se simțea în voce.

Raglan se uită la Zeller, apoi la femeie. Părea să fi fost convingător: un bărbat care le picase în capcană. Îndeajuns de nesăbuit încât să nu aibă niciun plan de scăpare, fiind nevoit să facă schimbul.

— Dă-le codul ca să avem o șansă de scăpare. Îți promit.

— Te cam pripești cu promisiunile, Raglan, spuse Aram-banou.

— Am făcut o înțelegere că nu ne ucideți.

Preț de-o clipă, asasina păru nesigură. Ochii îi scrutară clădirea, în încercarea de a vedea dacă Raglan avea cumva întăriri. Zâmbi.

— Raglan, ești singur. Ești dat în urmărire de autorități, n-ai cale de scăpare.

— Lasă să-mi fac eu griji în legătură cu asta.

Îl ajută pe Zeller să stea mai confortabil.

— Spune-i.

În acele momente, jocul actoricesc al lui Zeller era demn de Hollywood. Chipul i se contorsionă de la angoasă, încercând să prelungească acele clipe finale dinaintea deciziei. Într-un final, încuviință.

— E 26-9-7-26-1-7.

Bărbatul aflat în fața laptopului tastă numerele și așteptă câteva secunde.

— Merge.

Aram-banou zâmbi.

— Așa se încheie socotelile noastre.

Acesta era semnalul pentru oamenii săi, care începură să ridice armele. Raglan nu putea decât să spere că Voss era pe poziție.

Așa și era.

Deodată, pe pieptul asasinei apăru un punct roșu de laser.

— Am și eu prieteni, zise Raglan. Ai obținut ce voiai. Dacă încerci ceva acum, pușca cu bătaie lungă te va ucide prima. S-ar putea ca oamenii tăi să ne rezolve pe mine și pe Zeller, dar tu vei fi moartă înainte să te prăbușești la pământ. Privește-l ca pe un târg corect. Acum n-au mai rămas decât socotelile neîncheiate dintre noi doi.

Iranianca se uită în jos la punctul necruțător de pe pieptul ei, apoi în direcția unde credea că se află trăgătorul nevăzut. Se vedea că își analiza șansele de reușită.

— Are linia de tragere liberă, spuse Raglan. Pleacă acum și mai prinzi câteva zile pe Pământ până te găsesc eu.

— N-ai să mă găsești niciodată, iar de vei avea vreodată nenorocul, vei muri. Mi-am încheiat treburile în țara asta. Am obținut ce-am vrut, iar tu ar trebui să fii recunoscător că tu și prietenul tău

mai sunteți în viață.

Raglan o privi în ochi.

— Ai ucis doi oameni buni, nevinovați. Cum am spus mai devreme, într-o noapte voi veni să te ucid și va fi o moarte grea. Ai zilele numărate din clipa asta.

Venise vremea să ia o decizie. Aram-banou era pricepută, dar până și ea știa că riscul de a-l ucide pe Raglan pe loc era prea mare. Privi iar în jos la punctul care se încăpățâna să rămână acolo. Ea și echipa sa începură să se retragă, continuând să urmărească din priviri străfundurile fabricii, încercând să vadă unde ar putea fi trăgătorul ascuns. Retragerea a fost lentă, însă laserul a rămas tot pe pieptul femeii până la final, când au dispărut cu toții. Raglan auzi mașina lor cum demarează în trombă, cu roțile scrâșnind.

De undeva din sala imensă se auzi vocea lui Voss.

— Raglan?

— Liber! strigă el.

Se aplecă spre Zeller.

— Ar trebui să-ți rup și celălalt picior.

Zeller încuviință.

— N-am vrut să pierd controlul dosarului, iar acum au pus mâna pe tot ce aveam. Zi-mi, te rog, că ai dat informațiile mai departe.

— Sunt pe mâini sigure și încă mai avem timp să dăm de blondă și să aflăm unde țin armamentul.

— Care noi? zise Zeller, chinuindu-se să se ridice în picioare cu ajutorul lui Raglan.

Apăru și Voss dintr-o parte.

— Agent special Jenna Voss, fă cunoștință cu Casey Zeller, cel care a început toată nebunia asta.

Zeller o măsură pe Voss din priviri și văzu că nu avea la ea decât arma din dotare la șold și un accesoriu de cătare cu laser care se montează pe pușcă.

— Dumnezeule, nu aveai pușcă?

— Doar cătarea, nu aveam nevoie de mai mult.

— Mamă! exclamă Zeller. Amintește-mi să nu joc niciodată poker cu tine.

58

Trecuseră nouă ore și 46 de minute de când plecaseră de la complexul unde se aduc vehiculele sechestrate de poliție, iar Jenna Voss ieși de pe autostrada I-95 îndreptându-se spre un orășel din Carolina de Nord. Respectase limita de viteză, întrucât nu voia să le dea ofițerilor de patrulă de pe autostradă motiv să îi tragă pe dreapta.

Îl duseseră mai întâi pe Zeller la spital, pentru a primi îngrijiri medicale, mereu atentă să nu fie urmăriți, în eventualitatea în care ucigașa iraniană ar fi decis că Raglan și Zeller încă reprezentau o amenințare. Realist vorbind, totuși n-ar fi avut motiv. Pusese mâna pe dispozitivul pe care erau stocate informațiile în format electronic, iar Raglan era în continuare dat în urmărire generală. De ce să atragă atenția asupra ei și echipei sale? În intervalul de timp cât îi luase lui Raglan să o sune pe soția lui Zeller și să stabilească să fie transportat cu o ambulanță privată în statul Pennsylvania, bănuia că asasina va fi dispărut deja fără urmă. Zeller știa și el că implicarea sa ajunsese la final.

— Odată ce ajungi la Stroudsburg, găsește un avocat de drept penal și dă o declarație pe proprie răspundere despre tot ceea ce știi și ce s-a petrecut, îl instruise Raglan. Apoi asigură-te că dosarul ajunge înaintea unui judecător. Dat fiind faptul că e vorba despre fapte petrecute într-un alt stat, va trebui să ai în vedere jurisdicția locală. Dă-i numele detectivilor Medina și Delaney de la Poliția Metropolitană din D.C. După asta, pleacă de acolo în Canada, până ce se încheie toate socotelile neterminate. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Casey.

Zeller fu de acord.

— I-am promis Annei că te aduc acasă. Nu mă face să vin iarăși după tine, căci e muncă grea, nu glumă.

Raglan și Voss așteptaseră până la sosirea ambulanței. Plătiseră firma privată din banii Annei Zeller, prin cardul său bancar, prin intermediul telefonului. Urmăriseră apoi mașina cum pleacă cu Zeller. El și Voss porniseră spre sud.

Raglan nu-i spusese mare lucru pe drum, ci doar ce aflase de la Maguire.

— Cum ajungem în America Centrală? îl întrebase ea. Deja figurăm în bazele de date ale aeroporturilor cu persoanele date în urmărire.

— Nu știu încă. Oricum, un lucru e sigur: nu putem șofa.

Deja ajunseseră departe de Washington și, deși sigur apăruseră la buletinele de știri pe posturile naționale, Raglan era de părere că, într-un orășel, știrile locale prezentau mai mult interes pentru public. Sorții erau de partea lor. Voss și Raglan scoseseră bani de la un bancomat înainte de a părăsi capitala. Dacă autoritățile îi verificau cardurile lui Voss și sesizau retragerea, cel puțin aveau timp să-și concentreze căutările în zonă în următoarele câteva ore. Raglan se întrebă dacă Delaney luase în serios tot ceea ce îi spusese el. Își aminti că Voss îi spusese că unul dintre foștii colegi de-ai lui Delaney se număra printre victimele de la casa senatorului. Asta ar fi trebuit să-l motiveze într-atât, încât să urmărească pista, iar în decurs de 48 de ore un judecător din Pennsylvania avea să le pună celor doi detectivi tot felul de întrebări.

De când îl salvaseră pe Casey Zeller, Voss băgase de seamă că Raglan își tot menaja partea cu rana. Era evident că momentul în care sărise gardul de la complex, coroborat cu toate prin câte trecuse, îl marcase.

— Cred că ar trebui să luăm o pauză, Raglan. Noaptea traficul e mai liber, așa că șansele de a trece neobservați se reduc. În plus, trebuie să ne ocupăm de rana ta. Am o trusă medicală în portbagaj.

Se uită urât la ea.

— Putem merge mai departe.

— Nu ești de folos nimănui dacă nu schimbi pansamentul, insistă ea. Nu-i nevoie decât ca un polițist de patrulă plictisit, aflat în tura de noapte, să tragă pe dreapta o mașină care circulă singuratică pe autostradă la primele ore ale dimineții.

Avea dreptate. Adevărul e că simțise cum se desprind câteva copci când sărise gardul.

— În regulă.

Îi spuse să găsească cel mai ieftin motel. Autoturismul ei Acura era suficient de vechi încât să se încadreze în peisaj. Dacă ar fi fost mai scump, nu s-ar fi potrivit deloc cu restul mașinilor din parcare. Găsiră un motel chiar vizavi de un centru comercial. Era ieftin, curat, iar în față se aflau parcate vreo șase camionete și dubițe pentru transport mobilă și livrări. Un popas convenabil pentru cei care aveau de parcurs distanțe lungi.

Raglan îi spuse lui Voss să meargă ea înainte să-și achite camera, apoi intră și el după douăzeci de minute să-și închirieze o cameră, asigurându-se că nu erau apropiate în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie și era identificat unul dintre ei. Recepționerul din tura de noapte abia ridică privirea să se uite la ei.

Ajuns în cameră, Raglan se dezbrăcă în boxeri și maiou și se uită la rana urâtă. Trebuia să schimbe și pansamentul de pe coapsă. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

Voss intră repede când el întredeschise ușa; adusese trusa medicală compactă. Abia se abținu să nu se holbeze la trunchiul lui aproape complet dezgolit.

— S-au desprins vreo două copci, îi zise el. Am spălat rana, dar am nevoie de un antiseptic.

Voss încuviință și puse geanta pe măsuță, în vreme ce el se așeză pe marginea patului. Raglan se întoarse să se uite la rana din lateral, gata să o șteargă cu soluția.

— Mă ocup eu, îi spuse ea. Stai liniștit. Mi-e mai simplu.

Raglan încuviință. Jenna se spălă pe mâini, apoi șterse ușor pielea din jurul rănii urâte. Sigur îl durea, dar nici nu tresări. Fața ei era foarte aproape de a lui când se aplecă să îi pună un pansament curat, după care îl prinse cu bandă adezivă și înfășură cu tifon. Când se ocupă de rana de pe coapsă, se lăsă în genunchi și prinse câteva copci pe lățimea tăieturii.

— Pot să pun eu bandajul pe rana asta, spuse Raglan fără prea mare convingere.

Mâna ei zăbovi pe coapsă.

— Lasă-mă pe mine.

Spusese asta ca pe-o șoaptă.

Pulsul de la gât îi crescu.

Când termină de pus bandajul, Raglan îi cuprinse capul în mâini și se aplecă s-o sărute. Voss închise ochii și rămase neclintită. Un sărut lent, fără grabă. Oftă. Amândoi știau că nu puteau merge mai departe.

— Ai să-ți deschizi iar rănile, îi spuse ea.

Raglan încuviință.

— Oricum, a meritat să încerc.

Voss se dădu înapoi.

— Momentul nu e potrivit, Raglan. Ai nevoie de odihnă, mai avem de tras.

Nu era nimic de obiectat, căci avea dreptate. Rana îl durea al dracului de tare, iar corpul său chiar avea nevoie de câteva ore ca să se refacă.

Deodată le atrase atenția televizorul; pe postul CNN era un reportaj despre cazul lor. Raglan schimbă postul: era și pe Fox. Pe ecran apăreau mari pozele cu el și Voss. Însă nimic despre Delaney și partenera lui. Nu se spuse nimic nici despre marca autoturismului lor. Era doar un reportaj informativ, care nu dură mai mult de două minute. În principal, era vorba despre moartea unui director din conducerea Pentagonului, nimic mai mult.

Raglan spera că astea erau toate informațiile pe care le avea FBI-ul, și că nu încercau să ascundă faptul că știau despre autoturismul lor marca Acura. Cântări șansele în gând. Dacă Voss fusese repartizată în Virginia, oare mașina ei personală fusese înregistrată drept autoturism

al unui angajat, în vederea accesului în parcare? În caz afirmativ, atunci agenții federali sigur verificaseră și aveau deja numărul de înmatriculare.

— La tine la serviciu au cumva actele mașinii?

— Nu, spuse ridicând din umeri. Trebuie să ocupi o funcție de rang superior ca să primești loc de parcare. Eu parcam în parcarea principală, unde vin și vizitatorii.

— Totuși, avem nevoie de o altă mașină, e mai sigur, îi zise. Cineva o să-și amintească. Și avem de mers vreo șapte ore până la Miami. Deja ar trece prea mult timp. E întuneric acum, du-te să muți mașina. Du-o undeva în capătul parcării și șterge-o de amprente. Asigură-te că e parcată cât mai în spate, lângă ventilatoare și tomberoane. Trebuie să scăpăm de ea.

— În regulă, zise ea și ieși.

Ceea ce se petrecuse mai înainte între ei avea să rămână, poate, pentru altă dată.

Raglan aruncă o privire afară, apoi încuie ușa în urma ei. Sună să comande o pizza la numărul pe care îl găsi pe o carte de vizită de lângă telefonul din cameră. I se spuse că avea să dureze cam douăzeci de minute. Închise și sună în Franța, la Sokol, de pe mobil. Acesta din urmă răspunse rapid.

— Păsăroiule, trebuie să ajung repede în Honduras. Nu pot lua un zbor comercial. Mă îndrept spre Florida și vreau să plec de acolo. Știm pe cineva?

— Bravo, văd că nu te-au rezolvat încă.

— Vreo două copci pe aici și o băutură țeapănă pe dincoace mi-au ținut laolaltă sufletul și trupul.

— Danny, nu știu să fie nimeni prin State care să te poată ajuta, cel puțin nu de când am activat noi în Legiune. Pot începe să dau câteva telefoane, dar o să dureze câteva zile până găsesc pe cineva. În plus, dacă nu găsim vreun pilot curajos sau un cărăuș care transportă droguri cu o barcă de mare viteză, n-ajungi nicăieri.

— Trebuie să existe vreo cale. Nu știm pe nimeni prin America Centrală? Belize? Guatemala?

— În care să ne putem încrede? Acolo e Vestul Sălbatic, îți închipui că vreunul dintre băiețașii ăia din carteluri o fi activat în Legiune cu noi? Folosește acte false și ia un avion de la Miami.

— Sunt fugar, Păsăroiule. O să mă repereze. Deja am ajuns la știrile naționale. Atunci când ești căutat de FBI, viața e mai grea.

— Zeller?

— L-am găsit. Se duce la soția lui.

— Bun. Cât despre călătoria ta în Honduras… Trebuie să găsim o barcă rapidă sau un avion. Am să caut, să văd ce găsesc.

Raglan încheie apelul. Ieșirea din State avea să fie prima

problemă, apoi urma buba și mai mare, cu jungla hondurianã și ce avea să găsească acolo. Dar trebuia să le ia pe rând. În primul rând trebuia să fure o mașină.

Se auzi o bătaie în ușă. Raglan aruncă o privire pe geam, apoi îi descuie lui Voss.

— Am ascuns mașina tatei în spatele motelului. Am dezumflat și două roți ca să nu fie nimeni tentat s-o fure. Vreau s-o găsesc tot aici când ne întoarcem.

Raglan îi dădu bacșișul minim băiatului care livrase pizza, căci altfel ar fi putut să-l țină minte. Acum, Raglan avea să fie invizibil. Un tip neîngrijit, nebărbierit, obișnuit, unul dintre mulții clienți din acea seară.

— Ne trebuie o cale de a ieși din țară, zise Raglan pe când mâncau. Eu n-am niciun om de legătură aici, știi tu pe cineva?

Voss clătină din cap.

— Și eu sunt în vizor, ca tine.

Mai luă o felie de pizza.

— Poate, totuși, spuse ea, gânditoare. Da, s-ar putea.

Nu mai zise nimic. Raglan așteptă. Voss făcu o grimasă.

— Nu sunt șanse mari să meargă, dar bine că măcar avem opțiunea asta.

Se șterse pe mâini și scoase telefonul din buzunar.

— Am un prieten care are o barcă.

— Va trebui să fie una mare și rapidă, avem cale lungă de parcurs.

Voss își clătină ferm capul.

— Are barca de care avem noi nevoie. Garantat. Tipul ăsta pescuiește în largul oceanului.

— Bun, tu întreabă-l. Între timp, eu scriu o listă cu tot ce ne trebuie. Zi-i că-l plătim.

Voss mai luă o gură, se ridică și se duse spre ușă.

— Zi-mi de ce ai nevoie. Trebuie să verific ceva mai întâi.

59

La 4 și 17 dimineața, Raglan se dădu jos din pat, își trase blugii pe el și simți cum îl deranjează pielea din jurul copcilor. Oricum, nu era la fel de rău ca înainte să i-o curețe și să i-o bandajeze Voss. În astfel de momente trebuie să te bucuri de micile clipe de noroc.

Ieși, mergând prin zonele întunecate de pe lângă motel, și se îndreptă spre barul deschis până noaptea târziu, aflat la câteva sute de metri depărtare, pe care-l zărise când intraseră în oraș. Părea să fie unul dintre acele locuri zgomotoase, unde lumea petrece până dimineața. Scăldate în lumina firmei de neon văzuse cel puțin douăzeci de mașini. Luminile însă fuseseră stinse cu vreo două ore în urmă, iar instinctul lui Raglan îi spunea că aici veneau preponderent localnicii să bea. Probabil unii plecau abia ținându-se pe picioare pe la două dimineața, prea beți să conducă.

Rămăseseră trei mașini. Un Audi vechi de șase ani, o autocamionetă de vreo doi ani pe care era lipit un abțibild ce anunța că proprietarul e simpatizant al Confederaților, și un Chevrolet Impala care părea să fie vechi de vreo două decenii. La cum arăta vopseaua, părea că mașina supraviețuise unei furtuni de nisip, căci pe alocuri se vedea direct metalul caroseriei. Scaunele erau rupte și ambalaje de la fast-food zăceau aruncate sub bancheta din spate. Era o mașină pe care n-ar fi furat-o nimeni, motiv pentru care proprietarul nici nu se sinchisise s-o încuie. Sigur valora mai mult la fier vechi decât dacă o vindea.

Portiera se deschise cu un scârțâit, apoi Raglan se așeză la volan și băgă în contact șurubelnița cu cap plat pe care o luase din trusa de scule de la Voss din mașină. Îl surprinse faptul că motorul torcea destul de bine. Evident că proprietarul se îngrijise mai mult de partea mecanică decât de decorul din interiorul mașinii. Conduse încet înapoi pe drumul de acces de la bar până ce ajunse la o intersecție care îl aducea tot pe drumul principal și la o distanță de o sută de metri de parcarea liniștită a motelului. Se opri lângă mașina lui Voss, așa că cele două autoturisme erau acum despărțite de tomberoane. Aruncă mizeriile din mașină, apoi montă plăcuțele de înmatriculare de la Acura pe noua „achiziție”. Dacă găsea cineva mașina lui Voss și voia să afle proprietarul, avea nevoie de numărul de șasiu ca să îl descopere. Oricum, până atunci, vor fi departe de Carolina de Sud, se gândi el.

Când terminase, sunase la camera ei, dar nu-i răspunsese. Apoi cineva bătu la ușa lui. Voss se afla în prag și adusese două cafele care

miroseau îmbietor, însoțite de brioșe cu afine. Zâmbi, își aruncă pe pat șapca și puse „ofrandele” pe măsuță.

— Am găsit o cafenea deschisă non-stop la câteva străzi distanță. M-am gândit să pornim la drum cât mai devreme.

Se uită la el: era îmbrăcat și gata de plecare.

— Cum e rana?

— Bine, sunt refăcut. Ai vorbit cu amicul care are barcă?

— N-a răspuns. Mai încerc.

Încă șapte-opt ore de mers până în Miami. Radioul făcuse figuri, nu mergea să pui CD-uri, plus că aerul condiționat și instalația de încălzire dăduseră probabil colțul demult, asta dacă mașina venise cu astfel de facilități de la bun început. Cu toate astea, motorul mergea de minune și, dacă Raglan călca accelerația în reprize, tușea nesigur, ca și cum își curăța țevăraia și îți dădea de știre că e hotărât să nu te dezamăgească. Drumul era drept, iar soarele avea să iasă curând. Nu era așa de rău, ci doar inconfortabil. Voss îl sună din nou pe Ronnie Diaz. De data asta răspunse.

— Ronnie, Jenna sunt. Tot încerc să dau de tine.

— Știu, zise agentul FBI pensionat.

— Nu mi-ai răspuns.

— Pentru că ești fugară, iar eu am ieșit la pensie și nu țin neapărat să fiu arestat. Dumnezeule, Jenna, ești dată în urmărire pentru crimă.

— N-am ucis pe nimeni și am nevoie de ajutor, zise ea.

— Păi, altfel de ce-ai suna? Pun pariu că nu vrei să mă întrebi cum merge cu pescuitul.

— Ronnie, Lennie Elliot trăiește. Nu doar că e implicat în spălare de bani și trafic de droguri, dar face parte și dintr-o conspirație de amploare, centrată pe achiziții ilegale de armament. Am o pistă în acest sens. Vreau să pun mâna pe el. Mă poți ajuta?

Ronnie Diaz nu zise nimic. Voss aștepta. Raglan se uită la ea. Continuă să aștepte, în speranța că șansa de a-l prinde pe cel care îi atrăsese în capcană pe ea și echipa sa avea să-i trezească simțul dreptății lui Diaz.

— Ești sigură de asta?

— L-am văzut într-o poză. Jack Swain, directorul adjunct al Serviciului Clandestin de Apărare, conducea o operațiune ilegală în America Centrală. Vorbim aici de pești mari: senatori și contractanți din mediul privat. Verifică compania EDM – Executive Decision Management. E o companie imensă, care rulează sume colosale, de sute de milioane de dolari obținuți din traficul de droguri, prin intermediul unor companii-fantomă, cu scopul de a cumpăra arme.

Când Lennie Elliot ne-a înscenat toată debandada cu descinderea, asta n-a fost nimic pe lângă operațiunea pe care o păzesc ei cu adevărat. Probabil le suflam direct în ceafă, doar că nu știam cât de aproape eram. Ne-au omorât oamenii, Ronnie. Mai sunt și alte informații, dar dacă ce ți-am spus până acum nu-i suficient ca să te conving, înțeleg.

Îl auzi cum oftează. După patru decenii petrecute în slujba legii, n-avea cum să închidă ochii la așa ceva.

— Vorbim. Cât îți ia până în Pelican Harbor?

— Șapte, opt ore.

— Trimite-mi un mesaj și zi-mi de ce ai nevoie. Lasă mașina în parcare, apoi mergi până în capătul pontonului lung. Te aștept acolo. Barca mea e un Sea Ray, de vreo nouă metri. E bătrână, ca mine, dar să fiu al naibii dacă nu mai avem amândoi oarece zvâc.

Închise.

Voss păru nesigură, căci stătea și se holba la ecranul negru al telefonului.

— Poți avea încredere în el?

Încuviință.

— Dar se pune în pericol. Abia a ieșit la pensie și ar putea pierde totul. N-ar fi trebuit să apelez la el, numai că nu știu ce altceva să fac.

— Apelăm la prieteni când suntem nevoiți s-o facem. Ține la părerea ta și, în fond, e decizia lui.

Voss încuviință și privi prin perdeaua de ploaie la drumul mohorât ce se întindea în fața lor. În acea clipă, Raglan simți că era vulnerabilă. Luase și ea aceeași decizie de a-și periclita viața și cariera pentru a se încrede în el.

— O scoatem noi la capăt, îi spuse.

— Raglan, îl vreau pe nenorocitul care mi-a omorât colegii.

— Atunci hai la treabă, zise Raglan și apăsă pedala de accelerație.

Motorul gemu și mașina demară în trombă. Aveau nevoie amândoi de tot norocul din lume.

60

După câteva ore parcurse pe autostrada I-95, se apropiau deja de Vero Beach.

Voss își aminti când îl urmăriseră pe Raglan și îl văzuseră cum petrece un timp cu puștiul. Aici începuse legătura ei cu Raglan, când instinctele îi spuseseră că era mai mult decât un simplu turist. Privind retrospectiv, nu se înșelase deloc.

— Familia ta e aici.

— Mâine pleacă acasă.

— Suntem aproape. Ai putea să-i vezi.

— Nu. Agenții federali sigur stau ascunși prin boscheți. Știi și tu asta.

— Cum rămâne cu puștiul?

— A trecut prin multe.

— Atunci de ce nu oprim să-l suni măcar? N-o să-ți poată urmări cartela preplătită.

Raglan clătină din cap.

— Nu las niciodată sentimentele să-mi stea în cale, Voss. Trebuie să mă concentrez pe ce am de făcut, la fel și tu. Nici măcar nu ne-am apropiat de cei pe care-i urmărim și s-ar putea oricum să nu reușim, dar până ce nu știm că am făcut tot ceea ce ne stă în putință, n-avem nevoie de nimic care să ne distragă atenția.

*

S-au îndreptat spre periferia orașului, iar Voss îi dădu indicații spre Portul Pelican Harbor.

— Ia-o la stânga pe pasarela JFK, zise ea, făcându-i semn să iasă de pe bulevardul lung. La jumătatea drumului, virează la semafor.

Raglan traversă șoseaua cu două benzi, ajungând apoi pe un drum deschis. Luciul de apă parcă îi chema. Voss îi arătă unde să parcheze. Lumina soarelui se reflecta pe cimentul parcării.

Raglan smulse cu mâna plăcuțele de înmatriculare pe care le luase de la mașina lui Voss. Aceasta se uită la el: parcă ar fi tras un leucoplast de pe o rană pulsândă.

— N-avem de ce să le facem cadouri polițiștilor, se justifică el. Dacă văd numărul ăsta de înmatriculare aici pe o mașină furată, agenții federali vor ști pe cine să caute în port: pe amicul tău. Pun

pariu că nimeni de pe-aici n-o să dea atenție unui Chevrolet vechi și ruginit fără numere de înmatriculare. O să-l ridice și o să-l ducă la fier vechi ca să fie distrus.

Voss încuviință. Raglan avea dreptate. Aruncă plăcuțele în ocean.

— Sper că poți avea încredere în tipul ăsta, îi zise lui Voss, căci suntem descoperiți aici ca niște coșuri pe curul unui nudist.

— I-aș încredința viața mea, răspunse ea și își luă rucsacul micuț din mașină. Pe-aici.

Raglan o urmă.

— Nu pentru viața ta îmi fac eu griji.

Au mers așa de-a lungul digului care împrejmuia ambarcațiunile legate la chei. Ajunși la o barcă cu motor, nici urmă de cineva la bord. Dacă prietenul lui Voss se hotărâse să își apere mai degrabă pensia, iar agenții FBI din Miami voiau să-i ia prin surprindere pe agenta lor care acționa pe cont propriu și pe fugarul care o însoțea, aici ar fi făcut-o, gândi Raglan. Oameni înarmați apărând brusc din interiorul bărcii și un vehicul care să vină dinspre dig, pentru a-i lua prin învăluire. Gata joaca.

Voss îl strigă.

— Ronnie?

Bărbatul pe care Raglan îl acostase intenționat la Centrul Spațial, când ajunsese inițial pe pământ american, își făcu apariția din cabină.

— Jenna, zise acesta cu o expresie precaută. Hai jos. Nu vreau să mă vadă lumea stând la taclale cu doi infractori.

Au coborât amândoi și au intrat în cabină, la răcoare. Scaunele din piele și mobilierul laminat din lemn de cireș se încadrau bine în spațiul mic, dar bine echipat. Raglan aruncă o privire înspre partea din față a bărcii, unde se vedea cabina cu pat dublu. În laterala micului salon erau o masă pentru hărți și un raft cu diverse hărți împăturite, lângă care se afla o banchetă. Cu toate acestea, avea suficient echipament electronic ca să nu-i trebuiască aceste mijloace analogice.

Ronnie Diaz îl urmărise pe Raglan cum analizează totul.

— Sunt de modă veche și nu cred că ar trebui să mă bazez numai pe judecata unui sistem GPS de rahat care poate fi oprit ca să-i facă ăștia mentenanță. Le am instalate dacă e nevoie, dar prefer să mă bizui pe hărți. Luați loc.

Voss și Raglan s-au așezat unul lângă altul pe banchetă, în vreme ce Diaz scoase o carafă cu apă rece din frigider și umplu trei pahare. Raglan simți menta din cuburile de gheață.

— Ronnie, mulțumim pentru… începu Voss.

Acesta ridică o mână ca s-o oprească înainte să apuce să zică ce

avea de spus.

— Nu-mi mulțumi, Jenna. Nu vă pot ajuta cu ce vreți voi.

Voss nu putu să-și ascundă dezamăgirea.

— Barca asta n-ar putea nicicum să ajungă până în Honduras, îi explică Raglan. Cât poate duce cu un rezervor, vreo 240 și ceva de kilometri, eventual puțin peste? zise el, căutând confirmare de la Diaz, care aprobă din cap. Avem nevoie de o ambarcațiune cu o capacitate mult mai mare de-atât.

— Asta, și plus că va dura prea mult să ajungeți acolo pe mare, mai mult decât aveți voi timp la dispoziție, completă Diaz.

Raglan bău apa răcoritoare. Voss se uita la fostul ei partener.

— Ronnie, tot ceea ce avem nevoie ca să punem capăt mizeriei ăsteia e în Honduras. Toate aeroporturile au semnalmentele noastre. Cât ne ia să ajungem până la Key West de aici cu barca?

— Dacă am grijă la viteză și la combustibil, ajungem în cinci sau șase ore, dar acolo e apendicele țării. Nu-i nimic pe acolo decât oceanul, nisipul și o industrie turistică bazată pe faptul că a trăit Hemingway în zonă.

Voss clătină din cap.

— Da, dar mai e ceva, Ronnie. Au un hidroavion. E un Grumman Mallard. Poate face o călătorie de peste 3.200 de kilometri. Dacă pilotul are grijă când zburăm deasupra Cubei, ne va duce la destinație fără să fim reperați.

Diaz se holbă la ea, apoi la Raglan, care era la fel de surprins ca și el.

— Dar nu avem bani să-l plătim, zise Diaz.

— Știu, dar am persuasiunea și influența de partea mea.

Ridică mâna pentru a le face semn celor doi să nu-i mai pună întrebări.

— Aveți încredere în mine. Vă explic mai încolo, dar acum trebuie să plecăm.

Diaz ridică din umeri și porni motorul, apoi merse pe culoarul care ducea spre cabina pilotului.

— Buda-i acolo. Apa se trage prin presiune, așa că atunci când vomiți, nu băga capul prea tare în vas.

Rânji. Voss se strâmbă.

— A, și am făcut patul la prora. Asta înseamnă în față, dacă nu știai. Partea aia mai ascuțită a bărcii.

Îi aruncă o privire lui Raglan.

— Ei i se face rău și în cada de baie.

Raglan ieși de pe banchetă și îl urmă pe Diaz. Se întoarse spre ea.

— Și ți s-a părut că asta e o idee bună?

— Uite ce e, poți să mă azvârli într-un elicopter și n-am nici pe

naiba, dar nu fac față în tinichelele astea care îți provoacă greață. N-ai idee cât de tare vreau să-i prind pe nenorociții ăștia, Raglan, chiar dear fi să borăsc tot drumul până în America Centrală. Sunt dispusă să mă sacrific.

Motoarele puternice cu capacitatea de cinci litri mugeau, iar barca începu să se miște.

Porniseră la drum.

61

Raglan a stat cu Diaz pe punte, în vreme ce acesta a condus barca afară din port și departe de oraș. Odată ajunși în spațiu deschis, apăsă pe accelerație, iar prora despică apele liniștite, lăsând în urmă jetul puternic al elicei. Raglan adora aerul acela sărat care îi biciuia fața. De ani buni nu mai gonise astfel pe apă într-o barcă semi-rigidă de mare viteză, ca atunci când trupa sa de comando pornea la atac. Acum, simțea cum viteza și mișcarea valurilor alungau oboseala ce se instalase în trupul său rănit.

— Frumoasă barcă, zise el. Cred că FBI-ul oferă o pensie bunicică.

Ronnie Diaz ridică privirea înspre bărbatul care, după el, dăduse naștere tuturor necazurilor în care se găseau.

— Ei, am luat și eu o mită.

Preț de o clipă se văzu că îl luase pe Raglan prin surprindere cu remarca sa. Apoi îl observă pe bărbatul mai în vârstă cum începe să râdă. Diaz îi aruncă un rânjet strengăresc.

— Așa îi iau pe toți cei care mă întreabă asta. Pe vremuri, așa o barcă era undeva pe la un sfert de milion. Iar acum, două decenii mai târziu, valorează treizeci de mii. Am vândut tot ce-aveam. N-am avut mare lucru. Dacă mi se face dor de o baie fierbinte și să mă uit la televizor, mă cazez o săptămână la motel.

Tăcu, îndreptându-și atenția asupra orizontului.

Se îndepărtaseră mult de uscat, iar Diaz păstră maneta de accelerație în poziție fixă. Raglan era mulțumit să păstreze amândoi tăcerea. Probabil Maguire deja digerase toate informațiile pe care le primise în dosar. Avea să țină totul pentru el până ce toate piesele din puzzle căpătau sens și era clar în cine se putea încrede. O auzi pe Voss vomitând dedesubt. Diaz clătină din cap, dar continuă să se uite la apă.

— Din prima zi mi-a zis că nu ești un simplu turist. E o agentă bună, și au luat-o drept țap ispășitor pentru o operațiune care primise undă verde de sus. Toată treaba a afectat-o tare. Pur și simplu i-au aruncat cariera la gunoi. Informatorul le-a dat un pont fals, dar știai deja asta, nu?

— Da, răspunse Raglan.

— Dacă pune mâna pe el, sper să nu-l omoare. Are nevoie de el aici. Sigur nemernicul va încheia o înțelegere, așa că ea își va putea spăla reputația și o va băga din nou în Echipa de Salvare a Ostaticilor.

— De ce îmi spui toate astea?

— Fără niciun motiv. Vorbesc și eu ca să treacă timpul și ca să-ți spun că, dacă lucrurile o iau pe arătură, ceea ce garantat se va întâmpla, te poți baza pe ea să-ți apere spatele.

Se uită la el.

— Eu vă ajut cât pot, dar la un moment dat agenții federali vor pune totul cap la cap. Voi fi băgat în toată treaba indiferent dacă-mi convine sau nu. Și țin să precizez că nu-mi convine.

— Dar iată-te aici.

— Am făcut o alegere. Au tratat-o nedrept, iar cazul ăsta merită soluționat. Nu-mi plac răufăcătorii și chiar îi urăsc pe cei care încalcă principiile siguranței naționale la care ținem. Am să fac deci ce pot.

Făcu semn înspre una dintre cutiile de depozitare.

— Acolo găsești ce-ai cerut.

Raglan se ridică și își regăsi echilibrul contra balansului bărcii, după care deschise cutia încăpătoare. Înăuntru era o geantă de voiaj neagră mare, din nailon. O scoase, o sprijini de spătarul banchetei și desfăcu fermoarul.

— Le-am lăsat așa, fără să le aranjez. Aveți două rucsacuri.

M-am gândit că o să vreți să vă puneți voi lucrurile. Scuze, am uitat de busola pe care o ceruseși.

— Nicio problemă, răspunse Raglan. E foarte bun, mersi!

Diaz îl urmări pe Raglan cum își trece degetele peste un șomoiog de bancnote de dolari prinse cu un elastic.

— Ai acolo 500 în bancnote mici, folosite. Prelate de pus sub corturi și curele autoblocante. V-am luat și câte un Glock cu amortizor; n-au serie, deci nu poate fi identificată proveniența. Fiecare are câte două încărcătoare pline. Cu mâncarea stați bine două-trei zile dacă drămuiți ce aveți. Cele două telefoane prin satelit s-ar putea să fie ultima voastră șansă să scăpați de acolo, dar știi și tu doar că sunt inutile sub plafonul format de coronament. Va trebui să găsiți un luminiș ca să puteți suna. Am pus și vreo două rachete de semnalizare și două cuțite de luptă de calitate decentă. Din ce știu eu, Hondurasul are cea mai mare rată a criminalității de pe întregul continent american. Ai peste tot bande, traficanți, răpitori și cărăuși; vă duceți într-un iad. Ești conștient de asta, nu?

— Nici nu mă așteptam la altceva, răspunse Raglan.

— Aha.

Diaz se adânci și mai mult în spătarul scaunului de pilot.

— N-o lăsa să moară.

Îi aruncă o privire lui Raglan.

— O să fiu al dracului de nervos dacă nu se întoarce teafără și nevătămată.

— Am să fac tot ce pot.

— M-am asigurat că aveți și spray anti-insecte. În junglă vă

mănâncă de vii țânțarii, dar presupun că deja știai asta, din moment ce mi-ai și cerut să vă fac rost.

Aruncă o privire spre Raglan, dar nu era nevoie să-i confirme ceea ce știa deja că e evident.

— Bineînțeles că știai asta. Tot felul de căcaturi de gâze purtătoare de virusuri care te omoară mai repede decât un glonte.

Se auzi cum Voss vomita atât de tare, încât și-au aruncat iar câte o privire. Voss n-avea nicio șansă să atragă nici măcar țânțari dacă nu reușea să treacă peste răul de mare. Raglan își aminti momentul când se oferise voluntar să facă parte din Divizia Aeroportată din cadrul Legiunii. Stăteau cu toții claie peste grămadă în neîncăpătorul avion de transport, plin cu tot felul de echipament, în vreme ce aeronava hurducăia prin aerul turbulent din cauza curenților de aer, zburând la o altitudine joasă, de 152 de metri, iar unii, bărbați duri în toată firea, vomitau de nu mai puteau. De la duhoarea aia simțeai și tu cum îți ajunge fierea în gât. Era plin de recruți agitați, disperați să se deschidă odată ușa ca să simtă aerul rece, vântul și zgomotul motoarelor, care să-i elibereze din chin.

Raglan se ridică, apoi se echilibră odată cu balansul, și coborî sub punte. Voss era într-o stare deplorabilă. Se aplecă și o ridică în brațe, departe de vasul toaletei. Era prea slăbită ca să se opună, așa că-l lăsă s-o care pe punte. O sprijini de banchetă, cu fața înspre stropii de apă care săreau în toate direcțiile la prora, apoi băgă mâna în lada frigorifică și scoase o doză de apă tonică.

— Bea asta, o să-ți facă bine.

Voss cuprinse doza cu ambele mâini; tremura toată de la starea de greață. O dădu lacomă pe gât, clătină apoi din cap și râgâi zgomotos.

Raglan zâmbi.

— Ne-au mai rămas doar patru ore.

Voss strivi în pumn doza și afișă un zâmbet curajos, după care se aplecă repede peste margine și vomită iar.

62

Umilirea la care fuseseră supuși detectivii Delaney și Medina pălise la scurt timp, când Delaney își convinsese partenera să ancheteze ceea ce le spusese Raglan, rapid și apelând la toate resursele pe care le puteau obține din cadrul departamentului. Uciderea unui senator era deja anchetă la nivel federal, cu ajutor din partea poliției; uciderea unui veteran afro-american ținea strict de poliție, iar acum un director adjunct de la Serviciul Clandestin de Apărare fusese împușcat în jurisdicția lor, ceea ce însemna că aveau motive întemeiate să insiste ca ei să conducă ancheta. Ambii erau conștienți că atât Unitatea de Protecție a Pentagonului, cât și propria lor divizie de anchete interne aveau să insiste ca FBI-ul să preia controlul, așa că nu-i surprinsese deloc faptul că nu le fusese permis accesul în biroul lui Swain. Evident că agenții federali deja se instalaseră acolo, puseseră lacătul pe ușă, iar rivalitatea dintre agențiile de apărare a legii fusese clar demarcată. Atât FBI-ul, cât și Agenția de Informații pentru Apărare și Pentagonul le trântiseră ușa în nas, ceea ce lui Delaney i se părea totuși un lucru bun.

— Bun? zise Medina pe când se întorceau la mașină. Agenții federali ar trebui să se rezume la răpitori și la pornografia infantilă, completă ea.

Delaney ridică din umeri. Nu făceau decât să urmeze etapele normale. Asta presupunea să se conformeze când autoritățile federale spuneau că se ocupă ele. Prin urmare, făcuseră sluj, așa cum se și așteptau agenții FBI, ceea ce fusese, așa cum subliniase Delaney, o manevră bună. Agenții federali aveau să se certe între ei, în vreme ce el și Medina își vedeau de treabă și luau la puricat fiecare aspect legat de viața lui Jack Swain. Atunci când Raglan nu-i ucisese în parcare și îi spusese lui Delaney toate cele petrecute, acea neîncredere cinică tipică polițiștilor se estompase pe moment. El și Medina deschiseseră un dosar pe numele lui Swain, dar deocamdată nimeni nu vorbea despre el. Singurul lucru care le ajunsese pe la urechi nu făcuse decât să ridice semne de întrebare.

— Doar eram amândoi conștienți că n-o să avem noroc la Pentagon, spuse el pe când se urcau în mașina lor, un Ford Taurus. Cel mai probabil, de îndată ce au aflat că a murit, i-au strâns tot din birou. În plus, dacă Kim Burton lucrează acum pentru serviciile de contrainformații, atunci are oricum legături cu celelalte servicii de informații, legături despre care n-o să aflăm noi nimic oricum o dăm. Poate că englezul avea dreptate în ceea ce o privește. Pe Voss a

convins-o.

— Vreau s-o bag la răcoare pe nenorocita aia, zise Medina cu ciudă pe când pornea motorul.

Delaney își puse centura de siguranță și adulmecă aerul.

— Ți-ai pus șosete curate azi-dimineață?

— Du-te dracului, Delaney.

Apăsă pedala de accelerație. Delaney oftă și zâmbi.

— Tot aceeași gură spurcată.

În mai puțin de patruzeci de minute au sosit la cartierul rezidențial în care locuise Jack Swain. Odată ajunși la etajul zece, văzură că ușa avea bandă galbenă pe diagonală și era păzită de un polițist de la Poliția Metropolitană. Mai încolo, pe hol, un tip îmbrăcat la costum și care stătea cu spatele se întoarse brusc spre ei.

— Vreo problemă? îl întrebă Medina pe polițistul de la ușă, în timp ce se uita înspre tânărul care se apropia cu pași repezi.

— Nu. Tipul ăsta zice că e de la filiala locală a FBI-ului, cică a venit să…

Agentul FBI îl întrerupse.

— Nu-i nevoie să-l puneți pe sticlete să vă zică de ce am venit. Mi s-a spus să-i verific apartamentul lui Swain.

Delaney făcu o grimasă, în vreme ce ofițerul de la ușă zâmbi. Tânărul agent FBI era depășit de situație, doar că n-o știa încă.

— „Sticlete”? repetă Medina.

Avea zâmbetul acela care le dădea lui Delaney și polițistului de înțeles că, în mai puțin de un minut, tipul nu avea să mai stea tot acolo. Dacă totuși rămânea în același loc, cel mai probabil avea să se țină cu ambele mâini de zona genitală.

— Fiule, văd că te-au pus ăștia să lucrezi prea multe ture de noapte. Pun pariu că îți petreci mare parte din timp uitându-te la reluări din serialul Columbo. Nu le mai zicem „sticleți” ofițerilor în uniformă. Îi respectăm pe bărbații și femeile care sunt în slujba capitalei.

— De parcă m-ar durea în cur. Anchetez moartea unui angajat federal. Voi doi, împreună cu Poliția Metropolitană, obstrucționați ancheta. Vorbim aici de o chestiune de siguranță națională.

— N-ai ordin judecătoresc, nu-i așa, fiule? întrebă Medina.

— Ce?

— Vezi tu, Procuratura din Districtul Columbia are o autoritate amplă, care cuprinde mai multe jurisdicții. E procurorul federal pe toată capitala, așa că noi avem autoritate aici. Domnul Swain a fost ucis în „ograda” noastră, la fel și ceilalți doi bărbați din clubul de noapte lângă care a fost găsit Swain.

— Eu n-am autoritate? repetă el nevenindu-i să creadă.

— Te-ai bărbierit azi-dimineață, Agent – aruncă o privire în jos la portofelul lui deschis, în care avea insigna și legitimația – Monroe?

— Poftim? zise agentul frustrat.

— Eu nu cred, răspunse Medina. Când ai să fii destul de mare ca să poți umbla cu o lamă de unică folosință fără să te rănești, atunci poți veni să te joci și tu cu ăia mari.

Zâmbi.

— Până atunci, du-te dracului.

Se aplecă pe sub banda galbenă și intră în apartament. Delaney zăbovi îndeajuns încât să-i zâmbească în semn de consolare.

— În locul tău, aș face cum a zis. O colegă de-a ta i-a băgat o șosetă în gură, așa că încă e cam iritată. Deocamdată, FBI-ul e Inamicul Public Nr. 1 pentru ea. A, și are dreptate: anchetăm o crimă, deci noi avem autoritate.

Delaney intră și el în apartament.

Agentul special Monroe era pur și simplu stupefiat. Scutură din cap și se întoarse.

— Zi bună! strigă polițistul după el, apoi adăugă pentru sine, zâmbind: „Mârlanule”.

Odată intrați în apartament, Delaney îi urmă exemplul lui Medina și își puse și el papucei din plastic și mănuși, după care se îndreptă pe hol spre camera de zi. Era un apartament spațios: două dormitoare, birou și priveliște panoramică asupra orașului. Fusese mobilat elegant, probabil de un profesionist de la magazinele acelea de designer din centru, își zise Medina în sinea ei, uitându-se cu atenție la apartamentul vraiște. Zâmbi. Criminaliștii în salopetele lor albe răsturnaseră totul cu susul în jos.

Delaney păși cu grijă peste mobila răsturnată, aruncând câte o privire la ce mai rămăsese pe acolo. Se opri la o măsuță pe care era un telefon fix cu robot integrat. Asta îi atrăsese atenția.

— De ce-ai ține un telefon analog în epoca digitală? spuse el mai mult retoric.

— Unora le place să țină un receptor adevărat la ureche, zise Medina venind lângă el.

Delaney întoarse compartimentul robotului. Apăsă butonul. Tăcere.

— Niciun mesaj de salut, remarcă.

— Poate nu era genul care să înceapă cu saluturile, spuse Medina.

— Spre deosebire de mine, zise el.

— Exact ca tine, răspunse Medina. Nu știu, poate îi plăcea să

cheme prostituate și nu voia să folosească mobilul. Pe telefonul analog nu ai funcție de localizare.

— Dacă spionii ăștia vor să folosească un telefon fără a fi ascultați, sigur au cartele preplătite.

— Ce, vorbești din experiență? îl tachină ea.

Delaney zâmbi și ridică mâna pe care avea verigheta.

— Sunt băiat bun.

Medina oftă.

— Știu. N-am să am cu ce să te șantajez când o să intru în belele.

Îl văzu pe criminalistul-șef care intră în sufragerie dintr-unul dintre dormitoare.

— Hei, Garcia. Ați găsit ceva? îl întrebă.

Criminalistul veni spre ei și își dădu jos masca.

— Am găsit medicamente în baie. Era bolnav omul. Cancer.

— Înseamnă că asta a fost o moarte mai ușoară, zise Medina.

— Știi, câteodată poți fi o nenorocită fără suflet, comentă Delaney sec, fără să pară o critică.

— Nenorocită da, fără suflet nu. Tu ce-ai prefera: cancerul sau un glonte de nouă milimetri?

— De parc-ar fi greu de ales, îi zise Delaney lui Garcia.

Bărbatul își puse masca la loc.

— O să vă placă asta.

Detectivii l-au urmat spre șemineul pe bază de gaz. Avea o lungime de aproape un metru, cu panou de sticlă și bușteni din fibră ceramică. În laterala coronamentului coșului era un tablou de vizitare. Criminalistul se aplecă și îl deschise.

— Ca să meargă focul, trebuie racordat la magistrală, pentru flacăra de la gaz. Ăsta însă nu e băgat în priză. Pur și simplu nu funcționează.

— E frig afară, spuse Delaney. Clar aș vrea puțină căldură, măcar pentru senzația pe care ți-o oferă când te uiți la flăcări.

— Mai ales dacă ești bolnav, completă Medina.

— Exact. Plus că apartamentele astea au ferestre imense, așa că sticla reține aerul rece. Deci da, ai zice că omul și-ar fi aprins focul. Nu a făcut-o. Înainte să mă întrebați, vă spun, nu, nu e defect. Am prelevat totuși amprentele de pe sticlă și le-am găsit pe ale lui Swain.

Le arătă exact unde.

— Aici și aici, spuse el, indicându-le petele negre de pe fiecare parte a panoului de sticlă. Când vrei să cureți cealaltă parte a geamului, îl scoți din balamale și îl pui jos exact așa cum arată și amprentele sale.

— Dar de ce l-ai curățat dacă tu nu folosești șemineul și nu aprinzi focul? remarcă Medina.

— Corectă observație, replică acesta și dădu jos cu mare grijă

panoul de sticlă. Întinde mâna spre partea din față, e o muchie acolo. Am văzut-o când am luminat cu lampa și m-am gândit că vreți voi să faceți onorurile.

Delaney se conformă. Pipăi cu mănușa până ce dădu de o cutie de metal, pe care o scoase și o așeză pe podea. Avea vreo 20 de centimetri în lungime și cam zece lățime și arăta ca un penar pentru copii. Desfăcu capacul. Înăuntru erau treizeci de microcasete, aranjate frumos, dintr-acelea folosite pentru robotul telefonic.

Delaney zâmbi.

— Orice făcea Swain, se pare că avea o poliță de asigurare.

63

Ronnie Diaz menținuse ambarcațiunea Sea Ray la o viteză constantă, iar tahometrul oscilase mereu chiar sub 4.000 de rotații, așa că barca se deplasase într-un ritm confortabil, de 29 de noduri. Când soarele începuse să coboare spre linia orizontului, deja urmaseră coasta arhipelagului Florida Keys timp de peste o oră. Era aproape seară când Diaz arătă înspre portul cu formă neregulată din depărtare, care se afla între două porțiuni joase de pământ.

— Portul Stock Island. Aproape am ajuns.

Voss trecuse totuși cu bine călătoria, chiar mai bine decât își închipuise. Raglan rămăsese aproape de ea și o ținuse când vomitase, apoi îi pusese o compresă cu gheață pe frunte și se asigurase că are multă apă proaspătă de băut. Discutase ceva cu Diaz pe un ton jos și îl rugase să stea de vorbă cu ea cât de des putea, ca s-o determine să nu se mai concentreze pe orizontul în continuă mișcare. În momentul în care Diaz încetinise barca în ultima jumătate de oră, deja părea că se mai pusese pe picioare și coborî sub punte ca să facă un duș rece. Când urcă, se schimbase într-o ținută mulată sport, cu maiou și colanți, pe care o avea în rucsac. Raglan observă și că încălțase acum o pereche de pantofi sport mai solizi, pentru teren accidentat. Adecvați, aproape la fel de buni ca niște bocanci pentru mers prin junglă.

Ronnie Diaz îi zâmbi fostei sale partenere.

— Ei, vezi? N-a fost chiar așa de rău, nu?

Voss se strâmbă pe când se așeză lângă Raglan și se ținu bine de bara dinspre uscat.

— Nu mă mai plâng în veci de zborurile de noapte la clasa a doua, spuse ea.

Diaz reduse viteza, iar barca încetini și alunecă elegant pe apele din vecinătatea coastei.

— Acum că arăți și tu mai acătării și poți înregistra ce zic, voiam să-ți spun că i-am dat lui Raglan echipamentul. În geanta aia de voiaj aveți tot ceea ce vă trebuie pentru câteva zile. Bine, mai puțin câteva kilograme de judecată sănătoasă și simțul realității.

Ridică din umeri.

— Presupun că n-are niciun rost să încerc să vă conving să nu faceți asta, nu? Ultima șansă să renunțați.

Voss îi aruncă o privire ucigătoare, care să-i transmită că o deranja teribil ce le spusese.

— În regulă, zise el, lăsându-se păgubaș în fața inevitabilului.

Voss arătă în depărtare.

— Vedeți hidroavionul ăla gri acostat la chei? E „Grey Goose”[11].

Raglan și Diaz s-au holbat la hidroavionul vechi cu două motoare, care abia se mișca de la curenți. Fuzelajul purta încă urmele unui desen cu vopsea scorojită, ce înfățișa o gâscă în zbor, cu capul avântat înspre partea din față a aeronavei și cu aripile întinse pictate de-a lungul ampenajelor, către partea ventrală a aripilor avionului.

— E un avion vechi, remarcă Raglan.

— Un Grumman Mallard, supranumit și „Rața sălbatică”. Erau Buburuzele Volkswagen ale aerului. Chestiile astea țin o sută de ani. Ăla de acolo e de prin 1950. Și zici că se cheamă „Gâscan”? spuse Diaz.

— Pilotul e un nenorocit dat dracului. Pe vremuri pilota un Grumman Goose, supranumit și „Gâscă”, dar acela s-a prăbușit. Urăște ideea de a pilota un avion numit după o rață, spuse Voss, continuând să se uite la avion.

Diaz opri motoarele și lăsă barca să plutească. Se aflau la aproape două sute de metri de aeronava ancorată la ponton.

— Mai demult am demascat o operațiune a unor traficanți. Erau câțiva mafioți din Chicago, explică Voss. Unul dintre cărăuși era un pilot australian foarte priceput, pe nume Marty Webster. L-am adus de partea noastră, iar cu ajutorul său am reușit să băgăm două familii mafiote din Chicago la închisoare cu sentințe lungi. L-am introdus în programul pentru protecția martorilor și a primit un nume nou: Harry Briscoe. L-am ajutat să-și deschidă aici o afacere comercială legală. Duce provizii pe insule și, ocazional, mai ia și pasageri. Locuiește la bordul avionului. El e omul nostru. Du-ne lângă avion, Ronnie.

Diaz porni motoarele și se apropie de aeronava al cărei fuzelaj semăna cu un pântece umflat. Tambuchiul din laterala hidroavionului, aflat deasupra apei, era deschis. Diaz veni dintr-o parte, reversă turația motoarelor, astfel încât barca să încetinească la un ritm constant, după care o lăsă să plutească ușor, până ce atinse fuzelajul aeronavei chiar în apropierea aripilor.

Dinăuntru se auzi un accent tipic australian.

— Hei, oricine-ai fi, valea! Nu-s geamandură ca să-ți ancorezi barca de avionul meu!

— Harry Briscoe! Mișcă-ți fundul ăla australian încoace, răspunse Voss.

După câteva clipe, un bărbat suplu, bronzat și chel, a cărui vârstă nu era chiar ușor de ghicit și care purta o pereche de pantaloni scurți uzați și o vestă, se aplecă să se uite prin trapă.

— A, mamă, nu-mi spune: mi-ai adus belele.

— E o chestiune de viață și moarte, Harry, îi spuse Voss.

Briscoe se uită la Raglan și Diaz.

— Mie-mi par amândoi sănătoși tun.

— Nu mă refer la viețile lor, Harry, ci la a ta.

După douăzeci de minute, Briscoe stătea supărat pe unul dintre scaunele cu cadru metalic prinse de podeaua avionului, cu o sticlă rece de bere în mână. În partea din spate a aeronavei, pe micul culoar, se vedea un pat improvizat. Dar puțin lipsea ca Harry Briscoe să poată fi catalogat drept un pierde-vară care își petrece mai tot timpul hoinărind pe plajă. Diferența era că nu conducea o camionetă uzată pe care avea prinse plăci de surf. Raglan observă uniforma „oficială" atârnată lângă pat: pantaloni trei sferturi albaștri și o cămașă albă cu aripi deasupra buzunarului de la piept, ambele apretate. Poate că Briscoe părea mai necizelat în timpul liber, dar știa cum să se comporte și să se îmbrace pentru rolul său public, atunci când avea de-a face cu clienții.

Când Voss îi spuse de ce aveau nevoie, acesta lăsă capul în pământ.

— N-aș fi zis vreodată c-ai să mă șantajezi, agent special Voss. E cale a naibii de lungă până acolo. La dracu', Honduras?! Uite, aș vrea să vă ajut, sincer, dar n-am cum, scumpa. Copilotul meu s-a dus cu gagică-sa în concediu câteva zile. Habar n-am pe unde-o fi.

— Poți pilota și singur avionul ăsta, zise Voss. Nu mă lua pe mine cu rahaturi dintr-astea, Marty.

Îi căzu fața când își auzi numele adevărat și implicația care venea la pachet. În fond, cât de greu era ca noua lui identitate să ajungă la cei care voiau să se răzbune pe el?

— Preiau eu locul din dreapta. Am experiență pe motoare duble, spuse Raglan.

Briscoe se uită la el.

— Păi, ziceam și eu!

Briscoe nu se îndoia deloc de faptul că tipul din fața lui era mai mult decât capabil să facă aproape orice-i cereai. Plus că, îi era clar, Voss nu avea de gând să-l menajeze.

— E un drum ușor, răspunse Raglan. Intrăm în țară fără să fim detectați, aterizezi, apoi te întorci, găsești un loc unde să faci plinul și, gata, din nou ești aici.

Briscoe se uită la chipurile lor serioase.

— Ușor?! Stați așa, ce informații aveți voi și nu știu eu? În Key West este un aeroport al Forțelor Navale americane.

— Le comunici planul de zbor și zici că e o zonă izolată, undeva destul de aproape cât să zbori la joasă altitudine și să aterizezi. Le zici celor de la controlul traficului aerian că verifici instrumentele și, când te pregătești să aterizezi, oprești dispozitivul de recepție-emisie

automată. Astfel o să creadă că ai aterizat. Apoi însă noi plecăm mai departe, îi zise Raglan.

Rareori i se întâmplase lui Harry Briscoe să nu-i vină a lua o duşcă de bere. Omul era versat, dar sticla îi ajunse abia la jumătatea distanţei către buze.

— Da, pornim cu toţii la închisoare dacă ne prind. Mă faceţi infractor.

— Deja eşti un infractor, replică Voss. Ţi s-a comutat pedeapsa şi ai primit o a doua şansă.

— Da, o şansă s-o iau de la capăt, fără belele. Cum mama naibii vrei să fac asta?

— Dacă se duce totul pe apa sâmbetei, mă asigur eu că nu vei fi tras la răspundere de autorităţi.

— Ei, nu mai spune?! Mie mi se pare că ai de gând să faci numai belele, iar tipu' ăsta, zise el arătând cu bărbia înspre Diaz, n-a zis o vorbă de când a urcat la bord.

— Sunt agent FBI ieşit la pensie. E fosta mea parteneră. Te acoperim noi, Briscoe, zise Diaz.

— Şi ce, zici că un agent pensionat are ce sfori să tragă?

— Destule cât să se asigure că te lăsăm cu fundul în baltă dacă nu ne ajuţi acum, îl ameninţă Voss.

Briscoe părea foarte nemulţumit.

Voss arătă din cap înspre Raglan.

— A lucrat pentru Serviciile Secrete din Regatul Unit. Suntem pe urmele unor tipi periculoşi, Harry, şi trebuie ca totul să fie făcut pe neve, cu cineva în care avem încredere şi care are atât abilităţile necesare, cât şi tupeul să execute asta. Dacă se întâmplă cumva să dai de probleme de orice fel cu autorităţile, garantez eu pentru tine, iar superiorii mei îţi vor acorda imunitate. În plus, nu m-ar surprinde dacă guvernul te recompensează pentru cooperare.

Nici Raglan, nici Diaz nu-şi trădară surprinderea când Voss minţi cu neruşinare.

Harry Briscoe luă o gură de bere, îi privi pe cei trei care veniseră să-i ceară ajutorul şi ridică din umeri.

— De ce n-ai zis aşa de la bun început? Mă duc să-mi aduc hărţile.

În clipa în care Briscoe acceptase, mina i se schimbase complet. Deja nu mai era un pierde-vară care dădea beri pe gât: alese harta necesară, aşeză o tăblie în chip de masă pe scaune şi trasă o linie pornind de la poziţia lor din Key West.

— Nu putem zbura pe timp de noapte, căci aşa atragem atenţia asupra noastră chiar înainte să ajungem în aer. Bun, să vedem… la

prima oră le zic celor de la controlul traficului aerian că fac un zbor local desfășurat în conformitate cu regulile de zbor, la vedere, spre Parcul Național „Dry Tortugas”, adică… aici, zise el arătând spre un mic grup de insule aflat mai departe de Key West. O grămadă de bărci și hidroavioane fac drumul ăsta. E scurt. Raglan are dreptate. Le comunic planul de zbor și, fix înainte de aterizare, opresc transmițătorul, apoi o luăm spre sud, către Honduras, evitând spațiul aerian cubanez și pe cel mexican.

Îi aruncă o privire lui Raglan, și continuă.

— Ești un tip al naibii de șiret, amice! Nu știu de unde știi portițele astea.

— Am și eu amici ca tine, Harry, răspunse Raglan.

— Avem capacitatea necesară? întrebă Voss.

Briscoe încuviință fără să-și ia privirea și degetul de pe hartă.

— Am vreo două mii de kilometri, dar unde mai exact în Honduras aterizăm?

Raglan studie traseul și trasă o linie de-a lungul Peninsulei Yucatán, din America Centrală, dincolo de Belize și Guatemala, după care puse buricul degetului pe vârful zonei de uscat unde se află Hondurasul.

— Acolo, zise el. Lasă-ne în laguna aia. E întinsă ca suprafață.

Briscoe căzu pe gânduri, scoțând câte un „hmm” sau „aha” pe ici-colo, apoi încuviință.

— Da, se face. Chiar la sud de Jericó, în Trujillo, e un aeroport, așa că ne reperează dacă zburăm prea aproape. O iau pe ocolite, țin cât mai spre apă, apoi vin la altitudine joasă, ceva mai la nord… aici. Plec tot pe acolo.

— N-ai să ai suficient combustibil ca să te întorci, remarcă Raglan.

— Mă descurc eu.

Bătu cu palma peste hartă.

— Alimentez în Mexic, la Laguna Chunyaxché, puțin mai la sud de Cancún.

Ridică privirea spre cei trei, parcă scuzându-se.

— Știu o tipă care stă pe-acolo.

64

Ronnie Diaz porni spre țărm. Avea să înnopteze chiar acolo, în port, apoi să se întoarcă la Miami.

Briscoe le aruncă doi saci de dormit oaspeților neinvitați și le zise să-și găsească un loc pe podeaua fuzelajului din metal. Le arătă unde ținea pachetele cu rații militare de mâncare pentru serile când se făcea prea cald, după care se urcă pe locul pilotului, se târî sub panoul de comandă printr-un spațiu îngust ce dădea înspre vârful avionului, se cuibări bine și adormi.

Voss tresări când simți niturile avionului cum o împung în coaste; mai era și umezeală înăuntru. Îl văzu pe Raglan cum urcă pe fuselaj și apoi intră în apă. Privi prin tambuchi cum înoată spre pontonul de ancorare, unde se săltă și se întinse ca să-și petreacă acolo noaptea. Apa parcă presărată cu stele o îmbia. Intră și ea în apa caldă și întunecată și înotă spre el. Raglan o ajută să se urce pe ponton. Stăteau așa, unul lângă altul, uitându-se la bolta cerească. Aerul cald al nopții îi învăluia.

— Să-nțeleg că nu ți-e frică de rechini?

— S-ar îneca dacă mă halesc, zise ea zâmbind.

Raglan nu spuse nimic preț de un minut, căci deocamdată nu-l întrebase cu ce s-ar putea confrunta. Voia însă să se asigure că înțelege în ce se bagă.

— Odată ce ajungem, înaintăm înspre interiorul junglei. Stabilim și un loc unde să ne regrupăm. Acolo va fi punctul de întâlnire.

Voss încuviință. Aspectele tactice care țineau de logistică îi erau ca o a doua natură.

— Am înțeles.

— Avem telefoane prin satelit și s-ar putea să avem nevoie de ajutor la un moment dat.

— De la cine?

— Încă nu știu, dar aș tinde să zic agenții FBI.

Se holbă la el cu gura căscată.

— Poftim?!

— Uite cum stă treaba: ne băgăm într-o situație în care e probabil să fim copleșiți. Una e să ajungem doar acolo, dar alta e să și scăpăm teferi. Dacă-i oprim pe ăștia…

— Vrei să zici dacă o ucizi pe iraniancă, îl întrerupse ea.

— A, să înțeleg că tu nu ești aici strict în interes personal?! N-ai venit ca să faci o plimbare agreabilă și să fluturi stindardul american,

Voss. Vrei să pui mâna pe cel care ți-a trimis echipa într-o ambuscadă. Eu știu bine ce vreau, dar în momentul în care vor fi nenumărate arme ațintite asupra noastră, s-ar putea să avem nevoie de ajutor. Misiunile astea sinucigașe sunt prea idealizate.

— Bun, și cum chem cavaleria?

— Suni la Biroul FBI din Miami și le zici că ai fost răpită.

— De tine?

— Alege tu, vei avea nenumărate opțiuni legate de ce să le zici. Dacă un cetățean american e răpit de forțe străine, FBI-ul are dreptul de a înființa un grup operativ. Nu v-au învățat asta la Academie? Credeam că ai condus o Echipă de Salvare a Ostaticilor.

— Da, pe plan domestic.

— Tu ești cea care va putea chema întăriri când vom avea nevoie.

— Nu vor putea să ajungă la timp.

— La Baza Aeriană „Soto Cano" din Honduras e staționat un grup operativ american. Sunt acolo de ani buni și furnizează asistență medicală, ajutor în caz de dezastre naturale, precum și instruire militară. Sigur le-ar plăcea o bătaie bună. Pot veni cu elicopterele la locația noastră în treizeci de minute. Încerc doar să-ți spun că s-ar putea să vină momentul când n-o să ne mai descurcăm pe cont propriu.

Voss încuviință. Drumul ce se așternea înainte o chema. În câteva ore, avea să se înarmeze și să-l urmeze pe englez într-o zonă ostilă. Își derulă în minte scenariul preconizat: ideea de a lupta într-un mediu necunoscut clar o îngrijora.

Raglan sesiză expresia de îngrijorare care i se așternuse temporar pe chip. Voss avusese curajul de a se implica într-un schimb de focuri împreună cu echipa sa de salvare a ostaticilor, însă nu era sigur cât de mult se putea baza pe ea într-un mediu necunoscut și ostil precum jungla. Singurul lucru de care se temea era ca Voss să se blocheze complet odată ce începeau să se deplaseze prin mlaștinile de mangrove mustind de șerpi și crocodili. Mai bine să-i deschidă ochii acum.

— Uite cum stă treaba, zise el pe un ton blând. O să ne confruntăm cu un teren dur. Mlaștinile cu mangrove și râurile din junglă pot fi crunte.

Făcu o pauză ca să-i dea șansa să-și închipuie mediul acela ostil.

— Plus că vor fi și crocodili.

Văzu cum i se tensionează chipul.

— Înțeleg. Evident că m-am gândit că o să fie.

— Da, evident. Voss, ai mers până aici, dar eu acționez cel mai bine pe cont propriu.

— Nu. Merg cu tine.

— Rămâi la punctul de întâlnire și chemi cavaleria când voi avea nevoie.

— Raglan, am să stau fix în coastele tale, deci nici să nu-ți treacă prin minte să mă lași în urmă.

— În regulă. M-am gândit că merită abordat subiectul.

— Mulțumesc.

Nu mai era nimic de spus. Următoarele zile aveau să fie pline de pericole. Trebuia acum să se concentreze strict pe atingerea obiectivului propus. La momentul actual nu aveau multe informații, dar trebuiau să se descurce cu ce aveau. Raglan o privi. Pontonul oscila ușor dintr-o parte într-alta, odată cu mareea, asemenea unei saltele umplute cu apă. Nu putea nega că o dorea pe Voss și era al naibii de sigur că și ea simțea la fel. Se întoarse, cu genunchii la piept. Raglan întinse brațul și Voss se cuibări la pieptul lui.

O ascultă cum respiră. Adormise. Raglan oftă. Nimic nu se compară cu un somn bun.

65

Abia se crăpase de ziuă, iar Briscoe sunase la controlul traficului aerian și îi informase pe cei de acolo că face un zbor de testare desfășurat în conformitate cu regulile de zbor la vedere spre Insula Marco. O oră mai târziu, coborî până aproape de apă, atinse ușor suprafața, ca și cum ar fi aterizat, apoi opri transmițătorul ca să nu poată fi urmărit și întoarse spre coasta de nord-vest a Cubei. Zbură la o altitudine joasă timp de trei ore și se asigură că nu e reperat de radarele cubaneze și mexicane. Raglan efectuase verificările dinaintea zborului cu Harry și avusese grijă să fie văzut pe locul copilotului în momentul decolării de către orice trecător îndeajuns de perspicace și căruia i s-ar fi părut suspect că avionul Grumman desfășura un zbor doar cu pilotul la bord.

Drumul decurse conform planurilor făcute în prealabil. Avionul avea instrumente mai învechite pe panoul de comandă aflat deasupra capului lui Raglan, precum și un ecran modern cu funcții multiple de navigație pe consola centrală. Briscoe îi spuse lui Raglan să le apese și să le confirme pe toate pe măsură ce parcurgeau etapele antemergătoare zborului. Nivelul de concentrare și atenția la detalii îi oferea lui Raglan un sentiment plăcut de siguranță. Briscoe era foarte ordonat, la fel ca un chirurg în sala de operație. Odată ajunși în aer, îi făcu semn lui Raglan.

— Bun, amice, de-aici mă descurc eu. Tu întoarce-te la domnița ta. Trebuie să discutați serios despre ce vă așteaptă acolo jos. Din câte țin eu minte, e o întreagă harababură, de nici nu știi de unde apar belelele. Nu e un loc prietenos. Asta o știe și ea, nu?

— Am vrut neapărat să i-o spun.

Briscoe rânji.

— Da, sunt convins. Oricum, pe mine n-ai să mă vezi „bălăcindu-mă” prin mlaștinile de mangrove. Îmi place să-mi țin picioarele uscate și boașele la locul lor.

Raglan înaintă cu grijă spre cabina mică din spate, unde Voss tocmai verificase ce era în geanta pe care le-o dăduse Diaz. Își prinsese părul într-o coadă de cal. Acum, privind-o atent, lui Raglan i se părea că e o altă femeie, nu cea cu care-și petrecuse ultimele zile. Arăta de parcă fusese menită să facă asta.

— Ai idee încotro ne îndreptăm odată ce aterizăm?

Raglan desfăcu harta și se așeză pe locul aflat de cealaltă parte a culoarului. Trecu apoi cu degetul de la estuar la partea din capătul lagunei.

— Chiar la marginea lagunei e un drum care pornește dinspre micul aeroport. Briscoe o să vină suficient de departe astfel încât să nu-l repereze radarele lor. Estuarul are cam 40 de metri lățime. Va încerca să ne lase cât mai în amonte. Încercăm mai întâi așezarea asta mică de aici.

— Dacă e teritoriul ocupat de traficanți, nu ne vor ajuta.

— Dar dacă vechea bază de antrenament a CIA e unde cred eu, atunci și locul unde se ascunde Reyes se află prin apropiere. Avea o bază de distribuție unde oamenii lui Jack Swain voiau să țină armamentul. Îl vor transporta spre un port din nord, apoi îl încarcă pe un vas să-l ducă în Iran.

— Sigur au transportat marfa cu avionul până acolo. Așa că poți umple un avion militar C-130 Hercules cu suficientă marfă încât să faci ca mutarea să decurgă simplu și fără probleme.

— Nu cred. Un avion Hercules are nevoie de o pistă cu lungimea de aproximativ 1.500 de metri. Nu apare nimic aici pe hărți. Plus că dacă ar exista o asemenea pistă de decolare și aterizare, jungla ar fi înghițit-o în câteva luni dacă nu ar fi fost întreținută. Nu, s-au folosit de transportul rutier, apoi au avut nevoie de un loc unde să țină armamentul.

— Dacă ar fi avut hangare, acest tip de clădiri ar fi văzute din aer. Raglan, nu putem face asta singuri.

— Asta vom stabili când le găsim.

— Și apoi?

— Facem zgomot, creăm o diversiune și pătrundem în complexul lor.

— Nu-i operațiunea de infiltrare cea mai bine pusă la punct la care să particip.

— Cu toții am planificat atacuri în trecut, dar când vine vremea să acționezi, de obicei se duce totul dracului. Te adaptezi sau mori, Voss.

— Mă cheamă Jenna.

— Știu.

Împături harta și o puse la loc de unde o luase.

— Dar aici e vorba de treburi oficiale, deci să nu ne familiarizăm prea tare.

— Chiar și după ce s-a petrecut între noi acum două nopți?

— Dacă ești rănită sau te mușcă vreun șarpe, te las în urmă. E valabil și invers, dacă sunt eu rănit. Misiunea asta este vitală. Odată ce o ducem la bun sfârșit, cine e încă în viață se întoarce să-l ajute pe celălalt.

— Iisuse, Raglan, ai o inimă de gheață! Eu mi-am pus mereu echipa pe primul loc.

Raglan se întinse pe două scaune.

— Atunci ai greșit, Voss. Ținta e pe primul loc.

Mintea lui Voss fu inundată de tot felul de gânduri, pe când își închipuia c-o lasă să putrezească într-o junglă, departe de casă.

— M-ai lăsa să mor?

— Da.

Se ridică într-un cot, adăugând:

— Nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna. Te-ai mai confruntat cu situații critice în trecut și a trebuit să-i lași pe unii să moară.

— Dar nu pot fi la fel de detașată când vine vorba despre executarea unei operațiuni, Raglan. Încerc să îmi fac mereu un plan de rezervă pentru scenarii neprevăzute.

— Însă în cazul ăsta nu ai cum. Avem deja planificată infiltrarea, deplasarea în amonte și apoi în junglă, precum și o cale de ieșire dacă supraviețuim. Cineva încearcă să pornească un război, iar noi avem șansa să-i punem capăt. În plus, putem să-i găsim și pe cei pe care vrem să-i ucidem.

— Nu intenționez să-l omor pe Lennie Elliot. Vreau să pun mâna pe el în viață. El e șansa mea să îmi reabilitez numele și să reiau slujba pe care o aveam în cadrul FBI-ului înainte ca el să îmi dea misiunea peste cap.

— Nu gândești cum trebuie, zise Raglan.

— De ce?!

— Te duci într-o luptă cu intenția de a captura pe cineva care ți-a întins o cursă și din cauza căruia ți-au murit oameni din echipă. De aceea spun că nu gândești cum trebuie. Vei face tot posibilul să-l capturezi în viață, iar asta mă pune pe mine în pericol. Nu ezita dacă se ivește șansa: ucide-l. Apoi îi faci poză mort și-i arăți șefului tău.

— Am condus o Echipă de Salvare a Ostaticilor. Ne aflam acolo ca să salvăm oameni, Raglan. Nu eram un grup de ucigași.

Raglan se întinse la loc.

— Acum asta suntem.

66

Cam în momentul în care Harry Briscoe începuse să încline vârful hidroavionului Grumman Mallard pentru a ameriza, detectivii Delaney și Medina se aflau în fața procurorului pentru Districtul Columbia. Departamentul era cel mai mare birou de procuratură din SUA din cauza numeroaselor responsabilități și a amplasamentului său, mai exact în orașul în care se află sediul guvernului federal, ceea ce însemna că răspundea de cazuri cu importanță națională și de urmărirea în justiție a tuturor infracțiunilor federale și a celor grave de pe plan local săvârșite de persoanele majore din D.C. Prin amploarea lor, dovezile descoperite pe casetele lui Jack Swain uimeau și deopotrivă indignau în cel mai înalt grad, întrunind criteriile necesare pentru implicarea procuraturii din DC, mai exact biroul procurorului William Frank.

Timp de doisprezece ani, acesta instrumentase dosare ale unor membri ai Congresului acuzați de diverse infracțiuni, de la evaziune fiscală la obținerea de foloase necuvenite în urma utilizării abuzive a informațiilor privilegiate, recurgând la informațiile cu caracter sensibil la care avuseseră acces în timp ce se aflau în funcție. Demascase și pusese capăt unor acorduri comerciale ilegale cu Coreea de Nord și se bucurase de un succes răsunător împotriva traficanților de droguri din Venezuela și a afaceriștilor de la nivel înalt care aveau legături cu cartelurile. Era un adevărat patriot despre care unii spuneau chiar că ar fi fost ultimul rămas în picioare dacă barbarii ajungeau la porțile orașului. Având mereu alături drapelul țării sale mult iubite. Când ascultase casetele cu înregistrările telefonice găsite în apartamentul lui Jack Swain, iar cei aflați în sală pentru această procedură fuseseră cu toții zdruncinați de cele auzite, mâna lui William Frank începuse să tremure de la furia și disperarea ce îl cuprinseseră datorită conspirației dezvăluite. Pusese palmele pe birou, își adunase gândurile și lăsase valul de furie să pălească.

— Dispuneți de autoritatea mea deplină. Până ieșiți din clădire, mandatele de arestare vor fi emise.

— Vă mulțumesc, domnule, zise Delaney.

— Acționați cu grija cuvenită, domnule detectiv. Nu trebuie încălcate protocoalele sub nicio formă.

— Cum rămâne cu agentul special Kim Burton, domnule? întrebă Medina. E pe cale să devină director adjunct al Sucursalei de Operațiuni de Spionaj din cadrul FBI. Mai are și relații la CIA pe deasupra.

— Mă ocup eu de asta. Voi, împreună cu Poliția Metropolitană, vă ocupați de arestările de pe plan local.

Cei doi detectivi au grăbit pasul pe când coborau treptele de la intrarea în clădirea Departamentului de Justiție. Deja erau pregătiți cam 12 ofițeri de la Poliția Metropolitană, plus întăriri. Funcționarii guvernamentali corupți de la nivel înalt fuseseră identificați de-acum, în funcție de unitatea administrativă în care activau. Corupția era chiar mai răspândită în rândul funcționarilor de nivel inferior decât relevase ancheta lui Casey Zeller. Acesta descoperise peștii cei mari, iar Delaney și Medina se pregăteau acum să-i tragă în barcă. Porniră spre Capitol Hill. Agenții de poliție de la Capitol Hill, îmbrăcați în uniforme albastre și aflați sub comanda unui inspector, așteptau în față. Confirmaseră mandatele de arestare pe numele senatorului de Tennessee Rufus Billingham și al senatoarei de Florida Margaret Hillsum. Departamentul Poliției Metropolitane nu avea autoritatea necesară pentru a intra în clădire ca să aresteze membri ai Congresului. Pe măsură ce ofițerii intrau în birourile celor doi senatori, Delaney și Medina așteptau afară, în lumina soarelui cu dinți.

Delaney simțea căldura în spate, dar îl cuprinsese și un sentiment de satisfacție crescândă la gândul că reușiseră să elimine un nucleu putrezit din Guvern.

— Să fiu al dracului! Se pare că nenorocita aia de Voss spunea adevărul, comentă Medina.

Delaney se întoarse cu fața spre razele soarelui iernatic.

— Fă-mi o favoare. Când îi aduc pe senatori afară, nu te lăsa pradă dorinței tale acerbe de a umili oamenii, de a-i lua peste picior și de a-i insulta. De acum înainte, numai de astfel de tratament o să aibă parte oricum.

Medina ridică din umeri și strâmbă din nas.

— Știu.

— Mulțumesc.

— Dar aș vrea să fiu eu prima.

Trenciul de ploaie lung și descheiat al lui Kim Burton îi flutura peste picioare în timp ce mergea. Pe când se deplasa prin sediul CIA din Langley, statul Virginia, aflat de cealaltă parte a râului față de sediul FBI-ului, tocurile ei de doisprezece centimetri clămpăneau zgomotos pe pardoseală. Departamentul său aflase că cei doi detectivi care anchetau uciderea senatorului Mike Thomas – asta înainte să apară ea acolo și, folosindu-se de autoritatea sa, să preia ancheta sub egida exclusivă a FBI-ului – descoperiseră dovezi la Jack Swain, care fusese, la rându-i, ucis. Oamenii pe care îi trimisese nu putuseră nici măcar să treacă pragul apartamentului răposatului, întrucât

Procuratura din D.C. stabilise că era o crimă ce intra întâi de toate sub jurisdicția Poliției Metropolitane. După asta, se dusese totul naibii.

— Doamnă, zise agentul de securitate care o condusese spre sala de așteptare din biroul lui Lewis Culver. Vă deranjează dacă îl așteptați aici pe directorul Grupului Operativ?

Kim Burton încuviință. Bărbatul intră pe o ușă pe care scria Accesul permis doar personalului autorizat. Aruncă o privire spre fotografiile de pe perete, în care apăreau foștii directori adjuncți ai Serviciului de Operațiuni de când fusese înființată CIA după cel de-Al Doilea Război Mondial. Erau nume despre care citise, oameni legendari. Pe vreo doi îi și întâlnise în persoană în timpul ascensiunii sale în cadrul FBI-ului, iar unul dintre ei le făcuse viața un calvar tuturor, căci aruncase vina în cârca altora când avuseseră loc atacurile din 11 septembrie. Asta fusese mereu problema: băieții și jucăriile lor. O lume a bărbaților, în care nu activase nicio femeie. Asta până acum. Simți cum o cuprinde un sentiment de satisfacție. Se schimbau vremurile. Acum, în cadrul agenției, trei femei se aflau în fruntea celor mai importante departamente. Atenția i se concentră asupra unei alte siluete care venea pe hol înspre ea. Era destul de departe. Știa că bărbatul activa în cadrul Biroului pentru Congresul Statelor Unite[12], cei care lucrau aici fiind consilieri ai membrilor Congresului. Kim Burton înțelese, dar avea nevoie s-o ia prin învăluire cu minciuni administrative.

Persoana care o escortase tocmai revenise, spunându-i:

— Directorul Culver nu este disponibil momentan, doamnă.

Îi aruncă o privire de gheață și trecu pe lângă consilierul șocat. Acesta îi strigă să se oprească, însă Burton îl ignoră, apoi trecu de ușa care ducea înspre alt culoar, cu uși de-o parte și de alta. Biroul lui Culver era chiar în capăt. Dădu buzna, ignorând protestele secretarei sale, care puse imediat mâna pe receptor ca să cheme paza. Kim Burton întinse degetul spre femeia luată prin surprindere, de parcă ținea un pistol în mână.

— Nu te obosi. Nu stau mult.

Intră în biroul lui Culver. Acesta își dăduse jos sacoul și era doar în cămașă, parcurgea un raport.

— Kim! Ce mama dracului?!

— Citești cumva despre Luis Reyes, Casey Zeller, Jack Swain și una de-a noastră, Jenna Voss? îl întrebă pe un ton tăios.

— Am să pun să te dea afară de aici.

Agentul de pază și cei de la OCA se aflau chiar în spatele ei, dar s-au oprit numaidecât când Burton îi aruncă un mandat de arestare împăturit. Culver îl prinse cu stângăcie.

— Mâinile la vedere, dacă nu cumva vrei să-ți verifici mai întâi boașele să vezi dacă sunt la locul lor, înainte să ți le tai eu. Ești

arestat.

67

Hidroavionul Grumman Mallard făcu o serie de mișcări bruște din cauza curenților de travers, azvârlind-o pe Voss înspre peretele aeronavei. Își recăpătă echilibrul și strigă iritată:

— Briscoe! Vezi că nu suntem mărfuri să ne izbești așa!

— Mai bine erați. V-aș sfătui să vă puneți centurile, strigă el.

Voss se ținu de ceva ca să-și recapete echilibrul, apoi se așeză și își puse centura. Raglan ignoră sugestia lui Briscoe și urcă în carlingă.

— Ce se petrece?

Briscoe îi arătă în față, apoi înspre aripa stângă. Se vedea o masă gri ca un vârtej ce se apropia cu repeziciune.

— Vijelie, zise Briscoe. O să ne lovească în câteva minute. N-avem cum s-o evităm.

— În perioada asta a anului? spuse Raglan surprins.

— Vremea e dată peste cap, amice, totul e cu susu'-n jos.

— Cât mai avem?

— Cam 160 de kilometri. Urma să cobor, dar a apărut mizeria asta de nicăieri.

— Hai să ne folosim de ea, zise Raglan. Poți să zbori pe vijelie?

— Dacă trebuie, pot și să pilotez o mașină de spălat în timp ce se rotește.

— Atunci intră în norul de furtună, zboară cât de jos poți, așa că nu ne va repera nimeni de la sol. E acoperirea ideală.

Briscoe afișă un rânjet larg.

— Ei bine, „Gâscanul" ăsta bătrân nu te va dezamăgi, promit, dar s-ar putea ca aterizarea să fie cu emoții.

— Vrei să te asist din dreapta?

Briscoe clătină din cap.

— Mă descurc.

Pe când spunea asta, începu numaidecât să pregătească aeronava pentru furtună. Raglan îl urmări cum ajustează asieta într-un mod eficient și rapid. Se auzi sunetul motoarelor schimbându-se, iar avionul se zdruncină brusc. Raglan merse legănat înapoi spre cabina din spate.

— Să-ți aduc o găleată? o întrebă pe Voss.

— Ți-am zis deja: n-am probleme în avion sau elicopter. Doar mersul pe apă mă face să vomit. Mă simt ca acasă în aparatele astea de zbor care te zdruncină din toți rărunchii.

Raglan își puse și el centura. Motoarele turbopropulsoare produseră o zvâcnitură puternică, iar avionul coborî în picaj ca un

pietroi, după care se stabiliză, iar motoarele începură să preia alternativ din sarcină, contrabalansând forța curenților de aer. Fuzelajul fu izbit aparent de câteva pietricele care ricoșau în metal, de fapt asta însemnând că treceau prin norul de ploaie. Sunetul era asurzitor și răsuna ca un ecou în cabina goală. Întreaga navă se zguduia; părea să fie mai mult decât o mică vijelie. Briscoe înjura din toți rărunchii. Avionul coborî întâi în picaj, la o altitudine și mai joasă. Raglan și Voss fură ridicați la câțiva centimetri de pe scaune în urma picajului, simțind acea senzație tipică de nod în stomac.

— Schimbare de planuri, Raglan! Am nevoie de copilot!

Solicitarea presantă a lui Briscoe, a cărui voce își mai pierduse din încrederea de mai înainte, îl făcu pe Raglan să-și desfacă numaidecât centura și să pornească clătinându-se pe culoar, către carlingă. Se așeză pe locul copilotului și își puse centura de siguranță. Ștergătoarele de abia mai puteau face față ploii furioase. Parcă se mișcau în gol. Perdeaua de ploaie redusese complet vizibilitatea. Raglan puse mâinile pe butoanele de comandă. Coloana de control comună în formă de Y aflată în centrul cabinei de comandă le oferea ambilor piloți posibilitatea de a manevra aeronava manual. Se vedea pe radar că furtuna avea un ochi în mijloc.

— Parșivă nenorocita asta de furtună, amice. Toată energia e concentrată chiar aici, zise Briscoe, arătând înspre un petic albastru cu irizații verzui-închis. Nu e atât un ciclu de rotire, ci mai degrabă ne poate arunca peste cap cu toată forța.

Aeronava se zdruncină din nou. Raglan ținu ferm mânșa și simți în brațe energia aeronavei. Briscoe întinse mâna dreaptă spre maneta aflată deasupra. Raglan duse imediat mâna stângă pe sub dreapta lui Briscoe, ajutându-l, în vreme ce acesta apăsa manetele în față. Crescuse puterea motoarelor. Briscoe zbura orbește în acel moment și se baza exclusiv pe instrumentele de la bord. Pe Raglan îl liniști gândul că tipul ăsta care arăta ca un pilot excentric se ridicase la înălțimea așteptărilor și se vedea că știa ce face. Când zbori orbește, mintea și trupul sunt în conflict. Numeroși piloți, chiar și cei cu experiență, își ascultă instinctele în loc să se ia după instrumente, și tocmai asta le provoacă moartea. Avionul Grumman se avântă cu furie în mijlocul vijeliei. Poate că era o aeronavă veche, dar semăna cu un tanc care își croia drum printr-un lan de porumb.

Parbrizul se lumină deodată; se vedea deja linia de coastă. Briscoe scoase un mormăit în semn de satisfacție. Adusese avionul masiv pe deasupra coronamentului la viteză maximă, potrivind momentul la perfecție. Dacă ar fi coborât cu 15 metri mai jos, ar fi ajuns în jungla deasă.

— Acolo! zise Briscoe, făcând semn cu bărbia în față.

Nici nu era nevoie să-i arate lui Raglan suprafața strălucitoare a

lacului, o întindere îndeajuns de vastă încât semăna cu o mare interioară. Raglan deja analiza pădurile dimprejur. Briscoe se întoarse și-i rânji lui Raglan.

— Ați ajuns la destinație, zise el, imitând vocea de pe un GPS. Cu toate astea, o să vă cam udați, amice. Vijelia e chiar deasupra noastră.

— Pielea mea e impermeabilă, spuse Raglan.

Arătă înspre punctul cel mai îndepărtat al lacului.

— Uite și estuarul. Du-ne cât de departe poți. Mai ai nevoie de mine aici?

Briscoe clătină din cap; se concentra acum pe apropierea de locul aterizării. Deja scrutau suprafața lacului, în vreme ce pilotul menținea cu pricepere corpul hidroavionului la câțiva metri deasupra apei. Raglan ieși de pe locul copilotului, îl bătu pe Briscoe pe umăr în semn de mulțumire și se aplecă să coboare în cabină, la Voss.

— Am fost destul de-aproape să adunăm ca amintire câteva crengi, comentă ea. N-ai verificat prognoza meteo înainte să plecăm din Key West?

— Nu era nici urmă de furtună și nici n-ar trebui să fie astfel de vijelii în perioada asta a anului. E o ploaie caldă. Dat fiind faptul că am transpirat atâtea ore în tinicheaua asta, ne va prinde bine.

Motoarele încetiniră și corpul aeronavei scârțâi.

— Aterizăm! strigă Briscoe.

Raglan se ținu de tavan. Când Briscoe ateriză, vaporii de apă acoperiră geamurile. Fuzelajul despicat al aeronavei tăie suprafața apei ca o lamă, aterizând perfect. Spre deosebire de o ambarcațiune, hidroavionul nu avea cârmă, așa că nu putea fi dirijat decât cu ajutorul manșei pentru a fi adus în poziția adecvată. Raglan deschise trapa laterală. Soarele era încă sus pe cer. Se uită înspre furtuna care venea cu repeziciune spre coastă. Le fusese de ajutor când se apropiaseră de uscat, iar curând avea să-și îndeplinească același rol pentru Briscoe, când acesta urma să se îndrepte cu aeronava scurtă și îndesată spre pădurea de mangrove.

— Cât de departe ne poți duce prin estuar? îl întrebă Raglan.

— Destul de mult. De îndată ce văd că se îngustează, întorc și las curenții să mă împingă sub coronament.

Voss mai verifică o dată Glock-ul. Ce-nseamnă puterea obiceiului! Prima oară o faci ca să ai inima împăcată, iar a doua oară ca să fii sigur. Acum, motoarele torceau, încetinind pe măsură ce Briscoe identifica locul exact unde voia să ajungă. Nu-i luă mult să ajusteze motorul din stânga și să întoarcă aeronava. Lăsă „Gâscanul Gri” să alunece lin în locul perfect, după care opri motoarele. Tăcerea veni ca o ușurare, fiind întreruptă doar de clipocitul liniștit al apei lacului, mișcată ușor de curenți. Briza de la mal, care deja anunța

venirea furtunii, făcea la rându-i apele să tremure ușor. Briscoe se aplecă pe sub consola panoului de bord înspre tambuchiul din față, apoi echilibră și ancoră avionul legându-l de un trunchi de copac mai solid ce atârna de deasupra. Dacă privea cineva aflat de cealaltă partea a lacului în direcția lor sau dacă erau patrule în aer, hidroavionul nu se vedea.

— Lasă-ți legitimația FBI aici, îi spuse Raglan lui Voss.

Era normal ca ei nici să nu-i treacă prin cap să se despartă de legitimație și insignă.

— Ascultă-mă, nu-i cea mai bună idee s-o ai la tine dacă dăm de dușmani.

Voss încuviință și scoase portofelul și insigna, pe care i le întinse lui Briscoe.

— Asta înseamnă că sunt agent cu titlu onorific acum?

— Înseamnă c-ai intrat în rahat până la gât dacă încerci ceva, îl amenință ea.

Raglan trase cu ochiul prin trapă.

— În ce suntem? E noroi?

— Suntem într-un fel de șanț cu mâl, răspunse Briscoe. Nu e adânc. Vreți barca gonflabilă?

Voss se uită la apa mâloasă, deloc îmbietoare.

— Bună idee.

— Nu, o luăm încetișor prin apă și înotăm pe unde putem, zise Raglan, Oricum va trebui s-o lăsăm pe undeva odată ce ajungem pe uscat.

— N-ar zări-o nimeni printre mangrovele astea, se grăbi Voss să spună. O putem și scufunda când nu mai avem nevoie de ea.

— Ar merge să procedați așa, amice, interveni Briscoe.

— Astfel de mici golfuri sunt foarte multe prin jur. Localnicii pescuiesc în ele. Vreau neapărat să ajungem la drum prin mlaștină, apoi să dăm de satul ăsta, zise Raglan, arătând punctul pe hartă. N-avem nevoie de barcă.

Se uită la poziția soarelui pe cer.

— Știu unde trebuie să ajungem. După vreo două ore de înaintat anevoios prin mâlul ăsta, ajungem pe uscat.

— Asta dacă nu vă servesc mai întâi crocodilii la cină, completă Briscoe, uitându-se pe furiș la Voss, care avea o expresie îngrijorată.

— Sau șerpii, zise Raglan, ignorând propunerea lui Briscoe, care încerca să-i intre în grațiile lui Voss; evident că voia s-o convingă să rămână cu el la avion.

— Ce fel de șerpi? întrebă ea.

— Niște piticanii al dracului de nenorocite, spuse Briscoe. Șarpele de catifea e cel mai rău. Are vreo doi metri, se poate întinde pe aceeași lungime ca să muște victima și scuipă un venin care te

orbește. Dacă îți ajunge veninul pe piele, faci bășici și îți mănâncă practic țesutul. A, și dacă îți străpunge pielea cu colții, dus ești.

Voss se uită șocată la Raglan care replică:

— Ignoră-l. Exagerează doar.

Raglan strânse mai bine curelele rucsacului.

— Oricum, sunt specii de șerpi mult mai veninoase și mortale decât cel de catifea.

Zâmbetul pe care îl afișă îi spunea că n-avea cum să-l convingă să nu meargă pe jos prin mlaștina de mangrove.

Briscoe ridică neajutorat din umeri.

— Scuze, iubire. Am încercat. Nu-ți fă probleme. Fata din Mexic mai poate aștepta. Stau cât de mult pot și vă aduc acasă teferi și nevătămați.

Le zâmbi cât de încurajator putu. Spera să-i revadă. În fond, Voss era o femeie foarte atrăgătoare și înarmată pe deasupra: o combinație interesantă pentru Briscoe.

68

Avansau încet prin apa care le ajungea până la talie. După câteva minute începu și furtuna. Picăturile de ploaie străpungeau apa ca niște gloanțe. Dinspre coronament se vedeau tot felul de umbre, căci maimuțele căutau să se adăpostească printre ramuri. În câteva momente erau amândoi uzi leoarcă, iar ploaia îi spăla de transpirația acumulată în urma aventurilor din ultimele două zile, pe măsură ce înaintau prin aerul irespirabil. Hainele li se lipiseră de trup, iar umiditatea și ploaia îi învăluiseră complet. Broboanele de sudoare li se prelingeau necontenit pe fețe.

Raglan se întoarse spre ea. Pe chipul lui Voss era întipărită o expresie îndârjită și hotărâtă. Era o femeie puternică, în formă, care trecuse printr-un program riguros de formare la centrul FBI de la Quantico, după care se oferise voluntar să facă parte din Echipa de Salvare a Ostaticilor. După estimările lui, probabil că fuseseră undeva la o sută de candidați pentru post, și doar câțiva reușind să treacă prin procesul complicat de selecție. Știa și el cu ce se mănâncă de pe vremea când activase în Legiune. Prin urmare, era sigur că Voss era pregătită pentru o luptă crâncenă. Cu toate astea, e chinuitor să-ți croiești drum printr-o mlaștină de mangrove. O instruise în prealabil cum să treacă peste rădăcinile groase cât un braț și să stea cu capul mereu sub crengile joase, dedesubtul cărora se găsesc puzderie de insecte care te pișcă, precum și spini și scaieți care te taie, și îi mai spusese că orice rană se infectează rapid într-un astfel de mediu. Raglan o aștepta să-l prindă din urmă. Apa nu mai era la fel de adâncă acum.

— E un mal cu stufăriș cam la 18 metri în față. Mă duc înainte să văd ce-i pe acolo.

— De ce? întrebă ea, uitându-se la întinderea întunecată de apă până la brâu pe care trebuiau s-o parcurgă ca să ajungă la mal.

Raglan o avertizase că astfel de locuri erau preferate de șerpi și lipitori. Ei îi părea însă a fi o zonă perfectă pentru crocodilii care își trag prada în ascunzătoare.

— Simți mirosul ăsta? zise el.

Voss se îndreptă în direcția brizei. Strâmbă numaidecât din nas.

— Totul duhnește aici. Apa e stătută, iar jungla e plină de vegetație în putrefacție.

Înghiți brusc și scuipă gustul dezgustător care îi inundase gura.

— Dumnezeule, ce-i asta?

Știa însă din clipa în care pusese întrebarea.

— E un cadavru.

— Stai aici. S-ar putea să fie prada vreunui crocodil.

Voss strânse din dinți. Locuise în Florida destul de mult încât să știe cât de rapid se mișcă un crocodil ca să înșface prada de pe uscat. Scoase pistolul de la curea.

— La naiba cu asta, Raglan.

— Nu, fără focuri de armă. Păstrăm asta ca ultimă opțiune.

Tonul lui reținut era un avertisment.

— E plin de tot felul de creaturi, unele dormitează, altele sunt deja în alertă; ne-ar putea auzi.

Oare crocodilii au un auz ascuțit? se întrebă Voss în sinea ei. Îl privi consternată pe Raglan cum înaintează prin apa slinoasă cu cuțitul pregătit de atac. Aruncă priviri neliniștite în stânga și în dreapta, apoi în spate, înspre direcția din care veniseră. Oare era acesta locul perfect pentru ascunzătoarea unui crocodil? Stai, crocodilii au ascunzători? Scutură din cap ca să alunge întrebările prostești care i se învârteau cu încăpățânare prin minte.

Raglan înaintă prin apă. Analiză malul înalt plin de vegetație și pietriș adus de apele golfulețului. Nu se vedeau urme de gheare sau de vreun trup târât la mal. Se ridică afară din apă, dar nu-și luă ochii de la tufișurile dese aflate la cinci metri în față. Aruncă o piatră într-acolo. Nu mișcă nimic. Încercă din nou. Nimic. Convins că era singur pe malul acela îngust, îi făcu semn lui Voss să vină spre el. Urmă duhoarea puternică și folosi cuțitul cu lama lată ca să taie frunzele din cale. Pe-aici vânau și jaguari, iar dacă aveau noroc și prindeau ceva, locul preferat unde duceau prada era între crengile joase. Se uită în sus, dar nici urmă de vreun animal ucis. În schimb, se vedeau atârnând de o cracă înaltă rămășițele a trei bărbați. Partea inferioară a brațelor fusese sfâșiată de animale, cel mai probabil de vreo felină sau un crocodil, care se avântase cât îi permisese trupul pentru a rupe carnea de pe os. Unul dintre ei arăta ca un manechin de la magazin, cu niște panglici însângerate ce îi atârnau sub genunchi: măruntaiele îi fuseseră scoase din cavitatea abdominală.

— La dracu', exclamă Voss când îl ajunse din urmă. Nu sunt aici de multă vreme.

— I-au atârnat suficient de sus încât animalele să nu-i poată trage jos de pe creangă, în tufișuri sau în apă. Frânghia e din cânepă și e făcută manual. Nu se văd urme că ar fi uzată. Ai dreptate: au fost atârnați aici recent.

Raglan se deplasă trei-patru metri în toate direcțiile și căută urme care să indice cine fusese pe acolo. Îi arătă cu degetul.

— Uite, ceva a fost tras la mal.

Voss îl urmă, ocolind cadavrele grotești, devorate parțial de creaturile flămânde din junglă. Raglan înaintă cu precauție pe cărarea

îngustă lăsată în urmă de un animal. Se opri, ridică mâna și se lăsă pe vine. Voss procedă la fel, lăsându-se pe genunchi, în vreme ce Raglan se uita cu atenție pe sub crengile joase. Satisfăcut, se ridică și avansă. Voss îl urmă. Auzi clipocit de apă. Raglan îi făcu semn să ciulească urechile, privirea lui fiind constant atentă împrejur. Încă un mic golf se vedea printre mangrove. Aproape se putea distinge parcursul șerpuit al bărcii când fusese scoasă afară din râu și târâtă în ascunzătoarea în care se afla acum, acoperită cu o pânză veche de camuflaj și cu ferigi și crengi menite s-o ascundă privirilor. Raglan dădu crengile la o parte ca să vadă mai bine. Barca nu avea mai mult de șase metri lungime, iar motorul imens suspendat care ar fi trebuit să fie montat pe cadrul transversal special ranforsat al ambarcațiunii lipsea.

— Pare să fie o barcă cu motor, una rapidă, zise Voss. Laguna și râul duc înspre mare. Probabil că suntem aproape de vreun drum parcurs de traficanți.

Raglan încuviință.

— Iar bărbații ăia uciși sunt implicați.

Dădu deoparte materialul de camuflaj care acoperea barca.

— Cine i-a omorât voia să se întoarcă aici ca să le folosească barca.

— Ce zici, oare vreo bandă rivală de traficanți? întrebă ea.

— Tot ce e posibil. Totuși aici, în inima junglei, departe de orice bază? Dacă ar fi fost așa, i-ar fi decapitat și atârnat de picioare, așa cum se procedează în cadrul cartelurilor. Ăștia sunt cărăuși care transportă drogurile spre navele de pe coastă, ancorate la buza lagunei. Și, oricum, n-au nicio treabă cu transporturile de armament.

— Poate că or mai fi și alte carteluri care își desfășoară activitatea pe-aici. Alte unități unde se prelucrează droguri, vreau să zic, sugeră ea.

Raglan clătină din cap.

— Reyes e încă implicat în toată treaba. El asigură în continuare fluxul de bani obținuți din traficul de droguri și tot el e în slujba celor pe care-i urmărim noi. Hai să-i dăm înainte, căci se întunecă în curând.

Voss aruncă o privire în sus, spre coronament. Lumina din pădure pălise vizibil. Simțea cum i se prelinge transpirația pe spate. O mânca tare pielea. Deja simțea insecte nevăzute cum o pișcau. Raglan părea imun în fața pădurii tropicale. Observă că ținea în continuare cuțitul cu lamă lată strâns în mână. Îi părea că, orice intruși i-ar fi apărut în cale, probabil i-ar fi răpus fără să scoată niciun sunet. I se uscase gura. Știa că nu era suficient de dură pentru genul ăsta de luptă corp la corp, în astfel de condiții. O singură dorință o mâna să-l urmeze îndeaproape pe Raglan, aceea de a-și depăși teama inerentă pe

care i-o induceau pădurea tropicală sufocantă și amenințarea creaturilor nevăzute. Era hotărâtă să nu-l dezamăgească și să nu se dovedească a fi povara pe care o credea. Luptele în mediul urban reprezentau un set de competențe pe care îl înțelesese și deprinsese cu pricepere, însă această lume complet străină îi trezea până și cele mai ascunse temeri. O îngrozea gândul că va trebui să-și petreacă noaptea acolo și să împartă pământul cu tot felul de păianjeni veninoși, furnici care te pișcă și șerpi a căror mușcătură este letală.

Foșnet de frunze.

Creaturile invizibile colcăiau împrejur. Jungla era animată de viață.

69

Raglan găsi un mic luminiș și lăsă jos rucsacul. La nivelul umerilor erau trunchiuri prăbușite acoperite cu licheni și mușchi de copac. Șuieratul produs de ciocnirea ușoară a tulpinilor groase de bambus mișcate de briză, sus în coronament, suna ca ritmul neobișnuit al unei marimbe. Raglan luă două bucăți de tulpină de bambus rupte și căzute la sol; fiecare avea cam doi metri lungime. Voss își lăsă și ea echipamentul jos și așteptă instrucțiuni. Îi făcu semn să vină înspre el și-i ridică brațul.

— Bun, nu te panica.

Se pregătea să-și tragă brațul înapoi când îi arătă gâtul și ce avea chiar sub gulerul tricoului.

— Vezi asta?

— Bleah, rahat!

— Ușurel, e doar o lipitoare. Nu doare dacă te pișcă și nu sunt otrăvitoare. Dacă aș lăsa-o suficient, și-ar da drumul singură odată ce se îmbuibă bine cu sânge.

— Dumnezeule, Raglan. Vai, nu zi că…

O trecură fiorii.

— Am și eu una?

— Hai să-ți arăt cum le dai jos.

Trecu degetele peste trupul lipitorii, iar presiunea ușoară aplicată o făcu să se desprindă de pe piele.

Își verifică și ea brațele și picioarele, însă mânecile lungi și colanții mulați o protejaseră. Raglan așteptă, făcându-i semn unde să ducă degetele. Se strâmbă când ajunse la gât și simți creatura gelatinoasă. Parcă era unul dintre limacșii aceia pe care îi vedea că mâncau plantele din grădina de legume a tatălui ei, doar că acum ea era masa lor.

— Lasă-mă pe mine, zise Raglan, se aplecă și îi desprinse trei de pe gât.

Voss coborî privirea în jos, sub bluză, și văzu unul care i se prinsese chiar între sâni.

— Dumnezeule, ce scârbos, exclamă iar.

— Să o iau eu și pe aia? spuse el zâmbind.

Voss băgă mâna pe sub bluză, simți cu degetele masa slinoasă și spongioasă și procedă precum Raglan. Lipitoarea se desprinse fără să lase niciun strop de sânge. O azvârli pe jos.

Raglan încuviință.

— Vezi tu, trebuie să înțelegi bine mediul în care te afli, să devii

parte din el. Nu-ți face probleme, e un proces de acomodare și învățare. Până acum e bine?

Voss încuviință.

— Bun. Hai să facem un foc și să ne pregătim locurile de dormit.

După câte se părea însă, nu era niciun loc îndeajuns de uscat încât să poată face focul sau să alcătuiască un adăpost improvizat.

Raglan așeză bambusul crăpat pe un buștean căzut pe jos.

— Uite, îi zise, ține partea asta. Trebuie să ne mișcăm repede până se întunecă.

Se lăsă cu greutatea pe partea mai lungă și începu să tragă partea mai scurtă a bățului cu mișcări de du-te-vino, făcând fibrele fâșii. I-l întinse ei și zise:

— Ne trebuie vreascuri uscate, cam două mâini. Vezi gaura aia mică pe care am făcut-o aici? O să ajute să circule aerul spre vreascuri, iar fricțiunea va genera suficientă căldură ca să le aprindă. Continuă așa până ce scoate fum și vezi că arde mocnit. Ai înțeles ce ai de făcut?

— Raglan, astea-s căcaturi de cercetași. N-aveam nevoie decât de o brichetă și de pastile de aprins focul.

— Dacă am pierde bricheta, oricum am fi nevoiți să facem asta. Plus că ai fi surprinsă să afli de la ce depărtare simte mirosul de benzină cineva care luptă în junglă.

Voss procedă cum îi spusese, fără să mai zică nimic. Raglan doborî încă o tulpină de bambus. O înclină orizontal, apoi o crestă și puse o sticlă goală sub ea; înăuntru tulpina era plină cu apă proaspătă. Îi dădu sticla umplută lui Voss, apoi îi scoase hamacul de nailon din rucsacul micuț. Când îi legă capetele de copaci, se extinse devenind mai încăpător. Nu rămăsese decât să tragă apoi fermoarul pentru a acționa plasa pentru țânțari. Repetă aceeași operațiune și cu hamacul lui. Sunetul cicadelor anunța lăsarea întunericului. Până ce Raglan testase să vadă dacă țineau hamacurile, Voss reușise să desfacă o mână de fâșii de bambus. Raglan luă grămăjoara care ardea mocnit, suflă în ea până ce începură să apară flăcările, apoi o așeză între pietre. Iar odată ce puse și câteva frunze uscate, focul începu să ardă bine; în câteva minute, mai adăugă câteva rămurele și licheni ca să-l ațâțe. Căldura era izolată doar în apropierea focului, iar briza purta fumul pe deasupra capetelor lor.

Lui Voss începură să-i lăcrimeze ochii de la fum și clipi ca să-i treacă, apoi îi întinse o conservă cu ceva ce părea aproape comestibil. Raglan dădu din cap în semn de mulțumire și se așeză pe vine lângă foc.

— Atât? zise ea.

— Ce, te așteptai la tacâmuri și ospătari care să ne servească masa? Ia-ți și tu ceva de mâncare și nu mai sta pe jos. Soluția care

respinge insectele nu rezistă niciodată suficient atunci când transpiri mult. Funinginea ajută să le țină la distanță cumva, iar plasele de țânțari doar le vor îndepărta pe cele mai periculoase.

— Dar nu gătim ceva la foc? Am putea face cafea. Ronnie ne-a pus câteva pliculețe de cafea instant în pachetele cu mâncare.

Raglan părea relaxat. Își desfăcu conserva cu cheiță și luă o gură cu un băț rupt din tulpina de bambus. Voss se holbă la el. Raglan părea să se simtă ca acasă; pentru el nu era nicio diferență dacă se afla în junglă sau pe străzile orașului.

— Mirosul de mâncare gătită poate fi purtat la depărtare de briză. La fel și în cazul cafelei. N-avem nevoie decât de apă. În plus, cu cât transpirăm mai mult, cu atât mai bine. Așa scăpăm de mirosul de săpun.

Aruncă o privire prin micul luminiș.

— Locuitorii de prin zonă ne pot simți mirosul de la depărtare. Chiar și transpirația noastră miroase diferit.

Savură mâncarea, însă nu-și luă deloc ochii de la jungla densă.

— Deja știu că suntem aici, însă n-or să vină în timpul nopții.

— De ce nu? întrebă Voss. Doar focul e suficient de puternic să-l vadă.

Raglan clătină din cap și se scobi printre dinți ca să-și scoată resturile de mâncare.

— Pe o distanță de vreo 18 metri de aici, desișul maschează fumul. Oricum, nimănui nu-i place să umble noaptea prin zonă, căci atunci ies la vânătoare felinele mari. Tu să rămâi în hamac mereu. Dacă-ți vine să faci pipi, ține-te. Urina atrage jaguarii. Ne facem nevoile mâine-dimineață, înainte să pornim.

Voss nu spuse nimic. Deja se lăsase noaptea. Chiar și acum auzea tot felul de sunete venind dinspre junglă.

Raglan observă că avea o tăietură la mână.

— Dă-mi să văd.

— Nu-i decât o zgârietură. Bambusul e ascuțit. E o tăietură mică.

— Știu, zise el fără să pară îngrijorat.

Întinse mâna și rupse un mănunchi de ceea ce părea a fi rochița-rândunicii, cu frunzele despicate mai mari chiar și decât palma lui. Le zdrobi și stoarse seva peste rană.

— O să oprească infecția.

— Puteam să folosim produsele antiseptice din trusa medicală. Stai, nu zi că se simte mirosul de substanțe chimice tocmai până în Florida Keys!

Raglan zâmbi.

— Ne putem purta singuri de grijă aici.

Voss lăsă conserva cu mâncare rece și își dădu o palmă ca să alunge insecta căreia i se părea delicios sângele ei.

— Raglan, e o nebunie ce facem noi aici. Nu știm unde suntem și nici nu putem vedea cerul ca să găsim o cale de ieșire. Cei care i-au atârnat de copac pe traficanții ăia, dacă asta erau cu adevărat, ar putea fi prin apropiere. Ar trebui să renunțăm și să ne întoarcem la avion. Iau legătura cu Kim Burton și o rog să ne ajute.

— Sigur, așa facem dacă vrei. M-am gândit totuși că tipul pe care vrei să îl prinzi e important.

— Este, dar așa n-o să găsim complexul lui Luis Reyes niciodată. Îți e și ție clar asta, nu?

Raglan se ridică și își șterse palmele de pantaloni.

— Imediat ce se crapă de ziuă, îți arăt drumul înapoi către avion. Mă poți aștepta acolo, dar acum avem amândoi nevoie de odihnă.

Și Voss se ridică cu greu. Negura nopții învăluise totul împrejur, cu excepția luminii date de flăcări. Umbrele lăsate de văpăi îi jucau pe chip lui Raglan. Stătea neclintit cu fața spre ea. Focul îi lumina ochii, în vreme ce întunericul ca niște gheare lungi îi scotea în evidență trăsăturile dure.

— Ai face asta? Mă trimiți așa înapoi, singură?

— Voss, ești un pericol pentru mine. E mai bine așa pentru amândoi. Drumul înapoi e drept. Rămâi cu Briscoe, iar când sun, chemați cavaleria. Apoi poți să conduci tu echipa de asalt și să fii eroină.

Mai puse o grămadă de frunze de palmier uscate pe foc. Flăcările se întețiră numaidecât, așa că aruncă deasupra câteva crengi umede. Împreună, flăcările și fumul îndeplineau un dublu scop: atât de a ține departe animalele sălbatice, cât și de a opri gâzele și gândacii care încercau să le invadeze hamacurile, nefiind descurajate de plasă. Raglan se urcă în culcuș, sub plasă, și trase colțurile înăuntru, ca într-un cocon. Cuțitul având o lamă cu aspect înfricoșător și-l puse pe piept, la îndemână. Pistolul era în lateral, aproape de mâna sa. Acum nu mai avea altceva de făcut.

Adormi.

70

Pe Voss o durea spatele de la hamacul ce nu oferea deloc suport lombar. Deschise ochii și puse palma pe plasa de țânțari suspendată deasupra ei. Era întuneric beznă, dar lumina focului era suficientă ca să vadă că plasa era împânzită de insecte ce colcăiau. Închise strâns ochii. Claustrofobia amenința să-i taie respirația, însă își impuse să se calmeze. Aici era vorba despre lupta minte-trup. Fu și ea conștientă că era vulnerabilă. Capacitățile îi fuseseră puse la încercare atunci când fusese coordonatorul echipei de salvare, însă într-un mediu urban, unde se putea efectua o analiză a țintei. Echipa avea opțiunea de a avansa în mod tactic, aplicând manevre stabilite și repetate în prealabil. Dar într-o astfel de situație? Fiecare pas pe care îl făceai în jungla asta te putea aduce mai aproape de un ucigaș aflat la câțiva centimetri distanță, fie el animal sau om. Îi sărise deja somnul. Oare cât mai era până se lumina? Miji ochii și privi ceasul ale cărui limbi îi arătau ori patru și zece, ori două și douăzeci, nu distingea. Se rugă în sinea ei să fie patru, căci Raglan îi spusese că zorile erau undeva pe la cinci.

Deodată, un urlet de-ți îngheța sângele în vine îi tăie respirația. Sunetul acela jalnic era atât de aproape de ei, încât aproape o surzi. Instinctiv, se roti în hamac și se luptă să iasă din coconul cu plasă de țânțari. Avea pistoul deja în mână. Mai multe țipete ascuțite străpunseră liniștea nopții. Înjură, dând din picioare și trăgând de plasă. Deja broboanele de sudoare rece i se prelingeau pe ceafă spre spate. Inima îi bătea să-i sară din piept, când căzu în sfârșit printre ierburi, pe jumătate ghemuită, anticipând atacul. Raglan fusese mai rapid și avea deja o creangă aprinsă într-o mână și lanterna în cealaltă.

— Rămâi acolo! îi strigă.

Voss înlemni. Urmări fasciculul de lumină, care căzuse pe o zonă întunecată din desiș, cam la vreo douăzeci de pași de unde se aflau ei. O pereche de ochi galbeni îi privea la rându-i, colții albi fiind plini de sânge. Un jaguar negru avea în gheare un paca, o rozătoare cam de mărimea unui câine de talie medie. Îl scutură violent, îi trosni gâtul, apoi ținând strâns în bot trupul neînsuflețit al creaturii, dispăru în junglă. Voss își reveni brusc din starea de șoc și trase rapid două focuri de armă.

— Oprește-te! țipă Raglan la ea.

Nici vorbă să fi nimerit felina. Raglan se apropie încet de locul în care fusese ucisă prada, ținând în față lumina lanternei și torța.

— L-am nimerit? strigă ea.

Raglan se întoarse spre ea.

— Nu.

Se vedea că era furios. Aruncă creanga înapoi pe foc.

— Ce dracu' ai?

— Raglan, ce Dumnezeu? Ne-ar fi putut ucide pe oricare dintre noi!

— Ești o idioată! Te comporți de parcă-ai fi un polițist începător, ieșit pentru prima oară pe traseu. Dacă jaguarul ăla ar fi vrut să ne omoare, ar fi făcut-o.

— Ce? Adică ar trebui să fiu Mama Omida din lumea felinelor, ce naiba?

Raglan făcu un semn nervos cu degetul în aer.

— Își prinsese deja prada.

— Am reacționat și eu într-o situație periculoasă, insistă ea.

— Ai exagerat. Într-adevăr, n-ai ce căuta aici, Voss. Du-te înapoi la speluncile pline cu drogangii din cartierele rău-famate și continuă să te bazezi pe tertipurile pe care le știi ca să te descurci la oraș. N-ai ce căuta aici.

— E un animal sălbatic!

Raglan dădu drumul legăturilor care țineau hamacul suspendat. Scutură apoi plasa pentru țânțari.

— Jack Swain zicea că cei de la FBI sunt niște fandosiți proști. Acum înțeleg și eu ce voia să spună.

Se întoarse spre ea. Simți cum i se duce sângele spre gât și spre față, care i se înroșiseră, și nu de la lumina focului.

— Focurile de armă sigur au alertat persoanele din zonă, exclamă.

Voss nu se mișcase.

— Plec înapoi, Raglan. M-am săturat de căcaturile astea.

Împături hamacul și îl puse la loc în rucsac, apoi strânse curelele.

— Aș vrea eu, dar crocodilii or să te rezolve în mai puțin de o oră. Nu vreau să le pice greu la stomac prostia ta.

Stinse focul.

— Mai sunt și pe lista speciilor pe cale de dispariție.

Furia care o cuprinsese o făcu să se grăbească. Împachetase prost, îndesând toate lucrurile în rucsac la nimereală, după care, ezitând, deopotrivă animată de dorința de a scăpa din junglă, dar conștientă fiind de faptul că Raglan avea perfectă dreptate în privința șanselor ei de supraviețuire, îl urmă. Alaiul de maimuțe urlătoare începuse să țopăie printre crengi la sosirea zorilor, iar țipetele lor

ascuțite și lătrăturile îi dădeau impresia că o ocărăsc. Și-așa era oribil că o batjocorise Raglan, dar când văzu că până și sălbăticiunile îi țineau isonul, fu tentată să golească încărcătorul Glock-ului în ele. Raglan părea să știe încotro să se îndrepte. Tot se uita la ceas, apoi se orienta în funcție de lumina care pătrundea printre vârfurile copacilor. După două ore de cutreierat pe o cărare îngustă croită de animale și deplasându-se încet prin mlaștinile de mangrove cu apa până la brâu, era murdară, transpirată, zgâriată și extenuată. Raglan îi întinse mâna ca s-o ajute să urce pe malul noroios, iar Voss o apucă și-l lăsă s-o tragă.

— Totuși, te descurci bine, îi zise.

— Nu mă lua de sus, Raglan. Am trecut prin procesul de selecție pentru echipa de salvare.

— Așa-i. Te rog să mă scuzi. Aproape-am ajuns.

— Unde, mai exact?

— Dacă suntem unde trebuie, e un drum cam la un kilometru și jumătate de aici, care parcurge direct jungla și mlaștinile, de la est la vest.

— Și de unde știi asta? întrebă ea.

— Odată ce zăresc razele soarelui printre copaci, mă folosesc de ceas drept busolă.

— Doamne, tot cu cercetașii mă iei?

— Soldații așa procedează atunci când sunt nevoiți, iar noi n-avem încotro pentru că Diaz a uitat de busolă. E o metodă mai primitivă, dar merge.

Zâmbi.

— Drumul ăla e lung. La un moment dat, tot dăm noi de el; avem nevoie doar de ceva orientare în spațiu.

Voss se șterse pe frunte cu dosul palmei pline de noroi și trecu pe lângă el.

— Bine de știut. N-aș fi zis că ești cercetaș.

— Nu te panica, dar să știi că suntem urmăriți de mai bine de o oră încoace.

Voss se întoarse brusc și scrută pădurea. Luminișul micuț în care se aflau se îmbina cu pădurea tropicală, fără a trăda însă vreo urmă de mișcare sau umbre.

— N-ai să-i vezi până ce nu se vor vrea ei. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că sunt localnici. Cel mai probabil vânători.

Voss duse mâna la tocul armei. Raglan se întinse repede spre ea și o împiedică să-și scoată pistolul.

— Am fi fost deja morți dacă ar fi vrut să ne facă felul.

— Și ce, ignorăm amenințarea?

Raglan încuviință.

— Odată ce ajungem la șosea, vom vedea dacă ies la iveală.

Vestea că erau urmăriți o umplu cu o doză mare de adrenalină. Deja îi dispăruse oboseala, iar acum era complet concentrată; nu îl mai urma pur și simplu pe Raglan pe când acesta își croia drum prin junglă, ci încerca la rândul ei să pătrundă desișul cu privirea. Era imposibil de văzut ceva oricum. Nu se putea abține să nu se simtă recunoscătoare. Lăsând orgoliul deoparte, el era expertul, iar ea turista. Viața ei era în mâinile sale. Avalanșa de emoții care o cuprinseră îi reaminti de momentul când coborâse din „Gâscanul Gri", fiind hotărâtă să nu se dezamăgească pe sine. Reuși să-și țină în frâu teama și nesiguranța. Era esențial acum să se concentreze.

Raglan ridică mâna. Rămăsese neclintit și uitându-se extrem de atent când la stânga, când la dreapta. Asculta cu urechile ciulite. Se aplecă pe un genunchi. Nu spuse nimic, apoi se ridică.

— Drumul e în față. Sunt aici. Nu fă nimic prostesc.

Voss încuviință și îl urmă. După nici 20 de metri ajunseră la marginea pădurii. Un drumeag drept pe care erau parcate două camionete uzate tăia jungla. Toate portierele erau deschise. Șase bărbați îi așteptau deja, cu puștile îndreptate asupra lor.

71

Doi dintre ei le-au luat armele, în timp ce ceilalți îi supravegheau. Nimeni n-o tachină pe femeia frumoasă și nici nu încercă s-o atingă până ce nu coborî o femeie de la volanul uneia dintre camionete și o percheziționă. Raglan fusese deja percheziționat. N-a fost nevoie de vreo invitație, ci doar de imboldul dat de țeava puștilor care îi împunse, făcându-li-se semn să urce pe bancheta din spate a uneia dintre camionete. Urmă o călătorie pe drumeagul desfundat și, după douăzeci de minute, au ieșit de pe drum, îndreptându-se spre un sătuc. Raglan observă că era genul de așezare cu o singură cale de acces. Peste tot umblau găini, într-un coteț se vedeau mai mulți porci, iar câțiva cai pășteau în poiana aflată în spatele lui. Pădurea fusese tăiată de generația anterioară, iar acum se zăreau rândurile ordonate de culturi. Pe când pătrundeau mai departe spre mijlocul satului, trecură pe lângă câteva afumători unde erau atârnați de cârlige pești eviscerați. Dinspre unele căsuțe modeste cu acoperiș de tablă se auzea zumzetul generatoarelor. Pe unde era câte un petic de umbră leneveau pisici și câini costelivi. Camionetele au oprit în fața uneia dintre casele mai mari. Raglan și Voss au fost escortați înăuntru, unde se afla un bărbat în vârstă, cu mustăți albe, îmbrăcat în salopetă și cămașă. Un ventilator făcea aerul din încăpere să circule.

— Ăștia-s, patrón, spuse în spaniolă unul dintre bărbați.

Bătrânul nu arăta diferit de ceilalți. Fermierii de prin acele locuri nu prea aveau șanse să scape de salopete și de cămășile zdrențăroase. Aproape că era o uniformă universală a celor care se luptau să supraviețuiască la limita subzistenței. Pe măsuța de lângă el era un pachet de țigări și un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului.

— Luați loc, vă rog, zise bătrânul, făcându-le semn către scaunele din fața lui. Câteodată mai avem vizitatori Yanquis[13] de la aeroportul din Trujillo. De regulă, vin ca să vadă laguna de lângă aeroport și se rătăcesc. Îi induce în eroare faptul că n-avem indicatoare rutiere. Mulți consideră zona asta un mediu ostil, așa că sunt îndrumați spre locurile în care vor fi în siguranță. Cu toate astea, nu prea întâlnim Yanquis care să vină prin mlaștinile de mangrove dinspre lagună, înconjurând coasta. Cel puțin, nu înarmați.

Engleza acestui patrón era perfectă. Raglan aruncă o privire prin încăpere. Lângă un televizor vechi se afla o mică bibliotecă ce conținea cam douăsprezece cărți îndoite pe la colțuri; două dintre

rafturi erau pline de casete audio. Toate cărțile erau în limba engleză. Bătrânul observă la ce se uita Raglan.

— Uneori mai ducem legume la hotelul de pe coastă. Suntem săraci, iar turiștii sunt bogați și nu mai iau înapoi cărțile cu ei. Îmi place să citesc și să ascult.

— Engleza dumneavoastră e foarte bună, îi spuse Raglan.

Bărbatul ridică din umeri.

— Cândva am lucrat pe un vas de pescuit deținut de un american. Asta înainte să vină pe aici navele care transportă droguri, cu vreo treizeci de ani în urmă. Dacă nu mai mult. Acum ați ajuns într-un loc periculos. Poate că ați și văzut tot felul de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vedeți.

Înainte ca Raglan să apuce să răspundă, apăru o femeie cu o tavă pe care erau pahare cu apă rece.

— Vă rog, pesemne că sunteți însetați, zise bătrânul.

Pe pereții paharului se vedeau picăturile formate în urma condensului. Voss bău cu poftă, în vreme ce Raglan luă câteva guri mici. Dacă bei apă rece ca gheața într-un climat cald, în momentul în care apa ajunge în stomac, poți avea crampe. Bărbatul nu încetase nicio clipă să-l privească pe Raglan drept în ochi. Îi analiza fiecare gest. Încuviință. Raglan era profesionist și știa ce face. Femeia? Ei bine, era puternică și nu dădea semne că i-ar fi teamă, însă era evident că nu era obișnuită cu jungla înăbușitoare; cu toate astea, iat-o aici.

— Îmi spuneți acum ce faceți prin aceste locuri? Dumneata, zise el, uitându-se iar la Raglan, accentul dumitale nu e de yankeu. L-am mai auzit la turiștii care vin pe coastă. Totuși, nu sunteți turist. Sunteți englez?

— Da. Oamenii dumneavoastră i-au atârnat pe traficanții aceia? întrebă Raglan.

Această întrebare îl plasa automat în poziție ofensivă. Nu era vreme acum să fie evaziv sau să încerce să scape din acea situație cu vorbăria. Raglan arătase că știa cum stau treburile. Nu-i era teamă, iar bătrânul știa asta.

Acesta scoase un oftat aproape imperceptibil.

— Poate că ați văzut prea multe, ceea ce nu-i bine pentru niciunul dintre noi.

— Dacă i-ați ucis voi, asta înseamnă că nu sunteți prietenii lui Luis Reyes și ai celor pentru care lucrează.

Unul dintre cei doi paznici înarmați de la ușă exclamă ceva pe sub mustață.

— Ați menționat un nume care ne este cunoscut. Ce legătură aveți cu acest bărbat?

— Reyes e plătit de anumite persoane influente din America. Traseul pe care aduce drogurile în Statele Unite e utilizat pentru a

transporta arme aici, după care acestea ajung într-o altă țară, pentru a porni un război. Mai sunt și alți străini aici, aliați cu mercenarii americani. Mi-au omorât prietenii, așa că am venit să-i ucid.

Pe chipul bătrânului se citi mirarea preț de câteva clipe. Unul dintre paznicii de la ușă râse. Patrón zâmbi.

— Atunci, sunteți nesăbuit. Nimeni nu poate pătrunde în complexul lor. Știm și noi despre ei. Credeți că suntem surzi și orbi? Noi îi aprovizionăm cu mâncare și vedem câți oameni sunt acolo, înarmați până-n dinți.

— Și totuși i-ați ucis fără să vă temeți de represalii din partea lor, comentă Voss.

— Nu ne războim cu cartelul lui Reyes, spuse bătrânul.

— Dar văd că-i omorâți, insistă Raglan. Pesemne aveți motiv pentru asta.

— Mereu există motive. Le avem și noi pe ale noastre. Odată ce oamenii lor transportă drogurile către navele din larg prin lagună, uneori, când se întorc pe același traseu noaptea târziu, îi ucidem. Atunci când putem. Ceilalți nu vin niciodată să-i caute, așa că nu ne suspectează. În fond, de ce ne-ar bănui pe noi? Ne plătesc ca să aibă alimente proaspete. Mai mult decât atât: niciunul dintre ei nu s-ar aventura în inima junglei, la șaizeci și ceva de kilometri de complexul lor, doar ca să caute trei-patru traficanți care s-au rătăcit, beți cel mai probabil, și care au căzut din barcă, pe traseu, ajungând păpică pentru los cocodrilos.

Bătrânul îi mai măsură din priviri preț de câteva clipe. Ridică din umeri și își aprinse o țigară, după care luă o gură din pahar.

— Orice cetățean din orice sătuc care mai are și o mică afacere pe deasupra, care conduce un taxi, vinde fructe ori deține un magazin trebuie să plătească taxă de război bandelor. Dacă nu ne conformăm, murim. Așa merg treburile prin părțile astea.

— Iar acesta e un motiv întemeiat ca să ucideți traficanții? întrebă Raglan.

Bătrânul tuși de la fumul de țigară care probabil că i se acumulase în plămâni în decursul ultimelor șase decenii.

— Sí, avem noi motivele noastre. Cu ceva ani în urmă ne-au făcut rău. Ne-au rănit oameni ca să ne țină cu botul pe labe și să se asigure că știm cu cine avem de-a face.

Se uită fix la Raglan.

— Aveți intenții serioase, așa cum ați zis?

— Da. Altfel de ce am fi venit aici? răspunse Raglan.

— Iar femeia?

— Poate să vă răspundă ea la întrebare, replică Raglan.

Patrón se uită la ea. Voss nici nu se clinti.

— Sunt fugară.

Bătrânul avea o expresie amuzată pe chip. Se uită înspre paznici, care începură și ei să râdă.

— De cine fugiți?

— De FBI, zise Voss. La fel și el.

Bătrânul desfăcu palmele.

— Doi fugari căutați de FBI, iar eu i-am adus la mine în sat. Dacă cei de la FBI au luat cumva legătura cu autoritățile honduriene, asta ne-ar putea crea probleme chiar mai mari decât cele provocate de oamenii lui Luis Reyes.

— Señor, autoritățile federale nu știu unde suntem, interveni Raglan.

— Oamenii mei au găsit telefoane prin satelit în rucsacurile voastre.

— Asta pentru că telefoanele mobile obișnuite nu au semnal în junglă, răspunse Voss.

— Ori poate aveați nevoie să vorbiți cu cineva din America, ei?

— Nu vreau să discut cu nimeni din State, replică Voss pe un ton tăios.

Patrón se aplecă în față.

— Hai să vă zic eu ceva: cred că ăștia care lucrează cu Luis Reyes sunt protejați de anumite persoane din guvernul nostru. Prin urmare, e o situație periculoasă pentru noi. Ce ne iese dacă vă ajutăm?

— Nimic, în afară de certitudinea că, ucigându-i pe cei care reprezintă un pericol permanent, vom împiedica să vi se mai facă și vouă vreun rău.

— Dacă omorâți prea mulți dintre ei, iar vom fi săraci. Nu țineți minte ce v-am zis? Le vindem alimente.

— Câți bani credeți că au în complexul acela?

— Mulți.

— Atunci nu va mai trebui să vă faceți probleme în ce privește banii, și nici nu va plana vina asupra dumneavoastră sau a celorlalți cetățeni de aici. Sunt un străin și nu am nevoie de la dumneavoastră decât de informații.

Era evident că oferta îl pusese pe bătrân pe gânduri.

— Și cum rămâne cu armele?

— Americanii vor fi înștiințați când sunt găsite, îl asigură Raglan.

— Aha, deci aveți pe cineva din America cu care vreți să comunicați telefonic.

— Eu le voi spune, zise Raglan.

— Și drogurile?

— Eu n-am nicio treabă cu drogurile. Dumneavoastră?

— Nici noi.

— Atunci, dacă sunt și droguri în incintă, vor fi distruse.

Patrón pufăi un norișor de fum de țigară. Se uită peste umerii lor la paznicii de la ușă.

— Aduceți-l pe nepotul meu.

Aprinse încă o țigară imediat după ce o termină pe cealaltă.

— Complexul lui Luis Reyes e destul de aproape, cam la vreo 65 de kilometri pe același drum. La un kilometru și jumătate are staționați paznici care supraveghează drumul de acces. Nu au niciodată probleme. Rareori, dacă se rătăcește vreun turist pe drumurile neasfaltate care vin dinspre coastă, li se oferă indicații. Nimeni din afară nu este rănit. Așa a și reușit Reyes să rămână în siguranță ascuns atâta vreme în junglă. Nu dă motive poliției să-și bage nasul în treburile sale, și îi mai are și la mână prin mita pe care o dă. Incinta e aproape complet înconjurată de apă. E plin acolo de cocodrilos. Dacă vă prind cumva, vă aruncă la ei. Oamenii ăștia sunt niște sălbatici plini de cruzime: le place să facă rău. Ceilalți despre care ziceați, străinii: mai e o femeie care a fost aici acum câteva luni, după care a dispărut și a revenit de câteva zile.

— E o femeie înaltă cu ochi căprui și păr blond, zise Raglan.

Bărbatul dusese paharul la gură, însă nu bău. Îl privi drept în ochi pe Raglan.

— Dios mío, pe ea ați venit s-o ucideți.

— De unde știți?

— Ea este cea pe care o protejează americanii de aici. N-are deloc suflet. Până și un șarpe are mai multă bunătate.

— Ce știți despre ea? întrebă Raglan.

Bătrânul mormăi, iar pe chip i se citi dezgustul.

— Femeia asta a prins-o pe o fetișoară în casă că fura mâncare. Apoi, chiar în fața mamei sale, i-a spus fetei ce urma să pățească pentru asta.

Scutură din cap la gândul celor petrecute.

— A tăiat-o aici, zise el, trecându-și palma de-a lungul zonei inghinale. După asta, a aruncat-o pe mal, pradă animalelor. Încă era în viață când au început s-o sfâșie.

Era aceeași incizie letală pe care i-o aplicase și lui TJ Jones.

Patrón strânse din dinți ca și cum încerca să țină cuvintele să nu-i scape.

— A obligat-o pe maică-sa să asiste.

Clătină din cap.

— S-a sinucis mai apoi. N-a putut trăi cu oroarea pe care o văzuse. Oamenii mei sunt duri, e drept, s-au confruntat cu multe greutăți și pericole pe când vânau în junglă, dar unora care au văzut ce s-a întâmplat și pur și simplu li s-a întors stomacul pe dos. Femeia a privit totul. N-a zâmbit. A urmărit scena ca și cum… cum să zic… ca și cum era ceva ce trebuia studiat și analizat.

Bătrânul clătină din cap.

— Crimele înfăptuite de cartelurile astea sunt groaznice. Decapitează victima și o atârnă de glezne, ca sângele să se scurgă pe jos, dar să faci ce i-a făcut ea fetei ăleia?! Asta-i din altă categorie și…

Își făcu cruce.

— E ceva ce Dumnezeu nu iartă niciodată. N-are nimic sfânt în ea femeia aia. Dacă ați venit s-o omorâți, atunci vă ajutăm, dar trebuie să-mi promiteți ceva.

— Spuneți.

— Ni-l dați nouă pe Luis Reyes.

— Nu știu cum aș putea face asta.

— Ne asigurăm noi că veți avea șansa. Veți ști când se va ivi.

Raglan încuviință.

— Dacă nu moare, vi-l aduc.

— Suntem conștienți de faptul că s-ar putea dovedi o cerință pe care n-o veți putea îndeplini.

— De ce? întrebă Raglan.

— Aveți de înfruntat un obstacol major. Dacă reușiți să pătrundeți în incintă, atunci cum veți ieși?

Înainte să apuce Raglan să-i mai pună întrebări cu privire la complex, bătrânul ridică capul și zâmbi.

— A, iată-l și pe nepotul meu, Carlos.

Unul dintre bărbați aduse pe brațe un adolescent de vreo 18-19 ani, în vreme ce altul trase un scaun ca să-l așeze pe băiat lângă bunicul său. Era un tânăr voinic, cu părul brunet răvășit și, asemeea multor alți tineri din America Centrală, avea tatuaje pe partea superioară a brațului și pe umeri. Spre deosebire însă de mulți alții, picioarele îi fuseseră amputate de la genunchi.

Bunicul îi spuse repede ceva în spaniolă. Băiatul îl ascultă cu atenție, aruncându-le din când în când câte o privire celor doi străini din fața lor. Dădea frecvent din cap, în semn că asculta ce-i spunea bunicul. Raglan știa suficientă spaniolă ca să înțeleagă că bătrânul îi explicase nepotului ce discutaseră până atunci.

— Acum șapte ani, Luis Reyes s-a întors în Honduras ca să verifice dacă era totul în regulă cu rutele lui de trafic. Nepotul meu avea 11 ani pe-atunci. Noi tocmai livraserăm alimentele, în vreme ce copiii noștri plecaseră în căutare de orhidee sălbatice pentru turiști. Orhideea e floarea noastră națională și facem bani buni din vânzarea lor la hotelurile de pe coastă. Băiatul a dat peste câteva peșteri adânci. Într-una dintre ele e un tunel îngust care duce drept în incinta complexului lui Reyes. Acolo își ține Reyes cocaina. Carlos a fugit, dar oamenii lui l-au prins. Ne-au chemat înapoi în complex, iar eu i-am implorat să-i cruțe viața băiatului. Am căzut în genunchi în țărână și am jurat că băiatul n-a văzut nimic și că n-o să scoată o vorbuliță

nimănui. Le-am zis să mă ucidă pe mine, nu pe copil.

Raglan văzu cum i se umpluseră ochii de lacrimi.

— Luis Reyes mi-a zis că se va asigura că băiatul nu mai calcă pe proprietatea lui niciodată. Au folosit o macetă ca să-i taie picioarele.

Clipi ca să i se ducă lacrimile.

Voss se holba șocată. Se uită la Raglan, care nu dădea niciun semn de emoție la auzul poveștii. În acea clipă știu în adâncul sufletului că, dacă era cineva pe lumea asta care putea pătrunde acolo să le facă dreptate prietenilor săi uciși și acestor oameni năpăstuiți, acela era englezul.

Bătrânul continuă relatarea.

— Apoi, când Reyes s-a dus înapoi în America, am început să-i ucidem. Dacă dădeam peste trei-patru în vreo barcă, îi prindeam în ambuscadă și-i lăsam în pădure să-i sfâșie fiarele. După aceea, ne continuam traiul cotidian.

Întinse mâna și-l mângâie pe băiatul care-i zâmbea.

— Carlos știe unde e peștera. Cu puțin ajutor, vă indică el exact locul.

Raglan se întoarse spre băiat.

— Trebuie să pătrund acolo fără să fiu văzut. Explică-mi cum pot face asta și-ți rămân dator.

Patrón strânse ușor mâna băiatului și i-o sărută. Băiatul zâmbi.

— Nu poate spune nimănui nimic. Când i-au tăiat picioarele, i-au tăiat și limba.

72

Raglan și Voss stăteau alături de bătrân și de vreo doisprezece oameni de-ai săi, înarmați cu toții. Atitudinea li se schimbase de când aflaseră ce intenții avea Raglan. Acesta avea nevoie de o schiță cu incinta complexului și de locul exact pe unde se putea intra în peșteră. Bunicul lui Carlos le-a spus ce știa despre zonă, iar oamenii săi au mai făcut completări pe baza experiențelor cu potecile de prin junglă, cursurile mici de apă și mlaștinile. Bărbații au așezat pietre pe jos și au desenat forma clădirilor din complex, în vreme ce bătrânul îl tot întreba pe băiat dacă schița lor corespundea cu amplasarea peșterii. În funcție de semnele băiatului mutilat, care când încuviința, când clătina din cap negând, patrón se apleca în față și schimba forma desenului. Râul trecea printre mangrove, pădure și mici lacuri adânci, unde își duceau crocodilii prada. Era greu de ajuns la intrarea în peșteră. De când pătrunsese băiatul acolo, Reyes și cei care trăgeau sforile puseseră paznici să patruleze prin junglă. Dincolo de complexul lor erau mici puncte de supraveghere împrăștiate prin junglă, căsuțe în care stăteau și mâncau grupuri de câțiva paznici. Casa lui Reyes era o vilă cu două etaje, situată chiar în mijlocul unui luminiș din junglă, înconjurată de grădini. În exterior era un zid nu foarte înalt, iar paznicii stăteau la intrarea principală; în afară de aceștia, mai erau oameni care patrulau mereu prin incinta complexului. Complexul mai cuprindea și încăperi în care stătea personalul, plus camere pentru străinii veniți din afară.

Bătrânul puse o piatră într-o porțiune a schiței complexului, dincolo de bețișoarele și iarba care reprezentau grădinile.

— Aici stă femeia. O tratează ca pe-o regină. Nimeni nu are acces la ea și e păzită.

— Cine se mai află acolo? întrebă Voss.

— Tot felul de americani vin aici să discute cu Reyes. A fost plecat multă vreme, dar s-a întors de curând însoțit de câțiva americani. Nu arăta deloc bine. Oamenii mei sunt de părere că și-ar consuma propriile droguri.

Unul dintre bărbați îi arătă lui Raglan unele porțiuni din schița improvizată folosind un băț.

— Casa e mare. Au camere pentru oaspeți aici și aici, zise el. Am dus mâncare în bucătărie aici.

Indică din nou locul.

— Iar sus, la etaj, am văzut oameni la balconul acesta. Beau și fumează acolo; par să fie importanți. Pe unul chiar l-am văzut în ziar.

Bătrânul îi făcu semn.

— Îl mai ai?

— Sí, patrón.

— Du-te să-l aduci.

Raglan își scoase telefonul și le arătă pozele cu bărbații de la casa lui Reyes din Washington.

— Recunoașteți pe vreunul de aici?

Fiecare încuviință pe rând pe când dădeau telefonul din mână în mână. Raglan îi aruncă o privire lui Voss. Bărbatul pe care-l cunoștea drept Lennie Elliot, cel care îi atrăsese pe ea și echipa sa în ambuscada fatală, se afla în complex. Pe chipul lui Voss se citea nerăbdarea în așteptarea momentului când avea să fie față în față cu el.

Cel trimis după ziar reveni cu un număr vechi de două luni al cotidianului La Prensa. Una dintre fotografii îl prezenta pe senatorul de Tennessee, Rufus Billingham pe când era întâmpinat de mai mulți înalți funcționari hondurieni. Conform titlului articolului, acesta se afla în Honduras pentru a coopera cu Ministrul Infrastructurii, precum și pentru a-și da acordul cu privire la finanțarea extinderii aeroporturilor din țară.

Raglan îi întinse ziarul lui Voss.

— Acum știm sigur. El e unul dintre cei descoperiți de Casey Zeller. Să sperăm că nu voi fi nevoit să ucid un senator american aici.

Se întoarse spre patrón.

— Bărbatul acesta se află cumva aici acum? E cu Luis Reyes?

Bătrânul își întrebă oamenii. Nimeni nu știa.

— Bun, atunci gestionăm problema când se ajunge la asta, îi spuse Raglan lui Voss.

Se uită la armele celor din jur.

— Astea sunt toate armele pe care le aveți?

— Vânăm pentru a avea ce mânca. Nu suntem pregătiți pentru luptă.

— Atunci vom folosi ce avem, zise Raglan.

— Nu-i suficient, interveni Voss.

Raglan zâmbi.

— Niciodată nu e suficient.

Patru camionete care văzuseră și vremuri mai bune se deplasau acum pe drumul plin de praf. Raglan și Voss stăteau pe bancheta din spate în mașina din fruntea convoiului, cu umerii lipiți de peretele din metal al cabinei șoferului. Voss trase de tricoul îmbibat de transpirație, ca să și-l dezlipească de pe piele. Simțea cum o învăluise umezeala într-o peliculă caldă. Pielea îi era brăzdată de broboane de sudoare și o mânca. Căldura aceea epuizantă nu-i permitea să se

concentreze, și tocmai de asta avea nevoie în orele următoare. Se șterse pe față cu dosul palmei.

— În mlaștină e și mai fierbinte aerul, o avertiză Raglan.

— Raglan, nu scapi de mine, așa că nici nu mai încerca.

— Atunci, ține minte: trebuie să lași jungla să-ți fie prietenă. Trebuie să devii parte din ea. Nu i te împotrivi.

Îi era mult prea cald ca să-l mai contrazică. Deja se instalase oboseala, iar aerul acela fierbinte o storcea de vlagă. Înainte de a pleca, Raglan își peticise rănile. Copcile ținuseră, așa că uscase transpirația de pe piele și aplicase un pansament uscat și rezistent la apă pe rana urâtă dintr-o parte. Apoi, curățase și bandajase și tăietura de pe coapsă. Acum nu percepea semne de disconfort de la căldură sau de la răni pe când camioneta hurducăia pe drumul cu denivelări. Voss se rugă în sinea ei să poată ține pasul cu el.

Bătrânul stătea pe locul pasagerului, iar Carlos era înghesuit pe bancheta din față între el și șofer. În urma lor rămânea un nor de praf, care aproape acoperea complet cele trei autovehicule din spate, încărcate cu lădițe pline cu alimente și legume proaspete. După 45 de minute, bătrânul opri convoiul, ieși din mașină și le făcu semn lui Raglan și Voss să-l urmeze. Jungla deasă mărginea drumul de ambele părți.

— Nu mergem mai departe până ce nu ne convingem că ați ajuns la peșteră. După asta, procedăm la fel ca de obicei: livrăm mâncarea, ne luăm banii și ne întoarcem acasă. Înțelegeți? Nu suntem implicați în niciun fel.

— Înțeleg, spuse Raglan.

Bătrânul privi înspre drumul care dispărea în junglă. Se vedea că ceva îl făcea să ezite. În cele din urmă se întoarse înspre Raglan.

— Dar dacă armele nu sunt acolo? Intrați oricum să faceți ce v-ați propus?

Raglan simțea că i se ascundea ceva.

— Ce știți despre armament?

— Nimic.

— Atunci de ce întrebați?

— Acum două nopți, un convoi de camioane a părăsit complexul.

Se gândi că, cel mai probabil, bătrânul nu-i spusese informația aceasta vitală pentru că doar prin Raglan obține ce-și dorea: capturarea lui Luis Reyes.

Bătrânul ridică din umeri.

— E o ocazie pe care n-o vom mai avea niciodată.

— Câte camioane? întrebă Voss.

— Mai multe.

— Cât au de parcurs până ce ajung la un port? îl întrebă Raglan

pe bătrân.

— Douăsprezece ore, poate mai mult. Drumurile sunt proaste în cea mai mare parte. Duc până la cel mai important port, adică Puerto Cortés.

Raglan se îndepărtă de Voss și de grupul de bărbați.

Voss se duse repede după el cu pași mari.

— Acum ce facem?

Raglan știa că, dacă tot convoiul transportase armamentul, atunci ajunseseră prea târziu ca să mai oprească încărcarea pe nave. Rămăsese însă o persoană, singura putea face acest lucru. Raglan duse repede telefonul la ureche.

— Noi trebuie să parcurgem câteva etape cu mari eforturi ca să obținem ceva, dar știu eu pe cineva care nu e nevoit s-o facă.

Maguire urmărea ploaia mohorâtă cum biciuia geamurile imense ale clădirii MI6 aflate la Vauxhall Cross. Tamisa părea cu adevărat furioasă, iar suprafața zbuciumată a apei se lupta cu toți curenții din adâncime. În general, starea vremii se potrivea perfect cu veștile supărătoare primite din State, care îi ajunseseră pe birou de la Agenția Națională de Informații din America. Curenții tulburi de adâncime care agită lumea serviciilor de informații scoseseră la suprafață numai mizerii. Se părea că Raglan agitase puternic cuibul de viespi și, deocamdată, se număra printre puținele persoane care nu fuseseră înțepate.

— Domnule? se auzi vocea lui Jenny Armstrong.

Se întoarse. Chipul secretarei sale nu trăda nicio emoție, însă putea detecta o notă expectativă în vocea ei.

— Raglan. Linia unu.

Maguire dădu din cap în semn de mulțumire. Femeia închise ușa în urma sa chiar când el ridică receptorul.

— Maguire, am nevoie de ajutorul tău.

— Unde ești?

— În Honduras.

Maguire se obișnuise deja că nu avea rost să pună el întrebări. Dacă Raglan era acolo, atunci avea motive întemeiate.

— De ce-ai nevoie?

— Transportul de armament din State deja se îndreaptă spre o navă aflată în Puerto Cortés. Nu știu mai mult de-atât, dar pun pariu că e o navă înregistrată sub un pavilion de complezență. Sigur lăzile vor fi marcate ca echipamente de fermă. Ce poți face să-l oprești?

— Avem o navă a Marinei Regale care colaborează cu Paza americană de Coastă în apele Caraibilor în materie de taxe vamale, ca să se combată traficul de droguri. Acum sunt undeva pe lângă Belize.

— Ia legătura cu ei. Sunt la o aruncătură de băț de țintă. Dacă nava nu a terminat de încărcat marfa, atunci o pot intercepta după ce pleacă din port.

— Raglan, FBI-ul l-a arestat pe Lewis Culver. El și Swain lucraseră cot la cot în treaba asta. Au mai arestat și alți doi senatori. Se pare că Swain avea poliță de asigurare, căci mai au probe pentru alte mandate de arestare. Gata treaba, Raglan.

Maguire luă receptorul de la ureche exact în clipa în care Raglan închisese. Deja nu-l mai asculta.

*

Îi spuse lui Voss ce aflase de la Maguire.

— Doi senatori și Lewis Culver au fost arestați de agenții federali. S-ar putea ca unul dintre ei să fie Rufus Billingham.

— Deci sunt implicați și cei de la CIA și cei de la Ministerul Apărării?

Conspirația devenise deja și mai gravă.

— N-aș zice că Agenția la nivel general, ci mai degrabă Culver a acționat independent. El și Swain se cunosc încă de pe vremea când lucrau împreună la CIA.

— Și Kim Burton? A fost și ea implicată?

— N-am aflat nimic despre ea. Dacă avem noroc, agenții FBI i-au neutralizat deja pe pionii principali din State până să apuce să-i avertizeze pe cei de-aici, altminteri aceștia vor fi și mai precauți.

Bătrânul le făcu semn.

— Dacă întârziem prea mult, vor începe să ne întrebe ce anume ne-a reținut de n-am ajuns la timp cu marfa. Señor, vă rog. Sunteți gata? Nepotul meu vă arată drumul.

Raglan îi dădu bătrânului telefonul său prin satelit.

— Știți cum să-l utilizați?

— Am și eu un telefon mobil pentru când merg în oraș.

— E același principiu, doar că ăsta merge și aici, în junglă. Ai nevoie să fii sub cerul liber, nu sub coronament. Dacă dăm de probleme mari, vom avea nevoie de cineva care să ne aștepte pe drumul acesta. Lăsați o mașină aici și pe cineva gata să ne răspundă. S-ar putea să trebuiască să scăpăm repede.

Bătrânul încuviință și se uită spre Carlos, pe care îl ducea în spate tipul vânjos care le arătase ziarul.

— Gerardo îl duce în spate cât va fi nevoie, apoi sunteți pe cont propriu. Înțelegeți că sunt patrule prin junglă, da? Sunt la fel de sălbatici precum fiarele. Vă iau urma înainte să apucați să-i vedeți sau

să-i auziți. Señor, vă întreb încă o dată: sunteți sigur pregătit pentru ce urmează?

Raglan zâmbi.

— Până se apropie ei de noi, deja am să duhnesc ca un șobolan de mlaștină.

Bătrânul încuviință. Era decis.

— Pe nepotul meu îl cheamă Carlos Alvarado. Pe femeia a cărei fiică a fost ucisă o chema Gabriela Mejía. Veți da peste câteva femei care lucrează pentru Reyes în casa lui și care știu cele întâmplate. S-ar putea să fie dispuse să vă ajute.

Ridică din umeri.

— Trăiesc însă mereu cu frica-n sân și știu că riscurile sunt mari.

Patrón îi făcu semn lui Gerardo, care porni cu pași mari în junglă. Raglan și Voss îl urmară.

Gerardo avansa fără probleme, ca și cum n-avea pe el decât cămașa. Mergeau așa cam de o oră, când Gerardo se opri la indicația băiatului. Raglan se duse lângă ei. Băiatul arătă în față ceva. Inițial, Raglan nu văzu nimic altceva decât copacii și tufișurile, însă, ulterior, pe când își muta ochii de la un trunchi la altul, scormonind mai adânc cu privirea, reuși să distingă o siluetă. Acolo, în pădure, văzu o structură înaltă, mai exact acoperișul unei clădiri lăsate în paragină, acoperită de licheni și iederă. Părea să fie fațada unei vechi biserici, al cărei fronton în formă de clopot se înălța spre lumina soarelui.

Intuiția lui Raglan se dovedi a fi corectă.

— E o veche biserică pe care au construit-o misionarii chiar înainte de a se naște tatăl lui patrón. Peștera e cam la un kilometru și jumătate depărtare, poate chiar mai mult. Noi nu mergem mai departe. Mlaștina se află la vreo opt sute de metri după ruine.

Gerardo vorbea pe un ton scăzut, pentru a le da de înțeles că erau aproape de zona patrulată de oamenii lui Reyes.

— Este cumva vreo potecă dincolo de mlaștină? întrebă Raglan.

Avea să le ia o zi întreagă să-și croiască drum prin desiș dacă foloseau doar lama cuțitului.

Gerardo ridică din umeri. Carlos le făcu semn și spuse ceva prin câteva cuvinte distorsionate. Raglan se gândi că, de când fusese mutilat, probabil că reușise treptat să se facă înțeles pentru cei din jur. Gerardo dădu din cap.

— De cealaltă parte a mlaștinii e o potecă croită de animale. Cam la două sute de metri după ce ieșiți, poate mai mult. Va trebui să urcați pe mal ca s-o găsiți. O folosesc și cei care patrulează prin junglă. Dacă o ratați, atunci nu aveți încotro și trebuie să rămâneți în apă, iar mergând puteți ajunge aproape de zona periculoasă în care se află tabăra paznicilor. Mai bine o luați pe cărarea aceea prin pădure; așa, vă cresc șansele. Râul are și el pericolele sale. Înțelegeți ce zic?

— Înțeleg, spuse Raglan.

Carlos îi zâmbi și scoase iarăși câteva sunete neinteligibile. Gerardo încuviință.

— Spune că se va ruga să vă dea Dumnezeu curajul de a vă lupta cu ticăloșii care au semănat frica în satul nostru și care ucid de plăcere.

Băiatul întinsese mâna, așa că Raglan i-o strânse, îl bătu ușor pe umăr, după care porni cu pași mari spre lăcașul pe care până și Dumnezeu îl uitase acolo.

73

Voss îl urmă pe Raglan în apa urât mirositoare fără să crâcnească. Au coborât ușor pe malul alunecos în apa gri care le ajungea până la piept. Voss încercă să-și alunge din minte gândurile care i-o luau razna când își închipuia ce amenințări nevăzute se ascundeau sub apă. Raglan se duse aproape de mangrovele de pe mal. Șanțul de sub picioare cedă și se scufundă și mai mult. Se dădu apoi repede deoparte, întinse mâna și-o ajută să ocolească groapa formată. Au mai mers așa încă vreo două sute de metri, până ce vegetația făcu loc unui mal noroios. Raglan se urcă pe el, apoi întinse iar mâna s-o ajute pe Voss să vină și ea. S-au lăsat amîndoi pe vine, ținându-și respirația. Raglan îi făcu semn să rămână acolo, apoi merse ghemuit de-a lungul malului. Reveni după câteva clipe.

— Am văzut cărarea. E bătătorită bine; sigur sunt patrule.

Voss încuviință și își verifică pistolul, scoțându-l de unde-l avea băgat la spate. Îl îndreptă apoi în jos și lăsă apa să se scurgă din percutor și țeavă. Scoase după aceea încărcătorul și îl scutură bine să iasă apa și de acolo. Ridică capul și văzu că Raglan deja făcuse același lucru. Înșurubă amortizorul și-l urmă, mergând unul după altul pe poteca croită de animale. Era plină de cotituri și șerpuia în jurul trunchiurilor groase de copac, așa că se văzură nevoiți să pășească peste tot felul de rădăcini ieșite din pământ, care se țeau ca niște gheare din sol. La nici douăzeci de minute de când ieșiseră din mlaștină, bocancii lui Voss încă musteau de apă. Nu era concentrată la drum, căci încerca să-și miște degetele de la picioare ca să n-o mai deranjeze șosetele, mustrându-se pentru că nu-i urmase exemplul lui Raglan atunci când plecaseră de la avion, iar el își dăduse jos șosetele și își pusese bocancii peste tălpile goale. Se vedea că-și redusese dependența de confort la minimul necesar. Când ridică piciorul să pășească peste rădăcini, se dezechilibră.

Iar asta îi salvă viața.

Chiar atunci apăruse un bărbat din desiș, croindu-și drum printre crengi cu o macetă; în cealaltă mână avea un AK-47. Din inerție se dezechilibră și el puțin. Voss căzuse foarte rău pe-o parte a corpului peste rădăcinile tari ca piatra, iar mâna stângă i se blocase sub greutatea corpului. Scoase un țipăt în momentul când i se fractură osul și înjură de la durerea resimțită când inhală și trebui să-și contracte coastele rănite ca să tragă aer în plămâni. Deși aproape de leșin, izbuti însă să-i dea un picior bărbatului cu bocancul. Lovindu-l în bărbie exact când tipul încerca să se elibereze. Era suficient de

aproape de ea ca să-i mai dea o lovitură drept între picioare. Pușca AK-47 îi căzuse, însă bărbatul încă avea maceta, pe care o ținea strâns. Voss nu se putea mișca. Rădăcinile ieșite din sol o împiedicau să se rostogolească departe de el; oricum, nici n-ar fi putut în urma leziunilor suferite. Aproape că nu mai vedea de durere.

Următoarele clipe s-au perindat ca fulgerul, încât abia apucă să vadă lovitura mortală aplicată de Raglan. Apăruse brusc și-i trăsese cu putere un pumn bărbatului chiar în spatele urechii, după care îi prinsese gâtul ca într-o menghină. Auzi un trosnet aproape imperceptibil când îi frânse gâtul. Voss încercă să se ridice, dar știa că sigur își fracturase și câteva coaste. Raglan nu scoase niciun sunet și rămăsese neclintit, lăsând-o să se chinuie pe jos. Asculta dacă se mai apropia cineva. Intră în desiș târând cadavrul înspre junglă. Voss agoniza, dar se forță să stea în genunchi, trase aer în piept fără să expire puternic, apoi, ignorând pe cât putea durerea resimțită, se ridică nesigură, sprijinindu-se de trunchiul de copac. Unde naiba era Raglan? Nu-l vedea.

Prădătorii din junglă stau complet nemișcați la pândă, astfel că mișcările și sunetele le dau prada de gol. Așa s-a petrecut și cu cel de-al doilea bărbat, care apăru brusc pe cărare din desișul compact. Era zvelt, cu mușchii bine definiți și umerii acoperiți de broboane de sudoare. Tricoul vechi pe care îl purta, plin de pete de transpirație, era suficient de larg încât să atârne pe el. Pe cap avea legată o bandană care îi ținea părul, iar chipul îi era brăzdat de o cicatrice de la ureche la bărbie: un însemn pe care îl afișa cu mândrie și care semnala că e călit în lupta cu cuțitul. Ridică pușca AK-47 pe care o ținea și mârâi agresiv în spaniolă înspre Voss, care se lipi mai tare cu spatele de copac. O siluetă care se mișca rapid în desișul verde al junglei păru o nălucă privită cu ochiul liber. Bărbatul se roti rapid, însă făcu imediat contact cu pumnul lui Raglan, care îi împlântă cuțitul adânc în stern. Durerea îl copleși, iar cavitatea toracică i se umplu de sânge. Ochii îi ieșiră din orbite și i se tăiară genunchii. Se prăbuși la pământ. Exact în momentul în care Raglan îl trăgea de pe cărare, tăcerea a fost întreruptă de o salvă de focuri de armă. Păsările au început să cârâie, iar maimuțele să urle. Raglan se roti pe jumătate și o văzu pe Voss cu arma cu amortizor în mână. Se uită în direcția în care avea ațintit Glock-ul. La vreo 15 metri distanță, pe potecă, era căzut un alt bărbat care, pe când își dădea ultima suflare, apăsase pe trăgaciul puștii.

Raglan fugi repede spre el. În partea din față a tricoului se vedeau două găuri de glonte. Era mort. Raglan îl târî și pe acesta în tufișuri și aruncă arma peste cadavru, apoi veni înapoi spre Voss, care avea dinții încleștați de durere și își ținea brațul rupt lipit de corp.

Femeia clătină din cap.

— A apărut de nicăieri.

Raglan scrută pădurea: nicio mișcare.

— Lucrează în grupuri. Cineva o să observe că lipsesc ăștia trei și sigur au auzit și alții focurile de armă. Bun, hai să vedem unde te-ai rănit.

Tresări de durere când îi pipăi mâna ruptă, după care trecu palma ușor peste coastele ei.

Atent la durerea pe care o simțea Voss în ambele părți, o sprijini și o așeză pe un buștean, apoi își dădu jos rucsacul și scoase trusa de prim-ajutor. Desfăcu un bandaj lat și i-l puse ușor sub braț ca să-i susțină greutatea, apoi îl legă strâns pe partea cealaltă, unde nu era rănită.

— La dracu', scrâșni ea printre dinți.

— Încearcă să stai dreaptă pe cât poți. Fie ți-ai lovit puternic și coastele, fie chiar ai una fracturată. Acum nu putem face nimic în privința asta.

Îi zâmbi.

— În zona asta n-avem gheață să punem pe răni.

Voss tresări iar.

— Trage adânc aer în piept ca să lucreze plămânii. Trebuie să faci asta în fiecare oră, ai înțeles? Chiar dacă te doare de nu mai poți, trage adânc aer în piept măcar de douăsprezece ori într-o oră.

Voss își mușcă buza și dădu din cap.

— Vor veni și alții dacă au auzit focurile.

— Știu, îi răspunse el, scoțând câteva analgezice puternice din trusa de prim-ajutor.

I le întinse împreună cu sticla lui de apă. Voss le dădu pe gât și înghiți apa cu guri mari.

— Dacă nu l-ai fi ucis, atunci am avea belele mai mari acum decât o mână și câteva coaste rupte. Asta-i situația. Când au decurs lucrurile așa cum ne așteptam noi?

— Dumnezeule, Raglan, mi-ai zis ce se întâmplă dacă ne rănim. Acum trebuie să mă lași aici.

— Știu, îi răspunse, ridicând-o cu grijă ca să stea în picioare.

Verifică dacă bandajul pe care i-l legase ca să-i susțină brațul se menținea bine strâns pe corp. Raglan îi scoase telefonul din rucsac și apoi aruncă rucsacul în tufiș.

— N-ai să mai ai nevoie de el.

Voss îi aruncă o privire perplexă, dar înainte să apuce să protesteze, o cuprinse de talie.

— Mergem înapoi să te las la biserică.

Voss se strădui pe cât putea să țină pasul cu el. Era îndeajuns de puternică și în formă ca să poată merge încă în ritm alert, dar dacă Raglan n-ar fi fost acolo să-i susțină greutatea, era conștientă că n-ar fi avut de ales decât să aștepte să moară în junglă. Când ajunseră la

mlaștină, alunecă el mai întâi pe malul noroios, apoi o sprijini de bocanci pe când se lăsa și ea ușor în apă. Tresări de durere când îi săltă brațul în urma mișcării, iar coastele îi atinseră malul.

— În regulă, știu că te doare de nu mai poți, dar strânge din dinți. Folosește-te de durere în avantajul tău. Concentrează-te! Înțelegi?

O cuprinse din nou.

— Hai, nu mai avem mult de mers.

— Raglan, nu știi deloc să minți, îi spuse cu dinții încleștați.

Parcurseseră vreo cincizeci de metri de-a lungul malului și ajunseseră la marginea mangrovelor, când auziră vocile bărbaților care se deplasau deasupra lor, pe potecile din junglă. Raglan se piti sub rădăcinile încâlcite de mangrove și o trase și mai adânc în apă. Voss apucă să tragă adânc aer în piept exact înainte să-i pună mâna strâns la gură. Avu câteva convulsii din cauza durerii resimțite când i se contractaseră plămânii. O trase și mai aproape de el, având însă grijă ca nu cumva să-i strângă prea tare cutia toracică sau brațul, protejând-o. Voss se ținea de el cu brațul liber. Patrulele aveau să ocolească mangrovele și să stea unde era teren solid. Raglan și Voss rămaseră neclintiți. Insectele îi pișcau întruna și simțeau cum curenții de sub apă îi trag parcă de picioare. Mâlul pe care se aflau se surpă ușor, însă Raglan își ajustă poziția ca să-și mențină amândoi echilibrul. Vocile se îndepărtaseră de-acum. O trase după el înapoi în mlaștina principală. În timp ce o traversau, aveau să fie expuși oricui se afla pe malul din apropiere, însă Raglan era destul de sigur că bărbații pe care îi auziseră porniseră mai adânc spre inima junglei. Au continuat de-a lungul malului până ce a fost sigur că aveau șanse mari să ajungă pe cealaltă parte mai îndepărtată. Exact când o ajuta în mijlocul apei, se opri brusc.

— Nu te mișca, îi șopti.

Se lipi de el, privi înapoi, dar nu văzu pe nimeni pe mal. Pericolul era cu ei, în apă. Scrută suprafața, dar nu vedea nimic care ar putea fi o amenințare. Deodată, un mic cerc apărut pe apă semnală ivirea unui crocodil, al cărui bot și ochi abia dacă treceau de suprafața apei.

— Dumnezeule mare, șopti Voss.

— Nu te mișca, repetă Raglan pe un ton calm. Nu noi suntem ținta, însă hai totuși să nu-i stăm în cale.

O simți cum i se tensionează tot corpul de frică.

Crocodilii au organe multisenzoriale în piele, acestea fiind sensibile la vibrații, atingere, căldură și frig, precum și la substanțele chimice prezente în mediul înconjurător. Ceva tulburase apa. La treizeci de metri depărtare, un grup de maimuțe-păianjen stăteau printre crengile unui copac, iar o parte dintre fructele pe care le

adunau căzuseră în apă. Atrasă de un fruct anume, o maimuță coborâse pe una dintre crengile mai joase. Un vârtej de apă țâșni în toate părțile în momentul în care crocodilul se aruncă în sus asemenea unui proiectil. Traiectoria sa verticală îi dădu la iveală întregul trup lung, iar fălcile încercară să prindă prada. Eșuă, însă maimuța se dezechilibră și căzu. Preț de câteva clipe păru că avea șanse de scăpare când încercă să ajungă la mal. Creatura își agita brațele din răsputeri. Crocodilul se cufundase numaidecât la loc după tentativa nereușită. Maimuța murată apucase să urce malul până la jumătate, în vreme ce suratele ei o urmăreau scoțând tot felul de strigăte de încurajare, când crocodilul se aruncă din nou, înfigându-și bine ghearele din față în mâl pentru sprijin. De această dată nu dădu greș. Maimuța urlă din toți rărunchii. Voss trecuse la viața ei prin tot felul de schimburi de focuri și văzuse oameni murind, însă acele țipete pline de teroare ale micii primate aduceau cu ale unui copil care strigă ca din gură de șarpe. Apa învolburată se calmă. Maimuța se înecase, iar acum crocodilul începuse ospățul.

Raglan profită de șansa ivită și se grăbi să ajungă la malul celălalt. Lui Voss i s-au părut cei mai lungi paisprezece metri pe care îi parcursese vreodată în viața ei. Raglan îi ignoră strigătul de durere când o ridică pe mal, pe teren uscat. Voss se lăsă pe jos ca un sac de cartofi.

— Ridică-te, îi zise pe un ton aspru. Te poți odihni când ajungem.

— Doamne, Raglan, după toate prin câte-am trecut, acum ți-ai găsit să faci pe șeful? Am nevoie să-mi trag puțin sufletul. Pur și simplu agonizez.

— Ori te ridici acum, ori te las aici.

Raglan făcu un pas înapoi.

Voss îl fulgeră cu privirea, dar se chinui din răsputeri să se ridice în picioare, în pofida durerii insuportabile.

Asta avea nevoie Raglan din partea ei.

— Acum ai o șansă de supraviețuire.

— Du-te la dracu', Raglan.

— Poate mai târziu.

Îi zâmbi.

Când au ajuns la vechea biserică lăsată în paragină, soarele deja începea să cuprindă încet-încet coronamentul. Cu puțin noroc, putea ajunge la peșteră până la lăsarea întunericului. În cel mai bun caz, putea fi acolo chiar înainte să se însereze, iar apoi să se miște în tăcere la adăpostul întunericului. O ajută pe Voss să stea sprijinită confortabil, îi dădu sticla sa de apă și analgezicele.

— Bea cât vrei. Tramadolul o să-și facă în curând efectul. Continuă să le iei o dată la patru ore.

Apăsă pe butonul de apelare rapidă al telefonului prin satelit. Răspunse cineva de la celălalt capăt.

— Am nevoie de ajutor la vechea biserică. Femeia e rănită, zise Raglan în spaniolă.

Ascultă răspunsul dat de bărbații care îi așteptau pe drumul ce ducea în junglă. Încuviință, încheie apelul și-i dădu lui Voss telefonul înapoi. Se aplecă pe vine și îi îndepărtă cu tandrețe de pe față o șuviță de păr murdărită de noroi.

— Vine Gerardo să te ia.

— Nu te poți duce înapoi acolo, Raglan. Hai să chemăm întăriri, îi zise pe când el desfăcea prelata de camuflaj contra țânțarilor și o așeza peste marginea zidului vechi în spatele căruia se afla ea.

Avea s-o ascundă privirilor dacă venea pe acolo altcineva, și nu Gerardo. Își propti rucsacul în laterala corpului ei ca să-i susțină partea rănită.

— Decizia îți aparține de-acum, Voss, dar acordă-mi răgaz până în zori.

N-avea niciun rost să încerce să-l convingă să nu facă ceea ce voia.

— Am nevoie de Lennie Elliot în viață, doar atât îi mai spuse.

Raglan încuviință și-i puse Glock-ul în mână. După câteva clipe dispăruse.

Sentimentul care o strângea ca o gheară în piept o șocă. Avea senzația că n-o să-l mai vadă niciodată, cel puțin nu în viață.

74

Raglan o porni înapoi pe unde venise, însă rămase în apă, cu direcția amonte. Pierduse deja prea mult timp și trebuia neapărat să ajungă la peșteră, iar cea mai rapidă cale era să urmeze sfatul dat de Carlos, și anume să urmeze râul. Gazele emanate de apa mlăștinoasă făceau bule la suprafață, pe sub vegetația în putrefacție a pâlcurilor de mangrove. Se încadră bine în timpul rămas și merse mereu pe aproape de rădăcinile mâloase. Când ajunse la alt mal, realiză că vânătorii patrulau zona exact așa cum ar face-o cei care își duc traiul în pădurea tropicală. Ascultă. Erau pe-aproape. Douăzeci, poate treizeci de metri? Vocile lor erau estompate de desiș, însă îndeajuns de clare încât să se înțeleagă unul pe altul. Probabil că dăduseră deja peste camarazii lor morți. Ajunsese într-un punct în care apa se aduna, formând un bazin mai adânc. Pe malul îndepărtat se vedeau urme de crocodili, întrucât pe mâl rămăseseră brazde de când reptilele ieșiseră din apă. Deocamdată, întinderea nemișcată tresărea doar de la mișcările sale încete, făcute cu mare grijă pe când înainta. Dacă bărbații se apropiau mai mult de mal, aveau să vadă că se mișcă apa. Se opri și verifică în spate dacă nu cumva îl urmărea vreun prădător tăcut, ascuns chiar sub suprafața apei. Totul era complet nemișcat. Continuă să avanseze încet, în vreme ce cu tălpile identifica zonele mâloase care cedau sub greutatea lui, cu grijă să nu-și piardă echilibrul. Dacă împroșca apa cumva, auzul ascuțit al patrulelor avea să le aducă exact unde se afla el.

Încă cincizeci de metri și putea să se urce pe mal, după care să se târască pe burtă până la adăpostul oferit de desiș. Simțea cum îl strâng copcile de la rana din lateral. Își dădu seama că, cel mai probabil, îi cedaseră câteva când se luptase cu cei care o atacaseră pe Voss. Ignoră senzația de disconfort și apucă ultima dintre mangrove până ce ajunse pe malul aflat la vreo doi metri deasupra apei. Mai sus de câțiva copaci cu trunchiuri joase aflați în depărtare se putea distinge forma întunecată a unei stânci. Se ridica la vreo trei sute de metri de unde stătea el în apa ce duhnea dezgustător. În curând nu va mai avea de ales, fiind nevoit să urce pe uscat și să caute peștera. Ascultă cu urechile ciulite și ținându-și respirația, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă. Patrulele erau tot pe acolo, greu de estimat cât de aproape de el. Preț de o clipă se gândi că putea să mai parcurgă câțiva metri și să se adăpostească sub câteva tufișuri dese ce atârnau aproape de sol, însă apa tulbure din față îl făcu să se oprească. Șarpele era pe-atât de lung, pe cât era Raglan de înalt, iar trupul îi era

gros cât încheietura mâinii. Veninul său l-ar fi paralizat total. Dacă patrulele înarmate erau pe atât de aproape pe cât estima el, atunci orice mișcare, cât de mică, le-ar fi atras atenția. N-avea de ales. Aștepta, urmărind șarpele cum se rotește prin apă, cu capul ridicat deasupra, ochii aceia reci și negri privind fix înainte și limba despicată adulmecând aerul. Își căuta prada.

Două creaturi letale se aflau față în față.

Reptila se pregătea să atace. Raglan se întoarse pe jumătate în apă și-l apucă brusc de după cap, ca într-o menghină, după care, printr-o mișcare fluidă, îi aruncă trupul șerpuind în desiș înainte să apuce să i se încolăcească pe braț. Îl auzi cum se izbește de crengi și, după câteva clipe, urmă staccatoul de focuri de armă, când gloanțele ciuruiră ramurile joase ale copacilor, ca un roi de lăcuste care devorează frunzele, făcându-le ferfeniță. Acea rafală de focuri de armă reverberă prin întreaga junglă. Fâlfâit de aripi. Peste tot umbre care săreau de pe o creangă pe alta prin coronament. Maimuțele urlătoare țipau și zbierau. Creaturile nu fuseseră în raza gloanțelor și nu fusese niciuna rănită, însă le cuprinsese panica. Raglan profită de faptul că acea cacofonie avea să acopere sunetul de apă împroșcată, înaintă rapid și urcă repede pe mal, apoi rămase nemișcat. Acoperit de mâzgă și noroi, abia îl puteai deosebi de mizeria specifică unei cocine de porci în care se băgase. Îl văzu pe unul dintre bărbați cum apare dintre copaci, undeva pe la 15 metri depărtare de el, cu un cuțit în mână. Se mișca exact ca un vânător, lent și cu mișcări dibace. Se opri și privi cu atenție la suprafața apei. Nu observă nimic care să-i dea de bănuit, așa că se întoarse cu spatele la malul pe care stătea Raglan neclintit și dispăru din nou. Se auzi o voce care striga ceva, iar alta răspunse. Raglan văzu un tip cu bandană, pe poteca aflată mai sus de mal, care se uita și el atent înspre apă. Avea pușca pe umăr. Mulțumit, dispăru și acesta înapoi în junglă. Raglan aștepta. După sunetele vocilor, părea că se apropiaseră unul de altul, iar acum se îndepărtau cu toții de locul unde se afla el. Masculii de maimuță urlătoare scoteau sunetele lor specifice, asemănătoare unor lătrături, avertizând tot grupul, apoi conducându-și femelele departe de pericol, printre ramurile arborilor.

Raglan grăbi pasul pe una dintre poteci, care se asemăna mai mult cu o mică cicatrice făcută prin desișul junglei, o muchie îngustă aflată între tufișuri și râu. După douăzeci de minute, pe când întunericul înghițea ultimele rămășițe ale razelor de soare, observă flăcări în depărtare, precum și licărul alb emanat de o lampă cu gaz printre trunchiurile copacilor. Se simțea miros de mâncare gătită și de pâine coaptă. Se ghemui și se apropie de foc și de cei care locuiau acolo. Mirosul de pâine proaspătă îi aduse brusc aminte de momentele când parcurgea străduța aceea lăturalnică din Marsilia, în locul în care

începuseră crimele ce-i purtaseră pașii până aici.

Voci de femei. Râsete și exclamații de încântare la auzul vreunei glume. Se apropie mai mult și văzu că era o mică așezare ce cuprindea șase colibe din răchită, cu acoperiș de frunze de palmier, precum și un foc de tabără aprins în zona aflată chiar în mijlocul locuințelor; în apropierea focului erau întinși și doi câini costelivi. Mai erau și focuri mai mici, deasupra cărora erau așezate mici vase și „cuptoare" improvizate din lut. O femeie scoase o tavă cu pâine coaptă, apoi strigă ceva spre o alta, care râse și-și văzu de-ale ei. Având în vedere faptul că erau șase colibe, Raglan se gândi că probabil locuiseră cel puțin șase bărbați acolo înainte ca Raglan și Voss să-i fi ucis pe trei dintre aceștia. Dacă femeile găteau, însemna că-i așteptau pe bărbați să se întoarcă acasă. Nu păreau deloc speriate de rafala de focuri de armă care tulburase mai devreme liniștea serii. Poate că exact asta își spuseseră mai înainte și se întrebaseră dacă nu cumva bărbații împușcaseră ceva vânat. Raglan se uită la fumul emanat de focuri. Briza slabă venea în susul râului și împingea fumul înspre direcția sa; el se afla în partea opusă vântului. Lumina focului făcea umbrele să joace pe trunchiurile din apropiere, iar silueta înaltă și întunecată aflată dincolo de colibe, neagră ca tăciunele, era muntele la care trebuia să ajungă. Ocoli așezarea; vocile femeilor se estompară. Bărbații lor se întorceau și se zăreau acum luminile lanternelor cum apar printre crengi. Timpul se scursese. Fiind întuneric beznă, Raglan se împiedică, însă atinse cu umărul peretele de stâncă, așa că nu căzu. Mai în față, licuricii brăzdau roca. Înaintă cu grijă pe cărarea aflată chiar lângă stâncă; vocile care se auzeau dinspre mica așezare erau acum mai puternice. O femeie scoase un strigăt de durere, apoi o alta. Bărbații au strigat la ele să tacă. Cei pe care îi omorâseră el și Voss nu se mai întorseseră acasă, femeile lor aflaseră acum, însă ceilalți țipau la ele să-și ascundă durerea.

Raglan ajunsese la intrarea în peșteră. Se pare că nu erau licurici, ci mici reflexii în cuarț, astfel că interiorul peșterii era și el luminat, iar raza de lumină dispărea apoi în tunel. Chiar la intrarea în peșteră își țineau vânătorii carnea: sub formațiunile de rocă dispusă în zigzag de pe tavanul peșterii erau atârnate de cârlige animalele eviscerate.

Raglan se afundă și mai adânc în inima pericolului.

75

În demersurile de răsturnare a guvernului iranian nu se poate vorbi despre morți nevinovate. Cei care muriseră pentru asta își dăduseră viața în slujba unui scop nobil. Încercarea de a-i înscena englezului că și-a ucis prietenii aproape dăduse roade. Acum nu mai conta. Primul transport de armament care fusese ținut în junglă deja pornise spre coastă, sub paza a cincizeci de mercenari. Cel de-al doilea și ultimul transport, un convoi cu șase camioane, avea să plece a doua zi, împreună cu restul de douăzeci de luptători a căror experiență avea să prindă bine când urmau să-i antreneze pe cei din Gruparea Mojahedin-e-Khalq.

Misiunea lui Aram-banou se încheiase. Își înfrânase sentimentele în ceea ce privește cooperarea cu disidenții israelieni din Mosad și cu cei care făcuseră parte din Forțele Speciale; curând aveau să dispară cu toții din viața ei, odată ce se integrau printre cei aflați deja pe teren în Iran. Se întinse pe covorașul pe care făcea sport, așezat pe jos în încăperea necompartimentată din zona de locuit rezervată exclusiv pentru confortul ei. Forța și agilitatea de care dădea dovadă erau rezultatul unei discipline de fier care îi fusese insuflată încă din copilărie și apoi temeinic educată în timpul antrenamentului dur desfășurat alături de Garda Revoluționară Islamică, pentru a deveni o luptătoare a Rezistenței împotriva Occidentului. Se aflase departe de casă, însă amintirile îi erau mereu aproape de suflet.

Mama ei murise de cancer pe când avea 14 ani, așa că fusese crescută cu dragoste de tatăl său, un om de o mare blândețe. La câțiva ani după aceea, bărbatul pe care îl idolatrizase mai mult decât pe oricine altcineva își exprimase anumite îndoieli atunci când se oferise voluntar să facă parte din unitatea de luptătoare, iar acele sentimente negative o răniseră. Rana fusese cauterizată în momentul în care tatăl ei, profesor universitar, fusese executat public ca urmare a opoziției sale fățișe în fața încălcării drepturilor omului și a măsurilor de tortură aplicate de stat. În Instanța Revoluționară era obligatorie o sentință ce consta în pedeapsa cu închisoarea, însă un înalt funcționar a adus dovezi false împotriva lui pe baza spuselor unui lector debutant de la aceeași universitate, un tânăr care fusese arestat și torturat tocmai pentru anumite acuzații false. Mărturia lui îl condamnase pe tatăl ei la moarte. Înainte de supliciu fusese purtat pe străzile din Teheran, apoi îl spânzuraseră de o macara. N-a fost o execuție unde lațul călăului îi frânge numaidecât gâtul condamnatului, ci o strangulare lentă, care a durat douăzeci de minute.

Un singur nevinovat a murit atunci: tatăl ei.

Acea imagine oribilă, când îl văzuse cum se sufocă și se zvârcolește la capătul frânghiei groase din nailon, era singurul ei regret. Întrebarea pe care și-o punea acum era dacă englezul avea să vină pe urmele ei. Oare era posibil să fi descoperit această bază de operațiuni din inima junglei? În fond, care este totuși scopul ca să încerce să ajungă la ea? Privi la complexul cu ziduri joase și la acea casă veche și frumoasă care se ridica în mijlocul grădinii tropicale. Îi amintea de grădina casei lor, pe când era mică. Zidurile acelea îi oferiseră siguranță, iar tatăl ei îi fusese protector. Oftă. Acum o călăuzeau răzbunarea și simțul datoriei, la fel ca pe englez.

Mai devreme sau mai târziu, fie că se afla aici sau oriunde altundeva, avea să vină după ea.

*

Raglan înaintă în adâncul peșterii. Micile sclipiri de cuarț cât o gămălie de ac abia dacă radiau suficientă lumină cât să poți traversa peștera de la un capăt la altul. Caverna se îngusta, după care șerpuia, așa că Raglan se gândi că lumina ce pâlpâia la capătul celălalt venea de la generatorul care alimenta complexul lui Reyes, dat fiind faptul că cei care trăiau la intrarea în peșteră nu aveau deloc electricitate. Dacă oprea curentul, atunci întunericul avea să fie de partea sa. Ajunse într-un punct în care pereții și tavanul peșterii se apropiau, iar această îngustare bruscă îl făcu să se aplece. Pereții din stâncă erau șlefuiți, cel mai probabil din cauza tuturor celor care se perindaseră pe acolo în decursul timpului. Iluminatul se oprea în acel loc. Acest cordon ombilical îngust și torsionat îi separa pe vânătorii care patrulau jungla și păzeau intrarea de complexul aflat la capătul tunelului, unde locuiau Reyes și stăpânii săi. Raglan se opri. Peștera înăbușea sunetele, însă auzi mai multe voci. Dacă pasajul îngust și întunecat avea să se lărgească în curând, atunci cel mai probabil dădea peste paznicii din partea unde se afla complexul. Instinctele înnăscute și intens antrenate ale lui Raglan în ce privește luptele corp la corp în tuneluri îl ajutară să înlăture senzația de claustrofobie care te face și să te întrebi peste ce ai putea da pe măsură ce înaintezi.

Amintirile l-au purtat în tunelurile din Africa de Vest. Atacul de atunci se desfășurase împotriva unor teroriști. Uciseseră oameni pentru a-i salva pe alții. Un atacator apăruse brusc din tenebre, iar Raglan îl omorâse. Abia când înaintase mai mult, descoperise că era un puști, care nu avea mai mult de zece-unsprezece ani. Un copil trimis de un adult să ucidă intrușii. Pesemne un adept al doctrinei

salafiste, pentru care niciun sacrificiu nu era prea mare, nici măcar viața unui copil. Ochii băiatului se făcuseră mari și se holbase șocat la Raglan. Imaginea cu acel copil mort îi rămăsese întipărită în memorie pentru totdeauna. Acum, se deplasa prin întuneric pentru a-i găsi pe ucigașa cu mintea bolnavă, fără suflet, oricând hotărâtă să suprime viața oricui îi stătea în cale, precum și pe traficantul de droguri care mutilase cândva un alt băiat. O criminală cu inima de gheață și o brută. Un preț ce trebuia plătit.

Raglan îl salută în gând pe bătrânul „șobolan de tuneluri", TJ Jones. Poate că spiritul veteranului din Divizia Aeropurtată îi era alături, pe când înainta lent cu cuțitul în mână, spre ceea ce știa că sunt voci de bărbați. Arma sa semiautomată cu amortizor avea să ucidă cu eficiență, însă nu avea cum să fie sigur dacă gloanțele nu cumva vor penetra țesuturile și vor ricoșa apoi de stâncă. Iar sunetul avea să producă un ecou, alertându-i pe cei din complex. Nu, trebuia să-i ucidă prin metoda mai dificilă.

Raglan își spuse că sigur trebuie să fie vreo anticameră care făcea ca vocile lor să se propage de la un perete la altul, după care le înăbușea mai departe, pe măsură ce avansai în tunel. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se intensifica duhoarea de dejecții. Se pare că locul îl foloseau drept latrină. Trase cu ochiul după colțul următor, folosindu-se de palma stângă ca să se ghideze de-a lungul peretelui, ținând cuțitul cu lama în jos și ochii închiși preț de o clipă, pe când asculta cu mare atenție cam pe unde se aflau și cât de aproape erau. Deschise ochii. Lumina artificială se revărsa într-o peșteră mai mică, dând la iveală două lăzi pentru marfă folosite drept scaune de un bărbat aflat la un metru și ceva depărtare de el. Stătea cu spatele la Raglan, tăia ceva cu un cuțit și mânca. Un al doilea bărbat își făcu apariția dintr-o firidă săpată în stâncă, încheindu-și prohabul; era evident că acolo se afla latrina. Acesta se îndrepta înapoi spre tovarășul său. Vorbeau spaniolă, iar ritmul conversației lor animate creștea și cobora pe când discutau despre niște echipe de fotbal rivale. Armele lor stăteau proptite la o oarecare distanță, căci nu aveau motive să fie în alertă. De-a lungul peretelui, pe cârlige erau atârnate șabloane pătate cu vopsea roșie tip spray. Fiecare exprima câte o minciună: Țevi. Mecanisme de transmisie. Piese de tractoare.

Le văzu mâinile mânjite cu vopsea roșie. Sarcina lor era să aplice însemnele pe lăzile cu armament aflate în peșteră. Era îndeajuns de întuneric pentru ca Raglan să poată avansa. Tipul ieșit din latrină încă se apropia de amicul său, când Raglan îi înfipse cuțitul în gât. Fără să încerce să scoată lama din gâtul victimei, deja trecuse de trupul prăbușit exact când bărbatul care mânca se ridica, nesigur de ceea ce auzise. Îi căzu fața instantaneu și făcu ochii mari la vederea nălucii pline de noroi uscat care apăruse din peștera slab luminată și ale cărei

degete rigide se îndreptau fix spre gâtul lui. Cuțitul pe care îl folosise pentru a tăia bucata de carne devenise amintire, însă oricum n-ar fi avut timp să-l folosească înainte ca laringele să-i fie fracturat. Scăpă carnea și cuțitul din mâini când le duse spre gâtul rănit. Ochii i se încețoșaseră din cauza durerii, orbindu-l, astfel că nici nu văzu venind lovitura la tâmplă care îl doborî. I se tăiară genunchii, iar capul i se izbi atât de tare de stâncă, încât gâtul i se frânse. Raglan își recuperă instrumentul de ucis și luă și una dintre puștile AK-47. Câteva rafale de focuri de armă trase în direcția potrivită ar fi putut deveni diversiunea necesară odată ce pătrundea în interiorul complexului. Dădu pe mut radioul mortului și-l băgă în spatele pantalonilor.

Înaintă. Peștera se lărgea, iar de acum erau montate lumini pe pereți. Lăzile fuseseră stivuite câte zece, una peste alta. După estimările sale, probabil erau cam două sute. Urme rămase pe jos indicau unde mai fuseseră ținute și alte lăzi. Nu erau singurele cu armament depozitate în peșteră; tot acolo erau ținuți și câțiva paleți cu drogurile lui Reyes. Cu cât se apropia mai mult dinspre complex intrarea în peșteră, cu atât se vedea mai bine exteriorul. Câteva mașini de transport erau parcate în șir, cu platformele de încărcare coborâte și prelatele din pânză legate. Vreo doisprezece bărbați, care păreau a fi localnici, stăteau la o țigară în punctul orb față de unde se afla Raglan. Lăzile erau pregătite pentru încărcarea în mașini, gata de transport. De regulă, echipamentele militare necesitau să fie transportate de specialiști, însă transporturile ilegale de armament reprezentau o treabă fără prea multe fasoane, ceea ce însemna că era foarte probabil să nu se respecte procedurile de siguranță mai stricte.

Reședința principală se afla cam la trei sute de metri distanță, încadrată de ziduri joase și grădini bine îngrijite. Era o fermă spaniolă construită în stil vechi, cel mai probabil în urmă cu un secol de către un tip bogat care făcea comerț undeva în josul râului. Ulterior, se mutaseră mahării care făceau trafic de droguri, iar cel mai recent ajunsese pe mâna lui Luis Reyes. Acest puști din Honduras ajunsese în marele oraș, după care găsise un drum ce ducea din jungla tropicală în cea de beton și-și clădise un imperiu din nimic. Gangsterul din înalta societate, căzut apoi în dizgrație, se întinsese mai mult decât îi era plapuma, iar protectorii săi atotputernici se dovediseră a fi oficiali guvernamentali americani corupți. Datorită influenței acestora, reușise totuși să se întoarcă în paradisul său privat.

Raglan analiză structura complexului. Balconul era exact acolo unde indicase băiatul mut, iar veranda mare și ferestrele de la parter se întindeau pe întreaga lungime a casei. Dincolo de geamuri, din camerele spațioase venea o lumină caldă. La fiecare capăt al verandei era postat câte un paznic înarmat. Se părea că patrulau tot perimetrul casei și se întorceau exact în față. La două sute de metri de reședință,

pe partea dreaptă, se afla o clădire lungă cu un singur nivel, o versiune mai modernă a unei case rurale tipică Americii Centrale și de Sud. Structura era ridicată pe câțiva piloni scurți, precum restul clădirilor auxiliare, având câteva trepte la intrare care duceau spre veranda din față. Din câte văzuse pe acea schiță rudimentară a complexului făcută de oamenii lui patrón, era baraca unde dormeau oamenii lui Reyes, implicați în transportul de droguri. La zece metri depărtare de baracă mai era o casă. În preajma ei, Raglan numără paisprezece bărbați, clar mercenari cu toții. Erau așezați în jurul unui foc de tabără cu grătar, dinspre care mirosul de carne ajungea până la ascunzătoarea lui. Bărbații voinici erau binedispuși, cu sticlele de bere în mână. Toți păreau să fie foști membri ai Forțelor Speciale ori americane, ori latino-americane. Estimă că ei reprezentau grupul de bază care îi instruia și conducea pe insurgenți și o apăra pe asasina iraniană. Arătau cu toții relaxați, însemnând probabil că încă nu aflaseră de arestarea persoanelor influente din State. Sesiză semne de activitate în casă. Nici urmă de Reyes deocamdată, însă Raglan îl identifică pe unul dintre cei care apăruseră pe camerele de supraveghere de la reședința lui Reyes din D.C.: Elias, fostul agent Mosad. Așadar, devenea clar: atât el, cât și ceilalți încă erau implicați în afacerile lui Reyes, totodată fiind foarte posibil să se afle acolo și Aram-banou.

Raglan ocoli camioanele parcate, merse aplecat de-a lungul zidului scund, apoi se ghemui când unul dintre paznicii care patrulau perimetrul se opri să-și aprindă o țigară și să-i strige ceva altuia. Asta îi indică exact unde se afla celălalt paznic. Văzu lumina de la țigară la vreo treizeci de metri înspre poarta principală. Micul pod care se întindea dincolo de poartă avea cam patruzeci de metri, fiind construit peste mlaștină și râul îngust. Asta însemna că reședința lui Reyes era perfect apărată, exact cum îi explicase și bătrânul patrón. În afară de luminile de la poartă, unde păzeau doi bărbați, nu mai erau și altele. Raglan n-ar fi putut să estimeze lungimea podului dacă n-ar fi fost aprinse farurile unei vechi camionete tip papuc care bloca capătul celălalt al structurii înguste din lemn. Era chiar una dintre mașinile bătrânului. Capota era ridicată, iar patrón și trei dintre oamenii săi stăteau aplecați peste motor cu lanternele aprinse, prefăcându-se că se uită să vadă care e problema. Desigur că nu era nimic în neregulă. Livrarea alimentelor ajunsese exact la ora stabilită, iar așa-zisa problemă la motor reprezenta ocazia creată de bătrân astfel încât Raglan să-l poată prinde pe Reyes și să-l aducă într-un anumit fel în fața justiției. Preț de o fracțiune de secundă, Raglan se gândi că ar fi fost un gest milostiv dacă îl ucidea direct pe Reyes decât să-l dea pe mâna sătenilor. Acel moment trecu repede. Nu-i stătea mintea acum la milă.

La adăpostul întunericului se mișcă rapid de-a curmezișul potecii care ducea de la poartă spre partea din lateral a casei. La jumătatea drumului se opri și așteptă ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Distinse pe fundalul întunecat o structură care se înălța spre cer. Inițial i se păru că ar fi o altă formațiune de stâncă, după care se ivi brusc o rază de lumină. Câțiva bărbați chiuiau și strigau de bucurie, în vreme ce unul dintre ei aprinsese o rachetă de semnalizare. Lumina roșie scălda edificiul înalt al unei ruine mayașe, a cărei structură etajată se ridica semeață deasupra coronamentului. Raglan își spuse că această ruină, cândva o vastă așezare străveche, fusese înghițită cu timpul de junglă, și doar turnul supraviețuise. Acea civilizație remarcabilă căzuse pradă foametei și bolilor, însă iată că aici încă trona simbolul său sfidător. Iar dacă acel turn fusese cumva un fel de templu de sacrificiu, atunci cu atât mai mult își avea locul aici, martor la ceea ce urma să se petreacă înainte ca primele raze ale soarelui să-i lumineze vârful.

76

Raglan își formase de acum o imagine cu privire la dispunerea elementelor din cadrul complexului, precum și la traseele pe care patrulau paznicii. Dar ca să pătrundă în casă, avea nevoie de o diversiune din afară. Deloc ușoară treaba. Se aplecă pe vine, ferit de zidul și de tufișurile de lângă ușa de la bucătărie. Ar fi fost nesăbuită ideea de a pătrunde prin efracție și de a acționa cu violență într-o casă în care era posibil să se afle oameni înarmați în fiecare încăpere. Poate că ar fi fost mai indicat să nu-l mai preocupe casa principală, s-o caute pe femeie și s-o ucidă? Se uită la ceas. În acele ore dinainte de ivirea zorilor, oamenii dorm cel mai profund. Atunci aveau sorții să fie de partea lui, hotărî. Desigur, asta dacă totul mergea bine. Iar Raglan știa sigur un lucru din experiență: rareori mergeau treburile bine. Era necesar, așadar, să echilibreze chiar el balanța, luând frâiele în mână. Acum. Dacă urma să se dezlănțuie haosul, atunci cel mai indicat era să fie el cauza. Cu cât aștepta mai mult să se crape de ziuă, cu atât mai mult creșteau șansele de a fi descoperit. Venise vremea să acționeze.

Se aplecă și fugi, ignorând rana care-l supăra. Șopronul în care se găsea generatorul era o clădire mică de lemn, cu o singură ușă, nepăzită. Verifică dacă zona era liberă, apoi încercă ușa. Se deschise. Nimeni înăuntru. Generatorul masiv era o bestie însetată, așa că în lateral erau stivuite peste cincizeci de canistre cu combustibil. Raglan luă una în mână: era plină. Aruncă o privire afară. Nici urmă de patrule. Își cântări opțiunile. Să distrugă generatorul sau armamentul din peșteră pregătit în vederea transportului? Prima opțiune avea să întrerupă curentul și lumina în incintă. Cea de-a doua avea să prăbușească tavanul peșterii. Pereții urmau să se surpe, ceea ce avea să limiteze arealul exploziei, dar deflagrația se va propaga în exterior, spre camioanele parcate. Greu de ales; așadar, se hotărî să le distrugă pe ambele.

O bandană murdară folosită drept cârpă de careva fusese aruncată peste una dintre conductele de combustibil. Raglan și-o legă la frunte în ideea că, la o primă vedere, avea să pară că e unul dintre localnicii folosiți pentru munca fizică și patrularea perimetrului. Își agăță pe umăr pușca AK-47 și luă în mână câte o canistră de douăzeci de litri, plină ochi. N-avea nicio șansă să fugă până la peșteră cu o asemenea greutate fără să fie văzut. Va trebui să meargă.

Păși în noapte. Complexul era traversat de un fel de potecă, ceea ce-i oferi o oarecare șansă în plus. Cărarea șerpuită aflată la marginea grădinilor era mărginită de copaci și tufișuri. Casa se afla mai departe,

în stânga lui. Camioanele parcate și bărbații care se ocupau acum de încărcarea lor erau tot în lateral, cam la o sută de metri. Raglan urmă poteca mai departe. Luminile slabe care brăzdau grădina îl ajutau să vadă pe unde merge, iar lămpile electrice cu arc ațintite spre bărbații care încărcau camioanele aruncau și ele o lumină albă puternică. Speră că, dacă arunca cineva vreo privire în direcția lui, avea să își închipuie că era unul de-ai lor. Oare li s-ar părea ciudat că un tip cară după el canistre cu benzină înspre peșteră? Datorită luminii slabe nu se vedea că era plin de noroi uscat. Tot se uita stânga-dreapta pe când mergea cu pași hotărâți spre spărtura imensă din peretele de stâncă, aflată la doar o sută cincizeci de metri depărtare. Mai avea nevoie doar de câteva momente.

Se auzi o voce care strigă ceva înspre el. Era unul dintre tipii care se aplecase să încarce o ladă plină cu muniție. Nu se oprise din ceea ce avea de făcut, iar remarca fusese un fel de glumă. Raglan se uită spre el și dădu din cap.

— Púdrete! îl înjură.

Apelase la o cacealma ca să nu fie nevoit să se oprească de tot. Bărbatul izbucni în râs.

Cărarea șerpuia acum printre tufișuri și, când ajunse la următorul cot, observă o deschizătură în zidul dinspre grădină. Dacă o lua pe acolo, mai avea încă optzeci de metri până la peșteră. Aproape ajunsese. Când coti iarăși, ramurile joase de palmier îl atingeau pe umeri, așa că se aplecă și, în acea clipă, îl văzu pe unul dintre paznici, aflat la doi metri depărtare, cum se uită cu interes la intrarea în peșteră. Sunetul pașilor lui Raglan îl făcu să-și piardă concentrarea, se întoarse și se uită mirat la apariție, pe când creierul încerca să-și amintească dacă îl cunoștea pe bărbatul din fața lui. Raglan îi zâmbi și lăsă canistrele jos.

— Necesito un cigarrillo, îi spuse, afișând din nou un zâmbet.

Paznicul era însă deja în zona aceea neclară, când instinctul îl făcea să ducă mâna la pușcă, însă mintea îi spunea că tipul ăsta care cără câteva canistre grele chiar avea nevoie de o țigară. Mâinile și creierul nu au reușit însă să se împace. Raglan îl lovi în gât, eliminând astfel orice posibilitate ca omul să strige după ajutor. Bărbatul se dezechilbră în spate și scăpă arma din mână. Căzu, cu o expresie mirată pe chip. În cădere însă dădu accidental din picior, lovindu-l pe Raglan în mâna cu care acum ținea cuțitul, apoi în coapsă, exact la rană; pur noroc. Raglan își pierdu elanul și scăpă cuțitul. Se dezechilibră și el în vreme ce bărbatul se zvârcolea, încercând să scape. Raglan se prăbuși peste el, folosindu-se de propria-i greutate ca să-l sufoce. Paznicul se zvârcoli cu disperare, dând haotic din brațe și din picioare, însă Raglan îi puse ambele mâini pe gură și pe nas, apoi se lăsă cu toată greutatea pe pieptul lui, sufocându-l. Deja îi vătămase

grav oasele de la nivelul gâtului. Continuă să aplice presiune. Duhoarea râncedă de transpirație stătută a bărbatului îi inundă nările. Nu era totuși nimic pe lângă noroiul acela din mlaștină prin care se târâseră Raglan și Voss.

Trecură câteva minute până ce omul își dădu duhul. Raglan trase aer în piept, aruncă o privire pe sub desiș, după care îl târî în tufișuri, aruncându-i arma peste el. Îl durea zdravăn, căci copcile se desfăcuseră, cel mai probabil, iar tăietura de pe coapsă îi sângera. Alese să ignore durerea. Își luă cuțitul, apucă cele două canistre și merse șchiopătând înspre peșteră.

Cei doi pe care îi ucisese mai devreme erau tot unde îi lăsase. Raglan se folosi de luminile montate în perete pentru a verifica simbolurile vopsite pe lateralele cutiilor. Munițiile, grenadele și mortierele reprezentau cu adevărat „pâinea" celor care luptau, iar lăzile erau pline-ochi. Găsi paleții pe care îi căuta, tăie una dintre curelele cu care erau legate lăzile și desfăcu capacul uneia. Trase deoparte ambalajele groase din carton, lăsând lumina să cadă peste grenadele de fragmentare M67 create pentru armata americană. Raglan știa că avea să-i ia doar câteva secunde să le pună dispozitivul de armare. În vreo două minute urma să aibă vreo cinci-șase gata de utilizare. Însă se dovedi a nu fi necesar. Una dintre metodele prin care se transportă grenadele active este aceea de a le așeza în sticle de apă goale din plastic, pentru a amortiza șocurile. Exact asta avea Raglan acum în față: erau sute și sute.

Scoase vreo douăsprezece. Verifică intrarea și constată că încă nu descoperise nimeni trupul paznicului ascuns în tufișuri. Dar aveau să-i observe cât de curând lipsa. Cei care încărcau camioanele aproape că terminaseră. În curând, convoiul avea să pornească spre coastă. Îi curgea sânge din coapsă. Își desfăcu bandana de pe frunte și-și legă rana. Apoi, duse canistrele cu combustibil mai aproape, le desfăcu capacele și turnă benzina peste lăzi. Odată golită prima, turnă benzină din cea de-a doua canistră de-a lungul șirului de lăzi, după care o ridică în aer și o scutură, astfel încât benzina rămasă să se prelingă printre lăzile stivuite. Se duse mai în spate și scoase cuiul unei grenade, după care o fixă sub capacul lăzii pe care o desfăcuse. Procedă la fel cu alte trei grenade, așezate sub alte lăzi. Atunci când pregătești o capcană care să declanșeze o reacție în lanț, cea mai sigură modalitate este să pui o grenadă sub trupul unuia dintre morți. Iar el avea doi. Raglan constatase adesea că teroriștii apelează la această metodă de a ucide, însă după ce văzuse atâția legionari mutilați astfel prefera să nu se folosească de morți pentru a-i ucide pe alții. Întoarse cutia din lemn pe care stătuse bărbatul ucis și o folosi pentru a bloca calea de acces în peșteră. Scoase cuiul și așeză grenada sub cutia întoarsă, devenită astfel un obstacol care trebuia înlăturat

pentru acces, iar explozia declanșată avea să pornească reacția în lanț.

Se uită la ceas. Privi spre convoi. Terminaseră de încărcat și închiseseră platformele de încărcare ale camioanelor, așa că bărbații se îndreptau acum spre cealaltă parte a complexului. Raglan aștepta. Se duceau înspre un alt corp de clădiri față de cel în care stăteau mercenarii, însemnând că se aflau separați de foștii luptători din Forțele Speciale. Era instituită o ierarhie. Îi urmări cum se îndreaptă spre ușa barăcilor aflate cam la cincizeci de metri de locația mercenarilor. Unul dintre mercenari, care stătea și bea bere, strigă o remarcă în zeflemea. Părea să aibă accent sud-african, iar Raglan își aminti ce-i spusese Jack Swain. Erau bărbați din diverse țări, plătiți pentru experiența lor. Unul dintre ei aruncă o sticlă înspre hondurieni. Cei care încărcaseră camioanele s-au ferit și au strigat câteva înjurături drept răspuns, dar deși nu păreau novici într-ale actelor de violență, nu au îndrăznit să reacționeze și altfel la gestul de batjocură.

Raglan aștepta până ce localnicii intrară. Au apărut două femei, fiecare cu câte o tavă de mâncare. Raglan urmări să vadă de unde veniseră, căci acolo era bucătăria. Mercenarii se distrau, binedispuși. Unii începuseră să facă plecăciuni și să-și agite mâinile chipurile în semn de respect pentru femei, care însă le ignorau sceneta comică. Se părea că amatorii de bere conveniseră să-și ia fripturile de pe grătar și să le urmeze pe femei înăuntru, acum că le aduseseră cina. Drumul era liber.

Raglan alergă înapoi spre șopronul în care se afla generatorul, încercând să ignore durerea din lateral și din coapsă, care i se intensifica. Se ascunse după zidul scund și urmări ce se petrecea în incintă. Cei care mai rămăseseră în urmă după ce încărcaseră camioanele strigară ceva înspre pod, unde patrón și ai săi păreau în continuare să lucreze la motor. Dacă s-ar fi apropiat careva să verifice, ar fi descoperit că aceștia, de fapt, trăgeau de timp. Toată lumea din incintă se retrăgea la culcare. Raglan se afla între reședința principală și barăci, însă vedea bine turnul mayaș și casa aflată la bază. Era întuneric beznă, nu se vedea nicio lumină. Oare femeia se afla acolo? Își verifică pistolul cu amortizor și când tocmai se pregătea să se îndrepte spre acea clădire, îi văzu pe tipul din Mosad și pe Luis Reyes așezați în sufrageria spațioasă din vilă. Parcă se certau. Vocile lor ridicate îi alarmaseră pe paznicii de afară. Aceștia se grăbiră să ajungă la ușa de sticlă de la verandă, însă un al treilea bărbat din încăpere le făcu semn că nu era nicio problemă. Și pe el îl văzuse Raglan în imaginile surprinse de camerele de supraveghere de la Reyes. Probabil era cea de-a doua gardă de corp. Raglan îl ucisese pe celălalt când îl urmărea pe Reyes pe străzile lăturalnice din Washington, după ce trăsese în polițiști.

Reyes părea spășit; își turnă băutură în pahar și o dădu pe gât.

Vocile înfundate nu lăsau să se înțeleagă subiectul discuției, însă devenea evident că Reyes era ca o marionetă pentru agentul Mosad, care se întoarse înspre garda de corp și încuviință. Se părea că oricare-ar fi fost motivul certei, treaba fusese lămurită. Israelianul și garda de corp ieșiră din încăpere. Reyes se aplecă peste măsuța de cafea și trase puțină cocaină pe nas. Avea să fie foarte amețit, dar plin de energie și periculos. Se aprinse o lumină la etaj. Israelianul trecu prin fața ferestrei. Oare unde era garda de corp? Sigur va sta undeva prin apropiere. Reyes dădu drumul la televizor. Sonorul era dat tare. Capturarea lui Reyes era acum posibilă. Nici urmă de misteriosul Lennie Elliot, de care avea nevoie Voss ca să-și spele reputația. În ceea ce-l privea pe Raglan, nu era o prioritate.

Aruncă o privire spre clădirea în care stătea iranianca. Tot întuneric. I se păru că vede o umbră cum se mișcă în apropierea casei. Așteptă. Nicio altă urmă care să-i indice că asasina s-ar fi strecurat afară. Raglan propti pușca AK-47 într-un loc unde să nu dea careva peste ea și apoi o luă prin lateral, dând ocol zidului dinspre bucătăria vilei. O conductă urca spre balcon. Nu părea să-i poată susține greutatea. Trecerea timpului și umezeala erodaseră materialul din care era făcută. Se deschise ușa de la bucătărie. Una dintre femeile care lucrau acolo îi spuse ceva alteia peste umăr pe când golea un castron cu resturi alimentare în cocina porcilor, aflată la un metru și ceva de ușă. Lumina din bucătărie se revărsă în întunecimea nopții. Asta era șansa lui Raglan de a pătrunde în casă. Femeia stătea încă cu capul întors și vorbea cu cealaltă persoană din bucătărie. Raglan înaintă cu pași mărunți, după care se opri lângă ea. Dacă se întorcea și-l vedea fără niciun fel de avertizare, atunci erau șanse foarte mari să țipe, așa că spuse pe un ton blând, acoperindu-i gura cu mâna.

— Gabriela Mejía.

Femeia se întoarse brusc și scăpă castronul din mână. Raglan nu se mișcă deloc, înțelese că apariția acelei creaturi ieșite din mlaștină fusese un șoc pentru ea. Femeia nu reacționă însă violent și trase adânc aer în piept; o mână și-o duse la gură, iar pe cealaltă la inimă.

— Gabriela? șopti ea și își făcu cruce.

Văzu arma din mâna lui, cuțitul din teacă și bandana însângerată.

— Gabriela și Carlos Alvarado, completă Raglan.

Femeia înțelese ce voia să zică. Îi făcu semn cu mâna să aștepte, aruncă o privire stânga-dreapta, apoi se întoarse înapoi în bucătărie. După câteva clipe veni și cealaltă femeie. Se holbă la Raglan, apoi îi făcu semn să intre. Femeile se traseră spre perete. Prima îi arătă cu degetul înspre un culoar, cu fața crispată de frică.

— Reyes, șopti.

— La mujer? întrebă el.

Clătinând amândouă din cap, se uitară înfricoșate una la cealaltă.

— Nu e aici, spuse una dintre ele, apoi arătă în direcția în care se afla casa lui Aram-banou. O protejează grupul acela de bărbați. Este… importante.

Raglan încuviință în semn că înțelese, după care arătă în sus și mișcă două degete ridicate, imitând urcatul scărilor. Ambele au încuviințat. Una dintre ele îi spuse să o urmeze și, după câțiva pași pe coridor, se opri să-l lase să treacă. Ajunseseră la câteva trepte înguste de serviciu care șerpuiau în sus, spre primul etaj.

— Ați terminat ce aveați de făcut pentru seara asta? o întrebă el pe un ton jos.

— În curând.

— Încheiați acum și nu ieșiți afară. Aveți unde să vă ascundeți?

— În cămară?

— Bun, stați acolo. Veți ști când e sigur să ieșiți. Înțelegeți? Vor veni alții când se luminează de zi. O să-i auziți când vin, sublinie el, sperând că femeia înțelegea că urmau să vină ajutoare.

Dădu din cap; se vedea că e emoționată.

— Înțeleg. Soldați?

— Da. Câți sunt aici în casă la etaj?

— Trei bărbați, spuse ea.

Raglan se îndreptă spre scări.

— Domnul să vă binecuvânteze! șopti femeia și reveni la tovarășa ei de la bucătărie.

Raglan urcă scările.

77

În mod straniu, Jenna Voss se simțea destul de amețită de la băutura pe care i-o dăduseră sătenii pentru durerea resimțită la mâna ruptă. Acum însă începea să-i pălească durerea și i se limpeziseră și gândurile. După primele focuri de armă auzite la puțin timp după ce plecase Raglan, se așternuse tăcerea în privința asta. Oare fusese ucis? Dacă da, i-ar fi dus trupul în incinta complexului lui Reyes? Totuși dacă s-ar fi petrecut așa ceva, patrón ar fi venit la ea s-o înștiințeze. Nu-i spusese nimic. O măcina această nesiguranță cu privire la ce se întâmplase cu misiunea lui Raglan, faptul că nu avea nicio veste dacă reușise sau nu să pună mâna pe Reyes și s-o omoare pe asasină. Știau sigur că cel puțin un lot de armament pornise spre coastă, dar dacă mai urma altul? Cei care rămăseseră în sat erau în alertă și păreau că sunt pregătite în caz că se ivesc probleme. Riscurile pe care și le asumaseră erau colosale dacă Reyes bănuia cumva implicarea lor. Dacă lucrurile o luau razna, atunci satul lor urma să fie distrus, iar ei uciși. Mai rămăseseră aproape trei ore până la ivirea zorilor.

O dureau coastele. Merse șchiopătând spre mica poiană și verifică semnalul de la telefonul prin satelit. Cerul era senin. Nici urmă de furtună. Coborî brațul în care avea telefonul și se uită în direcția în care bănuia că se aflau patrón și Raglan. Elicopterele militare „Black Hawk” aveau să ajungă în mai puțin de o oră, odată ce le dădea semnalul. Dacă o făcea prea devreme, sosirea lor putea distruge întreaga operațiune, iar dacă aștepta prea mult, atunci Reyes, iranianca și Lennie Elliot se făceau nevăzuți. Raglan își încălcase regula de aur și abandonase un timp misiunea ca s-o ducă pe ea la loc sigur. Deci până și el încălca regulile.

Apăsă pe butonul de apelare rapidă ca s-o sune pe Kim Burton.

Raglan păși fără zgomot pe holul de la etaj. Lămpile din fier forjat de pe perete scăldau tot coridorul într-o lumină difuză. De ambele părți se aflau ușile camerelor: șapte pe stânga, șapte pe dreapta și câte una în fiecare capăt al coridorului. O ușă era mai mare, placată cu lemn, ornamentată și așezată într-un cadru voluminos – cel mai probabil dormitorul principal. De jos bubuia televizorul, iar sonorul se propaga cu ecou pe la scările principale din capătul coridorului. Podeaua din lemn era străbătută chiar pe centru de o traversă îngustă. Vechiul parchet scârțâia ușor când păși, astfel că puse piciorul aproape de perete, unde era punctul cel mai rezistent.

Dacă totuși scândurile scârțâiau, spera că sonorul televizorului de jos avea să acopere zgomotele. Lipi urechea de prima ușă de pe stânga și apăsă ușor clanța; era descuiată. O deschise cu grijă. Era o încăpere spațioasă, cu un pat dublu de dimensiuni considerabile. Mobilată cu gust. Nu se afla nimeni acolo. Continuă să parcurgă holul și încercă o altă ușă, cu aceeași grijă să nu facă zgomot. Tot nimic. Era evident că încăperile locuite erau situate mai departe de partea din spate a reședinței, unde se afla bucătăria. Pe undeva prin casă erau trei bărbați: agentul Mosad, garda de corp și încă cineva. A treia oară fu cu noroc. Raglan deschise cu grijă una dintre ușile de pe stânga și văzu silueta unui bărbat care dormea în pat. Camera era cufundată în întuneric. Se vedeau pe masă sticla de tărie și drogurile. Ușa de la baie era crăpată și se zărea lumina aprinsă. Oare cel adormit avea companie? Raglan încercă ușa; nu era nimeni în baie. Se apropie de el cu pistolul pregătit. Bărbatul stătea pe burtă în pat; un firicel de salivă i se prelingea pe la colțul gurii. Mormăi, însă nu se trezi în momentul în care Raglan aprinse lampa de pe noptieră ca să vadă cine este: omul lui Voss, Lennie Elliot.

Raglan trase de șnurul cu care erau legate draperiile groase. Dădu deoparte așternutul din mătase și înfășură șnurul în jurul uneia dintre gleznele acestuia. Tot nu se trezi. Cel de-al doilea nod cu care legă cealaltă gleznă îl făcu să mormăie ceva și să încerce să revină înapoi din lumea viselor. Raglan legă ambele capete de picioarele patului și apoi apăsă cu genunchiul în spatele bărbatului cât îi legă mâinile strâns. Lennie Elliot începu brusc să bolborosească tot felul de sunete, alarmat de ceea ce se petrecea. Raglan îi apăsă fața în pernă și-i îndesă o bucată de cearșaf în gură. Acum Elliot chiar se trezise și făcuse ochii mari. Raglan rupse o fâșie din fața de pernă și i-o legă peste gură. Bărbatul dezbrăcat începu să se zvârvolească. Raglan îl legase cu mâinile și picioarele la spate ca pe un purcel și îi aplică un pumn care îl făcu instantaneu să-și piardă cunoștința.

Nu era nimeni în camera de alături. Raglan aștepta pe hol. Se auzi cum cineva dintr-o cameră situată ceva mai încolo schimbă postul la un televizor. Rememoră momentul când îl văzuse la fereastră pe fostul agent Mosad care îl manevra pe Reyes. Realiză, camera se afla undeva pe la mijlocul holului, cu geamurile orientate spre partea din față a clădirii. Era periculos dacă Raglan intra și treburile o luau razna, căci putea auzi oricare dintre paznicii care patrulau veranda din față chiar sub dormitoare. Nu se vedea lumină pe sub ușă. Raglan păși în față și apăsă cu grijă clanța. Era întuneric în încăpere, cu excepția strălucirii difuze care venea dinspre ecranul televizorului. Când Raglan intră în cameră, o siluetă se ridică rapid în capul oaselor. Bărbatul care activase în Mosad avea adânc înrădăcinate aceste instincte. Raglan trase un singur foc. Glontele amortizat îl izbi drept în

frunte, iar bărbatul căzu pe spate. Impactul de la împușcătura în cap împroșcase cu sânge sticla ferestrei pe jumătate deschise. Raglan închise ușor ușa. Era suficientă lumină în cameră ca să-i poată privi mai îndeaproape trăsăturile. Gaura de glonte trasă exact deasupra ochilor făcuse ca acesta să moară privind în sus. Micul pistol automat îi căzuse din mână; se pare că se culcase pregătit pentru un eventual atac. Așternutul de mătase se îmbibă încet cu sânge, iar pata începu să devină tot mai vizibilă. Raglan căută prin buzunarele hainelor așezate pe o comodă și-i găsi actele în portofel. Nu încercase să-și ascundă cetățenia israeliană. În afară de asta, nu mai era niciun element care să indice faptul că lucrase cândva pentru una dintre cele mai formidabile agenții de informații din lume.

Găsi o servietă în dulap, pe raftul de jos; era plină-ochi cu tot felul de acte. Prea multe hârtii ca să le ia cu el. Răsturnă conținutul pe pat. Văzu pașaportul bărbatului și îl frunzări. Mai avea unul ascuns în buzunarul lateral. Era clar, tipul fusese un pion important. Raglan închise servieta și se îndreptă spre ușă, luând-o totuși cu el. Observă pe sub ușă o umbră cum trece prin dreptul ei de la dreapta la stânga. Îngheță. Se trase într-o parte lipindu-se de perete, astfel încât să poată trage direct în intrusul care ar fi încercat să pătrundă în cameră. Umbra de la ușă nu se mișcase deloc. Raglan nu avea unde să se ducă. N-avea cum să iasă înapoi pe hol; până și cineva cu cea mai rudimentară instruire îl putea ucide pe loc.

Se ghemui, ignorând durerea intensă de la rana de pe coapsă. Pregăti arma, trase adânc aer în piept și începu să tușească zdravăn. Se prefăcu că încearcă să inspire, tușind ca și cum s-ar fi înecat. Ușa se deschise, iar lumina de pe culoar scoase în evidență statura robustă și arma pe care o avea bărbatul în mână. Era garda de corp; omul se afla încă în boxeri. Adresă întrebarea exact în momentul în care păși în cadrul ușii:

— Domnule Elias?

Raglan trase două focuri. Un glonte îl izbi sub bărbie, celălalt i se implântă în piept. Pesemne că cineva auzise sunetul produs în momentul în care trupul acela voinic se izbise de podea, însă televizorul se auzea în continuare la fel de tare. Raglan păși peste el și apoi se îndreptă cu pași repezi pe unde venise, coborând repede scările spre bucătărie. Deschise pe rând două uși; cea de-a doua era cămara. Femeile speriate de moarte stăteau pe podea, ghemuite, ținându-se de mână ca să-și mai aline teama. Raglan puse servieta pe jos.

— Vor veni soldații. Dați-le asta. Spuneți-le că englezul a zis că e important.

Cele două au încuviințat, iar una dintre ele a strâns servieta la corp.

— Când vin?

— În curând, zise el. N-aveți de ce vă teme, le liniști.

Cele două au dat din cap, dar se vedea că nu-l credeau.

Raglan se întoarse și porni pe holul de la parter. Grăbi pasul. Sonorul televizorului se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia. Deschise ușa ce dădea în camera de zi, o încăpere foarte spațioasă. Îi vedea ceafa lui Reyes, care se uita la un documentar despre animalele sălbatice din Africa, cu câțiva lei care tocmai își ucideau prada. Grupul de leoaice prinsese în ambuscadă un bizon imens. Luis Reyes scanda încântat pe măsură ce prădătorii ucigași se apropiau de pradă. Raglan se uită pe fereastră. Luminile din grădină aruncau tot felul de umbre, însă nici urmă de paznici. Reyes mai luă o gură din paharul cu whisky, apoi chiui din nou în momentul în care leoaicele și-au doborât prada în sfârșit. Raglan îl împunse în ceafă cu țeava amortizorului. Reyes scăpă numaidecât paharul și ridică brațele.

— Nu trage, spuse el.

O reacție tipică a cuiva care se așteaptă să fie ucis.

— Închide televizorul, îi zise Raglan în timp ce stingea lămpile de pe măsuțele aflate de-o parte și de alta a canapelei.

Reyes apăsă pe un buton al telecomenzii. Luminile din grădină făceau să se reflecte tot felul de umbre ascuțite ale plantelor pe fereastră.

— Uită-te la mine, îi ordonă Raglan.

Mintea bărbatului era în cu totul altă parte, însă simțurile îi deveniseră mai ascuțite, iar în momentul în care se întoarse cu ochii bulbucați, îi analiză chipul lui Raglan în lumina difuză.

— Hei, amice, te știu, îi zise.

— Crede-mă când îți spun că nu vrei să știi cine sunt.

Raglan aruncă pe masă radioul pe care îl luase de la tipul ucis în peșteră.

— Ia-l, îi spuse.

Reyes atinse cantitatea generoasă de cocaină de pe masă când întinse mâna să ia radioul. Îl privi stăruitor pe Raglan.

— Ce-i asta? Nu ești unul dintre oamenii mei.

Se holbă în continuare la el.

— Te-a trimis Swain cumva? Uite, știu și eu că lucrurile au cam scăpat de sub control. Înțeleg care e problema, dar totu-i bine, omule. E-n regulă. Transporturile merg exact conform indicațiilor lui Swain.

Raglan îi făcu semn cu pistolul.

— În picioare.

Reyes se conformă. Luminile de afară îi scoteau în evidență privirea nebună pe care o avea. Nu era amețit complet, dar nici prea conștient nu era. Părea gata să încerce ceva pentru a scăpa. Îi zâmbi.

— Prietene, n-ai nimerit bine. E plin de paznici pe-aici.

Apoi, de parcă era prima dată când vedea în ce hal arăta Raglan, strâmbă din nas.

— Puți! Știi, covoarele asta nu-s deloc ieftine. Nu vreau să-mi faci dâre de rahat pe ele.

— Atunci ai prefera să le decorez cu creierii tăi? întrebă Raglan.

— Bine, bine, nu te ambala, zise repede Reyes dând încet ocol canapelei.

Aruncă o privire fugitivă spre scări.

— Nu vine nimeni, îi spuse Raglan.

Lui Reyes îi căzu fața. Dacă sperase cumva să-l țină de vorbă pe intrus suficient timp cât să-i vină ceilalți din casă în ajutor, șansa aceea se spulberase acum.

— Femeia. E în casa de lângă turn?

— Femeia?!

Reyes făcea, pur și simplu, pe prostul, încercând să abordeze mina și gestica unui tip chipurile mirat, neștiutor și nevinovat.

Raglan îl pălmui zdravăn.

— Jesús, Madre de Dios, spuse Reyes scuipând pe jos.

Îi spărsese buza. Raglan îi lipi țeava pistolului de frunte.

— Bine, bine. Da, în casă. E în casa aia, zise el.

— Iar bărbații ăia o păzesc? Ei o protejează? Mercenarii?

— Străinii, sí.

— De ce?

— De ce?!

— De ce e ea atât de importantă?

— Așa.

Raglan trase piedica. Reyes ridică iar ambele mâini resemnat.

— Ea e omul de legătură pentru grupul de acolo.

— Din Iran, adică?

— Da, Iran, confirmă Reyes. E importantă din mai multe motive. E o asasină, știai? Ei? Pun pariu că habar n-aveai de asta.

— Știam, scrâșni Raglan.

— Căcat, cine naiba ești tu?

— Un turist, zise Raglan și-l apucă de guler, apăsând țeava Glock-ului în gât.

— Unde sunt banii?

— Banii? Poți să-i iei, sigur că da. Ia-i pe toți. Ia banii și fugi, spuse Reyes.

Dacă doar asta urmărea, își spuse Reyes, atunci avea șanse să scape. Făcu semn înspre un dulap. Raglan îl puse să-l deschidă. De jos și până sus era plin de genți negre cu fermoar. Reyes desfăcu din proprie inițiativă una dintre ele și-i arătă ce conținea. Era plină de teancuri de bancnote mari, învelite în folie transparentă.

— Strânge-o și ia-o cu noi, zise Raglan.

— Ia ce vrei de aici. Pot să fac rost de mai mulți. Ia-i pe toți.

Raglan îl lovi în ceafă cu patul pistolului. Reyes tresări de durere și puse geanta pe umăr. Raglan îl împinse pe hol. Trecură prin bucătărie, apoi Raglan îl trase înapoi în umbra zidului casei și îl întoarse spre cărarea din grădină pe care venise el. Luă pușca de asalt pe care o ascunsese mai devreme și continuă să-l împingă pe Reyes – care se tot văita – până când au ajuns la zidul grădinii ce mărginea partea dinspre barăcile celor care încărcaseră camioanele. Clădirea în care erau cazați mercenarii se afla imediat după.

— Câți mercenari sunt aici?

— Nu știu. Au fost aduși din afară.

— Zece, douăzeci?

— Da.

— Vorbește, câți mai exact?

— Doisprezece, poate mai mulți? Habar n-am.

— Folosește radioul și zi-le paznicilor din incintă să se ducă în peșteră. Spune-le că e urgent și că a pătruns un intrus în complex. Fă să pară reală minciuna.

— Peșteră? repetă Reyes, în timp ce încerca să înțeleagă ce-i trecea prin cap celui care-l luase ostatic.

Raglan îl împunse cu pistolul.

Reyes se opri și ridică o mână în semn că se va conforma.

— Bine, bine.

— Vezi că vorbesc spaniolă, îl avertiză Raglan. Sin trucos. Entiendes? Nu încerca să mă păcălești.

Raglan a fost impresionat de modul în care Reyes le-a dat ordine oamenilor săi. Ridicase tonul și chiar transmitea panică. Ce-i drept, nu strica faptul că avea țeava pistolului presându-l după ureche. S-au auzit vocile paznicilor care strigau unii la alții de după casă. Raglan aruncă o privire prin grădină și văzu umbrele cum se mișcă rapid printre copaci și pe cărări. Siluetele bărbaților tot apăreau și dispăreau prin peticele de lumină. Probabil că nu erau mai mult de șase-șapte care patrulau perimetrul, însă acum se adunaseră ca să se îndrepte cu toții rapid înspre peșteră.

— Ești un tâmpit, amice, îi zise Reyes.

— Eu sunt cel cu arma ațintită spre tine, răspunse Raglan.

— Deocamdată, dar te înșeli dacă îți închipui c-o să scapi viu de aici.

Raglan îi urmări cum se năpustesc cu toții spre intrarea în peșteră. Într-adevăr, Reyes chiar putea să aibă dreptate.

Cu telefonul prin satelit în mână, Jenna Voss ascultă vocea familiară de la celălalt capăt al firului.

— Sunt în Miami, zise Kim Burton. Am deschis o anchetă ca să aflăm cât de răspândit e putregaiul. L-am arestat deja pe Lewis Culver. Jenna, trebuie neapărat să vii înapoi. N-am cum să te-ajut altfel.

— Singura modalitate prin care mă poți ajuta e să trimiți o echipă de intervenție aici. La Baza Aeriană „Soto Cano” e staționat un grup operativ american care face parte din trupele noastre din sud.

— Știi că nu pot autoriza asta.

— Sunt cetățean american și am fost adusă aici împotriva voinței mele. Sunt în pericol. Sunt amenințată, iar cel care se ocupă de transporturile ilegale de armament e la doar patruzeci de minute de mers cu mașina de locul unde mă aflu eu, așa că nu-mi spune că ai mâinile legate.

Exploziile au scăldat în lumină cerul întunecat. Bubuitura tulburase tot coronamentul junglei, iar flăcările se ridicau ca niște limbi de foc în depărtare.

— Ce-a fost asta? întrebă Burton cu îngrijorare în voce.

— A izbucnit iadul pe Pământ, răspunse Voss.

78

Lui Luis Reyes îi căzuse fața instantaneu. Bubuitura provocată de deflagrație ricoșase în spațiul îngust din peșteră, iar după câteva clipe, absorbise tot oxigenul și scuipase înapoi o bilă imensă de foc ce înghițise vehiculele încărcate cu armament și muniții. Pământul se zgudui bine, iar unda de șoc îndoi vârfurile copacilor din apropiere. Raglan îl târî pe Reyes în spatele zidului din grădină și îl împinse ca să se lase pe genunchi. Acesta se zvârcolea să scape din strânsoare, iar cocaina și alcoolul îi dădeau forță și hotărâre, făcându-l să se comporte mai prostesc decât atunci când nu era cumva treaz. Începea să devină o povară ce se intercala între Raglan și obiectivul său principal: femeia. Îl imobiliză c-un genunchi în piept și-l lovi cu putere. Reyes se prăbuși la pământ. Bărbații pe jumătate dezbrăcați ieșeau în goană din barăci. Suflul continuu îi forțase să se adăpostească. Camioanele încărcate explodau unul după altul. Raglan simți cum căldura înnăbușitoare îi arde fața. Rămăsese ghemuit în continuare în spatele zidului și aruncă repede o privire pe deasupra: în pofida haosului general, mercenarii se aflau în alertă. Erau cu toții cu armele în mână, ferindu-se de molozul care zbura peste tot prin aer, și stăteau cu privirile ațintite înspre acel infern de foc. Pe măsură ce tot se declanșau în lanț alte deflagrații, se tot ghemuiau, adăpostindu-se pe unde puteau.

Bărbații care încărcaseră camioanele se zăpăciseră de tot și se fereau care pe unde putea, întrucât munițiile tip artificii țâșneau continuu din cutiile care ardeau. Ambele grupuri se adăpostiseră cât de cât de exploziile letale. Raglan ținti cu pușca AK-47 și trase trei rafale prelungi în mercenari, căci ei reprezentau amenințarea mai mare, după care își ajustă rapid poziția și trase în oamenii lui Reyes. Doborî patru mercenari, urmați de patru de-ai lui Reyes. Localnicii strigau confuzi și disperați unii la alții, în vreme ce mercenarii se repliară rapid și începură de asemenea să tragă, întorcându-se în direcția din care veniseră focurile de armă, încercând să identifice unde se afla trăgătorul nevăzut din spatele lor. Unghiul din care trăsese Raglan dădea impresia că oamenii lui Reyes ar fi fost cei responsabili de atac, așa că au început imediat să le răspundă în același fel localnicilor care habar nu aveau ce se petrece. Nu era însă vreme pentru explicații.

Urmă un schimb violent de împușcături între cele două grupuri, sunetele gloanțelor amestecându-se cu strigăte de durere și de panică. Raglan îl întoarse pe spate pe Reyes, îi ridică trunchiul astfel încât să

se sprijine de zid și, folosindu-se de perete drept contragreutate, îl ridică pe umerii săi. În pofida greutății bărbatului și a genții cu bani, Raglan reuși să ajungă la pod, cu tot cu cadoul pentru patrón în spate și cu banii meniți să-i cumpere tăcerea. Dacă l-ar fi văzut careva, părea că duce un camarad rănit la adăpost de carnagiul produs de incendiu. În urma lui se auzi cum schimbul de focuri se intensificase deja. Aerul devenise aproape irespirabil din cauza mirosului de combustibil ars, metal calcinat și muniție explodată. Urletele scoase de maimuțe încercau parcă să înăbușe croncănitul păsărilor. Raglan aproape că ajunsese la pod, când văzu cum se aprind farurile camionetei lui patrón, iar bărbatul și doi oameni de-ai săi apărură în fața autovehiculului. Raglan goni spre ei, simțind cum îl chinuie rănile din cauza efortului depus. Încetini când îl văzu pe patrón cum ridică pușca și trage înspre ei. Instinctiv, se aplecă automat. Patrón îi făcu semn să vină spre el și strigă ceva neinteligibil. Raglan se întoarse pe jumătate să se uite în spate și văzu trupul căzut al unuia dintre paznici, care fusese staționat inițial la capătul podului. Fie supraviețuise exploziei, fie alesese să ignore ordinul lui Reyes, când le spusese tuturor să se ducă în peșteră. Era evident că intenționase să-l împuște pe Raglan.

Raglan îl azvârli pe Reyes, dar și geanta grea plină cu bani la picioarele sătenilor. Oamenii lui patrón l-au ridicat pe acesta și l-au așezat în remorca camionetei. Bătrânul închise capota mașinii, luă geanta și, cu un gest din cap în semn de rămas-bun către Raglan, urcă înăuntru. Geamul era deschis.

— Dacă mai trăiești până în zori, găsești o barcă cu motor acostată la un ponton de sub pod, îi strigă.

Motorul porni, cauciucurile se rotiră puțin în gol până să acumuleze inerția necesară, iar camioneta demară în trombă pe drumul cu hopuri ce ducea înapoi spre sat. Raglan se întoarse. Se opri câteva clipe pentru a-și trage sufletul și a se uita la infernul dezlănțuit. Coronamentul fusese cuprins de flăcări și scânteile erau purtate de curent înspre cerul înstelat. Camioanele încă mai ardeau, iar suflul deflagrației îi surprinsese pe mulți, izbindu-le rămășițele carbonizate de metalul pârjolit. Se vedea cum iese fum dinspre lăzile cu arme ce ardeau încă, iar în incintă răsunau în continuare focurile de armă, acum însă doar sporadic, ceea ce însemna că înfruntarea aproape se încheiase. În reședința principală încă erau aprinse luminile, la fel și în grădină și în barăci. Raglan traversă în fugă podul și intră înapoi în incintă, o luă prin grădină și ocoli zona în care se aflau acum mercenarii, care se plimbau printre cadavrele de pe jos. Câțiva supraviețuiseră atacului lansat de Raglan și schimbului ulterior de focuri purtat cu trăgătorii hondurieni ai lui Reyes. Se părea totuși că n-aveau dispoziția necesară să-i ajute pe localnicii răniți; dacă găseau

vreunul viu, îl împușcau. Raglan avansă printre clădiri, îndreptându-se înspre șopronul unde se găsea generatorul, al cărui huruit continua fără a fi afectat de întreaga harababură. Se uită la ceas. Dacă Voss făcuse cum o instruise, atunci elicopterele ar trebui să ajungă la complexul din junglă în mai puțin de două ore. Exploziile intermitente continuau să tulbure liniștea nopții pe măsură ce alte componente de armament cedau în fața căldurii intense.

Exact când trecea de colțul unei clădiri, îi apăru din față un bărbat, la fel de lat în umeri și de înalt ca el; unul dintre mercenari. Că era israelian, american, sud-african, nu mai conta: reacționă rapid când îl văzu pe Raglan. Îi era clar că străinul aflat la doar doi metri în fața sa nu avea ce căuta acolo. Ridică pușca de asalt. Raglan făcu un pas spre el, lovi țeava armei cu o mână, în vreme ce cu podul celeilalte palme îl izbi pe bărbat sub puntea nazală. Mercenarul își dădu brusc capul într-o parte, primi lovitura fără să crâcnească, scuipă sânge și deja dusese mâna la cuțitul pe care îl avea băgat la cureaua specială de pe umăr unde ținea muniția. Raglan i-o prinse cu mâna stângă, iar cu dreapta îl lovi în repetate rânduri, cu toată forța. Numai în zonele vitale: urechi, ochi, artera carotidă, inimă, coaste și rinichi. Loviturile erau însă parate, iar bărbatul încerca de asemenea să-l lovească. Raglan ridică bocancul și-l lovi exact între picioare. Durerea reuși să o ignore, nu căzu zvârcolindu-se, însă această lovitură bruscă și extrem de dureroasă îl făcu să ezite preț de o clipă. Mercenarul trase adânc aer în piept. Raglan îl izbi de peretele clădirii și-l lovi iar și iar. Acesta se lăsă să alunece în jos și încercă să se rostogolească pentru a scăpa de lovituri, însă mișcările îi deveniseră lente. Raglan îi prinse încheietura unei mâini, i-o suci și auzi cum pocnește osul; bărbatul gemu când îi apăsă cu bocancul pe gât. Presiunea era la fel de violentă și necruțătoare ca și cum s-ar fi folosit o rangă de metal. Încercă să-l lovească pe Raglan cu picioarele, se zbătu, însă ajunsese la capătul puterilor, țintuit zdravăn la pământ. Muri în decurs de un minut.

Raglan slăbi strânsoarea și făcu o grimasă. Îl durea când respira mai adânc. Avea coastele învinețite, iar copcile de pe rana din lateral deja se desprinseseră de pe țesutul fragil. Îi sângera nasul și simțea și rana de pe unul dintre pomeți, din care i se prelingea sânge pe gât. Merse mai departe șchiopătând, cu pistolul cu amortizor în mână, și verifică dacă mortul nu cumva mai avea amici prin preajmă.

Nu mai așteptă să vadă ce efect avu grenada pe care o aruncă în șopronul în care se afla generatorul. Când explodă, deja înconjurase jumătatea casei în care se afla femeia protejată de mercenari. Doi dintre aceștia, care păzeau partea din față, se întoarseră brusc la auzul exploziei. Raglan îi împușcă pe amândoi. De cealaltă parte a grădinii, trei mașini 4×4 tocmai demarau în trombă prin partea din spate a complexului. Fugi să le intercepteze în cazul în care Aram-banou

încerca să fugă, însă nu erau decât cei câțiva mercenari rămași în viață. Hotărâseră să-și ia tălpășița, conștienți fiind de faptul că, dacă elemente necunoscute reușiseră să provoace atâta distrugere, atunci cel mai probabil urma un alt atac, de o amploare și mai mare. Raglan îi lăsă să plece. Ucigașa pe care o căuta nu era cu ei.

Rămăsese aici.

79

Aram-banou stătea în casă, pe întuneric. În momentul în care limbile de foc țâșniseră înspre cerul întunecat, se dăduse instantaneu la o parte de la fereastră. Reprizele bruște de focuri de armă păreau să fi venit dinspre barăcile în care stăteau oamenii lui Reyes. Oare îi trădase cumva traficantul? Îi împușcaseră pe cei plătiți s-o apere; îi văzuse pe doi dintre aceștia cum cad seceraţi la pământ. După strigătele de durere, își dădu seama că probabil mai muriseră și alții. Se mai retrase puțin, departe de ferestre, și aștepta. Nu se temea. Soarta se desfășura chiar sub privirile ei, iar teama nu avea nimic de-a face cu reacția sa la ceea ce vedea, și nici cu certitudinea privind cele ce urmau să se întâmple. Uciderile prevesteau un singur lucru: bărbatul acela se afla aici, venea s-o omoare. Avea să-l lase pe Raglan să se lupte cu toți cei care o protejau ca să ajungă la ea. Odată ce un animal de pradă scapă din cușcă, e nesăbuit din partea ta să te duci pe terenul său de vânătoare.

Renunțase la hainele tipic occidentale și se îmbrăcase cu geaca și pantalonii negri de arte marțiale, apoi își pusese un hijab negru pe cap, ce-i lăsa doar ochii la vedere. Privise deflagrația care zguduia împrejurimile, apoi zări silueta unui bărbat care se deplasează aplecat prin incintă, cu un altul în spate. Nu vedea prea bine din cauza celorlalte clădiri și-l pierduse când ajunsese la pod. De ce se dusese pe pod? Și de ce adusese cu el un bărbat rănit? Un singur pas greșit în apropierea malului, și creaturile înfricoșătoare care se ascundeau sub apă aveau să-și prindă prada. Nu avea răspuns la întrebări. Nu era altceva de făcut decât să aștepte. Motivele aveau să i se dezvăluie în curând.

Urmă o altă explozie, în urma căreia se întrerupse curentul în complex. Doar flăcările mai luminau pe alocuri incinta și făceau ca umbrele să joace, fiind astfel greu de distins dacă cineva se mișca prin întuneric. N-o deranja. În întuneric, avea să fie aproape invizibilă pentru orice intrus.

Ținea lama cuțitului în jos, de o parte a corpului.

Raglan dădu ocol casei. Nicio mișcare. Doar morții erau prin apropiere. Aruncă o privire pe sub pilonii de susținere. În celălalt capăt, unul dintre mercenarii pe care îi ucisese zăcea cu fața în jos și cu capul întors înspre el. Ochii acestuia sclipeau de la flăcări și-l fixau cu privirea pe Raglan. Aveau întipărită o expresie de șoc și plină de

reproș. Asemenea tuturor celorlalți pe care îi ucisese, chipul bărbatului avea să-i rămână pentru totdeauna întipărit în minte.

Geamurile erau închise, iar storurile erau trase în cea mai mare parte, în afară de una dintre ferestrele principale din față. Dacă interiorul casei era închis atât de etanș, atunci, presupuse, oricine-ar fi fost înăuntru se simțea ca într-o seră foarte umedă. Asta s-ar fi putut dovedi a fi în avantajul lui dacă le încetinea reacțiile persoanelor respective. Exista riscul ca unul dintre mercenari să fie înăuntru cu ucigașa. Se dădu înapoi și aruncă o piatră în geamul ferestrei principale. Niciun foc de armă drept răspuns. Urcă repede cele câteva trepte care duceau către ușa de la intrare, în lumina scânteietoare a limbilor de foc. Se deschidea în afară, așa că nu avea cum s-o lovească cu piciorul ca s-o desprindă de yală. În colțul verandei era un scaun vechi din lemn. Îl luă și-l azvârli cu forță în sticla care mai rămăsese intactă după ce aruncase cu piatra în geam. Pe măsură ce tot cădeau cioburile, păși peste pragul de jos al ramei. Pentru că storurile erau trase, iar ușile închise, întreaga casă era cufundată în beznă. Cât de încăpătoare era oare camera în care se afla acum? Se ghemui. Flăcările ce pâlpâiau afară îi erau totuși de folos, căci reuși astfel să-și dea seama că încăperea decorată modest era camera de zi, iar ucigașa nu se afla aici. Se gândi că, cel mai probabil, ușa închisă de cealaltă parte a camerei ducea înspre dormitoare. Simți sticla spartă sub tălpi când se îndreptă spre ușă și roti clanța. Exact în acea clipă fu aruncat pe spate; cineva izbise puternic în ușă cu piciorul din cealaltă parte. În cădere, pistolul îi zbură din mână, iar Raglan ateriză pe podeaua plină de cioburi, simțind cum îl înțeapă prin bluză. Ignoră tăieturile superficiale și se rostogoli rapid pe sticla spartă ca să evite umbra ce sărise înspre el pentru atacul final.

Din instinct, își încrucișă brațele ca să-și protejeze pieptul. Antebrațele sale opriră impactul brusc al traiectoriei cuțitului ce venea cu putere în jos, spre torace. Mișcă repede capul într-o parte, evitând lama scânteietoare, și simți răsuflarea lui Aram-banou pe față, însă nu-i văzu decât ochii căprui aproape de ai săi preț de câteva clipe. Dădu cu piciorul și reuși s-o lovească. Deși fusese o lovitură aplicată cu forță, femeia nu scoase niciun sunet când căzu pe spate; o auzi totuși cum trage aer în piept când se tăie în cioburile de pe jos.

Raglan se ridicase deja, la fel și umbra care parcă dansa într-o parte și alta cu mișcări fluide; în lumina flăcărilor o văzu cum se ghemuiește, apoi efectuează o lovitură de arte marțiale cu piciorul, cu intenția de a-l lovi în față. Se feri, își trecu greutatea de pe un picior pe altul și trimise un pumn cu putere spre locul unde estimase că ar fi fața asasinei. Prea târziu, însă. Deja se răsucise și, revenind, redirecționă cu rapiditate lama cuțitului într-o mișcare descendentă prin beznă. Pentru că pumnul său își ratase ținta, Raglan își întorsese

umărul și avea spatele expus acum. Incizia care parcă îl ardea în carne îi trecu prin bluză și piele. O lovitură menită să incapaciteze adversarul și care, dacă efectul ar fi fost deplin, i-ar fi desprins mușchii de pe os, exact așa cum filetează măcelarul halca de carne. Mișcările extrem de rapide și neașteptate ale femeii îmbrăcate în negru din cap până în picioare, contopindu-se cu bezna din cameră, îi confereau un avantaj cert. Raglan bloca mai mult din intuiție încă o lovitură, iar Aram-banou îl lovi cu piciorul în coapsă. Rana începu din nou să-l incomodeze vădit. Reuși totuși să facă repede doi pași mari în spate și se sprijini de perete ca să-și poată susține mai bine piciorul slăbit, dar și ca s-o atragă în lumina flăcărilor de afară. Se vedea că era hotărâtă să termine treaba. Păși în față și direcționă fulgerător lama în sus, încercând să-i nimerească artera femurală. Previzibil. Metoda de a ucide care o și consacrase.

Lama nu nimeri însă țesutul, ci doar aerul. Raglan se ferise într-o parte, se întorsese și într-o fracțiune de secundă îi implântase cuțitul în brațul drept. Femeia scoase un strigăt de durere. Încercă s-o imobilizeze, dar nu reuși să-i apuce decât hijabul de pe cap. Aram-banou se retrase, iar Raglan rămase doar cu bucata de pânză neagră în mână, pe când părul blond i se revărsă femeii pe umeri. Alergă spre ușă.

Raglan o urmări afară, în noaptea luminată de flăcările ce ardeau peste tot.

Păși peste trupurile întinse prin tot complexul. Zări părul blond lui Aram-banou pe când ea fugea spre pod, întorcându-se să vadă dacă era încă pe urmele sale. Văzu că se ținea de brațul stâng, unde o înjunghiase el. Puțin probabil să o fi rănit prea tare. Oare încerca să-i arate că e vulnerabilă, ca să-l atragă într-o capcană, în speranța că va lăsa garda jos? Femeia încă avea cuțitul în mână. Grăbi pasul și ieși de pe drum, luând-o prin cealaltă parte a zidului scund. Un SUV era parcat chiar acolo, caroseria fiind vopsită în culori de camuflat, astfel că abia se putea distinge printre palmierii nu prea înalți. Raglan nu văzuse mașina când îl predase pe Reyes sătenilor. Dacă ajungea la autoturism și avea cheile în contact, atunci putea scăpa, iar persoanele influente implicate erau în măsură s-o protejeze.

Goni spre pod, încercând disperat să-i taie calea. Pe jos erau împrăștiate bucăți de metal de la camioanele distruse în urma deflagrațiilor. Raglan apucă o bucată imensă și contorsionată de caroserie care fusese despicată în fâșii ascuțite pe-o parte. Metalul distorsionat era îndeajuns pentru a opri un autovehicul. Trebui să-și adune toate forțele ca s-o târască spre gura podului. Sângele îi șiroia pe picior, iar suturile de la rana din lateral nu mai rezistaseră. Urmările firești ale luptei crâncene corp la corp le resimțea din plin. Icni de la efort, se dezechilibră și căzu, însă reuși să se ridice și târî

bucata de metal și mai aproape de pod. Motorul SUV-ului pornise.

Aram-banou apăsă pedala de accelerație și trase de volan. Rana de la braț o ustura ca și cum i-ar fi ars pielea cu apă clocotită, dar se putea folosi totuși de el, așa că ignoră spasmele musculare și întoarse volanul ca să iasă pe drumul ce ducea către pod. Pierdu controlul volanului când partea din spate a mașinii alunecă și atinse marginea zidului, fixându-se cumva într-o denivelare, iar roțile patinară. Schimbă viteza și acceleră. Greutatea autoturismului îl propulsă totuși în față și reuși astfel să treacă de obstacol. Farurile cu fază lungă luminară bucata de metal care bloca podul de-a curmezișul. Raglan aștepta în spatele obstacolului. Apăsă frâna la maximum, stăpânind motorul puternic. Podul era însă singura ei cale de scăpare. Era posibil ca metalul ascuțit să agațe partea inferioară a mașinii, însă poate că bolidul reușea să înlăture obstacolul. Luă piciorul de pe frână și apăsă accelerația. Raglan se retrase câțiva pași. Mașina se izbi cu putere de metalul contorsionat și se opinti, iar motorul puternic fu turat la maximum pentru a-l îndepărta. Aram-banou jubilă și ținu piciorul pe accelerație, însă sunetul produs de excrescențele ascuțite de metal care spintecau pe dedesubt măruntaiele mașinii îi alungă rapid sentimentul temporar de ușurare. Motorul bolidului se înecă și cedă complet. Femeia se împinse cu umărul în portieră și ieși din mașină exact în momentul în care Raglan, venit în fugă, ajunsese la doar câțiva pași de ea, luminat de faruri.

Aram-banou alergă înspre râu. Malul înalt de patru metri cobora în pantă, oprindu-se apoi într-o limbă dreaptă de pământ chiar la marginea apei. Ezită, însă îl auzi pe englez cum vine în goană din urmă. Ceva se mișcă în apă. Alunecă ușor vreo doi metri și apucă un mănunchi de iarbă ca să-i încetinească coborârea, după care se afundă în noroi cu călcâiele, oprindu-se. O pereche de ochi sclipeau chiar sub suprafața apei, în mijlocul râului. I se tăie instantaneu respirația. Rămasă fără suflu, se temea de moartea care o aștepta la marginea apei dacă încerca s-o ia pe sub pod, spre barca despre care știa că e ancorată acolo.

— Alegerea îți aparține, spuse Raglan, aflat chiar pe malul înalt. Sper că te încearcă măcar o părticică din ce a simțit fata aia când ai tăiat-o și ai lăsat-o pradă crocodililor. Îți ofer și eu aceeași șansă de scăpare.

Nu-și luă deloc ochii de la Raglan și încercă să urce înapoi pe mal, însă din cauza ploilor noroiul era prea moale. Raglan o urmări cum alunecă, însă reuși să se apuce de câteva smocuri de iarbă și să revină.

— Dacă treci de mine, drumul e liber, îi mai zise el, făcând

câțiva pași în spate, pentru a-i da șansa să ajungă până sus.

Orice slăbiciune resimțise din cauza efortului depus, dispăruse acum când urca malul. Englezul nu părea să fie în formă. Judecând după limbajul corpului său, îl dureau puternic atât partea din lateral, cât și piciorul. Avea mâinile pline de mâzgă și sânge de la numeroasele lupte, adăugându-se recent și tăieturile de la cioburile de sticlă din casă. Nu mai avea cuțitul în mână. Sângera aproape peste tot. Mizeria multă întărită de pe hainele sale părea că-l trage în jos. Stătea cu capul plecat, iar bărbia îi ajunsese aproape în piept. Da, încă putea să spere. Își închipuia că Raglan e terminat. Asaltul necruțător asupra întregului complex îi depășise, în final, limitele; nu mai era în stare să îndure nimic. Așadar se aruncă disperată înainte, spre pieptul lui, prefăcându-se că vrea să-l înjunghie, dar se roti apoi rapid, cu intenția de a-i înfige lama în stomac.

Brațul cu care ținea cuțitul a fost însă imobilizat cu o strânsoare copleșitoare, simțind că i se rup oasele. Umărul lui Raglan o izbi în față și gura i se umplu de sânge. Antrenamentul și instinctele îi spuneau să-l lovească în gât. Însă auzi și simți totodată cum îi plesnește cotul. Durerea a fost atât de intensă, încât a orbit-o preț de o fracțiune de secundă. Nu înțelegea cum, însă Raglan reușise să evite ambele lovituri și-i răspunsese rapid și în forță. Nu mai era bărbatul pe care îl crezuse sfârșit. Înțelese. Se amăgise crunt cu o iluzie. O atrăsese în capcană. Îi citi limpede în priviri sentința când își apropie fața de a ei.

Brațul stâng era terminat și simți gust de fiere. Raglan îi imobiliză mâna în care avea cuțitul, lipindu-și trupul de al ei, apoi întorcând încet lama în sus. O străfulgeră o arsură pe coapsă, iar senzația se răspândi înspre zona inghinală. Raglan slăbi strânsoarea. Aram-banou se retrase cu pași nesiguri, scuipă sânge, scăpă cuțitul și apăsă cu palma pe rana sângerândă de la coapsă. Sângele cald îi șiroia pe picior.

Încă nu putea realiza ce se întâmplase. Încercă să spună ceva ca să-și exprime șocul.

— Trebuie să se facă dreptate, spuse Raglan.

Aram-banou se prăbuși în genunchi și clătină din cap, încercând să-și alunge din minte slăbiciunea care îi acaparase corpul. Se uită în sus, la Raglan. Alunecă în jos pe mal. Întinse repede brațul și se agăță de bocancul lui, cu un ultim efort.

— Nu… nu se poate… Tot ce-am… Tot ce am vrut a fost să fac dreptate, murmură ea.

Raglan își retrase piciorul. Nu mai avu de ce să se țină și începu să alunece încet înspre creatura care se avântase cu ghearele pe mal, scoțându-și trupul din apă. Chipul i se contorsionă, lăsând loc groazei.

— La fel și eu, murmură Raglan.

80

Două elicoptere Black Hawk, ale căror rotoare erau acum nemișcate, stăteau în interiorul complexului, în vreme ce grupul operativ desfășura percheziții în casă, împrejurimi și barăci. Kim Burton venise și ea la o oră după. Voss îi întinse servieta.

— Cele două femei care lucrau în reședința principală au zis că le-a dat-o un englez. Am verificat ce-i înăuntru. Sunt chiar mai multe dovezi pe care le poate utiliza un procuror special desemnat. A fost o conspirație dată naibii, iar eu m-am trezit în miezul ei chiar de la bun început. Pe-atunci n-aveam habar că eram atât de aproape de toate astea. Raglan avea tot dosarul pe un stick de memorie, fiecare act și fiecare document. Acolo figurau numele persoanelor, locurile și mijloacele prin care își desfășurau activitățile ilicite.

— Și informațiile respective se regăsesc în documentele astea?

— Poate, cumva. Dac-ar fi însă să-mi dau cu părerea, aș zice că, integral, sunt în mâinile Serviciilor Secrete britanice.

Burton oftă.

— Măcar le vor împărtăși cu noi, căci astfel au și ei o miză. Or să vrea să fie implicați și ei în toate acțiunile noastre. Un târg cinstit, cum s-ar spune.

Burton și Voss se plimbau prin zona devastată de exploziile și luptele de noaptea trecută. Soldații întinseseră pe jos toate trupurile pe care le găsiseră, aliniate unul lângă altul. Aerul încă era încărcat cu miasma aceea înțepătoare de fum. Chipul lui Voss era murdar de funingine și transpirație.

— Ai fost și tu aici? o întrebă Burton.

Voss clătină din cap.

— Am luat una dintre camionetele din sat când s-au întors ei. Am ajuns cu doar câteva minute înaintea elicopterelor. Totul se terminase deja.

— Dumnezeule, parcă a avut loc un atac cu napalm. Câte cadavre avem deocamdată? întrebă Burton.

Voss ridică din umeri.

— Suficiente.

— Parcă e o măcelărie. Știm ceva de Luis Reyes? întrebă Burton.

Voss întoarse capul ca să se asigure că agenta FBI atât de experimentată n-o vede minținд, căci, într-adevăr, îl zărise pe Reyes când îl aduseseră sătenii în camioneta lui patrón.

— Habar nu am. Nu se află printre morții de aici.

Abia acum îndrăzni s-o privească pe Burton în ochi.

— O fi zăcând mort prin altă parte.

— Paza noastră de Coastă și o fregată de-a Marinei Regale Britanice au oprit o navă care transporta armament adus de aici. Cei de la Paza de Coastă au zis că britanicii îi puseseră în alertă. De asemenea, ni s-a comunicat că a fost o femeie implicată în toată treaba asta. Cetățean străin, iraniancă.

— A murit. E acolo, pe mal. Are o rană provocată de cuțit și a murit din cauza pierderii de sânge. Cel puțin așa s-ar părea judecând după ce-a mai rămas din ea. Dacă e să ne luăm după aparențe, a dat peste cineva care a știut să folosească violența într-un mod mai eficient decât ea. Bun, asta înainte să cadă în ghearele crocodilului. Apare și ea în documentele din servietă. Găsești totul acolo, Kim. Atât CIA, cât și Agenția de Informații pentru Apărare vor avea de suferit în urma întregii tărășenii.

Burton încuviință și strâmbă din nas din cauza duhorii care plutea în aer, cel mai probabil de la cadavrele arse.

— FBI-ul o să iasă cu bine din toată treaba asta. Apropo, deja ai fost reabilitată.

— Nici n-am plecat, zise Voss.

Îi făcu semn înspre un bărbat dezbrăcat – cu excepția unui prosop înfășurat în jurul taliei –, care era condus de agenți spre unul dintre elicoptere.

— Lennie Elliot. Umple el lacunele cu restul răspunsurilor. Echipa l-a găsit legat de piciorul patului. Sigur a fost mâna lui Raglan, ca toată treaba, de altfel.

Zâmbi.

— Așa, în semn de rămas-bun.

Burton privi iar întreaga scenă. Îl căuta pe englez.

— Unde-i Raglan?

Jenna Voss ridică din umeri fără a-și da în vileag sentimentele.

— A dispărut.

MULŢUMIRI

N-aș fi reușit să termin – sau chiar să încep – mare parte din cartea de față dacă n-aș fi avut șansa de a demara o corespondență cu un cititor american, pe nume Mike Thyrring, care îmi citise cărțile anterioare și secțiunea biografică de pe site, astfel încât am descoperit că avem multe elemente în comun. Această corespondență a avut drept rezultat o ofertă generoasă din partea sa, căci m-a invitat la serviciul lui, mai exact la Pentagon, unde a aranjat să beneficiez de un tur privat. Nici nu știam la acea vreme că fusese locotenent în Corpul de Marină al Statelor Unite, ieșit la pensie. Mike și fermecătoarea sa soție, Gayle, mi-au fost gazde primitoare cât timp am stat la Washington, D.C. A împărtășit cu mine tot felul de informații despre oraș, mi-a spus ce zone să evit pentru a nu pica în vreo situație periculoasă, iar toate aceste elemente desigur că au fost încorporate în poveste. În decursul cercetărilor mele ulterioare a continuat să-mi ofere sfaturi neprețuite cu privire la numeroase nelămuriri care, probabil, păreau adesea a fi lipsite de importanță.

De asemenea, aș dori să-mi exprim recunoștința față de locotenent-colonelul american Randy Odom, ieșit la pensie, care și-a dedicat cu generozitate timpul pentru a mă însoți prin incinta Pentagonului, oferindu-mi un tur fascinant și edificator. A fost ghidul perfect, iar competența sa militară amplă a adus parcă la viață atât numeroase exponate, cât și istoria Pentagonului.

Fotografierea este interzisă în interior din motive lesne de înțeles. În timpul turului meu, însă, pe când ne îndreptam spre un alt culoar, l-am întâlnit pe generalul-maior Garrett S. Yee din armata americană, iar acesta a vrut să știe cine este englezul escortat prin Pentagon. Fără a sta pe gânduri, a sugerat să facem o fotografie comemorativă pentru a marca momentul. A fost o ofertă generoasă, pe care am acceptat-o cu mare recunoștință. (Puteți vedea fotografia accesând www.davidgilman.com.)

În Washington, D.C. sunt diverse agenții de apărare a legii și, pentru a mi se confirma veridicitatea informațiilor aflate despre tot felul de proceduri de-ale poliției din Capitală în ce privește securizarea probelor în cadrul unei anchete ce vizează o crimă, am luat legătura cu Poliția Metropolitană, mai exact cu departamentul care se ocupă de Controlul Probelor. Șeful de unitate, domnul Roger Sutton, a fost amabil și mi-a oferit lămuririle necesare.

Le mulțumesc și lui Desmond și Aletei Gibson, care au binevoit a-mi fi gazde în timpul ședерii mele în Vero Beach, unde venisem să

fac cercetări pentru carte. Des a fost ghidul perfect, care m-a dus cu mașina prin zona ce figurează în descrierile din roman.

Dr. Grenville Major a fost amabil și mi-a oferit informații cu privire la diverse tehnici chirurgicale, iar Keith Chiazzari m-a ajutat să aleg aeronavele și mi-a spus cum se evită controalele traficului aerian din Key West. Le sunt extrem de recunoscător amândurora pentru ajutorul lor generos. Orice erori apar în carte sau modificări aduse sfaturilor pe care le-am primit din partea celor îndeajuns de mărinimoși să mi le ofere îmi aparțin în totalitate.

Îi mulțumesc lui Ian McLean din Australia pentru ochii săi de șoim. Acesta este cel de-al zecilea roman al meu pe care Richenda Todd îl citește și îl pregătește cu meticulozitate pentru tipar. Răbdarea și neobosita ei pricepere sunt mai presus de simpla îndeplinire a datoriei. Același lucru se poate spune și despre editorul meu, Nic Cheetham, împreună cu întreaga echipă de la Editura Head of Zeus.

Agentei mele literare minunate și perspicace, Isobel Dixon, de la Agenția Literară „Blake Friedmann”: îți mulțumesc pentru entuziasmul și încurajarea neîncetate. Am evoluat mult de când ți-am trimis primul meu manuscris, în 2006. Un mare mulțumesc și tuturor celor de la agenție, pentru munca depusă în culise.

N-aș fi reușit să încep niciuna dintre cărțile mele, darămite să le mai și termin, dacă nu era minunata mea soție, Suzy Chiazzari, care îmi e alături zi de zi și care mi-a răbdat atâta vreme nenumărate personaje cu dragoste și îngăduință. Uneori, am avut tot felul de oaspeți-fantomă la masa de seară, însă e incredibil cum de ea continuă să ne tolereze pe toți.

David Gilman, Devonshire

Notes

[←1]

Abreviat în engleză – HRT (Hostage Rescue Team) (n.r.).

[←2]

Abreviat în engleză – CJIS (Criminal Justice Information Services Division) (n.r.).

[←3]

„Lacurile de la răsărit” (n.r.).

[←4]

„Stau pe un ponton într-un golf” (n.r.).

[←5]

„Privind valurile cum se îndepărtează” (n.r.).

[←6]

„Am primit mesajul tău” (fr., în original) (n.r.).

[←7]

Abreviere pentru Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (Forțele Armate Revoluționare din Columbia) (n.r.).

[←8]

Abreviat în engleză – PFPA (Pentagon Force Protection Agency) (n.tr.).

[←9]

Termen care se referă la amestecul de heroină sau morfină cu cocaină, toate luate prin inhalare sau injecție intravenoasă (engl., în original) (n.r.).

[←10]

„Bună dimineața, inimă rănită” (n.tr.).

[←11]

„Gâscanul gri” (n.tr.).

[←12]

Abreviat în engleză – OCA (Office of Congressional Affairs) (n.tr.).

[←13]

Yankei (sp., în original) (n.tr.).